

ШАРЪН ОЗБЪРН

РЕВАНЩ

Превод от английски: Цвета Георгиева, 2010

chitanka.info

ПРОЛОГ

Точно преди да зашлеви сестра си, Амбър затвори очи със съзнанието, че това ще й хареса повече, отколкото ѝ се иска.

— Е, хайде, Амбър — каза Челси, докато се приближаваше към нея. — Казвай каквото имаш да казваш, и да свършваме.

Te застанаха една срещу друга: сестрите Стоун — две от най-известните жени на света, обожавани заради таланта и красотата си, но все пак толкова различни.

Челси: шеметна, пищна, с гъста черна коса, млечнобяла кожа и с тези очи — необикновено тъмносини, обрамчени от гъсти черни мигли. Тя беше класическа красавица, като холивудска звезда от старата школа, и вероятно най-талантливата актриса на своето време. Но този талант бе съпътстван от доста дефекти... За своите двайсет и една години Челси бе видяла много повече неща, отколкото други за цял живот.

И нейната по-малка сестра Амбър, известна най-вече като „Любимката на Америка“, макар че беше от Уейбридж, Съри. Хубаво сърцевидно лице, зелени очи като на майка им и коса като кехлибар: и с това имаше късмет, както с много други неща в живота си — че името ѝ отговаря на цвета на косата. Преди години Амбър беше станала една от най-известните поп певици. А сега и една от най-известните филмови звезди. С три платинени албума зад гърба си, последвани от цяла редица ярки филмови хитове — и ето, момчетата я боготворяха, а момичетата искаха да са като нея. Гласът ѝ беше като кадифе. Мек, невинен, чист, уязвим, но подплатен с дъхава сексуалност.

Но както се казва, внимавай какво си пожелаваш.

През целия си живот сестрите Стоун бяха преследвали мечтата си. А се оказа, че на върха има място само за едната...

— Ти въобще знаеш ли коя си, Амбър? — попита Челен с любопитство. — Имаш ли въобще никаква представа? Ти дори не си истински човек. Ти си... — тя махна пренебрежително с пръсти към

сестра си — ... изкуствена. Фалшификат. Само се усмихваш и кимаш по интервютата, сякаш някой е сложил отгоре ти надпис „Продава се“ — толкова си празна.

— Ти не ме познаваш — отвърна Амбър. Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Изчезни от живота ми!

— Аз ли не те познавам? — имитира я Челси. — Кой е любимият ти филм? А любимата храна? Песен? Цвет? Въобще нямаш представа коя си! И тази сладникава маска, която си нахлузила. Можеш да заблудиш всички, но не и мен. Като бяхме малки, мама ти казваше какво да правиш и да говориш. Ти нямаш характер, а само една сладникава душичка, която мама ти съчини.

— Не е вярно — скръцна със зъби Амбър. Никой не познаваше истинската ѝ същност, а Челси — най-малко от всички.

— Вярно е, Амбър. Ти си просто куклата на конци на мама. Тя ти измисля дрехите, прическите, грима, казва ти кое с кое си подхожда — тя дори ти подбира филмите. А какво иска самата Амбър? Коя, по дяволите, си ти?

Амбър вече кипеше. Стига толкова! Тя удари толкова силен шамар на сестра си, че вратът на Челси изпуква, а главата ѝ се отметна настрани.

— Сега вече знаеш коя съм — каза тя, усмихна се полека и разтвори очи. „Боже, колко хубаво ми стана, че разкарах тази самодоволна, саркастична усмивка от лицето на кучката.“

Челси покри с длан зачервената си буза и извика:

— Майната ти!

— Не — отсече Амбър. — Майната ти на теб, завистлива кучко. Опитваш се да ми съсипеш живота.

Бяха само двете в огромното мраморно фоайе на къщата в Бевърли Хилс. Навън слънцето тъкмо залязваше. Небето бе нашарено с червени ивици, палмите се люлееха от топлия вятър над Санта Ана.

— Ни най-малко — кратко отвърна Челси. — Ние сме сестри. Знаеш, че никога не бих го направила. Аз те обичам, Амбър.

За един кратък миг Амбър си припомни старите дни. Не беше за вярване, че някога са били близки, колкото само две сестри могат да бъдат. Припомни си как като малки момиченца в идеалния им дом в Уейбридж чакаха майка им и баща им да си легнат и се редуваха да се промъкват всяка в стаята на другата, за да прекарат нощта заедно, да

си говорят и да се кикотят, тихичко да пеят песни, да мечтаят за времето, когато пораснат — как ще станат известни филмови звезди и ще живеят в Холивуд.

Е, случи се. Ето ги тук и двете. Но какво се бе станало междувременно? Нали уж всичко трябваше да е наред, как се стигна дотук? Имаше ли начин сестрите Стоун да върнат времето назад?

Амбър си пое дълбоко дъх и погледна сестра си. Спомни си всички ужасни и прекрасни неща, които бяха преживели заедно, и къде се намираха в момента. После повтори:

— Майната ти!

Излезе навън и тръгна към алеята.

**ПЪРВА ЧАСТ
„КИЛЪР КУИЙН“**

1

Лондон, 1976 г.

Тя успя. Най-после стигна дотук.

— Аз ще стана звезда — прошепна Маргарет Майкълс на себе си, вперила поглед в светлините на „Пикадили Съркъс“. — Ще стана. И нищо няма да ме спре!

Докато трепереше в резливата септемврийска нощ, тя чу как в речта ѝ се промъкнаха онези равни северняшки гласни и се намръщи. Макар че беше само на шестнайсет, Маргарет ходеше на уроци по дикция вече цяла година, с надеждата един ден да започне да говори като своя идол Джули Кристи. И ето я тук, в Лондон — сама, готова да създне мечтата си.

Заштото откакто се беше родила, тя мечтаеше само за това. Да стане звезда.

На дванайсет Маргарет информира майка си и баща си, че вече ще им отговаря само ако я наричат Маги. На тринайсет започна да спестява джобните си пари. На четиринайсет си намери работа в „При Тони“, скъпия фризьорски салон близо до малката къща на родителите ѝ, една от цяла редица сиви и безлични къщи на забутана задна уличка някъде из Шефилд. Салонът се намираше само на десет минути пеш, но човек сякаш влизаше в друг свят. Магически свят, далеч от ръждясалите стоманолеярни, уморените мъже и жени, стачките и беднотията. Това беше един блъскав свят на кълощави, изпити момичета, които приличаха на Гленда Джакъсън, свят на приятни аромати, лак за коса и обещание за слава и бягство.

Маги метеше пода, правеше чай и кафе, миеше косите на клиентките и наблюдаваше как развлечените, свенливи домакини влизаха в салона с увиснали мазни коси и излизаха със светнали лица и блъсък в очите, ухаещи на „Елнет“ и заприличали малко повече на жените, които мечтаеха да бъдат. И Маги гледаше, слушаше и се учеше, омагъосана. Тя беше готова да работи и без пари, само заради

възможността да пребивава в този екзотичен свят. Но и сумата от един паунд на седмица беше добре дошла. Ето как успяваше да си позволи уроците по дикция, модната дамска чанта, която си беше купила от „Касъл Хаус“ — онзи, лъскавия универсален магазин, сенките и парфюма.

— Започваш много да си въобразяваш, моето момиче — повтаряше ѝ многократно Рон Майкълс. — Срам ли те е от баща ти, Маргарет? Това ли е? Шефилд вече не е ли достатъчно добро място за теб?

— Разбира се, че не, татко — послушно отвръщаше Маргарет. Но лъжеше. Не беше вече достатъчно добро място за нея. Тя беше нещо по-специално. Не знаеше защо, но беше сигурна, че трябва да се възползва докрай от това. Баща ѝ работеше в стоманолеяната, а майка ѝ беше... хм, имаше нещо събркано в майка ѝ, но никой не знаеше какво точно. През повечето дни тя оставаше в леглото, ужасена от съпруга си, уплашена от собственото си отражение и изпълнена със страх от своята упорита, красива единствена дъщеря, която — поне на Морийн Майкълс така ѝ се струваше — сякаш беше дошла от някаква друга планета. Като че ли някой я беше подхвърлил на прага им и през годините тя бе разъфнала в това красиво, неземно същество с дълги крака, цяла грива пепеляворуса коса, гладка кожа и огромни зелени очи, които ту мятаха мълнии, то грееха от удоволствие.

Не, Шефилд не беше достатъчно голям за Маги, и когато влезе в пубертета, тя вече знаеше, че мястото ѝ не е тук; ще замине за Лондон и ще събудне мечтите си. Другите момичета в училище я мразеха: мислеха, че се смята за нещо повече от тях — с този хубав глас, вирнат нос и превзети маниери. А и те не я интересуваха: целите в пъпки, с мазни коси, тъпчеха се в дъното на тоалетните, пушеха и слушаха касетофончетата си и им стигаше да въздишат по малоумници като „Бей Сити Ролърс“ или „Шоудиуади“ — жалка работа!

Тя обаче сипадаше по музика за по-възрастни. И по старите неща. „Стоунс“, Дъсти, Джими; харесваше ѝ интелигентната прилепчивост на „Куийн“, хладнокръвието на „Бед Къмпани“, цинизмът и дивата енергия на „Лед Цепелин“. Ето това беше музика. Музика, която пулсира в тялото. Когато слушаш „Не мога да се наситя“, „Джъмпин Джак Флаш“ или „Килър Куийн“ — можеше ли да

не се почувствуаш като жена, като възрастна? Кой, по дяволите, ще иска да слуша група лигльовци, които пеят „Бай, бай, бейби“!

Те си бяха момченца. А Маги искаше мъж.

Що се отнася до местните момчета, те също не я интересуваха. Можеха да ѝ се лигавят колкото си искат заради чистата кожа, напъпилите, щръкнали малки гърди и плътните рубинени устни, които тя несъзнателно облизваше, и в добавка — тези крака на газела и предизвикателния поглед. Но към тях тя изпитваше единствено презрение: към пъпките, нескопосаните жестове, трепкащите адамови ябълки, жалките им погледи като на заек, попаднал в светлината на фарове.

Беше ли самотна Маги, докато растеше в малката тухлена къща из задните улички на Шефилд, докато се връщаше сама от училище, без да обръща внимание на кряскането на момичетата, които подскачаха пред нея, нито на шляещите се момчета, които подриваха по улиците празни кутийки от бира и се взираха разсеяно в нея, когато преминаваше грациозно покрай тях, отмятайки коса? Не, не беше. Тя се движеше в свой собствен ритъм. В представите си, докато вървеше към къщи през парка, тя всъщност бе Джули Кристи, тръгнала на среща с Терънс Стамп; Фей Дънауей, която се готови да замине с Уорън Бийти; Анита Паленберг, с увиснала в ъгъла на устата цигара. Ритъмът звучеше в мислите ѝ — това беше музиката на живота, който знаеше, че ще има...

Към септември хиляда деветстотин седемдесет и шеста, два месеца след като навърши шестнайсет, Маги осъзна, че Шефилд няма какво повече да ѝ предложи. Тя обяви на момичетата в салона, че заминава за Лондон, и заяви: „Ще стана известна“. Те така се впечатлиха, така се смяяха, че през последния ѝ ден в салона Джанин, главната фризьорка, ѝ направи бесплатно светли кичури.

— Това е подарък за сбогуване, скъпа — каза тя, докато издърпваше сръчно кичурчета през надупчената като решето гумена шапчица на главата на Маги и ги защипваше с фиба. — Да ти помогна с нещо.

Маги ѝ се усмихна тревожно в огледалото.

— Е, не че имаш нужда от помощ — каза Джанин. — Ни най-малко.

Те ѝ помахаха за довиждане, когато тръгна вечерта — пепеляворусата ѝ коса бе прошарена със златисти и карамеленоруси кичури и се вееше на вечерния вятър, копринена и тежка. Те бутнаха в ръцете ѝ флакон „Куиктан“.

— Мирише отвратително — каза ѝ Даниел, собственичката на салона. — И се разтича, ако не го размажеш добре. Но ще ти придаде калифорнийски тен. Ще се отличаваш от останалите, съкровище. Обаждай се как си. И не ни забравяй, когато станеш звезда!

Маги си спомни за тях с обич и обви раменете си с ръце, взряна в светлините на големия град. Беше уморена и гладна, но не бързаше да се върне в общежитието, където се бе нанесла, точно зад ъгъла до гара Виктория. Странно — колко грандиозно ѝ звучеше преди: съвсем близо до Бъкингам Палас Роуд, но всъщност изобщо не се оказа грандиозно. Беше мръсно, с тъмни кръгове по мивката, плесен по стените и със сигурност — мишки навсякъде. Маги обичаше да е подредено. За един кратък миг пожела да си е у дома, в топлата, позната уютна кухня; баща ѝ, по мръсен потник, чете вестника, а майка ѝ прави чай. Тя ставаше вечер да направи чай — на Маги ѝ се струваше, че това е единственото, което прави. Какво ли ще кажат, когато намерят нейната бележка и разберат, че няма да се върне?

Скъпи мамо и татко.

Заминал за Лондон. Знаете, че мястото ми не е тук.

И никога не е било.

Искам повече от живота. Искам да стана известна. Не се тревожете за мен...

Ще се оправя. Скоро ще се обадя.

Ваша любяща дъщеря:

Маги

Дали щяха да се почувстват съсипани, разтревожени, ядосани? Тя се сви при мисълта за гнева на баща си и за значимостта на собствената си постъпка... Но тя бе дошла тук по определена причина и знаеше, че никога вече не може да се върне — не и сега.

Над Пикадили Съркъс вече се беше стъмнило почти напълно. Светлините светеха по-ярко от всяко. Маги се загърна плътно в

тънкото си бежово палтенце и се отправи към спирката на метрото, като се чудеше дали няма да се изгуби по влаковете обратно към Виктория, както стана, когато идваше насам. Хвърли последен поглед нагоре, докато слизаше по стълбите към метрото. Очите ѝ се стрелкаха през перилата от един неонов надпис към друг, от яркото червено на огромния надпис „Кока-кола“ към греещото жълто на банера на бирата „СКОЛ“ и после към логото на козметиката „Макс Фактор“. Светлините на „Пикадили“ хипнотизираха, а атмосферата опияняваше. Тя знаеше, че ще остане завинаги. И нищо нямаше да я спре.

— Камила?

Нищо. Маги сложи ръце на кръста си и въздъхна.

— Камила? Тук ли си?

Не я беше чула да се прибира предната вечер, тъй че вероятно изобщо не беше вътре, но Маги вече се бе подвеждала така и преди. Две момичета в миниатюрен, мръсен двустаен апартамент си беше бедствие само по себе си — но когато момичето, което спи в хола, се излежава голо до обяд, непременно трябва да провериш какво е положението. Маги си даде сметка, че се смущава от хората от висшата класа.

Тя почука предпазливо, а после си погледна часовника. Щеше да закъсне за кастинга. Отвори вратата.

Беше по-лошо, отколкото очакваше.

— Камила! — извика Маги. — Какво си...

Снощи беше толкова уморена, че само пропълзя в леглото и не беше чула нито Камила, нито брадатия мъж, който спеше съвсем гол до нея на разтегателния диван. На щампованата с мароканска шарка завивка имаше два презерватива, единият сбръчкан, а другият опънат, със сивкави капчици сперма по тях.

Допреди два месеца Маги изобщо не беше виждала друг човек гол, камо ли презерватив, но съжителството с Камила бързо промени това. Едно време дори не би й дошло наум да си легне вечерта, без да измие чиниите, нито да изпие количествата, с които се наливаше Камила, но дълбоко вътре в себе си тя се боеше да не я помислят за задръстена и затова прегъръщаше много повече неща, отколкото си беше представяла, че е възможно.

Камила Шербърн обичаше да казва на Маги, че са еднакви — две момичета, които са избягали от къщи при ярките светлини на Лондон.

— Ние сме тук, за да трупаме житетски опит, скъпа моя — повтаряще Камила, облизваше розовите си като цветна пъпка устни и стискаше здраво Маги за раменете.

Но действителността беше съвсем различна — нещо, което Маги въобще не осъзнаваше. Камила беше дъщеря на богат бизнесмен от Хертфордшир. Родителите ѝ мислеха, че живее в Челси и ходи на курс за секретарки. Те ѝ пращаха пари всяка седмица, горди с това, че са поели инициативата да плащат наема за хубавия апартамент на площад „Онслоу“, в който си мислеха, че живее, и да покриват разходите ѝ за вечери с приятели, както и за някой и друг концерт... Само ако знаеха. Камила въобще не беше ходила в апартамента. Тя харчеше парите за трева, плочи, джем сеърни и бог знае какво още. Плащаше наполовина по-малък наем, за да живее на Хопкин Роуд — най-долнопробната част на Шепърдс Буш, малка странична уличка с високи островърхи къщи, до които никога не стигаше светлина. Беше свят на боксониери, натъпкани със скапани съдби и изпълнени с надежда младоци. Маги живееше там, защото не можеше да си позволи друго.

Техният предприемчив хазянин беше разделил една от по-големите боксониери на две, така че Маги спеше в нещо като коридорче, в което едва се побираше единично легло и скрин, а върху него — висока закачалка, на която тя държеше малкото си дрехи. Тясното като цепнатина прозорче, обърнато към отсрешната тухлена стена, никога не пропускаше светлина. Камила спеше в „хола“ — той беше по-широк и имаше прозорец и малък плот, който го делеше от кухнята. И толкова. Отначало — може би цялата първа нощ — Маги мислеше, че е екзотично. Скоро обаче го намрази.

— Извинявай, скъпа. — Камила надигна глава към нея. Правата ѝ руса коса висеше над лицето, а зениците на огромните ѝ очи бяха разширени, сякаш е още надрусана или пияна, или и двете. — Това е... — Тя мъкна за миг и се изкикоти. После вдигна бавно ръце над главата си и показа с гордост косматите си подмишници, които никога не бръснеше.

— Мамка му, Кийт. Маги, мила, кажи „здрасти“ на Кийт.

— Хей — каза брадатият, изви глава и изгледа Маги изпитателно. — Хей, Маги, приятно ми е да се запознаем.

Маги внимателно прескочи една празна бутилка от вино, обвита с лико в долната част.

— Здрасти, но закъснявам. Нямам време за приказки. — Тя огледа презрително стаята.

— Ще почистя, мила. Честна дума. Извинявай, че е такова бунище. — Камила прокара пръсти през косата си. — Ще се видим ли по-късно?

Тя се протегна към препълнения пепелник и запали наново един фас, после седна в леглото и се протегна с очевидно нехайство към голотата си. Големите ѝ гърди леко се полюшваха, докато разкършваше врат от едната страна на другата. Кийт я гледаше одобрително.

Маги не отвърна. Един ден ще живее в свое жилище и то ще е безупречно, повтори си тя, както правеше всеки ден. Щеше да е чисто, перфектно, истински палат — точно обратното на Хопкин Роуд. Мина покрай двамата на проядения от молци матрак и вонящите мръсни оранжевокафяви кресла, покрай старата, олющена, влажна кухня, където в мивката все още стояха чашите от купона на Камила отпреди четири дни, и затвори вратата зад себе си. Не би могла да доведе никого тук. Не че имаше много приятели в Лондон, но щеше да умре от срам, ако някой види как живее.

Изглежда, Камила смяташе за голям купон да живееш в бардак, да не се бръснеш под мишниците, никога да не миеш чиниите, да се мотаеш по цял ден, уж че „трупаши житейски опит“. Но Маги трябваше да излезе и да си намери работа. А сега, два месеца след пристигането си в Лондон, тя се чудеше дали това изобщо ще се случи някога.

Всъщност, Лондон изобщо не отговори на очакванията ѝ. Тя се явяваше на абсолютно всеки обявен кастинг и сега ѝ беше смешно при спомена колко наивна е била в началото. Тогава мислеше, че причината е или че ѝ липсва шик, или че е прекалено благоразумна. (Ако беше като Камила, казваше си тя неведнъж с горчивина, щеше да се справи далеч по-добре.)

Безбройни кастинги. Кастинг в „Роял Корт“ или в малки кафе-театри, където твърдяха, че набират актьори за пиеци за „истинския живот“, но там всички говореха за университети, за Шекспир и политика. Маги знаеше, че може да играе и че в актьорската игра няма нищо особено. Можеше и да пее. Обичаше да пее — всъщност, трябваше да се насиљва да не пее, докато върви по улиците с тази музикална композиция в главата си. Но всеки път се случваше едно и също. „Хубаво момиче, но просто му липсва нещо“, пренебрежително

каза ръководителят на кастинга на режисьора — Маги го чу, докато се промъкваше тихо по пътеката в салона.

Питаше се, ако тогава знаеше това, което знае сега, дали пак щеше да дойде тук? Спомняше си с ужас за първата седмица в Лондон, когато бе отишла на кастинг за римейк на „Коса“ и се бе вкаменила насред претъпканата репетиционна зала, когато разбра, че ще трябва да се съблече. Сега вече беше свикнала е това, до степен на пълно безразличие. Поне в „Коса“ бяха честни: това, което поискаха от нея, беше просто пошло. Имаше кастинги за мюзикъли, които се оказваха най-обикновен стриптийз — там режисьорът казваше небрежно:

— Ъ-ъ-ъ, просто си смъкни малко блузата надолу, мила.

Или пък кастингът за реклами за пластири срещу мазоли:

— Сега си оближи устните, мила, точно така. А сега си отвори устата, сякаш ще... Нацупи устни. Браво.

Един-два пъти беше получила и работа. Ако можеше да се нарече така. Нещо като статист с реплика — рекламираше новия модел на „Роувър“ на автомобилното шоу и се усмихваше вежливо, докато някакъв дебел, потен бизнесмен небрежно я опипваше по дупето. Посрещаше гостите — мъжете — на официален прием на фармацевтичните компании в хотел „Гросвенър Хаус“, едно от редицата момичета с червени копринени рокли, които им се усмихваха и ги водеха до местата им по масите. Това беше най-доброто от всички предложения.

Мечтите ѝ ставаха все по-дребnavи с всеки изминал ден. Само преди два месеца си въобразяваше, че направо ще ѝ дадат главна роля във фильм с Робърт Редфорд — просто трябваше да я открият. Сега се смееше на илюзиите си. Днес пак щеше да се яви на конкурс за участие като статистка с реплика в „Суийни“ — избягало от дома си седемнайсетгодишно момиче от северната част на страната, което се оказва на лондонските улици. Ако и с това не може да се справи, тогава как да се надява на друго?

Докато крачеше по напукания тротоар към метрото под изтънялото ноемврийско слънце, Маги се овладя. Беше тръгнала на кастинг в Сохо — място, което обичаше, неизвестно защо, въпреки целия му хаос и порочност. Може би това беше денят, когато нещата ще потръгнат за нея. Да, това беше денят. Тя поглеждаше дълбоко въздух, като пренебрегна слабата воня на кучешки лайна и петролни изпарения.

Виждаше единствено светлината на слънцето. Погледна надолу към леко нашарените си на ивици, но — както се надяваше — иначе доста равно загорели ръце. Прекара цялата предна нощ в мазане с „Куиктан“, така че сега чаршафите ѝ бяха на петна със странен бисквитен цвят и се налагаше довечера да ги пере отново.

Беше сигурна, че този път ще си струва. Трябваше да е така: бяха ѝ останали само двайсет паунда. Маги разтърси коси, призова онази Маги, която знаеше, че съществува някъде вътре в нея, да се появи и продължи към метрото с развята от вятъра коса и високо вдигната глава.

— Ти си красиво дете, но не е там работата. — Дейви Карлтън, режисьорът, я измерваше с поглед, сякаш беше парче месо, а в ъгълчетата на устата му се показваше слюнка, понеже дъвчеше дъвка.

— А къде е тогава? — попита Маги, като се опитваше да не допусне отчаянието да проличи прекалено явно в гласа ѝ. В опит да изглежда по-скоро незаинтересована, тя пъхна ръце в джобовете на късите дънкови панталонки, които ѝ бяха казали да облече, и прехвърли тежестта си от единия обут в сандал на висока платформа дълъг крак на другия, застинала на миниатюрната сцена в малкия театър, където се провеждаше кастингът. По-назад на сцената две други момичета чакаха своя шанс да се изявят.

— Виж сега, ти си хубаво момиче — каза Дейви и въздъхна, сякаш от нежелание да разкрие една всеобща истина. — Просто нещо не ти достига.

— Нещо ли? — На Маги вече ѝ бе писнalo да чува тези думи. — Какво е това „нещо“?

Дейви махна неопределено с ръка:

— Качеството на звезда. Не знам. Трудно е да се определи. Не си зле, честна дума. Но... просто си като всички останали, скъпа. Нещото ти липсва. — Той я погледна мило. — Разбиращ ли?

„Разбиращ ли?“ Идеше ѝ да затропа с крака. Естествено, че не разбираще. Освен това не смяташе, че е вярно. Как си позволява този да потъпква мечтата ѝ така?

— Моля да ми дадете още една... — изрече тя бързо и умолително в мрака, но гласът пред нея просто каза:

— Следващият?

На сцената изтича рижо момиче с впити зелени ленени шорти и също толкова впита тениска на ивици, опъната върху едрите ѝ гърди. Токчетата ѝ чаткаха по пода, а усмивката ѝ блестеше в сумрака.

— Здравейте! — извика тя. — Аз съм Шарлът. Страхотно е, че съм тук!

— Номер единайсет? Слезте от сцената — долетя от тъмното отегчен глас. После гласът каза ентузиазирано:

— Здравей, Шарлът!

Маги се измъкна към кулисите, а сдържаните насила сълзи бликнаха по лицето ѝ.

Пет минути по-късно тя стоеше на една странична уличка в Сохо. Очите ѝ все още бяха замъглени от сълзи, а омразните впити шорти — прилежно сгънати в чантата ѝ. До единайсет часа имаше време. Пред нея се простираше денят, а гладът вече чоплеше стомаха ѝ. Беше останала почти без пари, и понеже бе прекалено горда да поиска нещо от Камила, започна да се храни по-рядко. Знаеше, че кара на празни обороти, но сега наистина се беше хванала за последната сламка. Тя вдигна очи към сивото небе и отгоре закапа ситен дъжд. Това вече беше прекалено. Маги отново заплака, омерзена от самата себе си. Ненавиждаше острата болка от глада, самотата, мръсотията и калта... Нещо привлече погледа ѝ — размекната от дъжд листовка, залепнала за мокрия тротоар. „Разгледайте Англия с автобус“, предлагаше любезно листовката.

Това беше знак. Трябва да се върне у дома... Тялото на Маги се разтърси от ридание. У дома — къде беше това? Със сигурност не Шефилд. Беше говорила няколко пъти с родителите си. Като добра дъщеря им беше написала и няколко писма, на които те не отговориха, прекалено унижени от бягството на детето си, за да проявят интерес. Шефилд не беше нейният дом. А още по-малко пък — Хопкин Роуд... Тя подсмъръкна, обхваната от най-силното отчаяние, откакто бе пристигнала в Лондон, и се огледа.

Няколко пъти беше минавала през пазара на Беруик Стрийт и реши да отиде дотам; мястото я ободряваше — плодовете и зеленчуците, натрупани на красиви цветни купчини, ярките цветни

светкавици от платове, наредени по витрините, веселите продавачи и театралността на всичко там. Запъти се натам, като си тананикаше „Килър Куийн“, за да се развесели, и да влезе пак в собствения си ритъм, но не се получи. Маги ускори крачка. По дяволите всички, всички до един, тези глупави сноби и идиотскиексисти. Тя ще им даде да разберат! Един ден ще бъде звезда — да, ще бъде! Трябваше ѝ само един пробив. Само един малък пробив, и тогава...

— Хей!

Точно до последната сергия с плодове тя се бълсна в нещо. В някого. Висок, слаб мъж със замечтано изражение, който пушеше пурета на тротоара и си гледаше часовника.

— Ох — възклика Маги и се хвана за него, за да се задържи на високите си обувки, забравила в смущението си правилната дикция. — Много се извинявам.

Продължаваше да се държи за него. Той я потупа по ръката и тя го пусна.

— Не се извинявай, малката. От цял век не ме е прегръщала млада жена. — Той се усмихна и й помогна да стъпи здраво на краката си. — Май проблемът е в тези обувки, не мислиш ли? Защо трябва прекрасно високо същество като теб да си пъха краката в такива ужасии? Маги погледна към платформите си, които се издигаха на шест сантиметра над земята, усмихна се и подсмръкна:

— Не знам!

— Да не си плакала? — Мъжът я прегърна през раменете, хвърли на земята остатъка от пуретата и пак си погледна часовника.

Маги преглътна.

— Малко.

— О, за бога. Мразя да гледам разплакани жени. Не плачи — каза той съвършено невъзмутимо и пак сложи ръка на раменете ѝ:

— Усмихни се, съкровище. Аз съм Найджъл.

Косата му леко лилавееше. Маги не беше виждала такова нещо. Вече знаеше достатъчно, за да предположи, че най-вероятно е гей: у дома в Шефилд никой не беше гей — или поне не говореха за това. Това ѝ харесваше в Сохо, е цялата му бутафорност и кичозен блъсък: различните хора, които виждаше всеки ден.

— Здравей, Найджъл — каза тя.

— Какво има? — попита Найджъл. — Хайде, кажи на чично си Найджъл!

— Провалих се — въздейхна Маги.

Стомахът ѝ отново изкъркори и ѝ напомни, че има само петдесет цента и за обяд и за вечеря в този ден.

— Слушай — каза Найджъл и хвърли поглед към улицата. — На колко си години?

— На осемнайсет — отвърна автоматично Маги. Вече беше свикнала да лъже за възрастта си.

— Много добре. А случайно да си търсиш работа?

— Ами... — Маги много внимаваше да не би да си навлече нов кастинг за реклама на бельо или предложение да седне на коляното на режисьора. — Къде?

Найджъл махна с палец към бара зад него.

— Тук. В „Черния кон“. Тъпата Сандра, барманката, избяга снощи с парите от касата, кучката е кучка. И ми трябва нова барманка за три вечери в седмицата.

Той прокара бавно показалец по идеално оформлената си вежда и провлачендо допълни:

— Някоя, която да не краде от мен, по възможност.

Маги погледна през кривите стъкла на прозорците с черни олющени рамки и видя уютен малък бар. Стените бяха целите в чернобели снимки, имаше стотици бутилки и един ред сребърни халби, окачени на куки.

— О, ами... — повтори тя. — Не, всъщност. Аз съм...

Тя мълкна на сред дума. „Аз съм актриса“, искаше да каже, но си даде сметка, че това ще прозвучи твърде снобско. „Гладна съм. Утре трябва да си платя наема. И не искам да се събличам повече...“

Победена от необходимостта, тя се усмихна на Найджъл.

— Може ли да вляза и да надзърна?

— Разбира се, съкровище — отвърна Найджъл и бутна скърцащата дървена летяща врата. — Добре дошла в „Дерния кон“. Най-хубавия бар в Сохо.

3

Макар че никога не би си го признала, след няколко седмици Маги откри, че работата като барманка всъщност доста ѝ харесва. Да работи в „Черния кон“ за нея означаваше отказ от мечтата ѝ, но поне си плащаше сметките и ѝ оставаше време да ходи на кастинги. Не си беше представяла, че може да ѝ хареса да работи зад бара, и част от нея беше ужасена — за това ли беше дошла в Лондон? Да сервира напитки?

Но от друга страна, тази работа я измъкна от бардака, който всъщност представляваше боксониерата, където живееха с Камила, носеше ѝ пари — и за нейна изненада, ѝ стана интересно. Редовните клиенти на „Черния кон“ бяха наистина странна група. Някои ѝ напомняха за алкохолиците, които беше виждала в „Дукът на Йорк“, където ходеше баща ѝ в Шефилд — с червени носове и дълги бели косми, щръкнали от ушите, вонящи на спарено и готовено. Но другите ѝ бяха интересни: актьори, които се бореха за оцеляване, всичките с дълги бакенбарди и черни пуловери с поло яки, които идваха след кастинг да удавят мъката, или преди представление, да се напомпят малко. Тя се запозна с второразредни художници, пристигнали току-що от Слейд и Челси, които се палеха безспирно за това колко мразят работата на другите и колко презират сладникавите портретистчета, които окачваха произведенията си в Хайд Парк всяка неделя. (Маги отиде до Хайд Парк един неделен следобед и видя картините — пастелни цветове, пейзажи с дървета и езера и варосани къщи. Сториха ѝ се извънредно приятни, но благоразумно пазеше мнението си за себе си).

Идвала и стриптийзорки, които се надяваха да започнат работа в допнапробните „театри“, пръснати на всяка крачка из Сохо, с ярък театрален грим и фалшиви усмивки, изрисувани като лицата им, но те винаги се държаха добре с Маги, която от своя страна ги гледаше отвисоко. Идвала също и собственикът на близкия магазин за италиански специалитети, на чиито витрини висяха огромни салами, а вътре миришеше на чесън и босилек, и собственикът на магазина за

еврейски деликатеси, който продаваше сандвичи със солено говеждо. Идваха и продавачи на сергии, да си починат от търговията с подправки и билки, преоценени плочи и платове. И винаги имаше по някой гангстер, със зализана назад коса, перфектно скроен костюм с огромна яка на ризата, извадена върху реверите, и обърнати назад огромни маншети, закопчани със скъпи копчета за ръкавели, който размахваше престорено небрежно пачки пари.

Нямаше нищо общо с Шефилд, но Маги започваше да се влюбва в Сохо; за нея „Черният кон“ беше истинският му център. Беше нещо като дом — дом, какъвто не бе имала преди. Найджъл беше внимателен, както и редовните клиенти. Те я разпитваха за кастингите, съчувстваха ѝ при провалите, които следваха с безпощадна последователност. Закачаха се, флиртуваха с нея, оплакваха се, когато забравяше поръчките им, приветстваха бавно нарастващото ѝ самочувствие и се радваха на малкото ѝ царство зад бара: как полира плата, пренарежда чашите, бърше праха от бутилките, поддържа всичко блестящо и чисто, както не можеше да го прави в апартамента.

Може би един ден, казваше си тя, някой ще я забележи зад бара, ще види таланта ѝ и ще ѝ даде шанс. Тя се утешаваше с тази мисъл: разбира се, че така щеше да се случи! Ще я забележат, като Лана Търнър през хиляда деветстотин и трийсета в заведението „Шуаб“ на Сънсет Булевард в Холивуд.

Досега единствените предложения за работа, които получаваше, бяха да се присъедини към редиците на стриптийзорките и проститутките, които се тълпяха около баровете в Сохо, като „Черния кон“. Но Маги отказваше да използва страхотното си тяло по този начин. По-добре да умре от глад на улицата.

Всъщност, тя си падаше малко пуританка. Редовните клиенти я наричаха Принцеса Маргарет. Опитваха — все по-обезсърчени — да я заговорят, с оня простоват говор, така типичен за „Черния кон“, но скоро разбраха, че с нея няма да стигнат до никъде, и спряха.

— Маги може — каза Найджъл една вечер, под одобрителните възгласи на клиентите на бара, — но Маги никога не би...

Всичко приключи онази вечер, когато в бара влезе Дерек Стоун. Първото, което забеляза, бяха очите му.

Второто, което Маги забеляза в Дерек Стоун, когато той нахлу в „Черния кон“ една студена февруарска вечер, беше, че той крие нещо.

Вечно бягаше от нещо или от някого — такъв беше Дерек Стоун. И тя трябваше да го осъзнае още тогава, в онзи първи миг.

Той се престори, че не е така, но начинът, по който отвори вратата в мразовитата вечер, вкара вътре мръсен, студен лондонски въздух и се втурна в топлината на бара с такъв шум и трясък, че Маги стреснато вдигна поглед натам, го издаде. Тя тъкмо се опитваше да научи наизуст няколко реплики за кастинг на другия ден — за филм от типа на „Карай да върви“, но доста по-несполучлив, където ѝ бяха казали да отиде с възможно най-оскъдния банковски, който има.

Вратата се тресна и редовните клиенти вдигнаха погледи. После пак се захванаха с питиетата си, а Дерек се зае да се пооправи. Паниката, изписана на лицето му, изчезна и тъмносините му очи заблестяха насреща ѝ.

— Здравей! Ти си нова тук, нали? — изрече той и леко разтърси рамене, за да може гладкото вълнено сако да легне пътно по гърба му. Хвърли бърз поглед към вратата, да провери за нещо или за някого — Маги не беше сигурна. После се приближи към нея с онази своя невероятна усмивка и започна да си оправя копчетата на ръкавелите.

— Работя тук от три месеца. — Понякога наученото на уроците по дикция бе като манна небесна за Маги, а понякога звучеше като Сибил Фолти от сериала „Фолти Тауърс“. Тя чу собствения си глас, превзет и тънък.

— Не съм те виждал досега — отбеляза Дерек. После прокара длан по металния лост, който опасваше бара и я погледна право в лицето. — Иначе щях да те помня.

— Без съмнение — каза Маги и отметна малко несигурно коса, защото не искаше да откъсва поглед от него. Дерек Стоун не приличаше на никой от хората, които бе виждала до този момент. Елегантно облечен — може би препалено елегантно, както много от мъжете наоколо. От горното му джобче стърчеше светлосиня носна кърпичка, а сред космите по гърдите му се гушеше тежка златна верижка е медальон. Прищя ѝ се да се изсмее и да го подкачи, както правеше с другите. Но в него имаше нещо. Например потта по челото му, сякаш бе тичал. Вечната му усмивка, късо подстриганата гъста черна коса. И прекрасните му сини очи. Очи, които пробягваха по нея от лицето до кръста и пак нагоре, както беше застанала зад бара.

— Да не си тичал? — попита Маги с високомерен тон.

Дерек откъсна с мъка очи от гърдите на Маги, хванати уютно в прилепналата дънкова риза с джобове, които служеха само за да ги подчертаят, и отвърна:

— Просто трябва да се скрия тук за малко. Зад ъгъла стои един човек, който ми е вдигнал мерника.

— Защо?

Дерек смотолеви:

— Ами, мисли, че съм го преметнал в една сделка.

— Каква сделка?

— Едно малко недоразумение с няколко персийски килима — вдигна вежди той.

Откъм другия край на бара се чу как Найджъл изсумтя. Дерек продължи откровено:

— Бягах през половин Сохо, докато стигна дотук. — Усмихна се на Маги. — Щях да бягам още по-бързо, ако знаех какво ще видя, като влязя през вратата. Откъде си, впрочем?

— Шефилд — отвърна Маги.

Той се засмя, но не злобно.

— И какво те доведе в Лондон?

— Ще стана звезда — отвърна Маги. После се нацупи: — Може да ми се смееш, но наистина ще стана.

— Няма да ти се смея — обеща Дерек. — Каква звезда? Актриса? Танцьорка? Певица?

— Няма значение, всъщност — отвърна Маги. — Все едно. Просто искам да успея. Да успея истински. — Тя се боеше да му го признае, без да знае защо. Но Дерек я погледна с разбиране, сякаш тя, Маги Майкълс, беше човек, а не само едно девойче с хубави гърди и дълги крака, както вече бе свикнала да гледат на нея.

— Мисля, че ще си направо страхотна на сцената — каза Дерек.

— Аз имам око за това кой го носи в себе си. Ти го имаш, бейби.

— Откъде знаеш? — попита строго Маги, неспособна да се сдържи.

— О — каза небрежно Дерек. — Аз имам театър. Ей тук, зад ъгъла.

— Театър ли? — Найджъл се изсмя високо от другия край на бара. — Плува ли корабче? Сигурен съм, че актрисите му танцуват с пискюли на гърдите.

Маги, местейки поглед от единия към другия, видя как Дерек хвърли на Найджъл един поглед, изпълнен с — какво? — забавление и възмущение. Дерек му намигна.

— Как е, Найджъл?

— Не е зле, любима — отвърна му Найджъл с усмивка. — Радвам се да видя прекрасното ти лице отново тук, сред нас. Остави персонала ми на мира. Веднага.

— Няма проблем — каза Дерек. После се обърна към Маги и попита: — Как се казваш?

— Маги — отвърна тя.

— Аз съм Дерек. — Той я хвана за ръката и добави: — А ти си най-прекрасното момиче, което съм виждал от много време насам.

— Стига си се лигавил — каза натъртено Маги, имитирайки Кенет Уилямс, доколкото беше възможно, и той се разсмя почти радостно.

— Освен това е и забавна. — Очите му се спряха на гърдите ѝ.

— Маги, значи, а?

— Наистина ли имаш театър? — Маги се опита да не ѝ проличи колко много я интересува.

— О, да, да — отвърна небрежно Дерек.

— И как се казва?

— „Амурс дю Дерек“ — каза Дерек и кимна сериозно.

Маги не знаеше какво означава това. Прозвуча ѝ като „Аморздоо Дерек“, но не искаше да излезе необразована и да ѝ проличи, че не разбира, и каза учтиво:

— Много хубаво.

— На френски е — обясни Дерек. — Нали разбиращ. Малко поизискано. А додогодина ще отворя нов, пак тук, зад ъгъла. Не вярвай на вестниците. Бизнесът процъфтява.

— Да — кимна Маги, за да покаже, че разбира. — Впечатляващо.

— Тя улови погледа на Найджъл. — Да ти предложа нещо за пие? — попита тя, стараейки се да прозвучи делово.

— Разбира се, скъпа — отвърна Дерек. — Добре е като за начало.

— Той се усмихна и ѝ намигна.

За пръв път, откакто пристигна в Лондон, а всъщност и за пръв път в живота си, Маги Майкълс се изчерви, а в гърдите ѝ се надигна

прилив на желание, който обагри страните ѝ в червено. Дерек видя това и се засмя тихо.

Найджъл обърна страницата на лондонския „Ивнинг нюз“ и изсумтя.

— Още една падна под влака — каза той на Греъм, един от редовните клиенти актьори, който гледаше мрачно в халбата си.

— Хм, какво? — каза Греъм.

— Това — отвърна Найджъл и кимна мрачно към Маги, която подаваше на Дерек чаша, наведена през бара така, че ръката ѝ докосваше неговата, а очите ѝ искряха. — Този е голям проблем. — Той се усмихна. — Но не мога да не го харесвам.

Същата нощ, сама в своята половина на боксониерата, с възглавница върху ухото, за да не чува как Камила и двама от нейните приятели богаташчета се кикотят с нарастваща истерия, докато пушат марихуана, Маги се усмихна в тъмното. Апартаментът беше по-отвратителен от всяко. Някой бе повръщал в тоалетната, носеше се тежка миризма на прегорели филийки, фасове и вкиснато авокадо, любимата храна на Камила — и както обикновено, беше страшно студено. На следващия ден я очакваха още потискащи кастинги и тя знаеше, че няма да ѝ дадат роля. Знаеше го. Но никак си нямаше нищо против.

Тя се замисли за Дерек, като се ухили глупаво сама на себе си. Знаеше, че е мошеник, както казваше Найджъл. Лукав, противен, но неустоимо привлекателен. Найджъл дори я предупреди да се пази от него.

— Дерек е чаровен и дълбоко в себе си е добър, но не му вярвай — каза ѝ той на вратата, след като затвориха, докато Маги мяташе торбата си през рамо. — Малката Маги може горчиво да съжалява, скъпа. — И я погледна изключително сериозно.

— Не съм дете, Найджъл — заяви тя.

— Напротив, дете си — тържествено възрази Найджъл. — Понякога се чудя дали постъпих правилно, като те наех. — Той забеляза посырналото ѝ лице и продължи: — Ти си невинна, Маги, мила. Не си създадена за това. — Махна с ръка към бара. — Мошениците, гаднярите, които по цял ден говорят глупости — самата

простотия, Големият дим. Ти трябва да живееш в малка хубава къщурка някъде на село, със сламен покрив и рози пред вратата.

— Мразя сламени покриви — отвърна рязко Маги. — В тях се въдят мишки. Искам да живея в голяма модерна къща с хубави радиатори. И с вътрешен гараж за спортната ми кола.

Найджъл се разсмя и я прегърна през раменете.

— Няма да получиш това от Дерек, скъпа. Повярвай ми.

Но тя не си спомняше това сега. Помнеше единствено докосването на Дерек, очите му, които галеха тялото ѝ, и изражението му — изненадващо мило; гледаше я и се смееше на думите ѝ. Той беше харизматичен, това е то. Ходеше на интересни места и беше част от мечтата ѝ за по-добър живот. Но не, каза си Маги твърдо, Дерек Стоун е истинска напаст. Без никакво съмнение. После се усмихна отново, сгуши се под грубите чаршафи и се помъчи да не обръща внимание на скърцащите звуци от съседната стая.

— Хайде, Маги. — Ръцете на Дерек шареха по нея, пръстите му галеха ръба на дантелената ѝ блуза. Той я целуна по врата и тя затвори за миг очи с желание да му се отаде, но съзнаваше, че не може, не бива. Добрите момичета не правят така... Ами ако много, много го искат?

— Не тук. — Маги се завъртя неспокойно на стола си зад бара. Найджъл бе тръгнал рано — „по нощни дела“, както тайнствено обясни — и тя трябваше да заключи. Дерек остана уж да ѝ помогне, но прекара последните десет минути, като я целуваше и се опитваше да ѝ бръкне под блузата.

Беше пролет и през няколкото седмици, откакто нахълта в „Черния кон“, бягайки от проблема си, Дерек неотстъпно преследваше Маги. Беше непредсказуем и това притесняващо благоразумната, организирана Маги, но и я изпълваше с вълнение. Никога не знаеше кога ще го види отново, кога ще се появи в бара с букет клюмнали жълти фрезии (явно откъснати преди няколко дни — „задигнал си ги от дамската тоалетна в «Кетнърс», нали?“, попита лукаво Найджъл), или с малко кексче от пекарната на ъгъла, или с дамско списание, което смяташе, че тя ще иска да почете в метрото на път към Шепърдс Буш.

— За да не мислиш толкова много за мен — обясни той, вперил в нея тъжен взор, а после се усмихна, примигна с онези свои тъмносини очи и сърцето на Маги прескочи от вълнение. Той беше като някакъв тъмнокос Алфи — красив, но изцяло мъж.

И все пак тя продължаваше да му отказва.

Истината беше, че се страхуваше.

Маги беше още девствена. Беше се целувала с няколко момчета, но представата за останалото я отблъскаше. Веднъж у дома в Шефилд беше ходила на среща с Дейвид Крауч, три години по-голям, от нейното училище. Ходиха на кино — гледаха „Томи“. Ръката му шареше по гърдите ѝ, а тя се опитваше да вникне в музиката. После той се опита да ѝ направи нещо лошо в една уличка по пътя към къщи, докато се целуваха. Маги дъвчеше дъвка и се отегчаваше все повече от

мекия език на Дейвид, напъхан дълбоко в устата ѝ. Изведнъж той се вдърви и затърка силно тяло в нейното. След няколко секунди сякаш се сгърчи в агония, преди тя да го отблъсне, отвратена до безкрай, и да хукне към къщи с всички сили, а отпред на дънките ѝ имаше странно мокро петно. В киното той хвана дланта ѝ, пъхна я в ската си и тя усети онова твърдо нещо, което изпълваше дънките му; прокара ръката ѝ нагоре-надолу, като потреперваше леко, и тя я издърпа смутена.

Оттогава ѝ бе писнalo да я опипват мазните режисьори, най-небрежно да се отърват в гърдите ѝ или да я хващат за дупето, и просто свикна да я зяпат. Беше объркана и смутена. Как смееха да ѝ казват, че ѝ „липсва нещо“, качеството на големите звезди, а после да се опитват да стиснат гърдите ѝ или да я склонят „да отидат да пийнат по нещо“? Това я озадачаваше.

С Дерек поне знаеше къде ѝ е мястото. Знаеше, че той я желае. Беше го заявил съвсем ясно.

— Добре, тогава да отидем някъде да пийнем по нещо — каза Дерек, като не спираше да я гали по дясната гърда. Тя потръпна, отблъсна го и отсече:

— Не. Трябва да се прибирам. Ще изпусна метрото, ако не тръгна веднага.

— Ела да спиш при мен. Имам чудесно местенце тук наблизо — предложи Дерек.

Маги отвърна:

— Над публичния дом ли? Ти за каква ме вземаш?

Дерек като че ли се обиди.

— Не, над киното за господа. И е страхотно, ще видиш.

— Значи все пак се намира над публичния дом — каза Маги. — Не, благодаря, Дерек. — Погледна си часовника и добави: — Хайде, тръгвай си вече.

Дерек пъхна ръце в джобовете си:

— Скъпа, направо ме убиваш.

— Лоша работа — отвърна тя. — Лека нощ.

През изминалите седмици се увери, че това, което ѝ бе казал Найджъл, донякъде е вярно — Дерек беше лукав. Но след като го бе наблюдавала да се изнизва от бара, след дни наред подробни описание на чудесата на „Амурс дю Дерек“, Маги реши да се отклони малко. На

път за вкъщи тя тръгна по „Бруър Стрийт“, като надничаше любопитно из уличките, докато намери каквото търсеше.

Неоновият надпис отвън жужеше силно. Имаше неонова палма и момиче с хавайска поличка — Маги така и не разбра защо. А над тях, с алени букви — легендарното „Амурс дю Дерек“. Вратите бяха залостени и тя не можа да влезе. Но все пак се впечатли. Това наистина беше театър. Значи той не лъжеше.

Маги бе все още наивно малко момиче. Тя не видя какво става вътре. Видя само фасадата и това ѝ стигаше. Може би трябваше да надникне по-отблизо.

Дерек също знаеше как да я подработи. На следващата вечер Маги беше зад бара и се опитваше да не мисли за това кога ще се появи Дерек. Изведнъж вратата се отвори и влезе той, със сако на ярки карета с кадифена яка, а златният му медальон проблесваше в полумрака на бара. Беше прегърнал едно къдрavo русо момиче. Докато вървяха бавно към бара, той плъзна ръка към гърдите ѝ и небрежно ги погали отстрани.

— Дейзи, Дейзи — въздъхна той, заровил нос в ямка-та на врата ѝ. После се обърна към Маги и ѝ каза като на стар приятел: — Здравей, Маги. Бутилка от най-хубавото ви шампанско.

— Веднага — отвърна Маги автоматично, като се опитваше да потисне раздразнението си.

— Благодаря ти, кукличке.

Той стисна момичето за задника и заяви нехайно:

— С Дейзи след малко ще идем до „Хиподрума“ да гледаме някое шоу, а после ще хапнем риба в „Шийкис“.

Той духна небрежно върху ноктите си. Дейзи се гушеше до нето.

— Няма да останем дълго.

— Хубаво — каза Маги и отметна коси, докато се протягаше към бара за чаши. — Прекрасна идея. Надявам се да прекарате добре.

— О, без съмнение, без съмнение — безгрижно отвърна Дерек.

Найджъл мълчеше и само наблюдаваше Маги от удобното си място до бара. Видя яркия блъсък в очите ѝ и зачервените ѝ страни и поклати глава със съжаление. Бедната глупава Маги. Защо точно Дерек? Защо ѝ трябваше да си пада по него?

Тя не го видя в бара през следващите две седмици. А когато най-накрая Дерек Стоун се появи късно една вечер и я покани да вечерят в

италианския ресторант зад ъгъла, тя се поколеба само миг, преди да каже „да“.

5

На Дерек му трябваха две вечери и три чаши вино, за да примами Маги в студиото си, на последния етаж на Бийк Стрийт. Беше топла пролетна вечер, когато се прибраха от „Андрю Едмъндс“, ресторантата на художниците, в ергенската квартира на Дерек. Тя беше боядисана в бяло и почти празна, с изключение на грамофона, купчината плочи и леглото, което се сгъваше към стената, касата и четири картонени кутии, пълни догоре с документи и пачки пари. В ъгъла имаше три телевизора.

— Цветни са — каза небрежно Дерек и хвърли ключовете си на пода. — Знаеш ли дали някой търси цветен телевизор? Ще им предложа добра цена, така им кажи.

— Ами... не — отвърна Маги, все още застанала на прага, като навиваше дръжката на чантата около пръста си. Чувстваше се леко пияна. Не знаеше в какво се забърква. Беше си обръснала краката същата сутрин — за огромно забавление на Камила.

— Среща ли имаш, скъпа? — попита тя провлечено откъм леглото, с цигара в уста и увит около пръстите ѝ кичур руса коса. — Кой е той? Сигурно някой по-специален, щом си бръснеш краката.

Понеже Камила никога не бръснеше нито една част от тялото си, на Маги ѝ се искаше да я попита какво има предвид, но се беше научила да не обръща внимание на Камила, на мизерията в жилището и на леко безнадеждното положение, в което се намираше напоследък.

— Ела тук. — Дерек се приближи към нея. Щракна един ключ на стената и леглото падна от стената със силен шум. — Тук си имам всякаакви удобства — каза той. После взе ръката ѝ в своята и я целуна.

След няколко минути, незнайно как, тя се оказа седнала на леглото с чаша уиски в ръка. Дерек я галеше по косата с едната ръка, а с другата разхлабваше вратовръзката си. Тя беше вече без пола, само по найлонов дантелен сутиен и бикини с воланчета по края.

— Не... не мога — каза тя и прехапа нервно устни.

Той я целуна по врата.

— Обичам те, нали? Нали така, Малка Маги? — После духна леко върху шията ѝ, по гърдите, в ухото, докато галеше треперещото ѝ тяло със спокойната си, сигурна ръка. — Но, моля те, направи нещо за мен! Нали ме обичаш?

— Не знам — каза тя колебливо.

— Легни на леглото. — Той потупа силоновата покривка и си съблече ризата. — Легни до мен. Не се страхувай, Маги.

— Не мога. Страх ме е.

Почувства се добре, че го каза, че беше искрена. Сините му очи ѝ се усмихваха и внезапно тя се почувства спокойна с него. В крайна сметка, това беше Дерек. Той беше същинска напаст... тя го знаеше — но това беше част от чара му.

Беше нервна, сърцето ѝ щеше да се пръсне, но в същото време беше и възбудена.

— Довери ми се. Няма да ти сторя нищо лошо.

Маги не му вярваше, там беше проблемът. Но знаеше, че няма да ѝ навреди. Тя го докосна с ръка по лицето. Нямаше нужда от думи.

Той само промълви:

— Чудесно.

Погали я, после бавно я разсъблече; нямаше нескопосано дърпане на бельо, нямаше несигурни движения. Нежно свали сутиена и бикините ѝ и тя остана съвсем гола.

— О, Маги, прекрасна си — възклика той и се наведе да оближе гърдите ѝ, да засмуче зърната им. Плъзна бавно ръка по тялото ѝ, толкова нежно, че тя закопня за още, а после я бутна надолу. Внезапно се оказа легнала на леглото. Едната му ръка беше върху корема ѝ, а другата — между краката. Ръката му се плъзна нежно от коляното навътре към бедрото ѝ. Стори ѝ се, че мина цяла вечност, преди да стигне до устните, които пазеха девствеността ѝ.

— Ще те докосна с пръсти — каза той. Пъхна бавно един, после втори пръст в нея и се наведе да целуне твърдите ѝ гърди. После се съмъкна между краката ѝ. Тя се взираше в него, красивите ѝ очи бяха затъмнени от желание. Стенеше, хапеше устни и се опитваше да не извика колко го желае, че иска той да я чука — така, както не бе искала нищо в живота си. Нея — благоразумната, възпитана, работлива Маги Майкълс. А Дерек Стоун я беше превърнал в безформена гърчеща се маса, която го молеше да я погълне.

Дерек се изправи срещу нея и бавно започна да се съблича, без да я изпуска от поглед. Беше като хипнотизирана от великолепното му тяло. Сякаш бе изваян от мрамор. Той се наведе над нея. Маги затвори очи и прокара пръсти по тялото му. Колко твърд, и все пак колко кадифен беше: раменете, бицепсите, гърдите, ребрата, твърдите хълбоци, силните бедра. Ароматът му я замайваше.

За пръв път виждаше гол мъж. Прехапа устни, но Дерек ѝ се усмихна отново и тя разбра, че е време.

Той дишаше тежко, хванал твърдия си пенис в ръка, после взе дланта ѝ и я обви около него. Пое си въздух и затвори очи.

— Стискам ли много? — попита тя и отпусна пръсти, от ужас да не му причини болка.

— Не, не... Няма нищо, ангелче. Не спирай, продължавай така.

— Тя почувства топлия му дъх. Той се наведе и я целуна по шията, все още застанал на колене между краката ѝ, а пръстите му галеха клитора ѝ и тя отново застена. След около минута Дерек пак хвана пениса си в ръка и го пъхна лекичко вътре в нея за първи път, като не спираше да я гали с пръсти. След това отдръпна ръка, усмихна ѝ се и натисна силно навътре. После пъхна пръсти в устата ѝ, а тя обви езика си около тях и го задвижи с ритъма, с който той се движеше в нея. За първи път през живота си разбра каква е на вкус — сладка, чувствена и жива. Дерек издърпа пръстите си от устата ѝ. Вдигна ръцете ѝ високо над главата и се наведе да оближе зърната на гърдите ѝ, да докосне с устни тялото ѝ. Той ухаеше сладко, като мед.

И тогава натисна още по-силно и докосна нещо дълбоко вътре в нея. Гледаше я през цялото време, с особено изражение. Когато Маги застена и го замоли за още, с пресекващ дъх и глас, той направи още едно движение, после второ, после още едно, изстена дълбоко и избухна вътре в нея, защото знаеше, че я е завладял, че тя вече е станала негова.

Дерек се наведе над нея, лъснал от пот, дишайки тежко. Тя чуваше как диво бие сърцето ѝ под езика му, докато облизваше потта от гърдите ѝ.

Маги го погледна удивено, безпомощно, напълно неспособна да помръдне. Гърдите ѝ се надигаха и спадаха.

— Знаеш ли какво, ангелче? — каза Дерек и я целуна. Направи още едно последно движение в нея и тя подскочи насреща му,

безсилна, обзета от нова вълна удоволствие. Той ѝ се усмихна. — Струва ми се, че ще станеш доста добра.

И Magi осъзна с безпощадна увереност, докато се взираше в него, все още задъхана в ръцете му, че ще иска още и още. Почувства се сигурна. Защото се бе влюбила напълно и безнадеждно в Дерек Стоун.

6

— Но кога ще се върнеш? — попита Маги, като се опитваше да прикрие вопъла в гласа си.

— Не знам, ангелче — отвърна Дерек и я целуна по устните. — Един инвеститор, милинка. Трябва да се срецна с него. Той харесва „Амуре дю Дерек“, идвал е няколко пъти. А аз искам да преместя заведението другаде. Да наема нови хора. Да направя нещо поизискано. — Той й намигна. — Трябва да се мисли за бъдещето, малката.

Откакто ходеше с Дерек, Маги научи някои неща, най-тревожното от които беше, че „Амуре дю Дерек“ не е онзи шикозен театър от бродуейски тип, какъвто й се искаше да вярва, че е, а нещо по-зловещо — както и различните бизнес начинания на Дерек, телевизорите в спалнята, чукането на вратата на студиото посред нощ и странните хора, които идваха в бара да питат за него.

Маги се наведе през бара и се опита да скрие отчаянието в гласа си.

— Да намина ли после?

— По-добре недей, милинка. Сигурно ще стане късно. Ще дойда да те видя утре, а?

— Но, Дерек, искам да поговоря с теб за нещо...

— Тръгваш ли, Дерек? — попита Найджъл, докато Дерек прибираще портфейла си в джоба на идеално скроения си костюм. — Как е хавата?

— Не е зле — отвърна Дерек с усмивка. — Как си, Пийт? — намигна той на друг от редовните клиенти. — Радвам се да те видя, приятелю.

— Оня ден видях Джордж — отвърна Пийт. — Изглеждаше добре.

— Милият Джорджи-Порджи — каза Дерек. — От доста време не съм го виждал.

— Кой е Джордж? — попита Маги в отчаян опит да го задържи още малко.

— Брат ми, скъпа — обясни Дерек и оправи кърпичката в малкото джобче на сакото си.

— О! — възклика Маги.

Точно такива неща я отчайваха до смърт. Беше влюбена до уши в Дерек и болката бе непоносима. Мислеше, че влюблването е нещо прекрасно, а не се оказа така. Искаше той да е с нея през цялото време. Даваше си сметка колко малко го познава — вече пет седмици, откакто правихаекс за първи път, а тя не знаеше, че има брат, за бога. Не му вярваше. Там беше проблемът.

Да си с Дерек беше все едно да се возиш на увеселително влакче — купон, цветя и невероятенекс. Той я будеше, като я галеше съвсем нежно между краката, ставаше все по-настойчив, докато тя не се разбуди, задъхана от удоволствие, с широко отворени очи. Знаеше точно как да я манипулира; в ръцете му тя ставаше безпомощна. Но това я правеше още по-нещастна.

— Аз не съм била с мъж досега, а ти... ти си имал всички тези жени! — каза му веднъж свенливо.

— Но това няма значение, нали? — отвърна весело той, застанал между краката ѝ, точно преди да проникне в нея. — Ти си истински талант, Маги. Родена си заекс, скъпа. Хайде сега...

Те си правеха пикници в Хайд Парк, преди да се върнат в Сохо, сядаха следобед в някое тъмно кино и гледаха най-новите филми, или се разхождаха по южния бряг на реката, хванати за ръце. Понякога Маги зърваше отражението им във витрините и си мислеше, че са хубава двойка: той тъмен, а тя руса, и двамата — толкова щастливи. Защото той беше щастлив с нея, тя беше сигурна в това.

Нали?

А после внезапно изчезваше за два, три, четири дни. Тя му звънеше от бара, но никой не вдигаше телефона; отиваше до „Амурс дю Дерек“, а от него — нито следа, и тогава започваше да си мисли, че я е зарязал, а после — дали не е мъртъв? Може да е мъртъв, и това да е причината...

И изведнъж се появяваше, изпълнен със съжаление и извинения: „Трябваше да прескоча до Ротердам, по спешна работа. Имах среща на север, ангелче. Извинявай. Болеше ме коремът, мило, направо ужасно.“

Тя знаеше, че я лъже. Но не можеше да го докаже, а у него имаше нещо, което ѝ говореше, че не бива да го притиска. Обаче си струваше,

утешаваше се тя, заради миговете, в които оставаха сами заедно. Когато я галеше по бузата и я целуваше нежно, играеше си с тялото ѝ, като я докосваше и възбуждаше бавно, докато тя започваше да го моли да влезе в нея. После оставаше задъхана, разплакана и изтощена, а той я прегръщаше здраво, докато заспи. Знаеше, че е играч, но в него имаше нещо — нещо в начина, по който се смееха заедно, или когато тя го поставяше на място, а той се съгласяваше с нея с горчива усмивка, или прекрасното чувство, когато вървяха по улицата ръка за ръка и тя знаеше, че той е с нея...

Докато играта загрубя, с отсъствията и уклончивите отговори. Това започна около седмица по-късно и сега тя беше нещастна.

Не можеше да го покани в своето жилище — толкова я беше срам от мръсотията, която оставаше след Камила, и най-вече заради факта че на следващата сутрин трябваше да прескачат нея и онзи, с когото тя беше прекарала нощта — голи, хъркащи, вонящи наекс и стара пот. Така че Маги трябваше да ходи у Дерек — или да чака той да я покани. А това направо я подлудяваше.

Всъщност, точно в тази майска вечер тя бе стигнала почти до критичната си точка: уморена (не спеше, защото се тревожеше и мислеше за него), гладна (не се хранеше добре — беше направо болна от любов), все по-разочарована от живота си в Лондон, отвратена от Камила и апартамента, отвратена дори и от собствените си мечти да стане звезда. Те изглеждаха по-иллюзорни от всякога, и сега, някъде дълбоко в себе си, тя се чудеше дали всъщност вече не се е отказала.

И сякаш я беше призовала от света на духовете — в този миг вратата на бара се отвори и Маги с изумление видя да влиза Камила. Джапанките ѝ шляпа по пода, а тънката ѝ рокля се вееше около нея, сякаш живееше свой собствен живот. Маги беше забравила, че Камила всъщност е доста красива, по един неопитомен, мързелив начин. Тя я зяпна и попита:

— О, Камила, какво правиш тук?

Камила се огледа на всички страни из бара с усмивка, сякаш очакваше публика.

— Отивам в „Раундхаус“. С Дебс и Джеми ще слушаме някаква нова банда. И реших да мина през Сохо преди това, а после си викам — защо ли, по дяволите, да не видя къде се труди Маги по цял ден? Ха-ха!

Нейната превзета, накъсана интонация дразнеше слуха на Маги, както винаги. Тя смяташе, че Камила е един голям фалшификат. Но се усмихна и каза:

— Какво да ти предложа?

— Ами—и—и... — Камила отметна косата си през рамо. После се обърна към мъжа, седнал на бара до нея — това съвсем случайно беше Дерек, който я наблюдаваше с изумление, сякаш е някакво невиждано извънземно. — Какво пиеш? Изглежда много свежо!

— Гордостта на Лондон — отвърна Дерек и я измери с поглед от горе до долу.

Камила кимна на Маги, която се мъчеше да се съвземе.

— Веднага. Камила, това е Дерек. Моят приятел.

— О, боже! — извика Камила, обърна се към Дерек и го хвана за ръката. — Ти ли си прочутият приятел? Не спира да говори за теб.

Дерек вдигна очи към нея.

— Не ми е казвала, че си толкова красива — отвърна той сериозно и стисна ръката ѝ. Камила се наду и Маги усети как страшна болка сграбчи сърцето ѝ. Разбра, че на Камила ѝ е станало любопитно за Дерек и затова се бе появила в Сохо, място, което рядко посещаваше. Въпреки цялата си уж бохемска природа, Камила беше като онези хора, които отегчаваха Маги с разкази за пътешествията си из Европа, но се намръщваха недоволно, ако в бара влезе някой с вид на чужденец.

Дерек вдигна глава и каза на Камила:

— Аз съм голям късметлия. Нали така?

— Да, така е — усмихна се Камила, облегна лакти на бара и притисна стройното си тяло в дървената ламперия. — Истински късметлия!

Дерек ѝ отвърна с плаха усмивка и Маги си отдъхна, доволна, че мигът приключи. Подаде питието на Камила.

— Значи, живееш в Шепърдс Буш? — попита учтиво Дерек.

— Всъщност, съвсем близо до Хартфорд — отвърна Камила. — Там живеят майка ми и баща ми. — Тя се обърна към Маги. — Май не ти казах. Вдигнаха ми издръжката. Много смешно. Татко тъкмо сключил някаква сделка с арабите. Нещо наистина голямо.

— Да не продава камили? — Дерек слушаше с половин ухо.

— Нещо такова. — Камила се изсмя. — Скучна работа. Ръководи „Шербърнс“.

— „Шербърнс“ — бензиностанциите?

— Да — отвърна Камила.

Дерек се втренчи невярващо в нея.

— Будалкаш ме, нали?

— Фамилията ѝ е Шербърн — каза Маги.

Настана неловко мълчание, докато Дерек смилаше чутото.

— Имам прекрасна сбирка от персийски килими. Ще му предложа добра цена, ако иска да ги купи — каза той накрая и Маги разбра, че се шегува само наполовина.

Камила се вторачи в него и каза несигурно:

— Ясно. Ти май си доста забавен.

„Направо е безумно забавен — помисли си Маги. — Не съм го виждала от няколко дни, а сега се прави, че ме няма.“

— Дерек, ти не трябаше ли да ходиш някъде, скъпи? — попита го тя.

— След минута — отвърна Дерек. — Ще ни налееш ли още по едно, бебчо?

— Ще поговорим ли после?

Той не ѝ обрна внимание. Заразпитва за бащата на Камила — как е започнал, как е създал веригата, как е успял. Камила си тръгна след час и когато Маги се върна от мазето, където слезе, за да донесе още джин, Дерек беше изчезнал. Тя тръшна бутилката на бара, сълзи изпълниха очите ѝ и се затъркаляха по лицето ѝ. Трябаше да говори с него. Беше нещо много важно.

На сутринта тя стана рано след поредната безсънна нощ. Гадеше ѝ се и сърцето ѝ се късаше. Втурна се пак към тоалетната, за да повърне. После се изправи нещастно на крака и видя Камила да стои на вратата на мухлясалата баня. Тя пушеше цигара. Маги искаше да ѝ каже да я угаси; от дима ѝ ставаше още по-лошо. Стомахът ѝ се бунтуваше.

— Страхотно забиха момчетата снощи — каза Камила. Гледаше Маги с хладен, преценяваш поглед.

— Браво. Много хубаво. — Маги се опита да потисне поредното надигащо се гадене.

— Дерек с много интересен тип — отбеляза Камила.

— Да — измънка Маги, притиснала хавлиена кърпа към устата си. — О, боже!

Тя се обърна с нещастен вид и пак повърна в тоалетната.

— Бременна си, нали? — попита Камила. Гласът й не беше нито обвинителен, нито развълнуван; беше най-обикновен въпрос.

— Не знам. — Маги се изправи и кимна нещастно. Беше по-лесно да каже истината, направо си беше облекчение. — Да, да... така мисля. Закъснява ми с три седмици и страшно ми се гади.

Тя потрепери от нов пристъп.

— Какво ще правя?

— Следващия път вземи предпазни мерки — отвърна Камила.

Маги се опита да обясни:

— Пазих се. Но не и първия път. Мислех си, че не може да се случи — понеже е за първи път.

— Малката Маги — меденият глас на Камила звучеше почти състрадателно. — Ти май наистина си наивна, а? Не може да забременееш първия път, когато правиш секс? Това е такава тъпотия! Каза ли на Дерек?

— Н-не — отвърна Маги, като бършеше очи и се опитваше да не вдишва вонята от влажната, гадна баня и дима от цигарата на Камила, който заплашваше да я обгърне. — Не знам как да му кажа.

За предполагаемо хипи, Камила беше доста прагматична.

— Махни го — отсече тя и се върна на леглото си в средата на хола. — И те съветвам да не му казваш.

— Но аз искам да създам семейство с него — каза Маги.

— Ако не искаш да го видиш повече, точно това е начинът — отсече Камила. — Казвам ти, момиче — веднага щом Дерек Стоун научи, че си бременна, ще изчезне и няма да го видиш повече.

Тя се усмихна на Маги почти състрадателно и загаси фаса си.

— Сега тръгвам, имам среща. Ще почистя после. Съжалявам, мила.

Тя беше права, разбира се.

Маги така и не му каза.

Заштото на следващия ден, когато отиде да потърси Дерек на Бийк Стрийт, хазяинът я пусна да влезе в жилището. Тя намери апартамента, където си беше, но нещата на Дерек ги нямаше вътре.

Освен това той дължеше на хазяина, който живееше на долния етаж, наем за три месеца.

Дерек беше духнал.

Седмица по-късно още нямаше вест от Дерек и Маги бе преминала от състояние на паника в състояние на безчувствено безразличие. Какво да прави сега? Нямаше смисъл повече да ходи на Бийк Стрийт — явно, че той нямаше да се върне вече там. Нито пък щеше да се появи в „Черния кон“, понеже кредиторите му знаеха къде да го търсят. Имаше само още едно място, където можеше да опита. Една майска вечер тя събра кураж и отиде до „Амурс дю Дерек“, за да опита да получи някаква полезна информация оттам. Беше отчаяна и решена на всичко.

Завесата, през която бе зърнала разголени крака в дамски чорапи преди два месеца, сега беше разтворена и тя влезе, щастлива, че е сравнително незабележима с бежовата си жилетка и дънки. Спра за миг, очите й се приспособиха към полумрака. Беше свикнала с цинизма на Сохо — нямаше нищо против него, знаеше, че той е част от блясъка. Но това? Докато очите й поемаха още и още от гледката, отвори уста от ужас. Стоеше там, без да я види никой, и от очите й потекоха сълзи.

Някъде изотзад се носеше плахо кабаретна музика от 60-те, а на миниатюрната сцена мършаво, уморено момиче с провиснала, изрусена до бяло коса танцуваше безмълвно, хванало отпуснатите си гърди с ръце, като ги подрусваше в ритъма на музиката. Пред нея седяха трима мъже. Онзи, който беше най-близо до Маги, с лъскав сив костюм, си бе разкопчал дюкяна и трескаво търкаше късия си дебел пенис, който висеше през ципа му. Очите му бяха изцъклени, а устата — зяпнала. Мъжът до него правеше същото, но по-бавно.

Маги помръдна крака, които бяха залепнали неясно от какво за мръсния под. Това ли беше мечтата на Дерек, онзи кабаретен рай, за който бяха говорили? Нищо чудно, че искаше да направи нещо поизискано.

С ъгъла на окото си тяолови друго движение; момиче с широк щит от пайети и поднос с напитки в ръцете говореше с дъртак, който бе впил кокалестите си пръсти с нокти на хищник в бедрото й, докато

тя слагаше бутилка с шампанско на масата. Момичето се наведе над него и в погледа му се прочете обещание. Дъртакът погледна гърдите ѝ, които се виждаха напълно от този ъгъл, и подписа сметката. Тя прокара пръсти по олисиващото му теме. В този миг Маги осъзна къде се намира — това беше заведение, където те обират до шушка. Тази бутилка сигурно струваше на стареца поне 100 кинта, и на кого му пука дали накрая ще легне с момичето или не? Това беше част от длъжностната характеристика. На масата до него друг посетител — с мазна кожа и зализана черна коса — беше полегнал назад с глава върху ръба на масата, а друго момиче бъркаше в панталоните му с лукаво преднамерено движение и застинало в изкуствена усмивка лице, а с другата ръка тъпчеше банкноти в сутиена си.

Музиката спря и Маги пак раздвижи крака. Обувките ѝ изскърцаха и момичето на сцената вдигна поглед и присви очи срещу светлината. Време беше да тръгва. Внезапно ѝ прилоша. Обърна се и излезе. Неоновият надпис отвън пукаше тихо, момичето с поличката от трева беше осветено само от части. Маги се отдалечи от „Амурс дю Дерек“. Вече не ѝ беше забавно. Беше пошло, жалко, отвратително. Тя разбра, че и връзката ѝ с Дерек е била такава; това ѝ се разкри изцяло. Как е могла до такава степен да не го проумее? Без да осъзнава случващото се, тя се наведе над канавката и повърна на тротоара.

Никога не се бе чувствала така ужасно, както в този момент. Беше засрамена, зверски уморена, объркана и поразена от сутрешно прилошаване, което изглежда продължаваше по цял ден. Маги тръгна към станцията на метрото, изпълнена с копнеж да се върне в относителния уют на Хопкин Роуд и да си легне, за да сложи край на този ужасен ден.

Но най-лошото тепърва предстоеше.

Когато влезе вкъщи, Маги веднага разбра, че нещо не е наред. Беше тъмно — нищо обезпокоително, защото Камила никога не си беше у дома по това време — но в самия апартамент витаеше нещо различно, а тя не можеше да разбере какво. Маги застана в средата на стаята, сложи ключовете си на масата и издърпа косата си изпод дръжката на торбата, която носеше през рамо. Отвори прозореца да вземе млякото, което стоеше на перваза.

И тогава видя, подпряна на прашната дървена купа за плодове, бележката от Камила.

Скъпа Маги,

Наистина не е лесно да го кажа в писмо, но трябва да го направя. С Дерек заминаваме заедно. С него наистина си допадаме страхотно. Казах му за бебето — понеже ти очевидно не му беше казала, а реших, че трябва да знае. Още не е готов да се установи, Маги, трябва да го разбереш. Той има такъв потенциал. Смятам, че татко много ще го хареса.

Оставих 10 паунда да оправиш сметките. Надявам се да стигнат.

Благодаря за чудесното време, което прекарахме заедно. Много любов и късмет с бебето.

Надявам се да не се сърдиш:

Камила

Маги не се разплака, поне не веднага. Тя постоя поне няколко минути с лице към прозореца и с бележката в ръка. Без да помръдне. Най-после се раздвижи из тесния апартамент, но едва-едва, като робот. Каза си, че поне всичко най-после ѝ стана ясно.

Леглото на Камила стоеше неоправено насред стаята, с разбъркани и намачкани чаршафи. В средата — две чинии с корички от препечени филийки и използван презерватив.

Маги и сега не се разплака.

Останалата част от жилището бе по-разхвърляна от всяко. Дрехите на Камила бяха пръснати по пода, изтърканият килим беше влажен, навсякъде имаше препълнени пепелници.

Банята представляваше една малка мивка и ваничка метър и двайсет, с врата като на шкаф. Маги надзърна вътре без особен интерес, едва ли не очаквайки те да изскочат оттам. Нещо в мивката привлече погледа ѝ. Дълги тъмноруси косми, залепнали по повърхността; самобръсначката на Маги бе задръстена с тях. Камила най-после си бе обръснала подмишниците.

И тогава Маги се разплака. Тя се сви на пода под мивката и се разрида, надавайки вопли на гняв и отчаяние, обвила раменете си с ръце, като се люлееше напред-назад. Нещо в нея се бе прекършило.

Ето докъде я доведе глупавата ѝ хипи мечта... Беше съвсем сама тук. Не можеше да се обади на родителите си — не ги беше виждала, нито бе говорила с тях, откакто замина, с изключение на единствения път, когато им се обади; само изпращаше по някоя картичка, за да ги уведоми, че е още жива. Те продължаваха да изпитват ужас от постъпката ѝ: но честно казано, изобщо не ѝ пушкаше какво мислят.

Във vonящата, мизерна боксониера — без приятели, без пари, бременна — тя си спомни момичето, което беше там у дома, в Шефилд, подлудена от мечти за слава и богатство, разкошни дрехи, романтични преживявания, а в главата ѝ звучеше рокендрол. Боже, каква идиотка!

Най-накрая си легна и прекара нощта в сърцераздирателни ридания.

Когато се събуди следващата сутрин, слънцето грееше през сивите найлонови пердета. Прозорецът беше отворен и отния етаж се носеше мелодия — нещо глупаво, „Тайгър Фийт“ на „Мъд“, и въпреки нежеланието си Маги остана в леглото, заслушана и взряна в синьото небе. Тогава взе решение.

Нямаше да плаче повече.

Нямаше вече да бъде жертва.

Тя стана от леглото, намъкна дълъг, развлечен кафтан и отиде до магазина на ъгъла. Ранното слънце приличаше меко и топлеше врата ѝ. Купи белина, гумени ръкавици, четки, домакински гъби... Замъкна всичко обратно в квартирата, пусна радиото, направи си чай, върза косата си на опашка и се залови за работа.

Тази сутрин Маги направо изблизи стаите. Изстърга, изми и избърса всичко от горе до долу, докато светна като ново и от Дерек и Камила не остана и следа. Дори не ѝ прилоша — всъщност, не се бе чувствала така добре от много време. Прибра дрехите на бившата си съквартирантка в торби и изчисти всички следи, останали от Дерек — не че бяха много. Изнесе торбите долу и ги хвърли в контейнера отпред; после почука на долната врата и помоли Рита, съседката, за помощ.

— Матрака ли ще хвърляш? — попита Рита. — Не го ли искаш вече?

— Не, по дяволите, не го искам — отвърна Маги мрачно и ясно
долови шефилдския си акцент за пръв път от месеци. — Не искам да
го виждам повече.

Понесоха матрака на Камила надолу по тъмното мръсно
стълбище и го хвърлиха в контейнера. Маги благодари на Рита, върна
се в апартамента, тръшна вратата, влезе в банята и отряза красивата си
дълга коса. Оформи я внимателно на черта, и когато се погледна в
льсналото чисто огледало, кимна удовлетворена, виждайки резултата
от това, което бе научила в салона „При Тони“ в Шефилд. Нито за миг
не се поколеба, не се разплака заради действията си, нито за това,
което й се беше случило. Взе палтото и чековата си книжка и
благодари на щастливата си звезда за това, че бе успяла да спести
малко пари. Отиваше да пазарува.

Когато Маги дойде на работа вечерта, Найджъл си гълътна езика.
Замечтаното, дългокосо момиче с бохемски вид, което носеше дълги
ризи и клоширани поли, беше изчезнало.

На нейно място се бе появила спретната, уверена млада жена със
сива плисирана пола и сако с колан.

— Ето те и теб — каза Найджъл, защото се бе разтревожил за
нея. — Къде си ходила, скъпа?

— В „Питмънс“, на Оксфорд Стрийт — каза Маги с равен глас.
— Записах се на курс по машинопис.

— Моля?

— Беше време да осъзнава действителността — обясни Маги и
тръшна чантата си на бара. — Аз не съм актриса. Но не съм и
нищожество. Просто съм никоя — поправи се тя. — Очаквам дете и
имам нужда от хубава работа, за да си стъпя на краката, преди да дойде
бебето.

Найджъл пое цялата информация, кимна и попита най-спокойно:

— Ами Дерек? Още ли го няма?

— Дерек изчезна, Найджъл — каза Маги. — И няма да се върне,
всички знаем това много добре. Както казах, беше време да осъзнава
действителността. Правя промени в живота си. — Тя го погледна,
сякаш го виждаше за първи път.

— Какво си сторила с моята малка Маги? — попита Найджъл.

— Вече съм Маргарет — отвърна тя твърдо.

— Маргарет ли?

— Маги си отиде. Завинаги.

Настана мълчание. Тя го гледаше безизразно. Найджъл въздъхна, вдигна очи към небето и каза:

— Ами, Маргарет... Един човек пита за теб. Чака те вече от един час. Не изглежда зле. Малко задръстен, ако питаш мен. По-скоро прилича на счетоводител.

„А най ми прилича на неосъзнат хомо“, добави полугласно, но Маргарет не го чу.

Отиде до масата на непознатия — вървеше, като се опитваше да си глътне корема, а токчетата й чаткаха отчетливо по пода.

— Здравейте — изрече с колебание в гласа. — Аз съм Маги...
Маргарет. Търсili сте ме.

Беше симпатичен мъж — гладко избръснат, спретнат, със сив костюм, светлосиня риза и тъмна вратовръзка. Нищо ярко; добре комбинирано. Малко оплешивял, но късо подстриган и добре облечен. Лицето му беше красиво, като на звезда от сутрешно представление. Ухаеше на афтършайв — съвсем лек, само лен и нещо по-тръпчиво. Беше от висока класа.

— Маргарет Майкълс? — Мъжът се изправи почтително и ѝ подаде ръка. — Аз съм Джордж Стоун, братът на Дерек. Може ли да поговорим?

Джордж Стоун беше свикнал да разчиства бъркотиите на брат си. И докато очакваше последната от тях да дойде на работа, си водеше бележки какво трябва да се свърши след това. Записваше със стегнат почерк мислите си в малък черен кожен бележник със сребърна писалка „Паркър“, която фирмата му подари след петгодишна служба. Найджъл се оказа прав. Джордж наистина беше счетоводител, в „Дейвидсън и Дейвидсън“, с офиси до Риджънт Стрийт. Беше заможен. Не се хвалеше с това; в него нямаше нищо показно, нито пък се надуваше като брат си. И нямаше зад гърба си цяла поредица провалени бизнес начинания, ввесени бивши партньори и отхвърлени бивши приятелки.

Всъщност, Джордж изобщо нямаше бивши приятелки. Никакъв личен живот, като че ли. Вместо това се занимаваше да оправя живота на Дерек, когато стигне до криза. А на всичко отгоре, за външния свят Джордж минаваше за скучния брат, вечния ерген счетоводител, винаги сам на официалните приеми — дори на фирмения бал на Коледа, въпреки че имаше доста секретарки, които с радост биха излезли на среща с него. Джордж беше тих, възпитан, благоразумен. Един добър човек в свят, изпълнен с мръсници.

Напоследък обаче това бе започнало да го беспокои. Беше ходил у Джеф Симкинс, който започна работа година след него и се издигна доста повече, понеже имаше хубава къща в „Крауч Енд“ и жена, която носеше дълги рокли с марката на Лора Ашли и даваше елегантни вечери в тесен кръг за президента на компанията и жена му, както и за другите членове на борда. Последния път, когато ходи, имаше мус от съомга; дори Джордж се впечатли. После се върна в малката си анонимна гарсониера в Мерилебон с прясно изгладената риза, готова за следващата сутрин, и се замисли какво трябва да направи. Зачуди се защо точно той трябваше да е такъв и колко е несправедливо това. Може би това негово чувство щеше да отмине; а може би просто трябваше да се ожени, да намери правилната жена. Да, просто да се ожени.

Джордж не искаше да бъде като Дерек; категорично не. Хаосът около по-малкия му брат го тревожеше, защото той беше човекът, който трябваше да се оправя с ядосаните служители, гангстерите, гаджетата и бременностите. Докато чакаше поредната малка мръсница, с която брат му бе спал, Джордж се опитваше да не изглежда раздразнен. Мислеше, че обича брат си, и не можеше да си позволи скандали, поради което, когато Дерек му се обади паникюосан от някаква бензиностанция на магистралата, той отново се съгласи да му помогне. Не разбираше защо жените му се връзват всеки път; не го ли виждаха що за птица е? Глупави ли бяха?

И тогава се появи Margaret Майкълс, дойде до масата и му подаде ръка.

— Разбира се, че може да поговорим — отвърна на въпроса му тя. — Но само за кратко, понеже съм на работа.

Той забеляза спретнатата ѝ пола, хубаво подстриганата коса, начина, по който кротко скръсти ръце в скута си и го погледна с тези хладни интелигентни очи; в нея имаше нещо интересно. Тази не беше глупачка; определено не. Джордж Стоун усети, че я харесва. Беше донесъл парите, които раздаваше при подобни ситуации, за да „реши“ проблема; парите бяха в плик във вътрешния джоб на сакото му. Той потупа джоба и пристегна якето си.

— Няма да ви отнема много време — каза той. — Но исках да се срещнем. Говорих с Дерек. Той ми разказа всичко.

— Значи ви е казал всичко, така ли? — отвърна тя с поглед, вперен в пода, без да показва и искрица заинтересованост. — Е, предполагам, че не съм първият проблем от този род, с който е трябвало да се справите. Сигурно е интересно да имате брат като него.

— Понякога — съгласи се мрачно Джордж. — Виж, Margaret. Може ли да те наричам Margaret?

Margaret го гледаше. Нервността в стомаха ѝ малко се успокои, непрестанното гадене изчезна за първи път от много дни.

— Да, разбира се — отвърна тя и ѝ стана едновременно весело и приятно; отдавна никой не се бе отнасял към нея с такава старомодна почтителност. Тя малко се отпусна.

— Брат ми... е, той просто е първокласен идиот, с извинение.

Джордж прочисти гърлото си. В него има нещо много... чисто, помисли си Margaret.

— Да, такъв е — съгласи се и тя и приглади с ръка косата си, като се опитваше да свикне с драматично намалялата ѝ дължина. — Чух, че е избягал от клуба и е оставил след себе страшно много дългове; не си е платил и наема. Надявам се да не се чувствате отговорен и за това.

Това, което Маргарет не знаеше, беше, че Джордж бе провел една много трудна среща със собственика на „Амурс дю Дерек“, преди да дойде при Маргарет. Той беше бесен на брат си, който се бе изпарил неизвестно къде, някъде из предградията, и както високомерно бе уведомил Джордж по телефона: „Закопчах една шикозна мадама и баща ѝ ще ме позлати.“

— Ами момичето, което си вкаral в беля, то какво ще прави? — попита Джордж, като се опитваше да не се разкрещи на бюрото си.

— Маги ли? — каза безгрижно Дерек. — Маги е прекрасна, Джорджи-Порджи. И ако не беше с такава обратна резба, щях да те посъветвам да се пробваш с нея. Тя е страхотно момиче, повярвай ми. В леглото е като... — Джордж затвори телефона, отвратен до дъното на душата си.

Сега той я гледаше как си поръчва лимонов сок.

— Кога ще се появи? — попита той.

— Рано е — отвърна Маргарет. — Още съм във втория месец. — Тя го погледна. — Странно, толкова приличате на брат си, а всъщност сте толкова различни, нали?

Той усети, че го облива студена пот.

— Какво имаш предвид?

Тя се усмихна.

— Ами, вие сте толкова възпитан — станахте прав, когато дойдох при вас, и досега нито веднъж не сте се загледали в деколтето ми.

Тя отпи от чашата си, а Найджъл застана зад нея.

— Това е прекрасно. Различно е. Приключих с импровизациите. Време е да порасна.

— Звучи доста разумно — отвърна Джордж, който обичаше разумните планове. Той посегна към плика в джоба си. Беше време за плащане. Но нещо изведенъж го спря. Докато я гледаше как отпива от питието си, така елегантно облегната на стола, Джордж разбра, че не може просто ей така да ѝ предложи пари, сякаш е едно от онези

момичета, стриптийзорките, моделите, момичетата, които Дерек сдържваше и изплюваше.

Не, каза си той. Маргарет Майкълс беше класи над другите. И в главата му се зароди план; още съвсем малък, като зърнче, но той щеше да порасне през следващите седмици и месеци, да се оформи и да пусне корени.

— Маргарет — каза той, — знам, че сега си на работа и нямаш време. Но може ли утре да излезем заедно на вечеря? Бих искал да... видя как да ти помогна.

Маргарет го погледна оценяващо.

— Не ми трябва помощ — отвърна тя и пое дълбоко дъх.

— Разбирам — отвърна Джордж, като се опитваше да не повиши глас. — Но може би ти трябва приятел.

И за своя и нейна огромна изненада, той изведнъж усети, че протяга ръка, хваща нейната и я стисва леко.

Маргарет го погледна в очите и в миг видя, че са същите като на Дерек, красиви и тъмносини; погледна го отново, с неговите кратки, точни жестове, мило лице и спокойното чувство на защитеност, което ѝ даваше, след като седмици наред се бе чувствала като в бурно море.

— Благодаря — изрече тя с равен тон. — С удоволствие.

Джордж приличаше на брат си не само по очите. Беше мотивиран и амбициозен, но се бореше за успех в рамките на фирмата, в която работеше, а не като нарушава правилата и се движи по ръба. Джордж търсеше стабилност и искаше да го приемат добре, защото по природа беше предпазлив и внимателен човек. Имаше и една друга причина, която той не признаваше дори сам пред себе си. Найджъл я бе доловил от пръв поглед, а брат му винаги бе знал, че съществува, но годината беше 1977, а Джордж беше свенлив, затворен в себе си човек, и за него хомосексуализъмът беше нещо, което трябва да се крие, болест, която лекуваш, като отхвърляш съществуването ѝ. Наистина, имаше хора, които излизаха на демонстрации в защита на правата на хомосексуалистите, а в Лондон и Ню Йорк нарастваше възприемчивостта към хомосексуализма, дори към твърдението, че е едва ли не нормално състояние — но това нямаше никакво значение за Джордж. В един свят, в който хората не искаха да повярват, че Елтън Джон и Фреди Мъркюри са обратни, как би могъл тихият, обикновен Джордж да признае, че е такъв?

На Джордж изобщо не му идваше наум, че може би един ден ще може да го признае открыто. Не искаше да го прави. Изпълнението на собствените му мечти бе нещо срамно, потайно и той го таеше в себе си. А междувременно се бе съредоточил върху работата си: да се издигне на следващото ниво, да намери нова ниша клиенти, които ще го направят богат и преуспял, ще му дадат възможност да си създаде собствен свят, в който ще може да скрие същността си.

И тогава се появи Маргарет.

Той знаеше, че ако ѝ беше дал парите, това щеше да ѝ помогне, но от друга страна щеше да ги отдалечи един от друг. И тя вече нямаше да се нуждае от него.

През следващите седмици Маргарет и Джордж прекараха доста време заедно. Тя беше наистина сама в големия град: никога не бе имала много приятели, дори в училище. Той се възхищаваше на духа и независимостта ѝ — курсът по машинопис не беше лесен, но тя нито

веднъж не се оплака, а дългите задимени часове в „Черния кон“ ѝ плащаха наема — и той осъзна, че иска да се грижи за нея. Тя беше уязвима, без пари и очакваше дете, но никога не се предаваше, просто продължаваше напред и на Джордж това му харесваше. Ходеха заедно на театър, и това също му харесваше. Харесваше му и това, че може небрежно да спомене „Маргарет“ на колегите в службата. Когато зърна онзи кратък проблясък на облекчение в очите на шефа си Том, Джордж разбра, че си е струвало. Водеше я в елегантни ресторани и беше щастлив, че го виждат в компанията на това възпитано момиче от висока класа, което учтиво слушаше думите му, смееше се на шегите му, въпреки че понякога, когато го поглеждаше в очите, на лицето ѝ се появяваше изражение, което го тревожеше.

Лятото премина в есен, а те прекарваха все повече и повече време заедно, и това беше приятно. За него особено приятно беше постепенното издуване на корема на Маргарет. Джордж обичаше децата и винаги бе искал да има свои. Когато бебето ритна за пръв път, те бяха на вечеря в един италиански ресторант в Сохо, който и двамата харесваха. Маргарет импулсивно сложи ръка на корема си и каза с блеснал поглед:

— Ела да го пипнеш.

Джордж потръпна от интимността, която му предлагаше тя, но после ръката му легна върху топлия ѝ заоблен корем и той го усети — едно трептящо движение, като от биенето на сърце. Засмя се на глас и възклика радостно:

— Маргарет, това е прекрасно!

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Бог да те благослови, Джордж — отвърна тя, а той повече от всяко закопня да я вземе в прегръдките си, да защити нея и нероденото ѝ дете. След като прие факта, че тя смята да го роди, той твърдо реши да ги обича и пази от жестокия, груб свят.

Джордж постепенно придоби усещането, че двамата с Маргарет търсят заедно подслон от бурята. Той можеше да постигне бъдещето, което винаги бе искал.

И в същото време да се грижи за нея.

Когато се случи, те се връщаха от кино. И двамата харесваха филма „Кабаре“ и отидоха да го гледат в малко кино до Лестър Скуеър. Пееха „Елси се връща в Челси“ по целия път обратно към апартамента на Маргарет. Това също бе едно от нещата, заради които Джордж се възхищаваше на Маргарет. Тя живееше в ужасна сграда, цялата само с боксониери, но своята бе направила наистина уютна. Беше го канила на кафе — просто на кафе, нищо повече, разбира се — вече няколко пъти, и той обрна внимание, че тя поддържа жилището си безупречно чисто, подредено и спретнато. На перваза на прозореца няколко мушката добавяха малко цвет към интериора; в кухненската ниша имаше очукано старо радио и няколко буркана за подправки, а на прозореца — саксии с розмарин и босилек. Всичко беше много чисто и това някак странно го успокояваше. Всичко си беше на мястото, всичко беше прибрано където трябва. Тя му каза, че и на нея ѝ харесва така — успокоява я.

Джордж взе чашата с нескафе от ръцете ѝ, погледна очите ѝ, изразителните ѝ скули, хубавата ѝ пепеляворуса коса, и видя колко е уморена.

— Добре ли си? — попита той и се изправи. — Изглеждаш уморена, да си вървя ли?

— Не — отвърна Маргарет и го потупа по рамото. — Обичам да си тук, Джордж. Не си отивай.

Той седна до нея на дивана и си затананика друга мелодия от „Кабаре“.

— Беше хубава вечер, нали? — попита той.

— С теб всички вечери са хубави — промълви сънливо Маргарет и сложи глава на рамото му.

Джордж седеше, без да мърда, взрян в нищото, с изстиващата чаша кафе в ръка, докато разбра, че е дълбоко заспала. И тогава, без да знае защо, а само с чувството, че така трябва, той я взе на ръце и я занесе на леглото ѝ. Тя леко помръдна, докато я слагаше да легне, и клепачите ѝ леко потрепнаха. После легна до нея, като затаи дъх, сложи ръка на корема ѝ и го обгърна целия. В тази невинна поза Джордж и Маргарет прекараха първата си нощ заедно.

След два месеца той ѝ направи предложение. Ожениха се през декември 1977.

10

Лесно е да убедиш другите, че си щастлив, а вътре в себе си да ридаеш. Маргарет разбра това в деня, когато прие предложението на Джордж.

Найджъл каза с набръкано от тревога чело:

— Малката ми Маги, сигурна ли си за Джордж, скъпа?

Тя впери в него големите си зелени очи.

— Разбира се, Найджъл. Никога не съм била по-щастлива.

— Нямам това предвид — отвърна Найджъл. — Само дето Джордж е... ами, чудя се доколко го познаваш, Маги. Това е всичко.

— Казвай ми Маргарет. Освен това го познавам достатъчно, за да знам, че е добър човек.

Маргарет щракна закопчалката на лачената си чанта и я преметна през рамо, докато ставаше от стола.

— Ако не си съгласен, сега е моментът да си кажеш думата, Найджъл Уолтърс, а ако не...

— Е, хайде сега — каза Найджъл успокоително. — Не се ядосвай. И аз знам, че е добър човек. — Той въздъхна. През изминалите месеци бе осъзнал колко много е подценил своята малка Маги. Когато попадна на нея за първи път, разплакана там, на улицата, тя му се стори едно беззащитно малко създание.

А сега, докато наблюдаваше как това момиче — жена, всъщност — с късата ѝ коса, издущия корем, твърдото изражение на лицето — върти на пръста си златния си годежен пръстен с диамант, той осъзна колко е силна всъщност. И все пак, нещо в нея беше умряло с бягството на Дерек. Дали не беше мечтата да стане звезда? Искрата, която я правеше млада, готова за живот, любопитна? Той не можеше да каже, но знаеше, че се е променила.

Найджъл я потупа по рамото.

— Просто искам да си щастлива, това е.

— Аз съм щастлива. — Тя му хвърли ослепителна усмивка. — Ти не разбиращ, Найджъл, беше глупаво от моя страна да мисля, че ще

успея като актриса. Всъщност през целия си живот съм искала само това, което имам сега. Вече го разбирам.

Сватбеното тържество направиха в „Черния кон“. Беше малко, с няколко редовни клиенти, няколко от приятелките на Маргарет от курса по машинопис и колегите на Джордж от службата. Джордж се понапи и започна да тупа енергично всички по гърбовете, докато приемаше с ентузиазъм техните поздравления, а Маргарет, съвършено трезвена, го наблюдаваше с чувство, за което се надяваше, че е любов. Тя искаше да го направи щастлив. Естествено, гризяха я известни съмнения, но беше твърдо решена да успее в брака, и веднъж взела решение, нямаше да го промени. Джордж Стоун се появи и я спаси.

Найджъл, зачервен от най-доброто си бренди, и с последното данъчно облекчение, което бе успял да си изейства чрез Джордж, който небрежно бе предложил да прегледа счетоводните му книжа като благодарност за неговото отношение към Маргарет, беше напълно спокоен за щастливата двойка. Както и всички останали, всъщност. Дори и Рон и Морийн Майкълс, въпреки че не дойдоха на сватбата, изпратиха кутия с бисквити, и вероятно бяха страшно облекчени, че тяхната безпътна дъщеря най-после бе видяла светлина в тунела и само след една година в Лондон бе вече омъжена — и то за счетоводител, представете си! За всички заинтересовани страни това беше почти прекалено хубаво, за да е истина.

Те наеха малка къща в Актън и прекараха първата си Коледа там. А после Маргарет зачака.

През януари 1978, една страшно студена вечер, Маргарет беше в кухнята, чистеше и слушаше „Радио Едно“, като потропваше в ритъм с музиката. Въпреки че бе вече в напреднала бременност, тя все още обичаше музиката. Просто не можеше да се въздържи. Макар че я боляха краката и глезните ѝ бяха подути, имаше болки в гърба и главата ѝ пулсираше от умора, когато чуеше Джими Хендрикс или „Стоунс“, тя искаше да танцува, да вика и да пее, да скача до полуда. Казваше си, че трябва вече да остави това — сега е омъжена и чака дете, а не тийнейджърка, която си търси удоволствия; но не можеше да устои.

Тъкмо приготвяше задушено за Джордж, когато се върне от работа. Джордж никога не закъсняваше. Не се задържаше навън след работа да пие с „клиенти“ и тя винаги знаеше къде се намира. Това беше едно от нещата, което харесваше най-много у него. Всяка вечер, преди да си тръгне от работа, той се обаждаше у дома.

— Сега тръгвам, Маргарет — каза ѝ весело той същата вечер. — Добре ли си, мила?

— Да — отвърна тя.

— Как мина денят ти?

— Благодаря, добре, Джордж. Когато се върнеш, вечерята ще е готова.

— Не ми казвай какво си приготвила... Обичам изненадите — каза Джордж. Звучеше много приповдигнато.

Когато чистеше и пееше заедно с радиото, Маргарет не чуваше нищо друго. Обичаше да чисти. Обичаше реда в малката си спретната кухня е оранжеви пердета и бежова маса с негорим плот, безупречно чистите рафтове е буркани за чай, кафе, захар и бисквити. Всичко си имаше място и си стоеше на мястото. Още едно от нещата, които харесваше у Джордж: беше подреден като нея.

Хопкин Роуд бе останала на милиони километри разстояние от нея. Наистина ли бе живяла онзи живот? Била ли е някога онова момиче? Понякога, късно нощем, когато не можеше да спи заради бебето, Маргарет лежеше будна, вперила очи в тавана, докато Джордж дишаше тихо до нея (той не хъркаше, за разлика от брат си; спеше, без да мърда, е ръце, скръстени на гърдите), и се чудеше как бе стигнала дотук, на седемнайсет години, в малка къща в западен Лондон, омъжена и бременна. По това време миналата година мечтите ѝ бяха много различни, но си бяха точно това: просто мечти.

Сега вече беше жена, тя го чувстваше. Естествено, имаше известни съмнения за Джордж. Все още беше влюбена в брат му и бе страшно нещастна, но си казваше, че всичко това е минало. Това — днес, тук и сега: него иска. От него има нужда.

Понякога през тези тъмни нощи мислеше за Дерек. Той просто се бе изпарил. Джордж също не се бе чувал с него от известно време; дори не можаха да му кажат за сватбата. Къде беше отишъл? Как ли се чувстваше? Вече не говореше с Джордж за него, но не спираше да се

пита. Къде е, с кого е... въздъхваше тя и наместваше по-удобно огромния си корем, а Джордж спеше до нея.

Джордж не я тормозеше заекс. Всъщност, беше доста внимателен по този въпрос. Каза й, че не иска да я беспокои, докато е бременна. Така и не стана дума за това, преди да се оженят. Целуваха се и се гушкаха, той отпускаше глава върху набъналите й гърди, галеше я по косата, разтриваше гърба ѝ, но никога не я притесняваше. Сега, когато беше бременна, мисълта заекс я отвращаваше. Нямаше нищо общо с Джордж — просто тялото ѝ реагираше така, нищо повече. С Дерек нямаше спиране. Събуждаше се нощем и усещаше ерекцията му в бедрото си, устните му върху шията си, как ръцете му я обгръщат изотзад и обхващат гърдите ѝ, как нежно дразнят зърната им и шарят по цялото ѝ тяло, докато тя не се отدادеше на удоволствието и той потъваше в нея, като се движеше леко напред-назад, после по-силно, като я галеше непрекъснато. Знаеше инстинктивно къде е нейната Г-точка и навлизаше в нея все по-силно и по-бързо, докато тя не започнеше да вика, все още полуспала, но почти подлудена от желание...

Но всичко това беше вече минало. И всяка сутрин, когато се събудеше, или се унасяше в нещо като полусън, тъй като се чувстваше неудобно — бебето беше голямо — тя внезапно отваряше очи, обръщаше се и го виждаше да лежи там и да ѝ се усмихва.

Джордж имаше съвсем същите очи като брат си, тъмносини и искрящи.

Да, всяка сутрин за един кратък миг тя се взираше в очите му, после осъзнаваше реалността и той я целуваше по бузата.

— Добро утро, госпожо Стоун. Да ви предложа чаша чай? — казваше наперено и скачаше от леглото, тананикайки си.

Тя се усмихваше и го гледаше как слиза долу, пуска радиото, ходи насам-натам из кухнята, безкрайно щастлив от това, че в неговия свят всичко е наред и започва нов ден. Ден в очакване на бебето, установяване в новия дом, чистене, търкане и полиране.

И Маргарет си казваше, че това много ѝ подхожда.

— Добър вечер, госпожо Стоун!

През кухненския прозорец върху нея падна дантелената сянка от пердето и Маргарет подскочи, сепната от мислите си. Видя кестенява

коса, сини очи и сърцето ѝ спря... А после разбра, че това е просто Джордж.

— Здравей, скъпи — усмихна се тя. — Как мина денят?

Беше такова клише, но нали така се прави.

— Не беше зле — отвърна Джордж и я целуна по бузата. После остави куфарчето си на стола и внимателно свали шала от врата си. Съблече си палтото, изтръска го и отиде да го закачи в коридора.

— Днес имах една важна среща. Нали знаеш, че господин Дейвидсън иска да разшири отдела за работа с известни клиенти.

— Да, ти ми каза. — Маргарет се отпусна тежко на стола. Работата на Джордж я интересуваше. — И какво?

— Попитаха ме дали не мога да предложа някого. Сетих се, че ти спомена, че Мики Мартин си търси агент.

Мики Мартин беше певица от типа на Джоан Бейз–дългокосо, безплътно, изпълнено с надежда хипи, каквото Маргарет се бе опитала да стане предната година. Мики се бе превъплътила в чист и непорочен ангел след един период, през който работеше в „Амурс дю Дерек“, където беше едно от най-популярните момичета; особено умела бе в това да загася свещи с вагината си. Но всички знаеха, че винаги бе искала да пее. Тя беше добро момиче; често идващие в „Черния кон“ преди или след работа на чаша порто, както — твърдеше тя — правела майка ѝ у дома, в Бъри. Дори бе дошла на сватбеното им тържество и тогава каза на всички, че е подписала договор за плоча.

Маргарет обичаше музиката, обичаше да чете списанията за актриси и певци и веднага разпознаваше бъдещите звезди. Мики Мартин бе момичето, което трябваше да бъде самата Маргарет, но не беше. Тя я харесваше, и когато Джордж спомена тази нова инициатива в службата, Маргарет му каза да намери Мики и да провери дали вече си има счетоводител и мениджър.

— Още не си беше намерила — обясни с удовлетворение Джордж на Маргарет. — А плочата излиза другия месец. И подписа договор с нас днес следобед.

Той грееше в усмивка и тя не можа да не му се усмихне в отговор; щастието му беше толкова заразно.

— Страхотно, Джордж.

Джордж пак целуна жена си по бузата.

— Всичко е благодарение на теб, скъпа. Наистина разбиращ от тези неща.

— Аз ли? — Маргарет леко се смути. — Аз напоследък съм просто една домакиня, Джордж. От нищо не разбирам!

— Какви са тия глупости — отвърна той добродушно и тръгна към хладилника. — Нямаше да се справя без теб, любима. Нали сме един отбор? Да, за тази работа са нужни двама.

Тя се усмихна още по-смутено. Всъщност, Джордж никога досега не ѝ беше говорил така. Той вдигна поглед и каза плахо:

— Дали няма да имам време за едно питие преди вечеря?

— Разбира се — отвърна Маргарет и започна да подрежда масата.

Джордж обичаше джин с швепс битер лимон; погълъщаце цели бутилки. Един дебел резен лимон, много лед, половин пръст джин и доливаше додоре с швепс. Докато си наливаше питието с гръб към нея, той внезапно каза:

— О, скъпа, трябва да ти кажа нещо.

— Да? — Маргарет го слушаше с половин ухо.

— За Дерек. Той е в затвора.

— Какво?! — Маргарет изпусна на пода ножовете, които държеше. Те изтрещяха като пистолет.

Джордж не се обърна.

— Да, за съжаление. Арестували са го. За незаконно присвояване.

— От кого е присвоил? — попита Маргарет. — Какво? Тоест... ти кога разбра?

— Адвокатът му ми се обади в службата — отвърна Джордж. Тя не можеше да понесе безразличния му тон. — Сега са му предявили обвинение. Може да го затворят за няколко години.

— В затвора? — На Маргарет ѝ се зави свят. Тя се хвани за плата, за да не падне. — Но, Джордж, какво е направил?

Изражението на Джордж беше мрачно. Той каза тихо:

— Съжалявам, Маргарет. Получил е пари да разшири бизнеса си. От бащата на Камила, Роджър Шербърн. А той просто избягал с парите. Или най-малкото, бизнесът не потръгнал, а той не върнал парите. Току-що са го заловили.

Стаята се въртеше около нея. Маргарет мигаше бързо. Джордж се обърна към нея и повтори:

— Съжалявам, Маргарет. — Изглеждаше разкаян. — Не знаех как иначе да ти го кажа.

— Няма нищо — отвърна Маргарет и направи опит да се усмихне.

— Наистина ли?

— Да. — Тя преглътна с усилие. През нея премина силна болка. После каза: — Това вече е минало. — Той я хвана за ръката. — А и ние решихме да го изключим от живота си, нали? Оказва се, че сме постъпили добре.

Джордж кимна твърдо.

— Обичам те, госпожо Стоун — каза тихо той.

Маргарет си пое дълбоко дъх и отвърна:

— Тогава най-добре иззвикай линейка.

Джордж подскочи, почти изпаднал в паника.

— Какво има?

— Нищо лошо. — Тя му се усмихна. — Джордж, мисля, че бебето идва.

Челси Мери Стоун беше голямо, ритащо бебе с гъста, почти черна коса и пронизителни сини очи. Всички казваха, че е необикновено красиво дете. Съседите коментираха как невероятно прилича на баща си. А нейните горди родители кимаха и казваха: да, наистина е така. Името й бе взето от „Кабаре“ — Елси и Челси, и както казваше Джордж гордо, докато гледаше в хубавото ѝ голямо кошче, като порасне, тя щеше да събира погледите.

Хиляда деветстотин седемдесет и осма беше добра година за господин и госпожа Джордж Стоун.

Челси се роди лесно и Маргарет се зае с майчинството. В основата на действията ѝ стоеше преди всичко организацията. Тя не можеше да признае публично какво мисли всъщност, докато се взира в огромните сини очи на дъщеря си, и колко много неща бе объркало това дете с появата си. Сега, когато мислеше за Дерек, тя си даваше сметка колко пошла и незначителна бе тяхната история. Дерек я бе прельстил в малката си квартира в Сохо и бе избягал с онази мръсница, нейната съквартирантка. Всичко беше толкова... вулгарно. Знаеше, че е ужасно: тя беше лоша майка, която винеше дъщеря си, че е объркала живота ѝ — но колко по-различен щеше да е животът ѝ, ако не беше забременяла! Може би щеше да направи пробив... сега може би вече щеше да е звезда, а не майка, която живее някъде из предградията. Маргарет удобно предпочиташе да забрави, че нейният опит да пробие се бе провалил дълго преди бременността. Сега виждаше само как Дерек и неговото дете бяха провалили живота ѝ.

Бе озадачена от неумолимата воля на дъщеря си, от това как пищеше и отказваше да ѝ се помага, не искаше да прави каквото я кара Маргарет: от известно време трябваше да се бори с този проблем, а тя бе свикнала да контролира нещата. Големите сини очи на Челси, размаханите ѝ юмручета и пухковите ѝ ръчички и крачета бяха възхитителни, така казваха всички: но за майка ѝ, когато започнеше да пищи, тя приличаше точно на Дерек и понякога Маргарет трябваше да стиска зъби. Челси не беше виновна, че баща ѝ е мошеник и лъжец,

който бе провалил живота ѝ. Нито пък за това, че всеки път, когато я погледне, Маргарет изпитваше неистово желание да излее гнева си към Дерек върху неговата малка дъщеря. Просто така стоят нещата, казваше си тя.

И така, Маргарет таеше мислите си в себе си и продължаваше напред, без да си дава сметка какво влияние ще окажат тези чувства върху дъщеря ѝ.

Сингълът на Мики Мартин оглави класациите и с това започна златният век в живота на Джордж Стоун. Той беше млад, красив и дискретен. С помощта на Маргарет, която го информираше подробно за изгряващите звезди, както и това, което и двамата знаеха за музиката и за актьорското майсторство от времето, което бяха прекарали в Сохо, той стана невероятно добър в това да осигурява на фирмата клиенти, точно преди те да станат истински известни. Мики бе първата от цяла поредица такива клиенти и за фирмата това бе изключително доходносно финансово перо. В рамките само на шест месеца Джордж беше съbral дълъг списък от имена и към есента вече печелеше за фирмата повече пари от всеки друг.

Той се смееше, като се замислеше, че само година по-рано живееше в анонимна ергенска квартира, втрещен от онова, в което може да се превърне, и ужасната му тайна го разкъсваща отвътре. Например онзи малък пикъл Джейф Симкинс — къде беше той сега? Все още на четвъртия етаж, заровен в счетоводните бумаги на фирмата, а дундестата му женичка щеше да изхвръкне от евтините си роклички, които купуваше от „Си енд Ей“ — той забелязваше тези неща.

А той, Джордж Стоун, беше вече на петия етаж, със собствена редица офиси и сериозен екип зад гърба си. Господин Дейвидсън ги бе поканил с Маргарет на вечеря в Уейбридж — пищното, потънало в зеленина предградие, където живееха семейство Дейвидсън, обградени от милионери и рокзвезди. Той беше толкова горд с Маргарет, че щеше да се пръсне. Тя поддържаше дома им красив и се грижеше за Челси с огромно търпение, въпреки че, както той ясно виждаше, детето понякога беше доста буйно. При това имаше и акъл за бизнес и безпогрешно око за таланти: нещо, което повечето служители на Дейвидсън въобще не можеха на постигнат. На всичко отгоре тя изглеждаше прекрасно: почти напълно бе възстановила фигурата си

след раждането, обличаше се чисто и спретнато, точно както му харесваше. Да, в неговия свят всичко беше наред.

Но не и за Маргарет.

Когато Челси стана на няколко месеца, Маргарет осъзна, че ѝ липсва нещо.

Отне ѝ известно време да осъзнае какво е то, а когато разбра, се засрами — смяташе, че добрите момичета не искат такива неща; искат го съпрузите. Но изпитваше силно желание. Искашеекс. Беше млада, на осемнайсет, а с Джордж досега така и не го бяха правили както трябва. След няколко неуспешни опита той спря да я притеснява. Маргарет смяташе, че е защото разбира как се чувства тя, първо по време на бременността, а после покрай раждането и възстановяването от него. Но сега вече беше готова: посвоему обичаше Джордж и това физическо удовлетворение ѝ беше нужно. Искаше да е по-близо до него, да чувства, че той я желае: а и това искаха всички жени, нали? Тя не можеше да разбере.

— Уморен съм, скъпа — прошепваше Джордж, когато тя протягаше ръка към него нощем и го галеше с любов по слабините, усещаше отпуснатия му пенис и се надяваше да вдъхне някакво желание в него.

— Не тази вечер, мила — казваше той и ѝ обръщаше гръб. Тогава тя го галеше по гърба и бавно спускаше ръка надолу между краката му: Дерек много обичаше това.

— Бебето май плаче — каза той веднъж, когато тя усети ерекцията му една сутрин и започна да го гали неуверено. После стана от леглото и тръгна към детската стая, като загърна внимателно халата около себе си, а Маргарет се тръшна обратно на леглото и го загледа как се отдалечава.

Очите ѝ се напълниха с ядни сълзи. Почувства се нелепо — отхвърлена, непривлекателна. Челси вече беше почти на една година. Маргарет бе доказала, че може да прави това, което се иска от нея: да поддържа дома, да се грижи за бебето, да контролира емоциите си — всичко това, което преди ѝ се бе струвало невъзможно. Но не можеше да накара мъжа си да я докосне, да я държи в прегръдките си... да се люби с нея.

И ден след ден, месец след месец, тя се отчайваше все повече.

— Ела при мен. — Маргарет беше легната върху копринената кувертюра на тяхната спалня, облечена само с пеньоар. Протегна ръце към мъжа си, когато той се върна в стаята. Джордж се приближи на пръсти.

— Спи дълбоко. Като бебе.

Той се засмя на собствената си несъзнателна шега и пропълзя в прегръдките на Маргарет.

— Чудесно.

Тя го прегърна така, че главата му легна на гърдите ѝ, и прокара пръсти по раменете му.

— Мммм — каза тихо той, докато тя го галеше. — Ммм, направо е прекрасно.

Той въздъхна.

— О, Маргарет. Какъв ден, а?

— Да, наистина, за теб днес бе изключителен ден — промърмори тя, като продължаваше да го гали. През деня Джордж бе подписал договори с двама нови клиенти. Трябаше да е в празнично настроение, помисли си тя. Планираше нещо такова от известно време. Внимателно се отдръпна и застана на колене срещу него. Той я наблюдаваше, легнал по гръб. Тя хвана възела на пеньоара си, а сърцето ѝ биеше до пръсване. Не беше за вярване колко е нервна.

— Имам изненада за теб — каза тя.

— Така ли? — отвърна Джордж и прокара замислено език по зъбите си, сякаш се опитваше да провери дали по тях не е останала храна. Ръцете ѝ трепереха, докато развързваше колана си.

— Да. — Тя го погледна право в очите. Джордж я гледаше с любов, но изражението му се промени, когато копринената роба се смъкна от тялото ѝ и разкри това, което тя носеше отдолу — кремава дантелена къса нощничка, която едва покриваше дупето ѝ, а наедрелите ѝ след раждането, но все още остри гърди бяха полуоткрити в оскъдните чашки.

— О, за бога! — Той преглътна, но не направи никакво движение към нея.

— Харесва ли ти? — попита Маргарет и се наведе, за да може той да види добре гърдите ѝ. „За бога“ ли? И отново в съзнанието ѝ неканена навлезе мисълта за това как би реагирал Дерек; как би се

разсмял от радост с искрящ поглед и как би разкъсал глупавата дрешка в нетърпението си да я обладае.

Но Джордж само я гледаше с особено изражение на лицето.

Маргарет се почувства като проститутка заради това, че се налагаше да му се показва така. Беше ѝ неприятно, но това беше последна възможност. Бе прекарала месеци, мислейки за положението си, това я гнетеше и тровеше — докато разбра, че няма накъде и трябва да предприеме нещо.

Беше купила нощница специално за целта няколко седмици по-рано и я пазеше за подобен ден, когато той има подписан нов договор. Без съмнение щеше да е благоразположен...

— Харесва ли ти? — пак попита тя.

И тогава се случи. Съпругът ѝ преглътна с трудност и каза мило:

— Прекрасна е, скъпа. Но аз съм много уморен.

Откакто бе намерила бележката от Камила, Маргарет бе работила неуморно над това да контролира чувствата си. Ужасяващо се от гнева, които се спотайваше в нея, и от силата му. Но сега, на колене пред Джордж, облечена в тази глупава нощница, тя почувства как я обзема непреодолимо чувство.

— Аз съм на осемнайсет години — каза неочеквано тя. — А ти, Джордж, си на двайсет и осем. Какъв ти е проблемът?

— Какво имаш предвид? — Джордж дори не смееше да я погледне. Гледаше в тавана, скръстил ръце. Обзе я неописуем гняв.

— Би трявало да го правим през цялото време — отвърна Маргарет. Гърдите ѝ се повдигаха буйно от обзелите я чувства. — Защо не ме желаеш? А? — Тя усети как шефилдският ѝ акцент, който така се бореше да контролира, се връща с всичка сила.

Джордж не отвърна. Просто я гледаше смутено.

И тогава Маргарет изгуби присъствие на духа. И го зашлели. Той не реагира изобщо и тя го удари отново, а после вече го удряше с две ръце, крещейки с пълен глас, наведена над него, риташе го, а той се беше свил на кълбо, за да се прикрие, и викаше:

— Маргарет! Какво правиш, по дяволите...? Маргарет!

Но не отвръщаше на ударите ѝ.

— Ти, нещастно глупаво копеле! — крещеше тя. — Защо не искаш да спиш с мен? Защо просто... НЕ МЕ ИЗЧУКАШ?

Тя продължаваше да го удря, да го дере и да извива ръцете му, и тогава внезапно нещо се прекърши у Джордж.

Той я отблъсна от себе си, а тя размахваше ръце и крещеше обиди насреща му. После застана на колене и я хвана за врата. Обичайното му изражение се бе сменило с такова, каквото тя не бе виждала досега — стоманено, решително, в плен на нещо друго. Очите му хвърляха мълнии, докато продължаваше да я държи на една ръка разстояние, а тя махаше с ръце и се опитваше да го удари. Той я бутна на леглото, издърпа халата си и съмъкна пижамата си на райета. През цялото време я гледаше и скърцаше със зъби, а ноздрите му се издупваха от гняв.

Тя остана легнала, ридаеше и го риташе, докато той се събличаше. Изуми се от размера на еректиралия му пенис, който се мяташе между краката му и напираше ядно към нея. Задъхана, протегна ръка да го докосне, но той пак я отдалечи от себе си, като я държеше за врата, и изръмжа:

— Не. — Взираше се напрегнато в нея. — Застани на четири крака.

Маги не разбра какво иска от нея. Никога преди не го беше правила така, така че когато Джордж грубо я обърна с гръб и пъхна ръка между краката ѝ, тя въобще не усети какво се случва, докато той не влезе в нея със силен, сподавен стон.

После я придвижда към себе си, впил ръце в бедрата ѝ. Тя го усещаше дълбоко в себе си, чуваше стоновете му, докато влизаше в нея отново и отново.

Движенията му ставаха все по- силни. Той плъзна ръка към врата ѝ отново започна да контролира всяко нейно движение.

— Харесва ли това, а? Харесва ли ти? — шепнеше той, а Маргарет стоеше задъхана под него, без да знае какво точно да прави, как да му помогне. Реши да не казва нищо, да го остави да прави каквото знае, докато тя се наслаждава на чувството, което изпитваше от неговото проникване.

Джордж задиша по-бързо, шепнейки нещо, стиснал силно тялото ѝ с ръце, тласъците му ставаха все по-бързи и по-бързи, докато тя вече не беше сигурна дали може да устои на неговия напор, а после експлодира в нея със силен вик, който прозвучва като рев от болка.

След това излезе от нея почти незабавно.

Маргарет, все още на четири крака, се обърна бавно и легна по гръб до мъжа си.

— Извинявай! — Джордж мигаше срещу тавана. — Не трябваше да правя това.

— Недей — отвърна му Маргарет. Не знаеше какво друго да каже. — Аз трябва да ти се извиня.

— Не — каза Джордж. — Беше много дълъг ден — добави после, сякаш това обясняваше всичко.

Потупа я по ръката, загаси нощната лампа и изрече в мрака:

— Лека нощ, скъпа.

Маргарет лежеше до него в тъмнината, а по лицето ѝ се стичаха сълзи. Бе получила каквото искаше, но нещо в ситуацията я изнервяше; не разбираше какво се случва. Все още го чувстваше вътре в себе си и пулсираше от удоволствие. Сpermата му скоро щеше да започне да изтича от нея. Маргарет надигна таза си съвсем лекичко нагоре и стегна мускули. И остана така, докато накрая сънят я надви.

Така господин и госпожа Джордж Стоун консумираха брака си.

— Кажи „Уейбридж“.

— Уейй-бrijж.

— Браво, на татко момичето. Браво на теб! — Джордж плесна радостно с ръце при думите на любимата си дъщеря. Той смяташе, че Челси е гениална, и редовно ѝ го казваше. Маргарет ги наблюдаваше любящо и снизходително откъм тротоара. Джордж вдигна Челси на ръце.

— Виждаш ли онази къща ей там?

Посочи една голяма къща от червени тухли. Тя бе разположена в собствен двор с алея, която водеше към входа и гаража. Имаше покрив с куличка и красиви капандури.

— Да — кимна Челси сериозно, а черните ѝ къдрици се разлюляха покрай хубавото ѝ пухкаво лице.

— Харесва ли ти?

— Да! — изписка развлнувано тя и гласът ѝ отекна по смълчаната улица. Застанала до нея, Маргарет нежно я потупа по рамото. Понякога Челси беше толкова темпераментна.

— Е — Джордж клекна и я погледна сериозно. — Ние ще живеем там, Челси.

— Ние — повтори момиченцето тържествено и погледна към Джордж и Маргарет.

Джордж хвана жена си за ръката и каза:

— Да — ти, аз и... — потупа издущия корем на Маргарет — ... твоето братче или сестриче. С майка ти ще имаме още едно бебе. Ще бъдем семейство.

— Как? — попита Челси.

„Как, наистина?“, запита се Маргарет хладнокръвно. Застанала до съпруга си, тя леко се усмихна и отново погледна огромната къща.

— Ще бъдем щастливи тук — каза Джордж. Ръката му се плъзна към нейната, той я хвана и я стисна лекичко.

Първоначално се оказа прав. За Маргарет и Джордж следващите няколко години бяха най-щастливите им като семейство. Те се преместиха в „Бей Трий Хаус“, както се наричаше тяхната къща на Принес Драйв, и няколко месеца по-късно Маргарет роди едно тихо, кратко момиченце, което нарекоха Амбър.

Тя обикна Амбър от първата секунда със страст, която изненада и самата нея.

Челси не се боеше от нищо; проходи веднага щом се изправи на крака и събaryaше къщата с виковете си, когато искаше нещо. Тя беше като баща си, преследваше първенството и беше винаги добре.

Но не и Амбър, Маргарет ясно виждаше това. Тя беше дребна, със златисторуса коса и сладки зелени очи; усмихваше се често, но беше мълчалива и не искаше да се замесва в бели. Маргарет наблюдаваше с тревога как Амбър расте и позволява на Челси да прави с нея каквото си поискано. Тя се ядосваше на Челси, защото често се налагаше да пази сестра й от нея — в прекаления си ентузиазъм Челси сядаше отгоре й, опитваше се да я накара да яде червеи или да си мие зъбите с одеколон.

Бедната малка Амбър! А Челси? Тя винаги беше добре. Дерек винаги беше добре, нали? Но Амбър от съвсем малка имаше нужда от някого, който да се грижи за нея. Трябваше й водач в бурното море на живота и Маргарет бе твърдо решена никога да не я подведе.

Кариерата на Джордж вървеше главоломно нагоре: докато хората масово губеха работата си и страната бе блокирана от стачки, Джордж и Маргарет бяха по-добре финансово от всяко. Като че ли всичко, до което се докосваше Джордж — по съвет на жена си — се превръщаше в злато. Вече му бяха дали цял етаж в сградата на „Риджънт Стрийт“, в дъщерната фирма на „Дейвидсън и Дейвидсън“, която се занимаваше с импресарска и мениджърска дейност на рокгрупи, съветваше ги за бизнеса и управляваше парите им. А и в семейството бе по-щастлив от всяко. Душа даваше за двете си дъщери и беше щедър и любящ съпруг. Другите съпруги в „Уейбридж“ считаха Маргарет за най-голямата щастливка, която са виждали: Джордж бил идеалният мъж.

„Знам — искаше да им отвърне тя. — Той е нежен, любящ и грижовен. Разбираме се страхотно. Обичаме децата си. Той е

интелигентен и се поддържа в идеална форма. Спретнат, точен и организиран, като мен. Просто е съвършен. Само две неща обаче... Челси е дете на брат му, а ние сме правилиекс само веднъж в живота си, и то след като го нападнах физически. Да, уважаеми дами. Не му става. А може и да му става, но не и с мен...“

Но нямаше как това да не се случи един ден. Точно когато всичко вървеше чудесно. Беше в началото на април 1983-та. Маргарет се бе заела с пролетно почистване: домакинската работа се превръщаше във все по-голяма утеша за нея. Тя беше единствената от съпругите на тази улица, която нямаше чистачка: както каза на Джордж, не се срамуваше да върши домакинската работа сама.

Живееха в „Бей Трий Хаус“ вече четири години, а тя все още изпитваше гордост да поддържа къщата чиста и да показва на света колко далеч бяха стигнали с Джордж: далеч от „Черния кон“, Хопкин Роуд и Шепърдс Буш. Навън, на огромната зелена ливада, играеха Челси и Амбър: тя чуваше как голямата ѝ дъщеря крещи команди на малката. Миеше чиниите в просторната си кухня и се обърна да ги погледа — едната тъмнокоса, а другата златисторуса; гледаха нещо на тревата, наведени една към друга.

В този момент Маргарет чу почукване по стъклото над мивката. Подскочи и вдигна поглед.

И очите ѝ погледнаха право в едни сини, сини очи.

— Здравей, ангелче — каза Дерек Стоун. Гласът му долиташе приглушенно иззад стъклото. Тя се вторачи в него. Беше съвсем същият. Сърцето ѝ се качи в гърлото и тя не знаеше какво да отговори. Маргарет Стоун, толкова хладнокръвна, толкова сдържана и уверена — остана без думи.

— Да не си ме забравила? — попита Дерек с усмивка.

„О, боже, тази усмивка“. Тя с усилие се овладя, прочисти гърлото си и каза ведро:

— Вижти, каква изненада! Влизай!

Заобиколи и му отиде да му отвори. Дерек влезе в кухнята като у дома си, с обичайното си перчене и все същата дяволита усмивка. Той се наведе да я целуне, но тя се отдръпна.

— Мислех, че още не си излязъл — каза тя, като понижи глас, осъзнавайки, че ако не се овладее, ще стане лошо.

Изглеждаше същият, въпреки че имаше кръгове под очите, а косата му бе още по-къса от преди. И уханието му — на афтършейв с аромат на сено, примесен с лек мириз на пот; ръцете му, докосването на кожата му върху нейната, как я разсмиваше или я караше да крещи в екстаз...

Пълна загуба на контрол, това представляваше той за нея.

Но вече нямаше да се повтори.

— Пуснаха ме по-рано за добро поведение — кимна той. — Честна дума. Аз съм нов човек, Маги.

— Сигурно — отвърна тя безизразно.

Дерек не обърна внимание на тона ѝ.

— Излязох миналата седмица. Не знаех къде си и трябваше да поразпитам тук-там, преди да те открия. И реших да мина да те видя — обясни Дерек с усмивка. После наведе глава и се поправи: — Тоест, двама ви. Теб и твоя съпруг — разбрах, че се казвал Джордж, нали така? — Дерек се ухили на шагата си. — Е, къде е твоят мъж и господар?

— Джордж е на работа, Дерек — отвърна твърдо Маргарет. — Часът е три следобед, къде другаде може да е? Ще му се обадя да му кажа, че си тук. Сигурно ще иска да те види.

— Обзалагам се, че ще иска — каза Дерек с престорена сърдечност. — Да... така мисля. Познавам това старо момче, Маги. Странно как се обърнаха нещата, а?

— Да — каза тихо тя, без да отмества поглед от лицето му. — Нали?

— Изобщо не си се променила, Маги. — Той я хвана за ръката.

— Все още красива, както някога.

Тя подскочи и изсьска:

— Не ме докосвай!

Дерек отдръпна ръката си.

— Извинявай. Просто исках да кажа... това, което казах, всъщност. Че съжалявам. Бях голямо копеле, нали? Имаш право да ме ненавиждаш, Маги. Но си получих заслуженото, това е.

— Сега съм Маргарет — осведоми го тя. — Маргарет, ако обичаш.

Тя се обърна към мивката и затвори очи за миг.

— Всичко беше толкова отдавна, Дерек. Много неща се промениха. Разбираш ли?

— Знам — отвърна искрено той. После пъхна ръка в джоба си и добави тихо: — Радвам се. Само се чудех... Когато избягах, Камила ми каза, че си бременна. Предполагам, че си...

Откъм задната врата се чу силен шум, дрънчене, някой дръпна дръжката на вратата и по балатума затрополиха малки крачета. В кухнята се втурна Челси с гъста черна коса, обвила розовото ѝ лице като ореол, със зелени петна на коленете и кал по носа. Тя видя възрастните и спря.

— Мамо, мамо! — Очите ѝ блестяха гневно. — Амбър ми счупи любимата кукла, измъкна ѝ ръката! Здравей — каза на Дерек, като го гледаше любопитно.

— Здравей — отвърна Дерек. — Как се казваш?

— Челси — каза тя и избърса калта от носа си.

Маргарет се намръщи, но не можеше да помръдне — беше като хипнотизирана.

— На колко си години, Челси? — попита Дерек тихо.

— На пет и три месеца — отвърна Челси.

Дерек впери поглед в детето. После прегълтна и изрече само:

— Ясно.

Маргарет изхлузи гumenите ръкавици от ръцете си и изглади някаква невидима гънка на престилката си. Пое си дълбоко дъх, огледа перфектната си, безупречно чиста кухня, сведе поглед към дъщеря си и каза спокойно:

— Челси, това е чично ти Дерек.

**ВТОРА ЧАСТ
ПОБЕДИТЕЛЯТ ПОЛУЧАВА ВСИЧКО**

13

1992 г.

— Хайде, Рокси, дай целувка. — Гласът на Челси беше дълбок. Тя се прокашля и тръгна по коридора наперено като младо момче. До нея Амбър се изкикоти, стиснала здраво сценария в ръка.

— Не бих те целунала, дори да си последното момче на света, Роби — каза тя колебливо с ясния си глас.

— Така ли? — Челси се намръщи и се втурна към сестра си, която пищеше от смях.

— Стига, Челси! — извика тя. — Коремът ме заболя! Много съм нервна! Недей!

— О, не се нервирай толкова, Амбър!

Четиринайсетгодишната Челси Стоун хвърли другия сценарий на пода и се тръшна на твърдия пластмасов стол в репетиционната зала на Би Би Си. После погали сестра си по златната плитка и я увери:

— Ти определено си най-добрата, казвам ти. И ролята е прекрасна — Рокси е истински коз. Ония момичета са тъпи!

Две момичета, които чакаха с майките си в коридора, вдигнаха предпазливо очи.

— Челси, недей да изнервяш Амбър преди кастинг. Седни и мълкни!

Маргарет Стоун като че ли вечно гълчеше голямата си дъщеря.

— И не бъди груба. Казва се само „другите момичета“, а не „ония момичета“. Не искам да мисля, че с баща ти сме отгледали гаменче. — Тя замълча за миг.

— И не бива да казваш, че са тъпи. Амбър, милинка, всеки момент ще те извикат. Ела и седни до мен.

Само отчасти укротена, Челси спря да подскача на стола и задъвка косата си. Амбър стана и послушно се премести до майка си, като сключи хрисимо ръце в скуга, както я бе учила Маргарет. Зачакаха.

— Амбър Стоун?

От залата, където се провеждаше кастингът, излезе приятен на вид трийсет и пет годишен мъж по риза и дънки, с клипборд в ръка.

— Аз съм Саймън Мур — представи се той.

Амбър, побутната от майка си, се изправи елегантно, когато той се появи. Маргарет гордо огледа своята по-малка дъщеря, облечена с шотландска поличка в синьо и розово, тъмносини чорапи и любимите ѝ мокасини; меднорусата ѝ коса беше сплетена на тежка плитка.

Маргарет познаваше Саймън Мур — той определено вървеше стремително нагоре. Беше работил за „Грейндж Хил“ и други тийнейджърски сериали, но бе продуцирал и няколко драми. Сега правеше нов тийнейджърски сериал, „Деветте живота на Рокси“, за едно момиче, което се премества в друг град и в ново училище. Филмът трябваше да е динамичен като „Грейндж Хил“ — драматичен, но по-ефектен. Всички много се вълнуваха заради сериала; Саймън беше известен с това, че винаги забелязва младите таланти, и Маргарет смяташе, че Амбър не бива да изпуска шанса си. Тя също се изправи и Челси остана сама на твърдия стол да си дъвче косата и да зяпа през прозореца.

— Аз съм Маргарет Стоун — каза Маргарет и подаде ръка на Саймън.

Тя протегна към него папка е лъскави снимки, направени срещу заплащане от професионален фотограф, както и куп изрезки от местни вестници. „Амбър е истинска перла с естествената си игра“, гласеше първата.

— Великолепни снимки, госпожо Стоун — промълви Саймън, прелиствайки студийните снимки на Амбър. — О-о! Много професионални.

— Съпругът ми ги поръча — обясни Маргарет. И внимателно допълни:

— Джордж има много известни клиенти и знае колко е важно това.

— Джордж ли? — Саймън не беше много заинтересуван, но после каза бавно:

— О! Джордж Стоун — той ли е вашият... съпруг?

— Да — отвърна Маргарет, като се опитваше да не изглежда прекалено самодоволна. Тя знаеше, че името му отваря врати. Беше

омъжена за Джордж от четиринайсет години, а репутацията му беше по-добра от всякога.

— Познавате ли го?

Саймън Мур кимна.

— Ясно — каза той неопределено. — Да. Чувал съм за него, а и сме се срещали веднъж на едно парти.

Той се усмихна и погледна Маргарет изпитателно. Маргарет не знаеше какво друго да направи и само побутна дъщеря си напред, внезапно смутена.

— Това е Амбър.

— Готова ли си да изпълниш каквото си подготвила, Амбър? — попита Саймън и ѝ се усмихна.

— Разбира се. — Тя подаде ръка на Саймън за поздрав — като възрастна, съвсем професионално, и влязоха заедно за кастинга.

Зад гърба ѝ Челси внезапно се размърда и извика:

— Хей! Разбий ги, Амбър!

Усмихната до уши, тя вдигна палци нагоре. Маргарет, силно смутена, ѝ направи знак да мълкне. Но Амбър се обърна с благодарна усмивка към сестра си и ѝ махна.

Саймън Мур също се усмихна и погледна към момичето на стола, сякаш я виждаше за пръв път. Маргарет вътрешно потръпна.

— Това е другата ми дъщеря, Челси. Извинете.

Амбър изглеждаше винаги спретната и свежа като маргаритка. А Челси... е, при нея беше точно обратното: ходеше с провиснала коса, скъсани дънки и ужасно яркочервено червило, с което приличаше на дивачка. Сега се усмихваше с широката си котешка усмивка и Маргарет трябваше отново да си напомни колко е красива. Несъмнено красива. Само ако можеше да се държи като млада дама, да се среще, да говори по-тихо... Маргарет въздъхна, а Саймън ѝ кимна развеселен.

— До скоро — каза той и затвори вратата след себе си.

Маргарет и по-голямата ѝ дъщеря отново седнаха и зачакаха.

Маргарет бе решила да не се превръща в една от онези ужасни „сценични майки“. Но знаеше, че Амбър има талант: тя пееше от малка и винаги я избираха за главните роли в училищните представления. Обичаше да пее. Беше тихо малко създание, говореше рядко, но пееше

непрекъснато. Приятелите им от шоубизнеса, които идваха в „Бей Трий Хаус“, често казваха, че Маргарет и Джордж трябва да насърчават Амбър да развива таланта си професионално. Иначе би било все едно да не ѝ се даде шанс, нали така?

Маргарет бе планирала облеклото на Амбър за този кастинг дни наред. А Челси, естествено, бе отказала да облече друго, освен тези ужасни дънки и размъкнатия пуловер. Маргарет се молеше наум Челси да не провали шансовете на сестра си. Всичко трябваше да е идеално, а когато по-голямата ѝ дъщеря беше наблизо, нещата обикновено се объркваха.

Маргарет си спомняше съвсем ясно какво означава да се провалиш. Тя бе ходила на хиляди кастинги като млада, просто за да чуе отново и отново, че се е справила само „почти“. Това беше най-ужасното. „Почти“. Но не „съвсем“. Това, разбира се, беше съвършено безсмислено. Или ти дават ролята, или не. Нямаше как да е „почти“. А сега, когато ставаше дума за Амбър, тя щеше да направи всичко, абсолютно всичко по силите си, за да гарантира, че няма да се стигне до „почти“. Беше си обещала да се грижи за по-малката си дъщеря и да направи така, че никога да не се сблъска с разочарованията, които тя, Маргарет, бе преживяла. Това нямаше да се случи. Амбър просто беше твърде талантлива.

Само след десетина минути Амбър внезапно излезе, придружена от Саймън. Това беше необичайно: нито едно от другите момичета не излезе толкова бързо. Това добър знак ли беше? Маргарет остави списанието и се изправи с разтуптяно сърце.

— Е, как мина? — попита тя, когато Амбър се приближи и застана до нея. Тя отправи въпроса към дъщеря си, но всъщност бе пред назначен за Саймън и той го знаеше.

— Много добре — отвърна той, като местеше поглед от Маргарет към Амбър и обратно. — Но искам да ви обясня, госпожо Стоун — няма да вземем окончателното решение, преди да сме видели всички момичета.

Саймън не бързаше да продължи.

— Ще се обадим по-късно тази вечер, да ви уведомим дали ще получи ролята.

Той понечи да каже още нещо, но се отказа и замълча.

— Аха — отвърна Маргарет. — Какво означава това, всъщност?
Ще я получи ли?

Тя мразеше фалцета в гласа си; равният шефилдски акцент се проявяваше винаги, когато беше нервна, колкото и добре да се бе научила да го прикрива. Унизена до смърт, Амбър прошепна в ухото ѝ:

— Мамо!

Челси закачливо дръпна плитката на сестра си. Саймън отвърна:

— Ами, не съм сигурен!

— Значи не? — попита Маргарет.

— Просто е малко вероятно — отвърна Саймън тихо. —

Съжалиявам, госпожо Стоун.

Той помълча.

— Вижте, Амбър с изключително талантлива.

— Знам — каза Маргарет, съзnavайки, че се държи нетактично, но напълно неспособна да скрие разочарованието си. Зад гърба си чу как Челси цъка неодобрително с език.

— Тя наистина е много добра — каза Саймън и кимна към Амбър. — Честна дума. Моля те, не се обезсърчавай, Амбър. Просто търсим нещо по-специфично за ролята на Рокси, това е всичко. Тя е бунтарка, мазно грубовата, асоциална.

Амбър кимна в смисъл че разбира, но на Челси такива не ѝ минаваха. Тя се намеси, бясна заради сестра си.

— Пълни глупости! — извика тя толкова силно, че момичетата в края на коридора пак се обърнаха към тях, заинтересувани. Саймън вдигна глава и погледна Челси. Тя насочи пръст срещу него. Лицето ѝ пламтеше от ярост, бузите ѝ се зачервиха. Сините ѝ очи потъмняха, зениците се разшириха от силен гняв и страст:

— Тя е великолепна актриса!

— Сигурен съм... — понечи да каже Саймън, но Челси избухна:

— Ти не би разпознал таланта, дори да те срита по задника!

— Челси!

Челси обгърна унизената си сестра през раменете.

— Слушай, ти там! Щом не виждаш колко добра е Амбър, можеш да вървиш по...

— Челси! Стига толкова! — Маргарет беше много ядосана.

Тя погледна Саймън, който наблюдаваше дъщеря ѝ с нещо като ужас, примесен с интерес, и каза:

— О, боже! Много съжалявам, господин Мур.

После сграбчи Челси.

— Веднага се извини. Как смееш да говориш така на господин Мур?

Но Саймън само махна с ръка.

— Не се беспокойте. — Усмихна се широко на вбесената Челси, сякаш всичко това го забавляваше неимоверно, и каза:

— Ще ви се обадя, ако имам добри новини, госпожо Стоун.

После кимна на Амбър.

— Благодаря ти още веднъж, Амбър. Радвам се, че се запознахме.

— Да вървим. — Маргарет прибираще списанията, чадърите и ръкавиците и ги тъпчеше в чантата си. Облече дъждобрана си от „Бърбъри“ и завърза стегнато колана.

— Хайде, момичета. Б-благодаря, Саймън.

Амбър послушно я последва, а Челси се повлече след Амбър. Докато минаваше край Саймън, той ѝ намигна. Челси го зяпна, зачервена от смущение, после бавно му показва среден пръст, усмихна се лъчезарно и процеди:

— До скоро!

Той я наблюдаваше като хипнотизиран и лицето ѝ засия. После завиха зад ъгъла и изчезнаха.

Семейство Стоун още живееше в „Бей Трий Хаус“, но тя се бе променила доста, откакто я купиха. Сега имаше гараж, басейн в задния двор, а над кухнята направиха надстройка за още една спалня с баня. Входната порта се отваряше с бутона, а веднъж седмично за градината идваше да се погрижи градинар. Всичко бе направено с изключителен вкус: Маргарет беше вманиачена на тази тема. Нито следа от нещо, което можеше да бъде възприето като „вулгарно“ или „кичозно“. Не, не и у тях. Тя насърко преобоядиса къщата, понеже двамата с Джордж считаха, че има нужда от освежаване. Беше важно да вървят в крак с модата.

Тази събота следобед, след кастинга, Маргарет беше сама в къщата. Джордж беше в града; напоследък като че ли прекарваше по-голямата част от времето си в работа. Дори стана дума, че може да наеме апартамент някъде покрай „Риджънт Стрийт“, за да не остава да спи в офиса.

Момичетата бяха отишли на гости у приятелката си Ема, която живееше на тяхната улица. В този крайградски квартал с много зеленина те имаха множество подходящи приятели — деца, чиито родители носеха блейзъри, говореха превзето и ходеха на опера. Джордж и Маргарет обичаха това. Както и рокзвездите и известните хора: откакто Джон Ленън и Ерик Клептън се бяха преместили в Уейбридж през 70-те, кварталът придоби друг статут и стана истински престижен. Тук живееха много богати хора и на Джордж и Маргарет това също им харесваше. Беше добре за бизнеса. Позволяваше на Джордж да споменава нехайно: О, ние с него сме съседи, когато говореше с някой служител от звукозаписно студио.

Всичко беше част от правилния имидж. Понякога Маргарет си мислеше, че не бива да изпитва чувството, че всичко това е само игра. През целия си живот бяха работили, за да го постигнат; тя бе неотльчно край мъжа си — бяха го постигнали заедно. Тогава защо се чувствуваше така, сякаш играе театър?

Тази събота Маргарет бе сама и чистеше, понеже това винаги я успокояваше. Беше се изтерзала от събитията по време на кастинга сутринта, изумена до крайност от това, че Амбър не бе получила ролята. Знаеше, че ще се обадят от учтивост, а и от уважение към Джордж, но също така знаеше със сигурност, че няма да дадат ролята на Амбър. А и как само се държа Челси!

Маргарет застина с четката за прах в ръка и огледа съвършено чистия хол, като дишаше тежко. Понякога ѝ идваše много. Просто ѝ идваše много.

Тя затвори очи и пое дълбоко дъх, вдишвайки миризмата на препарата за полиране на мебели, на лилиите в огромната стъклена ваза върху рояла до френския прозорец, през който се влизаше в зимната градина. Тази стая представляваше обяснението и причината, поради които всичко това си струваше. Тя погали току-що почистената повърхност на стъклената холна масичка и прегледа списанията, които винаги държеше отгоре: „Дом и градина“, „Живот на село“, „Радио и телевизия“ и „Харпърс енд Куийн“. Стените бяха облепени с тапети от „Лора Ашли“ в нежно синьо, с кремави стилизираны лилии с декоративна лента по средата; диваните бяха кремави, е красиви декоративни възглавници в синьо и бежово; тежките завеси бяха от синя брокатена коприна и стигаха до пода. На полицата над камината стояха снимки на момичетата в сребърни рамки и няколко от подходящи семейни тържества: тържеството изненада за четиридесетия рожден ден на Джордж, първия учебен ден на Амбър в гимназията — всички направени е изискан вкус.

Но нямаше сватбени снимки. Маргарет не считаше, че висшето общество в „Уейбридж“ трябва да знае, че приемът се е състоял в опущен вонящ бар, а тя е била бременна в шестия месец от друг мъж — всъщност, от брата на младоженеца...

Маргарет отново си пое дъх. По никаква причина топката в стомаха ѝ не искаше да изчезне. Имаше нужда от питие. „Щастливият час“ за нея започваше в шест, когато Джордж се връщаше от работа, но напоследък той рядко си идваše преди осем и половина, а понякога въобще не се прибираше у дома, така че за Маргарет „щастливият час“ вече започваше вее по-рано — отначало в пет и половина, после в пет... Беше още едва три, но тя умираше за един джин е тоник.

Долу вече наистина нямаше нищо повече за чистене; дори Маргарет трябваше да признае, че всичко е съвършено чисто. Тя излезе от хола, вее още е четката в ръка, и се опита да се съсредоточи върху мекия, безупречен килим, извитите, гладки бели резбовани перила — нещо, каквото и да било, което да попречи на онова чувство да се върне...

Ще се качи в стаята си.

Знаеше какво ще се случи там.

Това бе единственото ѝ истинско спасение.

Тя поспря на последното стъпало и се зачуди дали да не надникне в стаите на дъщерите си и да подреди набързо, но понякога просто нямаше сили. Това беше единствената част от къщата, която тя не почистваше всяка седмица: искаше децата сами да поемат отговорността за това. Въпреки адреса, на който живееха, те нямаше да станат принцеси, когато пораснат; щяха да са работещи, отговорни, възпитани и учтиви.

Щяха винаги да са въздържани, като майка си, която бе постигнала това е много труд.

Маргарет надникна през вратата в стаята на Амбър и се усмихна. Всичко беше в тон: тя лично бе избрала нежните розови завеси на розички, дивана и възглавниците от „Маркс енд Спенсър“. Имаше дори малка възглавничка е форма на сърце, в подходящ цвят, която стоеше върху леглото. Бюро от „Хабитат“, подредена купчина книги и кутия за писма от ракита: Амбър винаги пишеше благодарствени писма. На стената, до редицата картички е мечета, висеше плакат е любимата група на Амбър, „Тейк Дет“. Всичко си беше на мястото. Амбър беше добро момиче.

Съседната врата беше стаята на Челси. Маргарет я отвори и леко се намръщи още преди да погледне вътре. Постоянно позволяващо на по-голямата си дъщеря да я ядосва и не знаеше как да предотврати това. Както винаги, вътре цареше пълно безредие. Двуетажното легло, за което Челси ги моли до припадък, просто ѝ създаваше повече работа. Два комплекта чаршафи за смяна и две легла за оправяне. Навсякъде имаше разхвърляни касети и дискове с музика, извадени от кутийките. Не може ли просто да ги прибира? Огромни тромави ботуши от „Док Мартенс“, поне четири различни чифта, които заемаха половината под. От скрина висяха черни чорапогащи, а по стените —

плакати на мъже със странен вид: с гримирани очи и разголени гърди, окачени съвсем близо до плакат с ранна снимка на Мерилин Монро — пищна и красива, показала се наполовина от един прозорец в Ню Йорк. И още плочи и дискове с музика, на купчини до вратата. Джордж беше купил на Челси грамофон — твърдеше, че това е единственият начин да слушаш музика. Тя беше във възторг от тази идея. Прекарваше часове, легнала на горното легло с тетрадка в ръце — драскаше рисунки на цветя, записваше мислите си, мечтаеше. Това направо вбесяваше Маргарет.

Днес нямаше сили за стаята на Челси. Маргарет затвори внимателно вратата.

После мина покрай спалнята на Джордж и отиде в своята. Двамата от години спяха в отделни стаи. И с основание: той ставаше за работа много рано и не искаше да я беспокои. Баните им също бяха отделни; нали в къщата имаше достатъчно място за това, а и не им трябваха безкраен брой стаи за гости — никакви роднини не посещаваха семейство Стоун, така че защо не?

Маргарет затвори вратата след себе си и седна на леглото. Имаше телевизор в стаята си. Този лукс беше от скоро. Имаше и видео, да си пуска касети с упражнения сутрин и да поддържа формата си. Тя прехвърли каналите един по един, но не даваха нищо интересно. Взе купчина клюкарски списания, които държеше тайно в стаята си, включително и „Сън“, откъдето се информираше за събитията в света на звездите, клюките, живота на известните хора, оттам научаваше кой изгрява и кой залязва. Това винаги е бил най-големият ѝ талант — способността да казва на Джордж кой ще стане звезда. И сега, години по-късно, тя все още го правеше. Но днес щеше да ги прочете от край до край; нямаше какво друго да прави.

Тишината в къщата бе оглушителна. Маргарет стана и отвори вратата на вградения гардероб. Щеше да го направи. На вратата имаше голямо огледало в цял ръст. Тя хвърли поглед към прозореца — само дървета.

Беше почти на трийсет и две. Понякога ѝ ставаше смешно. Наистина, чувстваше се все още млада, сякаш целият живот е пред нея. И изведнъж я връхлиташе действителността. Не. Тя беше госпожа Маргарет Стоун, омъжена, с две деца, и водеше идеалния живот в Уейбридж. Защо трябва да е нещастна? Защо се чувства като в капан?

Маргарет се разсъблече бавно. Роклята с ниска талия от „Лора Ашли“ — долу. Скъпите моркосини обувки — долу. Застана само по скъпото си дантелено бельо за благоприлични съпруги. Съблече и него и се насили да се огледа внимателно в огледалото, без да трепне, взирайки се във всяко петънце, във всеки дребен дефект.

Грижеше се добре за себе си. Коремът ѝ още бе плосък и стегнат: правеше упражнения, за да го поддържа. Имаше няколко стрии и гърдите ѝ бяха леко поувиснали, но с изключение на това можеше да се каже, че е все още във формата, в която беше, когато избяга в Лондон преди толкова много години — шестнайсетгодишна, изпълнена с мечти да стане звезда.

Касетофонът беше до нея. Тя натисна бутона и от него се понесе „Килър Куийн“.

Съвсем бавно Маргарет бръкна навътре в гардероба и измъкна една стара рокличка за парти, къса и блестяща, нашарена на ивици е пайети. Бяха я купили е Дерек в Камдън през 1976-а за някакъв купон, на който трябваше да отидат в един ъндърграунд клуб на Хануей Стрийт, до Оксфорд Стрийт. Беше направо скандална, но пък каква нощ изкараха...

Роклята още се закопчаваше съвсем лесно върху голото ѝ тяло. Тя изрови и обувките на високи платформи, които вървяха с роклята: цели осем сантиметра, с червени и сини каишки. Приближи се до тоалетката. Дишаше тежко, ръцете ѝ трепереха от нетърпение, сърцето ѝ биеше силно, а очите ѝ блестяха от възбуда. Сложи си яркосини сенки с арканси, каквито харесваше някога — не днешните убити бежови и кафяви цветове, които носеше всеки ден, много туш за мигли и яркорозов блясък за устни.

И накрая, последният детайл: от дъното на гардероба извади дълга руса перука, с която покри своята късо подстригана платиненоруса коса.

Музиката се смени. Сега пееха „Бед Къмпани“ — „Не мога да се наситя“. Маргарет нагласи перуката и отстъпи назад да се огледа, като ритмично потропваше с крак.

И се усмихна. С истинска усмивка.

Тя вече не беше Маргарет Стоун. Превърна се в Маги Майкълс. И целият свят беше в краката ѝ.

Маги чувствуше как музиката пулсира в тялото ѝ. Това беше музиката, която тя чуваше в главата си, музиката, която щеше да стане фон на живота, който трябваше да изживее... Докосна с пръсти ключицата си, гладката кожа, после плъзна надолу длани към гърдите си и стисна вече втвърдените зърна. С една ръка повдигна леко късата рокля, погали извивката на все още стегнатия си ханш и отново се усмихна на себе си в огледалото, като видя, че шията и гърдите ѝ поруменяват. После плъзна ръка между бедрата си, докосна твърдите косъмчета и започна да мастурбира, като стискаше гърдите си с другата ръка. Прехапа устни, когато удоволствието завладя тялото и... натисна по-силно с пръст и го задвижи по-бързо, задъхана от удоволствие, усещайки, че е жива. Смъкна надолу бикините си и те се свлякоха около обувките. Разтвори крака и пъхна пръсти навътре, затвори очи, отпусна глава назад, а дългата руса перука галеше раменете и гърба ѝ. Тя отвори очи, загледа отражението си в огледалото и продължи да мастурбира — това се бе превърнало вече в навик, в срамно удоволствие за Маги и тя се изумяваше колко лесно беше да си достави удоволствие сама. После свърши с тих вик, а музиката се вихреще около нея. Стисна се с две ръце между краката, докато тялото ѝ още потръпваше от оргазма.

— Мамо!

Входната врата се тресна и Маги подскочи.

— Мамо! Върнахме се!

Чу се тропот — Челси си изхлузи обувките, на пода тропнаха чанти. Спокойно — понеже знаеше, че паниката само губи време — тя свали рокличката с пайети и перуката, изрита настриани обувките и си облече бельото, преди отново да сложи предишната рокля. После натика всичко в гардероба — щеше да подреди по-късно, сега нямаше време. Погледна се в огледалото и сръчно изтри грима от лицето си с памук и колд крем. Спря касетофона, обу предишните обувки, прокара пръсти през косата си и облиза блясъка от устните си.

— Мамо, къде си? — извика отново Челси.

— Ема има кученце! — обади се Амбър. — Мамо, толкова е сладко. Може ли и ние да си вземем? Мамо?

Тя хвърли поглед в огледалото. Маги беше изчезнала.

— Тук съм — извика Margaret. — Сега слизам.

Тя взе четката за прах от леглото и излезе, като внимателно затвори вратата на спалнята след себе си.

Джордж Стоун си наля още една чаша вино и се обърна към малката си дъщеря.

— Е, как мина днес, милинка? — Усмихна се, отчасти за да прикрие прозявката си. Беше много уморен.

Амбър погледна нервно майка си и остави вилицата.

— Ами, горе-долу, струва ми се. Не беше много добре. Мисля, че не ме одобриха, татко.

Джордж слушаше с половин ухо.

— Така значи — каза той и пъхна хапка лазания в устата си. Маргарет рязко си прочисти гърлото и каза:

— Тя беше страхотна, Джордж. — Повиши леко глас, за да привлече вниманието му. — Изглеждаше великолепно и казаха, че се е справила много добре.

— Да бе, онези са идиоти — промърмори Челси.

Маргарет се обърна към нея.

— Писна ми от теб днес, Челси.

— Какво става? — попита Джордж.

— Челси се държа ужасно — каза Маргарет с известно удоволствие. — Разкрещя се на режисьора и привлече вниманието към себе си. Всички ни гледаха.

— Просто защитих Амбър! — отбраняваше се Челси, но чуваше как гласът ѝ отеква самотен в голямата стая. — Те наистина се оказаха идиоти!

Столовата, където семейство Стоун вечеряха всяка вечер, седнали около огромна маса, беше кремава, просторна и бездушна. Вечерите често протичаха напрегнато. Седнала до Челси, Амбър се усмихна плахо и стисна ръката на сестра си.

— Няма значение — каза тя. — Не съм подходяща за тази роля.

— Подходяща си — каза майка ѝ твърдо. — Ти си великолепна актриса и пееш чудесно, Амбър. Ще станеш звезда, всички го казват. Просто той не беше прав, това е всичко.

— Абсолютно вярно — потвърди триумфално Челси.

Маргарет тъкмо подаваше на Джордж купата с варен карфиол и броколи. Обърна се към дъщеря си и каза студено:

— А ти, млада госпожице, трябва да се научиш да не изказваш гласно мислите си! Разбра ли?

— Добре де — промърмори Челси.

— Дръж се като млада дама — не спираше Маргарет, — а не като някаква... малка хулиганка от улицата. Челси, понякога, като отвориш уста, не мислиш за другите, а само за себе си — така не бива. Потъваме в земята от срам.

— Не е честно — каза Джордж толкова високо, че всички го погледнаха. Той взе купата от ръцете на Маргарет и я притисна към себе си. — Челси просто се опитваше да каже истината, нали така?

— Да — потвърди Челси колебливо, като гледаше от баща си към майка си и обратно. — Аз...

— Както казах, Джордж, — гласът на Маргарет режеше като стомана — това е много хубаво, но тя трябва да пази разсъжденията си за себе си.

— Не — отсече Джордж. Той сложи тежко ръка на масата — не удари по нея, беше прекалено възпитан, но все пак прояви твърдост. — Не, не е така, Маргарет. Не съм съгласен.

Момичета гледаха изумени.

— Трябва да казваш каквото мислиш. Не да си груба и да обиждаш хората, Челси — в никакъв случай. Но трябва да си вярна на себе си...

Той погледна надолу в чинията си, към мазнината, втвърдяваща се по остатъците от лазания и зеленчуци.

— Трябва да бъдеш вярна на себе си, иначе какво друго ти остава?

— Не съм съгласна — промърмори Маргарет ядосано. — Даваш на детето картбланш да прави каквото си иска!

— По-добре така — каза Джордж. — Напоследък мисля за това. Ако лъжеш, нещата само се влошават безкрайно.

Той се протегна и потупа дъщеря си по ръката, а после я стисна в израз на почти свирепа привързаност. Челси също стисна ръката му. На лицето ѝ беше изписано смущение, очите ѝискряха — тя обичаше баща си, всъщност направо го боготвореше.

— Благодаря ти, татко — каза тя, но гласът ѝ прозвучава въпросително.

— Няма нищо, съкровище — отвърна той. — Ти си добро момиче, мила Челси — не позволявай на никого да те убеждава в противното. — Той погледна косо към Амбър. — И двете сте прекрасни деца и аз съм изключително горд с вас. А сега, ако искате, може да слезете долу.

Челси и Амбър избягаха от стаята с облекчение, че няма повече да търпят сподавения гняв на майка си. След няколко секунди чашите по масата задрънчаха от трополенето им по стълбите. Маргарет се обърна към мъжа си и изсъска:

— Да не си полуудял, Джордж? Как смееш да подкопаваш така авторитета ми пред момичетата?

— Ти си прекалено строга с Челси — отвърна той. — И винаги си била.

Маргарет веднага се наежи.

— Не съм. Тя просто е голяма напаст. Ти не знаеш... — започна тя, но после замълча. Не можеше да объясни какво чувства понякога към по-голямата си дъщеря.

Джордж глътна наведнъж останалото в чашата му вино и си наля нова чаша.

— Тя е добро момиче.

— Понякога. — Маргарет звучеше отчаяно.

След кратка пауза каза:

— Да не би да искаш да свърши като брат ти? А?

— Дерек няма нищо общо с това — отвърна Джордж тихо.

— Напротив, има много общо. — Маргарет хвърли поглед към вратата, за да се увери, че отвън няма никой. — Съвсем е пропаднал! Какво е направил сега? Арестуват го вече за четвърти път, нали?

— Всичко е заради охранителя в един от клубовете му, продавал наркотики. — Джордж затвори очи. — Маргарет, Дерек не е виновен.

— Не мога да повярвам, че го защитаваш! — Маргарет повиши глас от радост, че може да докаже, че е права за Дерек. — Знаеш, че е виновен, Джордж, не го оправдавай. Неговите отпечатъци са навсякъде. А и затвориха целия клуб заради това, нали така?

Тя разтри челото си с ръка. Внезапно се почувства уморена.

— Всичко е толкова пошло. Ами ако някой от съседите ни научи?

— Няма да научат — увери я Джордж.

— Може и да научат! Не е невъзможно! Как ще го предотвратиш? А и когато Амбър стане известна, какво ще се случи, ако се разчуе? Ще спрягат името ѝ из таблоидите, ще се гаврят с нея, заради проклетия ти брат!

В гласа на Джордж се долови нотка на веселие:

— Това е Дерек! Ще се оправи. Има приятели навсякъде, а и с парите, които направи от сделките с имоти през годините, съм сигурен, че ще може да си позволи добър адвокат, Маргарет.

Той я погледна.

— Сигурен съм, че той не би искал да се тревожи за него.

— Не се тревожа за него — отвърна Маргарет. Тя стана и засъбира чиниите. — Тревожа се за моите момичета, да не пострадат от действията му. Той е престъпник и аз не искам да ни доближава.

— Той ми е брат — каза твърдо Джордж. — А и, Маргарет, скъпа — много добре знаеш, че това е най-малкият проблем.

Той също стана и примигна.

— Ще изляза да се поразходя и да пийна нещо набързо. Нали нямаш нищо против?

Тихото премерено държание на Джордж просто караше Маргарет да осъзнае още по-остро ежедневното си болезнено усилие да се контролира. Погледна съпруга си и я обля вълна на привързаност към него. Той работеше толкова много, за да имат тази къща и всички тези прекрасни неща. Той не беше Дерек. Беше добър човек, честен и верен.

— Естествено, че нямам нищо против — отвърна тя и го целуна по бузата. — Съжалявам, скъпи. Прав си. Приятна разходка и до скоро.

Тя не видя изражението на лицето му, понеже влезе в кухнята, за да измие чиниите.

16

Телефонът иззвъня след около час. Джордж още не се бе приbral. Маргарет беше в кухнята, отново бършеше плотовете с кърпа, премисляше събитията от деня и се опитваше да забрави колко е ядосана на Челси, на Саймън и на онзи глупав режисьор, и на Джордж, че не се съгласи с нея. Чуваше момичетата отгоре; е трополенето си в стаята на Челси и с пронизителния си кикот разбиваха тишината на долния стаж. Явно танцуваха — чуваше се някаква музика, може би АББА. Те пак бяха на върха, и Маргарет въобще не можеше да разбере защо; почвства се много стара, защото ги помнеше още от времето на първия им хит. Или пък правят някакво упражнение, предположи тя от ритмичното потропване, което се чуваше през тавана на стаята.

Маргарет забърза към телефона, бършейки ръце в престилката си, а шумът отгоре стана по-сilen. Тя погледна раздразнено нагоре и ги извика, но никой не я чу.

— Добър вечер — изрече тя величествено в слушалката.

— Ъ-ъ-ъ... с госпожа Стоун ли говоря?

— На телефона — каза Маргарет.

— Госпожо Стоун, обажда се Саймън Мур. — Настъпи кратко мълчание. — От Би Би Си.

— Знам кой сте, господин Мур! — каза Маргарет, като се опитваше да контролира истерията в гласа си. — Благодаря, че се обадихте!

Шумът отгоре стана още по-сilen и на нея ѝ се прииска да изкреши. Защо тя е единственият човек тук, в това семейство, който се тревожи за бъдещето на Амбър?

— О, наричайте ме, Саймън, моля. Вижте, ние взехме решение — каза той и нещо в тона му я накара да надигне глава, сякаш подушваше кръв и победа. Тя замръзна. До този момент не си беше дала сметка колко е била уверена, че ще отхвърлят Амбър.

— Госпожо Стоун... честно казано, наистина не смятахме, че ще стане така. Но имам добри новини.

— Добри новини? — Маргарет се завъртя на място, почти подлудяла от усилието да остане спокойна. — Ами, радвам се да го чуя.

— Е, може да се наложи да ви убеждавам, тъй като самият аз, от една страна, въобще не допусках, че ще избера някого по този начин.

Несспособна да се сдържа повече, Маргарет го прекъсна.

— Саймън, позволете ми да ви уверя, че сте избрали правилния човек. Амбър ще се справи прекрасно! О, благодаря!

Отново настъпи мълчание и накрая Саймън каза:

— Госпожо Стоун, боя се, че не сте ме разбрали правилно.

— Какво имате предвид? — попита остро тя.

— Не Амбър получава ролята на Рокси. Искаме да я предложим на Челси.

— На Челси ли? — Маргарет направо залитна от шока. — Но вие... дори не сте говорили с нея!

— Честно казано, видях достатъчно. И мигновено я усетих, просто нещо щракна и си застана на мястото. Тя е идеална за ролята.

— Гласът на Саймън беше топъл и развлънен: щеше ѝ се да е пред нея, за да може да го срита в топките.

— Тя носи онази искра, която е така характерна за Рокси. Тя е непоколебима, великолепна, устата, но все пак уязвима, и поради това завладяваща. Вече говорих с някои от колегите тук. Искам да я снимам следващата седмица и да им покажа какво съм забелязал.

Маргарет беше още замаяна:

— Сигурен ли сте? — попита тя.

Гласът на Саймън звучеше тържествено.

— Знаете ли какво? — каза той. — Никога през живота си не съм бил по-сигурен. Тя просто го има в себе си.

— Значи го има! — повтори тя с равен глас.

— Да, не знам какво е то. Но е страхотна. Челси ще стане звезда, госпожо Стоун. Гарантирам ви.

Тук нещо не беше наред. Изобщо. Маргарет бавно изкачи стълбите към стаята на Челси. Чувството беше нетърпимо. Горката Амбър. Сърцето ѝ се сви. Тя застана тихо пред вратата на стаята и се заслуша. Двете пееха заедно „Фернандо“ и очите ѝ се напълниха със сълзи. Челси пееше абсолютно фалшиво, разхождаше се из петолинието както си иска и правеше глупави импровизации. А ясният

чист глас на Амбър надделяваше и се чуваше отчетливо — макар и само на дванайсет, тя имаше богат, прекрасен глас.

Как се бе случило това? Как?

Маргарет отвори тихо вратата.

— Здравейте, момичета — каза тя.

Те подскочиха, като видяха майка си. Челси мълкна и застана неподвижно. Амбър се усмихна и ѝ махна да влезе. Като ги видя, Маргарет отново се зачуди как бе успяла да внуши такава нервност у по-голямата си дъщеря и да вика такъв клин между двете сестри.

— Влизай, мамо, и сядай. Пеем заедно с плочата на АББА. Челси е толкова забавна, тя...

Маргарет протегна ръка и я накара да замълчи.

— Трябва да ви кажа нещо, момичета. — Чувстваше се направо като престъпник. — Нищо особено, но току-що говорих по телефона със Саймън Мур.

Не можеше да понесе погледа на Амбър, нервността ѝ, надеждата, блесналите ѝ от вълнение очи.

Тя се обърна към Амбър.

— Виж какво, милинка. Няма да ти дадат ролята.

— О-о-о — въздъхна Амбър и изтри очите си с пръсти. — Няма нищо, мамо. Аз и не мислех, че ще я получа. Той се интересуваше много повече от Челси, отколкото от мен. Видях това съвсем ясно. — Тя се усмихна на сестра си.

По дяволите! Маргарет стисна зъби.

— Именно за това става дума — тя се усмихна. — Аз... да, всъщност точно това е — искат да дадат ролята на нея.

— На кого? — Амбър се обърка.

— На Челси — промърмори Маргарет.

— Какво? — обади се Челси зад гърба ѝ. Но Маргарет продължаваше да гледа по-малката си дъщеря.

Погали я по бузата.

— Съжалявам, милинка.

Лицето на Амбър пребледня като платно. Тя прегълтна, внезапно избухна в сълзи и изхлипа:

— Съжалявам! Съжалявам, мамо... — Тихият ѝ глас беше натежал от ридания. — Но не е честно... защо не ме искат? Защо искат Челси? Та тя дори не се яви на кастинга! Аз... не разбирам.

Маргарет гледаше малката си дъщеря и сърцето ѝ се късаше. Беше си обещала да я защитава, да ѝ осигури известността, която самата тя не бе постигнала, а всичко тръгваше наопаки.

Челси стоеше като вкопана в средата на стаята и Маргарет изведнъж почувства омраза към нея. Косата ѝ беше разбъркана, ръцете — изцапани с мастило, тениската — мръсна. Изобщо не приличаше на звезда, а на уличница. Въщност, приличаше на Дерек — онази вечер, когато го видя за първи път в бара...

— Аз също не разбирам — каза тя след малко. — Как така аз получавам ролята?

Как, наистина? И аз не знам. Маргарет разбираше, че трябва да е откровена.

— Саймън е бил силно впечатлен от теб днес следобед. Той каза, че у теб гори онази искра, която им трябва за ролята на Рокси. Каза, че си страхотна. Не че са търсили точно такъв типаж, но... — не можа да се въздържи да не каже тя — смятат, че си абсолютно подходяща за ролята и са решили да те вземат.

— Страхотно, Челси — успя да каже Амбър. — Браво на теб, ти го заслужаваш.

После лицето ѝ се сгърчи и тя отново избухна в сълзи.

— О, Амбър — извика Челси и я прегърна. — Моля те, не плачи! Тъпа работа — те въобще не знаят какво правят, ти си много по-подходяща! — Тя притисна сестра си плътно към себе си. — Аз дори не искам ролята, нали знаеш!

Като чу това, Амбър зарида още по-силно.

— Излез, Челси — каза Маргарет. — Само влошаваш положението.

Замаяна, Челси излезе от стаята. Погледна назад и видя как майка ѝ прегръща ридаещата и съсипана Амбър, която плачеше така, сякаш беше въпрос на живот и смърт. Челси ги наблюдава секунда-две.

— Няма нищо — шепнеше Маргарет. — Няма нищо, мила. Пък и ти самата не искаше тази роля, нали? Обещавам ти, че ще станеш звезда. Знам със сигурност, че ще станеш. И всичко ще се нареди. — Люлееше я в ръцете си и тихо ѝ шепнеше: — Аз ще направя така, че да станеш звезда, не се тревожи. Ще бъдеш звезда, малката ми. Моля те, не плачи.

Челси бавно затвори вратата и се отдалечи.

Тя седна в средата на голямото стълбище, покрито с кремав килим, и се заслуша в сподавените ридания на сестра си, отекващи в смълчаната къща. Беше огромна и тя се почувства нищожна и незначителна. Новината беше добра, но все пак ѝ стана мъчно за бедната Амбър. Зачуди се къде ли е отишъл баща ѝ. Искаше ѝ се той да е тук, за да сподели радостта си с него. Тя ще играе ролята на Рокси, ще бъде звездата в сериал по телевизията! Тя, трътлестата, неу碌една Челси... сигурно има някаква грешка!

Разсмя се тихичко, още неспособна да повярва, и обгърна коленете си с ръце. Очите ѝ светеха в мрака и тя почувства как по тялото ѝ потече вълна от чисто щастие. Нещо се събуди — нещо, което въобще не подозираше, че живее някъде в нея. През целия си живот Челси беше единствено пречка на пътя на другите, а сега бе спечелила преднина.

Да, тя знаеше, че Амбър е направо разбита. Знаеше и че майка ѝ е бясна и че тя има да плаща за това в бъдеще. Но не можеше да постъпи иначе.

Те бяха избрали нея. Този Саймън Мур — тя го хареса, въпреки че я подразни. Беше я забелязал.

И за пръв път в живота си Челси Стоун почувства тръпката от това да е в центъра на вниманието и събитията, вместо да е все отстрани, да гледа сестра си, клиентите на баща си, другите по-хубави и по-умни момичета в училище. Това беше страхотна, неочеквана тръпка и... безкрайно ѝ хареса.

В този момент Челси Стоун разбра, че ще направи всичко на света, за да остане там, в центъра на събитията. Тя щеше да стане звезда. Знаеше го със сигурност.

1997 г.

ДЕВЕТТЕ ЖИВОТА НА РОКСИ ПРИКЛЮЧВАТ

Новина от Би Би Си: „Деветте живота на Рокси“ — тийнейджърският сериал, който изстреля Челси Стоун към слава, богатство и необуздан живот — ще бъде снет след петгодишен живот на екрана.

Вчера режисьорът Саймън Мур обяви: Тези пет години с „Деветте живота на Рокси“ бяха прекрасни, но дори най-хубавите неща трябва да свършат някой ден. Освен това, филмът даде начало на няколко страховитни кариери. Всички вече познават единствената и неповторима Челси Стоун, която, разбира се, е самата Рокси; но там е и Гари Нокс, който играе брата на Рокси, Багс — и, разбира се, великолепният Франк Ланчестър в ролята на директора, господин Уелс. Тъжно ни е, че сериалът приключва, но имаме няколко вълнуващи нови проекта, които чакат реализация — включително и шоу, което ще замести „Рокси“ в този часови пояс и което Би Би Си ще обяви съвсем скоро.

Разбира се, всички познават Челси Стоун, която, в ролята на Рокси Джоунс, беше кошмарът на родителите в пет следобед. Сериалът се превърна в култов, а децата се молеха да им разрешат да гледат доста скандалната, но изключително завладяваща история. Аборт, наркотици, лесбийски сцени, домашно насилие — „Деветте живота на Рокси“ показваше тези страни от живота през петгодишното си съществуване, а Челси Стоун беше самото сърце на сериала, със своето живо и дръзко

изпълнение, наситено с неподправена искреност. Но какво е бъдещето на 19-годишната Челси? Слуховете, че известността я е замаяла, както и дивите купони, в които се впуска, са нещо обичайно, а въпросите, които задават всички телевизионни продуценти и режисьори, са: ще може ли тя да излезе от сянката на Рокси? Дали е истински талант, или просто още едно дете-звезда, изгоряло прекалено бързо? Само времето ще покаже...

— Направи го отново, Челси.

— Добре де, добре. — Тя прочисти гърлото си и се опита да пренебрегне камбаните в главата си. Чувстваше се като парцал и се чудеше как не ѝ личи. Не виждат ли, че се поти? Че от порите ѝ се процежда алкохол, отровен и кисел?

— Готови?

Мамка му. По дяволите всички. Не ѝ пукаше.

— Да! За бога, хайде да свършваме.

Намираха се при декора с къщата на семейство Джоунс. Гари, който играеше малкия ѝ брат Багс, седеше на протрития диван. Отначало го бяха простили нарочно, когато „Деветте живота на Рокси“ излезе на еcran, но сега съвсем се беше изтъркал през годините и всички сядаха на него, не само по време на снимките, а и след това, когато отваряха бирите и бутилките вино. Челси за малко да изгуби девствеността си на този диван с асистент-режисьора Пол предното лято, след последното шоу за четвъртия сезон... Все пак го бяха направили по-късно, в гардероба зад кулисите.

А сега вече всичко приключваше. Челси погледна още веднъж оръфания сценарий. Помръдна нетърпеливо, като мигаше бързо, за да потисне усещането, което се опитваше да не изпитва, докато гримърката пудреще носа на Гари, а клиновидните обувки с коркови подметки се впиваха в подпухналите ѝ крака. Между пищните ѝ гърди се събираха езерца от пот; беше замаяна. Саймън вдигна ръка:

— И-и-и... снимаме!

БАГС:
(Изглежда разтревожен)

— Рокси, какво мислиш?

РОКСИ:

— Казвам, че може би е време Рокси Джоунс най-после да заживее свой собствен живот. Да излезе от черупката си, да види света...

(Тя се взира невиждащо прел себе си.)

БАГС:

— Не го мислиш сериозно.

РОКСИ:

— Напротив. Училището свърши и макар че не беше идеално, някои от преживяванията тук бяха най-хубавите в живота ми. Но вече свърши, и знаеш ли какво? Писна ми да се отнасят към мен като към дете. Вече съм почти жена. И искам да видя какво ми предлага светът там, навън.

БАГС:

(Колебливо)

— Ще ни липсваш, Рокс.

РОКСИ:

— И вие на мен, Багс. Обичам те, нали знаеш? Но...

(Замълчава и повдига предизвикателно брадичка).

— Хей, свят, пази се, защото идва Рокси Джоунс.

КРАЙ

— Страхотно! — долетя от мрака гласът на Саймън. — Направо великолепно!

— Боже, бива си я! — промърмори един от асистентите. (Бяха уволнили Пол няколко месеца след като разбраха, че е откъснал черешката на най-известната — и най-уязвима — млада звезда на Би Би Си). — Нали? Страхотно изпълнение.

— Добра е, наистина — каза Саймън и свали слушалките от ушите си. После поклати глава и промърмори: — Бива я, и още как. — Но беше ли това наистина актьорска игра? Или тя просто играеше себе си?

Той заръкопляска, докато минаваше покрай камерите. Дългнестата му фигура изскочи внезапно на осветената сцена и се приближи до треперещата Челси.

— Това беше, скъпа Челси. Време е да отделиш на махмурлука си вниманието, което заслужава.

— Ти си виновен, Саймън — каза Челси сподавено в прегръдката му.

— Ти си тази, която пи абсент — отвърна ѝ Саймън и стисна рамото ѝ. — Сама си си виновна.

— Я стига! — Челси ядно се дръпна от него — той забеляза, че напоследък тя приемаше критиката все по-зле и по-зле. Той се насили да не се засмее, но тя наистина изглеждаше доста зле. Тъмната ѝ коса беше разбъркана нарочно, заради образа на Рокси, гримът ѝ тъмнееше на ярката светлина, но под него беше бледа и разтреперана, под фон дъо тена избиваха две-три пъпки, около очите ѝ личаха тъмни кръгове.

Не ѝ беше за пръв път. Ни най-малко. За деветнайсетгодишно момиче Челси бе преживяла доста. Саймън се чудеше какво ще прави тя оттук нататък.

Саймън Мур беше работил с много деца актьори, но Челси беше различна. Тя търсеше светлините на прожекторите, искаше слава повече от всичко, до степен, която Саймън понякога считаше за опасна. Обичаше да е в центъра на вниманието, винаги пред камерата, а фокусът да е единствено върху Челси Стоун. В тези моменти тя беше най-вярна на себе си, мислеше си той. Когато я срещу за първи път, извън сцената тя беше забавно, малко неуверено, весело момиче, изпълнено с шеги и закачки и много ентузиазъм. А после камерата се насочваше към нея и изведнъж, просто ей така, тя заставаше нащрек, нещо в лицето ѝ се изменяше напълно, завладяваше я някакво вътрешно напрежение, сякаш камерата я опияняваше.

Напоследък обаче нещата се промениха. Тя надрасна мъчителния период на юношеството, макар че Саймън винаги я бе считал за чаровна, добра компания, независимо че беше устата и страшно амбициозна. Но напоследък всичко това се измести от нещо по-зловещо. Тя пиеше много; вечно ходеше с разни актьори от филма или от екипа и пресата беше започнала да я надушва. „РОКСИ ПАРАДОКСИ“ се бе превърнала в нещо като героиня на жълтата преса — винаги предлагаше материал за ново заглавие, когато нещата малко поутихваха.

Той я потупа по ръката.

— Ей, Челс. Слушай. Вчера чух за една роля. Точно за теб е.

Беше нов сериал на Ай Ти Ви за група проститутки в Ливърпул, и в него имаше роля за Челси, стига тя да я пожелае — на младо момиче от сиропиталище, превърнато от малко в проститутка, което отчаяно се бори за по-добър живот. Не беше голяма роля, но много важна — в самия център на историята. Плюс това, щеше да покаже на всички, че сега Челси Стоун е пораснала и е изоставила детските глупости. Саймън копнееше да види как ще се справи тя с такава роля. Докато й разказваше за нея, можеше да се обзаложи, че в очите ѝ проблесна искра.

— Е, какво мислиш? — попита на края.

— Не — отвърна Челси сприхаво и тръгна към тъгла на сцената. Саймън я последва.

— Как така не? Челси, това е страхотна роля.

— Казах „не“.

Тя взе чантата си, метна я през рамо и тръсна коси. Беше още толкова млада, налагаше се да си повтаря той.

— Казах ти, че не искам да играя повече. А сега си тръгвам.

— Челси, не може да си тръгнеш просто така. — Той се опитваше да звуци твърдо. — Не ставай дете. Такава възможност не е за изпускане — ролята е страхотна.

— Имам среща с другите в бара. — Тя се бореше със сълзите си.

— Остави ме на мира, Саймън.

— Това е глупаво. — Саймън за момент излезе от кожата си. Сините ѝ очи хвърляха мълнии. — Извинявай, Челси, но ти си луда. Имаш потенциал да станеш велика актриса. Това може да е идеалният трамплин за кариерата ти. Напълно сериозно.

— О, я се разкарай — каза тя.

— Челси! — Той искаше да я разтърси здраво, отчаян, че плановете му са осуетени. — Това е такава загуба.

Челси стоеше на прага на студиото. Черната боя се лющеше от вратата. Съвсем небрежно, тя взе едно парченце от нея и го изстреля настани с нокти. Огледа се бавно из студиото и вдигна рамене.

— Пък и ми даваш ролята просто като компенсация. — Той я изгледа изумен. Наистина ли го мислеше? Той не бе срещал друг човек с толкова високо самочувствие и толкова малко вяра в себе си.

— Абсолютни глупости — каза Саймън. — Знаеш го много добре.

Той виждаше, че тя бълфира. Личеше по очите ѝ. Но младежката ѝ гордост бе твърде силна и той разбра, че я е изгубил. Челси отново вдигна рамене.

— Те губят. Ако им харесвам толкова, защо свалят проклетото шоу? — Тя изсумтя. — Наистина вече трябва да вървя. Имам нужда от едно питие. Нали знаеш, че клин клин избива. — Тя стана и го целуна по бузата. — Благодаря ти за всичко, приятелю.

После тръгна с небрежно преметната през рамото чанта и развята коса.

Саймън гледаше след нея. Възхищаваше се на шумния ѝ кураж, но беше тъжен. Досега си мислеше, че Челси е борец. Но може би в крайна сметка беше събркал.

Той се върна на режисьорския стол — студиото беше почти празно — и си спомни за първата им среща на кастинга, преди повече от пет години. Зачуди се какво ли мислят родителите ѝ за всичко това. Той чувствуваше, че Маргарет Стоун така и не му прости, задето бе изbral Челси, а не Амбър. А колкото до Джордж Стоун — Саймън го харесваше и страшно го уважаваше, той очевидно обожаваше по-голямата си дъщеря. Беше истинско удоволствие да ги гледа човек заедно — те си бъбреха и в неговите иначе безжизнени очи изгряваше светлинка. Но Саймън, както и повечето медии в Лондон, знаеше неговата малка тайна. Дали жена му знае, запита се той. Беше сигурен, че таблоидите са научили, но властта на Джордж беше извънредно голяма, почти непробиваема. Не можеше да попречи в „Сън“ да се появяват снимки на дъщеря му с разголени гърди по време на купон, но бе успял някак си да ги накара да скрият факта, че бащата на „Рокси Парадокси“ редовно плаща на момчета заекс услуги.

Той се намръщи. Нещо не беше наред. Джордж беше такъв свестен човек, а дъщеря му беше замесена от звездно тесто. Такъв самороден талант! Направо се вбесяваше, че се прахосва така. Помисли си, че ако майка ѝ бе застанала зад нея, Челси щеше да стигне много далеч... Саймън се замисли за Маргарет и се намръщи. Тя всъщност винаги е била направо вманиачена по по-малката си дъщеря, кротката Амбър.

А може и да беше права. Саймън тежко се отпусна на стола и загледа опустелия декор на хола на Рокси. Напоследък много се говореше за Амбър, макар и неофициално. Беше участвала в някаква

второкласна момичешка банда, „Фрау Фрау“, почти като за зрители педофили. Най-големият им успех беше десето място в класациите, а после се изпариха. Но някой му беше казал, че звукозаписната компания я готви специално за солова кариера. Тя определено можеше да пее, беше я слушал на осемнайсетия рожден ден на Челси. Беше доста свенлива, но когато излезе на сцената и запя, Амбър Стоун просто се преобрази. Саймън се замисли дали е такава и в реалния живот. Несъмнено беше специална.

Той поклати глава. Щеше да е много забавно, ако малката Амбър в крайна сметка стане истински известната от двете...

Той мразеше проклетия Елтън Джон. Мразеше го, защото онзи си мислеше, че е съвсем нормално да си такъв. Трафикът по шосе M25 запълзя едва-едва и Джордж нетърпеливо завъртя копчето на радиото; отново бяха пуснали „Свещ на вятъра“, а той не искаше да я слуша. Предпочиташе радио „Капитал“, да се информира за последните хитове в попмузиката, да знае кои парчета диджеите пускат до припадък, кой е на върха и кой слиза надолу. След всички тези години той изпитваше същата страст към бизнеса, както някога.

Но напоследък нещо се бе променило. Сякаш беше станало някак по-трудно. Бизнесът не вървеше така добре, и Джордж Стоун не знаеше защо. Сякаш бе изгубил нюха си; губеше и повече пари, отколкото му се искаше, и някак не можеше да се върне в скоростното платно. Той знаеше, че е най-добрият мениджър в Обединеното кралство. Идваше му отвътре. Работеше добре с числа и имаше изострено чувство за бизнес и творчески поглед. Но беше изгубил тръпката.

Нищо не му носеше удовлетворение, с изключение на едно нещо, а то го отвращаваше както винаги. Мразеше се повече от всяко.

Старата болка го прониза между очите. Стъмваше се; беше септември и дните ставаха по-къси. Беше студено. Помисли си, че трябваше да мине през Ричмънд, оттук пътят се удължаваше много... Джордж разтри носа си; искаше му се вече да си е вкъщи, да седи с чаша уиски в ръка, дългият ден да е останал вече зад гърба му и да е избегнал изкушението...

Но какво го чакаше вкъщи? През всички години, докато се скъсваше от работа, вечер се прибираше в една огромна къща, която някак си не можа да почувства като дом — колкото и да се опитваше, колкото и да се гордееше с това, което бе направила Маргарет с къщата, колкото и да ѝ бе благодарен за начина, по който я поддържаше. Но сега Маргарет и Амбър ги нямаше; бяха на записи в Швеция, при някакви много известни продуценти, за които

звукозаписната компания смяташе, че ще изстрелят Амбър към славата и богатството.

Джордж беше слушал вече няколко от песните. Направо бяха фантастични, той го знаеше със сигурност. Амбър е добро момиче, помисли си той с обич; малко свенлива, винаги в сянката на другите, но скоро щеше да си стъпи на краката. Тя работеше много и имаше приветлив и говорчив характер...

Прониза го познатата болка. Как е могъл да създаде нещо толкова красиво, толкова чисто, когато той самият е тъй порочен и отвратителен?

Трафикът замря почти напълно. Тук обикновено се замисляше дали да не завие на следващия ъгъл — място, което мразеше и обичаше едновременно, и да се отдаде на страстта си. Джордж пое дълбоко дъх. А му липсваше и Челси, там беше проблемът. Той не искаше да си го признае, но от живота му изчезна много от радостта, която изпитваше, когато преди почти две години тя се изнесе от „Бей Трий Хаус“ и се премести в апартамент в Лондон, близо до Ладбруок Гроув.

Маргарет изпадна в ужас, но Джордж се съгласи с Челси, че тя трябва да се премести, въпреки че сърцето му се късаше. Тя беше упорита и независима — неговата красива, талантлива дъщеря. Той я обичаше с ожесточение, каквото никога не бе изпитвал към жена си и към биологичната си дъщеря, макар че не разъждаваше по този начин за децата си — никога не си признаваше вътрешно това, както и толкова много други неща в живота си.

Челси му беше приятел и спътник; имаха еднакво чувство за хумор, харесваха еднакви американски сапунки, четяха едни и същи книги, и двамата пиеха уиски и обичаха вино. Те се срещаха за вечеря, разхождаха се из лондонските улици и той ѝ посочваше местата от миналото, които са били важни за него. „Черният кон“, старият му апартамент в Мериленбон, италианския деликатесен магазин на Бруър Стрийт, единственото място в ония години, откъдето човек можеше да си купи свестен зехтин... Челси особено много обичаше Сохо. Като баща си. Толкова много приличаше на баща си, че това носеше на Джордж изтънчено удоволствие и болка. Изглеждаше като него, държеше се като него — но характерът ѝ се подсилваше от

стоманената арматура, наследена от майка й. Джордж страшно се гордееше с нея.

Не бе успял да оплеска поне това. Едно-единствено нещо.

Сега пееха „Спайлс Гърлс“. Джордж изключи радиото и скръцна със зъби.

Кога беше станало приемливо да си такъв като него? Защо той дори не можеше да изрече думата, и защо, по дяволите, беше толкова потиснат и объркан от това? Дали не е от годините изграждане на защитни стени, които да го предпазят от онова, което считаше за своя срамна тайна? А после, най-неочаквано, тези стени бяха паднали за всички други. Стари приятели обявяваха наляво и надясно, че са гей: актьори, рок и поп звезди, телевизионни водещи, дори един тухен съсед в Уейбридж — пенсиониран съдия, който наскоро обяви, че напуска жена си и отива да живее при любовника си, за бога.

А нашият приятел Джорджи оставаше да се мотае по мъжките тоалетни и да плаща тайно на момченца заекс услуги. След това плачеше от безсилие и срам, заради криенето, лъжите и ужасното чувство, че вече никой не би го обичал, ако разберат какъв е всъщност.

Но Джордж бе взел решение след заминаването на Маргарет и Амбър за Швеция. Отначало очакваше с нетърпение да заминат, за да може да удовлетворява страсти си малко по-често от обикновено; в пресечките на „Оксфорд Стрийт“ имаше една сауна, която той предпочиташе, знаеше къде са най-добрите места, където може да получи каквото иска, отбивките по магистралата към дома, където можеше да спре, ако пожелае.

А после осъзна, че на това трябва да се сложи край. Трябва да престане да живее този двойствен живот: стига толкова. На всичко отгоре, това бе само половината от неговото желание. Да, той искашеекс с мъже, но освен това искаше тяхната компания, връзка, любов, приятелство — а не можеше да го получи от момчетата с изцъклени погледи, които му правеха свирки, позволяваха му да ги обърне с гръб към себе си и да ги чука, да мастурбира върху лицата им, докато свърши с вик на екстаз, примесен със срам, срам от това колко са млади и колко са отегчени, срам от това колко виновен се чувства. Понякога му се искаше просто да говори с тях, а тогава те проявяваха още по-силно презрение; искаха единствено парите му, не желаеха да затормозява мозъците им с тези тъжни разкази за живота на жалките

мъже на средна възраст, които водят двойствен живот... И Джордж се закле пред себе си. Стига вече! Беше толкова лесно, когато е сам, да получи каквото иска и когато го поиска, но това трябаше да приключи.

Или ще прояви смелост да напусне Маргарет и ще заживее живота, който винаги бе търсил, или ще остане страхливец и ще продължи със съществуванието си в Уейбридж. Ще работи много, ще утешава с дъщерите и жена си и красивия си дом.

Той избра второто и щеше да изпълни решението си. Да, наистина.

И тогава го видя.

Стоеше край пътя. Беше отбивка, на която често бе спирал преди — утоляващ страстта си в храстите отстрани, трудейки се усърдно над някого, мълчалив, с изключение на стоновете, и потъващ в потния, лепкав анонименекс, мисълта за който предизвикваше ерекцията му седмици след това. Вече се бе стъмнило и той виждаше само очертанието на фигурата край пътя; силуетът го накара да завие и да освети с фаровете бялата тениска на момчето.

Джордж спря и облегна за миг глава на волана, после вдигна поглед и едва не се разсмя от облекчение. Не беше негов тип — още юноша, с големи тъмни очи и плахо лице, изцапано и набраздено от сълзи.

— Ей — извика той и слезе от мерцедеса. — За малко да получа инфаркт. Добре ли си?

Челси не можеше да фокусира погледа си. Знаеше, че портфейлът ѝ е някъде тук, но не можеше да го намери.

— Лангастроу — извика тя.

— Скъпа, не разбирам нито дума. — Чернокожият шофьор мразеше да вози пияни хора в таксито си. — Или ми кажи накъде да карам, или се омитай от колата. Ясно?

— Лангастроу! — повтори Челси по-силно. — До Ладрук Гро... — Тя политна назад, защото колата зави рязко и потегли. — Може ли да карате по-бавно, моля? — попита надменно. — За къде бързаме?

— За Ланкастър Роуд ли става дума, до Ладброук Гроув? — попита шофьорът. — Ако е така, кажи го ясно, или те изхвърлям, разбра ли?

Ама че смотаняк.

— Да, това имам предвид. Благодаря.

Шофьорът я остави на мира, но ругаеше полугласно, а Челси се тръшна нещастно на облегалката. Пак беше пияна — беше се напила повече, отколкото възнамеряваше първоначално. Но всички давеха мъката си в един малък бар някъде из задните улички на Шепърдс Буш, недалеч от студио „Уайт Сити“ на Би Би Си. Колко време бе прекарала там, на практика бе израснала там... а сега всичко бе свършило.

Таксито препускаше със скорост доста над ограничението. Беше сигурна, че го прави нарочно. Челси се загледа навън към анонимните къщи и се опита да не мисли колко ѝ се гади. Тя знаеше, че майка ѝ бе живяла някъде тук, в малък апартамент — отначало, когато бе пристигнала в Лондон. Опита да се разсее, като се мъчеше да си представи къде точно се е намирало жилището; знаеше много малко за майка си, която не говореше често за миналото си. Било малко преди да срещне татко ѝ. Оженили се след година, тя знаеше и това; знаеше, че майка ѝ е забременяла с нея. Доста я гъделничкаше мисълта, че нейният улегнал баща не е могъл да си го държи в гащите и без колебание е оправил Маргарет Майкълс. Но от друга страна, никак не можеше да си го представи, честно казано.

Те пътуваха към града, към Ладброук Гроув. Челен усещаше как евтиното бяло вино, което бяха пили цяла вечер, се плиска в стомаха ѝ заедно с шотовете текила, погълнати в компанията на Брайън, декоратора, и Гари, който я опипваше навсякъде като октопод, след като вече бе приключил с ролята на неин брат. Нещастник беше този Гари; тя му каза да се разкара, когато се опита да я прегърне, бутна го от стола на земята и всички се разсмяха. Добрата стара Челси, сърцето и душата на компанията, пияна като скункс и два пъти по-забавна...

Тя се взря невиждащо в ската си и забеляза с отвращение своите, както ѝ се струваше, дебели бедра, сплескани върху изкуствената кожа. Кой ще я иска сега? Тя се замисли за Амбър — перфектната, руса, възпитана Амбър, с глас като камбанка, кротки маниери, великолепна стройна фигура и идеални малки гърди; сега това се търсеше. А самата тя беше съсипана, дебела, тъпа и грозна звезда от тийнейджърски сериал, която нямаше какво да покаже, въпреки годините си на слава.

Налегна я безутешност и ѝ се прииска да си е вкъщи с питие в ръка. Потърси мобилния си телефон — тъкмо си го беше купила.

Можеше да се обади на Брайън; напоследък спеше с него от немайкъде, но Брайън беше женен и живееше в Лоутън, Есекс и вероятно вече бе на път за дома... Тя остави телефона. Както винаги, почувства срам от това, че използва хора като него, за да забрави за празнотата в живота си.

Но отдавна ѝ бе писнало от него, от червендалестото му лице и прошарената коса, която падаше върху нея, когато лежеше отгоре ѝ. Бе изпълнена с отчаяно желание да я докосне, да я накара да извика, а не само да помпа механични движения в нея. Лицето му изразяваше пълен екстаз; не му се вярваше, че чука деветнайсетгодишна, да не говорим пък за деветнайсетгодишната Челси Стоун.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Почувства се страшно сама и изведнъж, сякаш без причина, си спомни за баща си, скъпия ѝ татко, и сърцето ѝ отново трепна. Ще иде да го види. Сигурно е самотен, нали Амбър и майка им ги няма. Можеше да се утешат взаимно. Челси често се чувстваше щастлива единствено когато беше с баща си. Той никога не я осъждаше, винаги я хвалеше, смееше се на шегите ѝ. Той беше най-добрата компания.

Тя се наведе напред; внезапно се почувства малко по-тъжна и поизтрезняла.

— Извинете, но реших друго. Може ли да ме откарате в Уейбридж, ако обичате?

Шофьорът въздъхна:

— Слушай, съкровище...

Челси го прекъсна:

— Ако не искате, ще си хвана друго такси.

Той я погледна в огледалото. Тя седеше изправена, очите ѝ блестяха, косата падаше върху лицето ѝ. Изглеждаше му някак позната — коя ли беше? Явно е известна, помисли си той, но и малко плашеща.

Тя го чакаше да ѝ отговори.

— Няма проблем — каза той кратко. — Накъде отиваш, съкровище?

— Принесес Драйв, Уейбридж.

Челси се отпусна назад. Почувства се щастлива за първи път от много дни. Таксито обърна и потегли към предградията.

— И като разбра, че съм гей, ме преби и ме изхвърли.

Тънките пръсти на момчето стискаха чаша кафе.

Джордж кимна съчувствено.

— И ти избяга от Глазгоу заради пастрока си, така ли?

— Да — отвърна младежът. — И сега не ми пука какво ще става с мен. Само да се махна от него. Копелето гадно.

— А майка ти? — Джордж бе обвил раменете си с ръце и гледаше как момчето малко по малко се отваря и отпуска. Бяха отишли в „Бей Трий Хаус“, долу, в „бърлогата“ на Джордж, неговия кабинет в мазето, където оставаше да спи понякога или канеше клиенти. Беше уютна стая с малка кухничка, поизтъркан кожен диван, красива старинно бюро с компютър и лавици от стена до стена, отрупани с книги, дискове и сложени в рамки плакати на неговите клиенти. Това беше неговото място, недокоснато от влиянието на Маргарет. Той дори го чистеше сам; единствено тук и никъде другаде из къщата, се чувстваше напълно у дома си.

— Майка ми ли? Въобще не ѝ пука, щом си намери нов мъж — друго не я интересува вече — каза момчето.

— Ужасно! — Джордж искаше да се протегне и да го притисне към себе си, но се боеше да не би да го изтълкува погрешно. В тъмните очи на младежа Джордж виждаше изражение, което не му харесваше: дали не разгадава тайната на Джордж? Беше лудост Джордж да използва онази отбивка и да утолява страстите си, като през цялото време да се бои да не го разкрият.

Но ето че бе довел Гавин в дома си. С това беше преминал определена граница и сега бе изключително важно тайната му да се запази.

Но не можеше да го остави там, ужасен, сам край пътя. Пътувал от Шотландия дотук на стоп и стигнал до Стейнс, когато го качил някакъв, който се окказал пълен перверзник. Гавин му се изпълзнал, щом онзи спрял на една отбивка, а после изчакал скрит в храстите до

мръкнало; когато Джордж го видя, беше вече почти нощ, а той не бе ял цяло денонощие, не знаеше къде ще спи и какво ще прави.

Може би, каза си Джордж, не трябваше да му помага — но можеше ли да го остави там, това уязвимо младо същество с огромни очи и свенлива, мъдра усмивка, която подсказваше, че собственикът ѝ ясно съзнава своя чар? Джордж не си падаше по младежи, макар че по време на тайните му любовни похождения най-често именно те бяха готови да го правят за пари.

Този обаче събуди у него желание да го защити и покровителства. Нещо в него му напомни за Маргарет при първата им среща, тъкмо когато бе решила да не се нарича вече Magi, макар че през бронята ѝ понякога надникваше един очарователен намек за неземно чудо. Тя беше толкова млада, толкова уязвима и нежна: кога, чудеше се той разсеяно, беше станала толкова корава?

Джордж поклати глава. Беше уморен, денят се оказа много дълъг, а пътуването към къщи само увеличи умората му.

— Хубаво е тук, у вас — каза Гавин и отпи от уискито. — Наистина ли мога да остана тук тази нощ?

— Естествено — отвърна Джордж гръмогласно. — Жена ми я няма...

— А, значи така — усмихна се Гавин. — А аз си мислех, че не си като другите, Джордж. Засрами се.

— Не ставай смешен. — Джордж чувстваше, че се държи като учител, заплашително и надуто. — Въобще не е така.

— А как е?

И тогава Гавин стана и се приближи. Прокара много лекичко пръст по отпуснатия му пенис. После погледна Джордж в очите.

— Само искам да ти благодаря.

Опитните му пръсти опипаха нежно слабините на Джордж и когато той почти незабавно се втвърди, погледите им се срещнаха.

— Гавин — отблъсна го Джордж. — Няма такова нещо. Казвам ти.

Той се облегна на мивката.

— Така ли?!

И все пак... той беше толкова самотен и просто търсеще човешко присъствие. Докосването на нечия ръка до тялото си... Джордж затвори очи. Не...

— Не ти вярвам. Мисля, че е точно така. Ти си толкова задръстен, нали, Джордж? — каза нежно Гавин. Пръстите му се плъзнаха по цялата дължина на втвърдения му пенис. Джордж задиша тежко и на пресекулки.

Кое е това момче, което иска да се отблагодари по този начин?

Джордж поклати глава в последен отчаян опит да се съпротивлява и каза неубедително:

— Не е необходимо да правиш това.

— Но аз го искам — отвърна Гавин. — Ти си добър човек.

Добър човек. Да бе.

Гавин бавно се съмкна на колене, все още с поглед, впит в лицето на Джордж, бавно разкопча панталона му, бръкна в идеално изгладените боксерки на ивици, откъдето напираше да излезе еректиралият му пенис, и го издърпа нежно навън. Докосването му бе почти непоносимо за Джордж. Той се отпусна назад върху мивката, а Гавин бавно обви пениса му с мокрите си устни и го налага докрай.

— О, боже! — Джордж се задъха. Намираше се в собствената си бърлога вкъщи, беше ужасно, грозно... Но беше невероятно, изумително приятно, никога не се бе чувствал така!

— О, боже мой!

Гавин погледна нагоре и се усмихна. Извади го от устата, си колкото да каже:

— Не свършвай така. Искам да ме чукаш.

Той го хвана в основата с едната ръка, а с другата го стисна нежно, но силно за топките и задвижи глава напред-назад, а Джордж можа единствено да се отдаде на мига...

Като поизтрезня още малко, Челси отново промени решението си да отиде при баща си. Може би щеше да е най-добре да се прибере в апартамента, да поспи и на сутринта щеше да се почувства по-добре. Но вече бе ядосала достатъчно шофьора и ако пак го накара да обърнат, този път може би наистина щеше да я изльже със сметката или да я зареже насред нищото. Така че остана загледана през прозореца, като се молеше да стигнат по-бързо. Уейбридж беше далеч и в мисловен, и в географски смисъл.

Когато пристигна на „Принесес Драйв“, тя се позабави пред къщата, докато се пооправи малко. Не искаше да изглежда така зле,

както се чувстваше. Студеният въздух я удари — беше все още далеч по-пияна, отколкото си даваше сметка.

Колата на баща ѝ, луксозният му мерцедес, беше отпред на алеята. Подметките ѝ скърцаха по чакъла, докато вървеше към входната врата, опитваше се да не залита и се оглеждаше за признания на живот в къщата, но не виждаше такива. В коридора светеше една лампа, но нищо повече. Тя влезе, като леко се препъна на прага.

— Татко? — извика тя и потръпна неприятно от звука на собствения си прекалено силен и дрезгав глас, който отекна в тишината на дома на нейното детство.

— Татко, тук ли си?

Тя се ослуша, но не чу отговор, после долови някакъв звук — от мазето долиташе музика. Разбира се — той е долу, в бърлогата си, работи нещо. Типично за него.

Челси тръгна към вратата под стълбите и я отвори; музиката се чуваше по-силно. Дъсти Спрингфийлд... той обичаше Дъсти.

Отдолу се прокрадваше топла светлина. Тя заслиза, като стъпваше предпазливо.

— Татко? — извика отново. Беше сигурна, че чува нещо.

Тя стигна в основата на стълбите и усети, че нещо не е наред. Взря се със замъглени очи пред себе си и се опита да вникне в гледката. Музиката кънтеше в ушите ѝ. Навсякъде имаше пръснати дрехи. Баща ѝ — нейният баща, гол, наведен над някого, с гръб към нея... Какво правеше, какви бяха тези звуци?

Първата мисъл в замътеното ѝ от алкохола съзнание, беше, че някой го е нападнал, че в къщата има крадец...

Тя присви очи и погледна отново, сърцето ѝ щеше да се пръсне. И осъзна какво се случва. Това беше татко ѝ и правеше секс с друг мъж.

Джордж стенеше, мъжът под него викаше от удоволствие и двамата се движеха в унисон.

После Джордж вдигна очи.

Лицето му беше покрито с пот. Той се взря в дъщеря си с тъмни, безизразни очи. Тя го гледаше право в очите. Изпища, но от устата ѝ не излезе звук.

Челси продължи да пищи и побягна нагоре по стълбите. Чуваше смътно как баща ѝ вика:

— Челси!

Той тичаше след нея, чуваше как краката му шляпат силно нагоре по разнебитените стълби от бърлогата.

Сега. Челси се втурна във фоайето, баща ѝ тичаше, след нея, а тя нямаше сили да го погледне. Какво да направи? Ключовете за мерцедеса бяха на девствено чистата махагонова маса. Отчаяна, тя ги грабна и хукна към алеята. Отново този нощен въздух... Несръчно пъхна ключа в ключалката и влезе в колата. В страничното огледало видя силуeta на мъж, очертан от светлината на верандата. Тя даде газ и колата изхвърча със скърцане по чакъла.

Бяха изминали само три минути, откакто влезе в къщата.

По лицето ѝ се стичаха сълзи, тя се опитваше да успокoiдишането си, но не можеше. Беше твърде пияна, за да кара, знаеше го. Караже прекалено бързо, съзнаваше и това, но трябваше да се махне колкото се може по-надалеч от това място, от гледката на голия си баща, който се клати напред-назад зад гърба на някакво момче. И от погледа му, когато я видя...

Нищо вече нямаше да е същото. Челси погледна километражата — само осемдесет? Трябваше да кара по-бързо, да се върне в града, далеч от него!

Последното нещо, което си спомняше, беше как изгуби управлението на колата и тя се завъртя. Знаеше, че ще се блъсне. И че няма как да го предотврати.

Някой имаше ужасно главоболие. Близо до нея, и беше толкова ужасно, че тя се молеше да изчезне. Стенеше и викаше...

Челси преглътна с усилие и се смръщи — гърлото ѝ сякаш беше покрито с бръснарски ножчета — и отвори очи. Всичко я болеше.

— Челси?

Тя дочу мек глас. Примигна бавно и осъзна, че човекът с главоболието е тя и стоновете, които чуваше, идваха от нея.

Челси се помръдна едва-едва в леглото. Навсякъде светеха ярки светлини.

— Тук е много светло.

— Ще затъмня.

Гласът звучеше мило. Светлините угаснаха.

— Челси, щастлив съм, че си добре. Ужасно се уплашихме за теб.

Тя присви очи. Да не би да имаше махмурлук?

— Къде съм?

Челси вдигна ръка към челото си и напипа превръзка.

— В болницата.

Погледна към човека, който ѝ говореше, и се опита да фокусира очите си върху него.

— Чично... чично Дерек? — възклика изненадано. Не го бе виждала най-малко от година. — Здравей... Какво правиш тук, по дяволите?

Той се усмихна.

— Браво на моето момиче. — Очите му се напълниха със сълзи.

— Колко време спах?

— Два дни — отвърна Дерек. — Може да си спомниш нещо понататък, но беше в безсъзнание. В един момент бяхме много разтревожени... Много глупаво от твоя страна, Челси. Да караш колата на баща си, когато си пияна.

— Знам — каза тя задавено. Опита се да седне в леглото, но не можа.

— Къде... къде е татко? — попита тя, когато успя да събере сили. А после си спомни. Спомни си къде и как видя баща си. Примигна и се отпусна назад върху пухкавите възглавници.

— О — каза тихо. — Няма значение.

После пак примигна.

— Той няма ли да дойде? Идвал ли е да ме види?

Тогава Дерек я хвани за ръката.

— Челси, скъпа. Трябва да ти кажа нещо — изрече с мъка той и гласът му пресекна. — За баща ти, скъпа. Той е... мъртъв.

Бавно и с мъка, той заобяснява. Как Челси е изгубила контрол над колата и е катастрофирала в Адълстоун, съседния град. Как от болницата отчаяно се опитвали да се свържат с родителите й, но без успех. Как открили номера на чичо й Дерек в тефтерчето ѝ с адреси в чантата ѝ и му се обадили. Той успял да се свърже с Маргарет в Швеция и тя веднага взела първия полет обратно заедно с Амбър — щели да пристигнат на следващия ден.

Амбър настояваше да дойдат направо в болницата, което вероятно щеше да бъде по-добре. Но Маргарет се прибра първо у дома, за да потърси съпруга си. Никой не го бе виждал, нито го бе чувал — това беше нелепо.

Открила го в бърлогата му. Увиснал от тавана за колана си.

По лицето на Дерек течаха сълзи, докато държеше Челси за ръката.

— Скъпа, толкова съжалявам.

Челси също плачеше от болката по цялото тяло, от синините, от горест и тъга.

— Кога се е случило?

Тя обаче предчувствуваше отговора.

— Полицията казва, че е умрял преди много часове. Вероятно го е направил предишната нощ.

— А нямало ли е някой друг?

Дерек поклати глава, озадачен.

— Защо? Трябвало ли е да има?

— Не знам...

От очите на Челси отново рукаха сълзи. Разбира се. Тя не бива да казва на никого.

— Просто се чудех дали е имало нещо подозрително.

Чичо й и хвърли странен поглед.

— Не, скъпа. Направил го е сам.

— Имаше ли... някакво писмо или бележка?

— Не, нищо.

Дерек стисна ръката ѝ.

— Мисля, че баща ти е бил... в голям стрес. Това продължаваше от години.

— Кое? — попита остро тя.

Дерек нарочно говореше неясно.

— Всичко — работеше прекалено много, най-вече. Мисля, че накрая това го надви.

Той сбръчка лице и сподави риданието си.

— Но той много те обичаше, Челси. Никога не го забравяй, чу ли?

Тя се вторачи в него и пак се отпусна на възглавниците.

— Да, разбира се.

— Наистина е така — добави Дерек. — Обичаше те безкрайно.

— Къде е мама? — Гласът на Челси едва излизаше.

Дерек не можеше да ѝ каже истината — че Амбър и Маргарет са се барикадирали в „Бей Трий Хаус“, заобиколени от всички страни от папарици, и че заглавията из таблоидите тази сутрин гласяха най-често следното:

РОКСИ ПАРАДОКСИ В ТРАГИЧНА КАТАСТРОФА

БАЩАТА НА РОКСИ СЕ САМОУБИВА

ДЕТЕТО-ЗВЕЗДА — НА СМЪРТНО ЛЕГЛО

ЧЕЛСИ СТОУН, ПИЯНА, ПРЕДИЗВИКВА СЕМЕЙНА ТРАГЕДИЯ

ЧЕЛСИ КАРА ПИЯНА — КАТАСТРОФИРА

БАЩАТА НА РАНО УГАСНАЛАТА ЗВЕЗДА СЕ БЕСИ

Не ѝ каза също така, че Амбър бе прекарала последните четиристотин и осем часа край леглото ѝ, докато най-после не бе отпратена насила у дома, по заповед на майка си и на хората от звукозаписната компания, които ѝ казаха, че трябва да хапне нещо и да поспи, иначе ѝ ще рухне.

Както не ѝ каза, защото и самият той не знаеше, че Джордж беше оставил бележка.

Моля те, моля те, кажи на скъпата ми Челси, че вината не е нейна. Трябваше да го направя. Сега вече знам със сигурност. И не мога да лъжа повече. Кажи на моите момичета, че ги обичам.

Но никой не каза на Челси, че вината не е нейна.

Защото, когато намери тялото на съпруга си, увиснало от гредата, с лилаво лице и подпухнал език, и видя бележката, сложена прилежно на дивана, до мястото, където е знаел, че ще открият тялото му, първото нещо, което Маргарет направи, бе да я скъса и да я изхвърли.

Тя не разбираше за какви лъжи става въпрос. И щом тя, Маргарет Стоун, не знае, не искаше и никой друг да научава, дори ако това означаваше нейната по-голяма дъщеря да се обвинява цял живот за смъртта на баща си. Дори и да означаваше, че години след това, през повечето нощи, тя ще сънува мига, в който слезе по стълбите в бърглата му и го видя. Дори ако всеки ден чува отчаяния му глас, който вика след нея: „Челси! Върни се, мила! Челси!“.

Дори и да означаваше, че от този ден нататък нещо в нея ще се промени — нещо, което никога повече нямаше да се поправи.

Амбър се огледа в мрачната викторианска църква, като се опитваше да не се разплаче отново. Никога не си бе представяла погребението на баща си, но бе сигурна, че баща ѝ не би одобрил това. Тамянът, огромният хор, стотиците опечалени. Звездите се изреждаха да говорят колко много са обичали Джордж Стоун, което се превеждаше така: колко много пари им бе донесъл Джордж Стоун.

Тя изпусна накъсана въздишка; гърлото ѝ се бе свило, очите ѝ бяха възпалени от плач. Имаше нещо събркано в това да седят тук, в тази църква — специално избрана от Маргарет и разположена на няколко километра от тяхната къща: най-близката до тях църква бе счетена за прекалено грозна, прекалено модерна, прекалено схлупена. Събркано, защото това беше погребението на баща ѝ. Събркано, защото Челси седеше в другия край на пейката, натъртена и насинена, с ужасен вид и облегната на патерици, и плачеше сърцераздирателно.

Събркано беше и това, че майка ѝ не ѝ бе позволила да я види, че ѝ бе казала да я остави на мира, защото не е много добре. Амбър искаше да остане в болницата при сестра си, да ѝ помага през първите дни след катастрофата, но беше твърдо отблъсната. И от звукозаписната компания се държаха странно. Вчера най-накрая бяха изплюли камъчето: как било най-добре засега да страни от сестра си, нямало да е добра реклама да я свързват с нея, тя била — съвсем буквально — истинска катастрофа.

— Но тя ми със сестра! — Амбър направо не можеше да повярва. Двете с Маргарет бяха на среща с тях в техния офис, сграда от стъкло и метал, която гледаше назад към „Карнаби Стрийт“.

Бледна и уморена, изтощена от плач, Амбър не разбираше защо, по дяволите, е необходима такава среща. Погребението беше на следващия ден, не трябваше ли да планират него? Но в момента майка ѝ работеше на свръхбороти и Амбър, вечният помирител, го отдаде на мъката ѝ. Тя знаеше, че Маргарет е корава и че се справя със самоубийството на съпруга си по единствения начин, по който можеше.

— Знаем, че обичаш сестра си — беше казал успокоително Джералд, директорът на „Ей енд Ар“. — Но, Амбър, ние имаме много големи планове за теб след дебютния албум — световно турне, реклами стоки, парфюм, точно предназначена кариера. Нали разбиращ?

Амбър без малко да се разсмее. Беше почти в истерия. Баща ѝ бе мъртъв от четири дни, още не го бяха погребали, а те седят тук, кроят планове и обсъждат реклами трикове? Парфюм? Боже, какви ги дрънкат и защо майка ѝ въобще им обръща внимание в такъв момент?

Кога Амбър беше приела всичко това за нормално, да не взема решения сама? През годините беше свикнала да живее в позлатена клетка. Други хора ѝ казваха какво да прави и тя го правеше, понеже обичаше хората около нея да са щастливи, обичаше майка си и баща си и обичаше да пее. Тя самата бе истински щастлива само когато пееше.

Сега, като погледнеше назад в миналото, не можеше да си спомни никакъв точно определен момент, в който се бе обърнала и казала: „Да, ако обичате, бих искала да стана световноизвестна поп певица“. Но докато баща ѝ беше жив, всичко беше наред. Той ѝ вдъхваше сигурност и увереност в кариерата ѝ и тя свикваше с мисълта за такава кариера все повече и повече.

Джордж беше толкова спокоен и мъдър; той ѝ носеше усещането, че всичко ще бъде наред.

А сто, че си бе отишъл и тя не можеше да осмисли света без него. Нещата се променяха твърде бързо, от нейно име се вземаха решения за кариерата ѝ и през по-голямата част от времето тя не разбираще за какво говорят.

Сега Амбър седеше сред тях, онемяла от скръб. Джералд не мълкваше, а майка ѝ, облечена цялата в черно, кимаше сериозно.

— Ниеискаме съвсем ясно да заявим на публиката коя си ти. Ти си нещо ново и свежо, Амбър. Не си свързана с нищо друго в семейството си. Например с поведението на сестра си през последната година — и самоубийството на баща ти...

— Беше нещастен случай — твърдо заяви Маргарет.

Втрещена, Амбър погледна майка си и възкликна:

— Майко, това е самоубийство!

— Бих предпочела да не използваш тази дума, когато говориш за случая — каза почти спокойно Маргарет на дъщеря си. — Защото ти

може да си мислиш каквото си искаш, но и аз знам какво мисля.

Амбър не можеше да спори с нея пред всички, нали? Тя не разбираше нищо от това, което се случваше наоколо. За по-малко от седмица се бе променил целият свят, нищо вече нямаше да е същото. Тя погледна сестра си, седнала в края на пътеката, точно когато викарият поднови опелото, но Челси държеше главата си наведена и Амбър не виждаше лицето ѝ. И така, Амбър седеше неподвижна с чувството, че е сам-сама в целия свят.

До нея Маргарет полагаше неимоверни усилия да седи изправена и да не се тревожи прекалено дали червилото ѝ не е избледняло. Беше толкова важно да изглежда добре, да изглежда подходящо. Беше важно службата да мине добре, така че, когато хората говорят за Джордж Стоун оттук нататък, да си спомнят хубавите неща: успеха, клиентите, парите, любящите съпруга и дъщери, красивия дом — а не лошите неща. Това беше много важно, не само за нея, но и за Челси и най-вече за кариерата на Амбър, както и за паметта на самия Джордж.

Нещастието донякъде я бе изненадало.

Тя съмътно подразбираше от малкото неща, които Джордж споменаваше от време на време, че бизнесът не върви толкова добре, колкото преди. Някъде по пътя бе изгубил искрата, която го задвижваше, бе започнал да взема кредити, за да покрие загубите, и в комбинация с рецесията и прекаленото разрастване фирмата пострада тежко...

О, Маргарет бе открила страшно много неща, докато преглеждаше вещите на мъжа си в неговата бърлога. Къщата бе ипотекирана до последната керемида. Фирмата буквално бе фалирала.

Имаше и друго...

Маргарет не беше сигурна, докато не откри доказателства, дали въобще бе разбрала някога, че Джордж е гей. Като толкова много неща в живота ѝ, тя бе избрала да не знае и това беше удобно, много удобно и за нея и за Джордж. Но ако трябваше да бъде абсолютно честна пред себе си, знаеше ли го наистина? Не можеше да каже: въпреки цялото си лустро, Маргарет беше малко наивна. Тя се бе затворила в пашкула на живота в предградието след периода, който бе преживяла в Сохо, и си бе казала, че това е точно каквото иска. Но това, което откри в бюрото на Джордж, ѝ говореше друго.

Дневници, в които той точно изброяваше какво бе правил, къде и с кого. Порно книжки с описания наекс между мъже, които тя дори не можеше да разбере. Списания и снимки на това, което правят тези мъже един с друг — тя въобще не можеше да ги възприеме. Особено като се има предвид, че това идваше от Джордж... Тя знаеше, че не бяха близки така, както са близки други двойки. Отдавна се бяха съгласили, че физическата близост не е за тях. Но тя считаше, че се разбират добре, че се обичат посвоему.

Застанала на сред бърлогата, докато отвън монотонно барабанеше есенният дъжд, с доказателството за тайнния свят на съпруга си в ръце — хомо порно, ипотеки, дневници, писма — Маргарет се разплака. Тя почувства как лицето ѝ се разпада в странна гримаса. Не бе плакала, откакто Амбър беше бебе. Беше прекарала живота си в усилие да контролира емоциите си.

— Само този път — прошепна тя и се преви върху бюрото, разтърсана от все по-силни ридания, отдавайки се на скръбта си: скръб по света, който бе изгубила, по съпруга, който ѝ бе дал всичко, което тя си мислеше, че желае.

Съпругът, който, както се оказа, тя всъщност изобщо не познаваше.

Маргарет се изправи, избърса сълзите си и се качи горе да вземе черни чували за смет. След унищожаването на доказателствата животът можеше да продължи. И макар във финансово отношение нещата да не изглеждаха розови, тя имаше решение, и то беше в малката ѝ дъщеря.

Маргарет бе работила упорито и бе пожертвала твърде много, за да свърши там, откъдето бе тръгнала. Трябваше да се вземат някои трудни решения — особено за Челси — но тя нямаше избор.

Нищо не биваше да попречи на успеха на Амбър. Нищо. Тя спря в основата на стълбите, които водеха към фоайето, и кимна като за клетва в тази ужасна стая, където откри мъжа си, увиснал от тавана и неговата тайна. Закле се пред Джордж. Пред себе си, пред Челси и Амбър.

Службата беше към края си. Маргарет погледна покрай Дерек към Челси. Тя седеше откъм пътеката; Маргарет се надяваше да успее да стигне без проблеми до гроба на баща си. Нямаше да направи добро впечатление, ако се препъне или изпадне в истерия.

Амбър беше добре. Амбър винаги беше добре. Но Челен... Маргарет прехапа устни от напрежение. Беше се уморила да се тревожи за по-голямата си дъщеря. Разбираще, че двете се отдалечават една от друга и че тя не може да спре процеса. Измина много време от периода преди „Деветте живота на Рокси“, когато Челси слушаше майка си и правеше каквото ѝ каже тя. Маргарет вече от години не можеше да я контролира. И ето какво стана, помисли си Маргарет гневно. Типично за Челси; нощта, в която се случва нещастието с баща ѝ, тя взема колата и за малко не се убива.

Маргарет знаеше, че Челси е била в къщата същата нощ, защото в бележката пишеше: „Кажи на Челси, че вината не е нейна“, и разбираще, че нещо се е случило — все пак тя бе взела колата на баща си! Но реши да не казва нищо. Нека ситуацията се поуталожи, и то възможно най-скоро. Колкото по-малко отрицателни публикации за Амбър, толкова по-добре. Скоро ще каже всичко на Челси, обеща си тя. Когато всичко утихне. Да, наистина, беше важно тя да не обвинява себе си. Маргарет скоро щеше да ѝ каже.

Челси бе сключила договор със себе си да не се разпадне на погребението и да се погрижи за себе си, когато се върне в квартирата си и остане сама. Едно голямо чисто уиски и две от предписаните ѝ успокоителни, вместо едно. Уискито ще е в памет на баща ѝ. Беше го убила и това бе толкова сигурно, сякаш го бе удушила, със собствените си ръце. Тя преглътна и сълзите ѝ рукаха отново. Беше го изпратила в канала; той се бе самоубил от срам... Челси ще се върне в квартирата си и ще почете паметта му с едно хубаво уиски „Талискър“ — Джордж ѝ го бе подарил за Коледа.

Челси съществуваше благодарение на уискито и хапчетата. Тя знаеше, че изглежда ужасно, но не ѝ пukaше. Вече не я интересуваше какво ще стане с нея.

Службата свърши. Опечалените се разпръснаха, а семейството бе откарano до гробището за частно погребение в затворен кръг, само четиримата. Тя, майка и, чично Дерек и Амбър. Челси едва вървеше, но

беше решена да стигне до гроба с патериците и да изпрати татко си в земята, за да осъзнае какво е направила, мащаба на своето зло.

Амбър опита да ѝ помогне, докато вървяха бавно по равната чакълена пътека под слабото октомврийско слънце, но Челси я отблъсна. По лицето ѝ се стичаха сълзи от горест и усилия. Тя искаше да се справи сама.

След погребението, когато викарият и погребалният агент застанаха на почтително разстояние, четиримата се наредиха мълчаливо около гроба: Маргарет и Дерек от едната страна, а Амбър и Челси — от другата. Маргарет ровеше из чантата си за огледало. Дерек стисна ръката ѝ и попита:

— Добре ли си, мила? Не си ми казала нито дума.

Маргарет не желаеше да говори с него — не и с Дерек, не и днес.

— Не, не съм добре — отвърна тя остро. — Естествено, че не съм.

— Той беше добър човек, независимо от това, че имаше свои малки тайни — каза тихо Дерек.

— За какви тайни говориш?

— Ами-и-и... — На Дерек му беше неловко. — Зная, например че беше затруднен финансово.

— Казвал ли ти е нещо по този въпрос?

— Да, някои неща. Виж, Маги, ако ти трябва заем или нещо друго, каквото и да е — само кажи.

— Не бих се докоснала до парите ти, Дерек. — Тя изпитваше ужас. — Не съм работила през всички тези години, за да търся накрая помощ от... от такива като теб.

— Маги, знам, че е тежко. Знам, че сигурно не е било лесно да живееш с Джордж и с неговите... да кажем, скрити навици. Но...

Маргарет впери в него сухите си гневни очи и изсъска:

— Ти си знаел тайната на Джордж през цялото време? И не си ми казал? Проклет да си, Дерек!

Дерек беше смяян.

— Искаш да кажеш, че ти не си знаела? Боже, Маги!

— Маргарет! — каза тя малко прекалено силно и момичетата от другата страна на гроба вдигнаха поглед. Лицата им бяха изпълнени с мъка.

— Маргарет! Вече никой не ме нарича Маги, Дерек! Абсолютно никой!

Амбър използва момента, докато майка ѝ и Дерек си разменяха шепнешком гневни реплики, и прегърна сестра си. Стисна я леко за рамото, но Челси се намръщи и се отдръпна. Амбър я погледна и по лицето ѝ се стече една сълза.

Тя каза тихо:

— О, Челс. Всичко е толкова объркано. Нали знаеш, че те обичам?

Челси не отговори, но Амбър настояваше:

— Искам да кажа, че съзнавам колко неловки бяха нашите отношения през последните няколко години. Някога бяхме толкова близки!

Тя се прокашля.

— А вече въобще не се виждаме. Знам, че беше много заета със сериала и разни други неща — добави припряно. Не искаше да звучи обвинително. — Но имам чувството, че някои хора искат да ни разделят!

Челси слушаше ли я въобще?

— Трябва да се държим една за друга.

Амбър замълча, после повтори:

— Обичам те! — Но гласът ѝ прозвуча нещастен и жалък, дори в собствените ѝ уши.

И тогава Челси проговори:

— Аз съм голям карък и не бива да общуваш с мен.

Амбър се обърна към сестра си, зелените ѝ очи потърсиха лицето ѝ. Но устата на Челси беше стисната в тънка линия. Тя изглеждаше непреклонна. Далечна, дори някак безразлична.

— Казвам го за твоето добро, Амбър. — И тя бавно закуцука към изхода.

Амбър гледаше невярващо след нея, а очите ѝ пареха от сълзи.

Амбър още не го разбираше, но всичко се беше променило.

С Челси нямаше да се видят през следващите десет години.

**ТРЕТА ЧАСТ
ТОВА ЛИ Е ВСИЧКО?**

22

Списание „Стар“, април 1999, брой 20, стр. 45

ДЕСЕТ ВЪПРОСА, КОИТО ЗАДАВАМЕ ВИНАГИ:

РАЗГОВОР СЪС ЗЛАТНИЯ ГЛАС НА ПОПМУЗИКАТА АМБЪР СТОУН, КОЯТО ЗАПИСА
СВОЯ ВТОРИ АЛБУМ

1. От какво се вълнувате най-много в момента?

От моя нов албум, „Амбър“! Той е вторият, който записвам. И съм наистина доволна от постигнатото. Надявам се всички да го харесат.

2. А какво не ви радва особено много в момента?

Че трябва да ставам рано, за да уча танците за турнето. Марко, моят хореограф, е истински инквизитор! Заминаяме на осемнайсетмесечно турне в двайсет и три страни. Нямам търпение да се срещна с всички тези хора!

3. Къде живеете?

В момента навсякъде и никъде конкретно. Живея по хотели и пътувам постоянно между Лос Анджелис и Лондон, тъй като водя преговори за участие във фильм. Но когато имам възможност, се връщам у дома при майка си. Не искам да се разделям с нея. Тя е изключителна.

4. Кога плакахте за последен път?

Често плача! Но мисля, че за последен път плахах, когато албумът ми „Това съм... Аз“ стана платинен. Това беше първият ми албум. И за мен това беше изключителна чест.

5. Каква е тайната ви амбиция?

Нямам такава! Обичам да пея! Музиката е моят живот! Щастлива съм, когато пея, без значение къде. На сцената, у дома срещу огледалото, докато се решава. Няма никакво значение!

6. Кога бяхте гола за последен път и с кого?

С Марко, тази сутрин! Той остана при мен в хотела, защото гледахме до късно „Мръсни танци“ за стотен път. Но нищо повече — той не си пада по момичета, ако ме разбираат...

7. Какво не харесвате най-много у себе си?

Че не съм се погрижила в достатъчна степен за хората, които обичам.

8. Къде бихте искали да живеете и защо?

Някъде на брега, на не особено претенциозно място. В действителност не обичам особено много хотелите. Честно казано, предпочитам по-обикновен живот.

9. Кой е вашият герой от истинския живот?

Това беше моят баща.

10. Какво ще правите днес?

Ще репетирам за турнето, ще се срещна с майка си, ще репетирам новите песни, а накрая ще се опитам да поспя малко!

Списание „Стар“, април 1999, брой 20, стр. 68:

ЗАБЕЛЯЗАНА!

... Да излиза от нощния клуб „Фейсис“ в Сохо, в 5 ч. сутринта: Челси Стоун (на снимката). Сега вече знаем: а) кой е изял всички кексчета, б) къде е била тя през цялото това време — най-вероятно — заключена в избата с каса вино и без достъп до слънчева светлина... хареса ли ви типичният й вид с марка „Челси“ — размазано червило и разтекъл се грим? Това момиче има нужда от помощ.

— Страхотна си, мила — каза Марко и подаде на Амбър хавлиена кърпа. — Честна дума, страхотна си. Учиш се толкова бързо... — той повдигна вежда. — Един ден ще направиш някой мъж истински щастлив.

Амбър се засмя.

— Марко... ти си единственият за мен, знаеш го.

Тя уви кърпата около врата си и отпи голяма гълтка вода. Огледа се в дългото огледало на стената на фитнес залата и се намръщи. Марко улови изражението ѝ и каза:

— Какво ти става? Ти си самото съвършенство, скъпа.

— О, боже, ни най-малко — отвърна Амбър с въздишка. — Изглеждам ужасно. Погледни ме само. Още не съм свалила килограмите, които качих по време на почивката, и косата ми е ужасна. Не трябваше да си подстригвам перчема, когато бях в Щатите.

— Перчем ли? — Марко се разсмя. — Хей, Мис Съединени щати, какъв е този „перчем“? Ние тук му казваме „бретон“.

— Помощ! — извика Амбър. Изглеждаше сериозна. — Винаги се опитвам да използвам правилните думи, но е ужасно объркващо, когато не знам къде се намирам. — Тя разтри челото си с ръка. — Дори не знам коя съм. Предполагам, че е от умората.

— Ти си Амбър и се намираш в хотел „Дорчестър“ в Лондон. И си номер едно в класациите за албуми и сингъл тази седмица, сто коя си.

Марко се приближи и я прегърна през великолепните, равно загорели рамене.

— Скъпа, ти работиш много в момента, но бъди сигурна, че си заслужава. Трябва само да се успокоиш и да се съредоточиш, това е всичко. В този момент ти си най-търсената изпълнителка в света; освен това си великолепна певица, феновете ти боготворят земята, на която стъпваш, и албумът ти е направо изключителен. Това турне ще бъде голяма работа.

Тя отново се намръщи.

— Марко, не ме залъгвай със сладки приказки.

Марко я погледна. Тя беше права. Досега никога не я беше лъгал.

— Е, добре — каза той. — И все пак е вярно. Албумът е достатъчно добър, дори и да не е изключителен. Вярно, ако всичко беше както ни се искаше на нас, щях да те пусна сама на сцената само с една китара и твоя прекрасен глас да свириш пред четиридесет души в някой малък клуб под земята, а аз ще те наблюдавам на чаша вино и ще измервам бармана с поглед. Но иначе не е лошо човек да има твоя проблем, защото това е проблемът на международната известност, скъпа.

Тя кимна с благодарност.

— Ти винаги си прав, Марк. Бог да те благослови.

— Бог да те благослови и теб, дете. Нали няма да ме зарежеш, когато станеш голяма филмова звезда, още по-известна от сега?

Амбър се засмя:

— Да те изоставя ли? Разбира се, че не, Марко. Ти си единственият ми приятел.

Той вдигна очи нагоре в престорено възмущение:

— Лъжкиня.

Но беше вярно. Амбър не бе имала много приятели като малка — Челси беше всичко за нея, а майка ѝ беше изключително придирчива за момиченцата, с които дружи, дори когато живееха в Уейбридж. Те трябваше да са деца на депутати, и то от партията на торите, или дъщери на адвокати, лекари и други уважавани хора. Марко беше единственият човек в нейния живот, който не искаше нищо, освен да бъде с нея. Досега не бе имала такъв приятел.

Запознаха се преди две години — малко преди смъртта на Джордж, и се сближиха през онзи ужасен период, когато работеха заедно върху хореографията за албума на Амбър „Това... съм аз“. Марко беше наполовина шотландец, наполовина италианец, загорял и строен, страхотно красив, но и реалист. Той не говореше небивалици на Амбър, каза ѝ какъв е и никога не злоупотреби с положението си и не я използва, за да израсне в кариерата. Тя отчасти го харесваше толкова много именно заради това; Марко беше завършена личност. Тя не знаеше дали може да каже същото за себе си, поне през по-голямата част от времето.

При това, той беше великолепен хореограф. Амбър беше отглеждана от такава ранна възраст с целта да бъде звезда, че беше работила с всякакви хора — и вече знаеше кой е добър и кой не. Освен това знаеше, че всичко става с много работа, с благоразумие и без никакво главозамайване.

Но понякога се чудеше — това ли е всичко? Така се казваше любимата песен на баща ѝ. Той обичаше Пеги Лий. Майка ѝ беше предопределила този път за целия ѝ живот — а сега, когато това се бе случило, тя се чувствува странно празна отвътре и не можеше да го сподели с Маргарет. През последните десет-петнайсет години тя бе напълно вманиачена на тази тема.

Но да си звезда се оказа нещо извънредно особено. Хората се отнасят към теб по различен начин, смеят се и на най-тъпите ти шеги и ти дават толкова много неща бесплатно или на доверие, че просто няма кога да ги използваш. Амбър беше истински удовлетворена само когато пееше; останалото — интервютата, премиерите, фотосесиите, парфюмът с нейното име, парите... толкова много пари — просто не я интересуваше.

Тя бе най-щастлива, когато, в компанията на най-добрия си приятел, пееше и си акомпанираше сама на китара в претрупания му малък апартамент в Примроуз Хил и седнали на чаша вино, се смееха до безкрай на събитията от деня. Но такива вечери се случваха все по-рядко с наблизаването на това чудовищно турне, а вече се обсъждаха и плановете за след турнето — след две години. Луда работа. И тя, Амбър, беше в центъра на тази суетня, работеше безспир и понякога имаше чувството, че това момиче не е тя, че то няма нищо общо с нея.

— Да поръчаме обяд — каза Марко. — После е интервюто за „Мейл“ и още преби на костюмите. Майка ти иска тази вечер да си легнеш рано — нали не си забравила, че утре сутрин летим за Рим за първата репетиция на продукцията?

— Да — отвърна Амбър и разтегна устни в широка усмивка. — Помня, разбира се.

— Между другото, майка ти се обади, докато ти беше долу. Онзи продуцент от Лос Анджелис не се отказва, иска да те види отново. За онзи филм за гимназията ли става дума?

— Казва се „Балът“. — Амбър извъртя очи. Излязоха на терасата на апартамента, където грееше топло пролетно слънце. Тя се загледа над Хайд Парк и нарцисите, които свеждаха цветове под напора на вятъра. — Това е невъзможно. Кой ще иска да ме гледа във филм?

— Доста хора, очевидно. — Марко взе менюто. — Та това е Лио Ръсел и няма нужда от нищо друго.

— И мама мисли така — въздъхна Амбър.

— О-о — възклика Марко. — Самият сър Лио Ръсел! Най-великият продуцент на света! — Дори той изглеждаше впечатлен и Амбър се подразни.

— На кого му пушка за Лио Ръсел — каза тя. — Да поръчаме нещо за обяд. Искам да поговорим за почивката. Попитах мама вчера дали

мога да си взема една седмица почивка, и тя определи следващия октомври. Удобно ли е за теб?

— Октомври? — повтори Марко. — Дотогава има много месеци. Всъщност, цели седем. И да нямаш никакво свободно време дотогава? Я, стига, Амбър! Ти си известна, вече можеш да правиш каквото си искаш!

Беше невъзможно да му обясни колко невярно е това твърдение и как майка й вече бе планирала всичко; дори тази единствена седмица през октомври беше голям проблем за Маргарет. Амбър само поклати глава и се усмихна мило:

— Знам, знам, но все пак ще имаме една седмица, обещавам ти! Така или иначе, ако не си почина малко, ще полудея. Забрави това засега. Разкажи ми как мина срещата ти с онзи руснак, балетиста. А?

Марко я прегърна и погледна с усмивка овалното й лице, обрамчено от дълга вълниста кехлибареноруса коса. Той я обожаваше; тя му беше като сестра. Толкова сериозна и в същото време забавна, приятна, истински човек, а не някакъв фалшификат, и той чувстваше, че се налага някой да я защитава от акулите. Понякога се тревожеше за нея. Надяваше се да не я принудят да се промени.

Той я погледна и каза:

— Не искам да те стряскам, скъпа. Но се готви!

Маргарет Стоун седеше на бюрото си в съседната стая на огромния хотелски апартамент и гледаше намръщено. През вратата до нея долиташе смях; от време на време се чуваше как Амбър ахва в престорен ужас от някаква глупост, която Марко несъмнено ѝ разказва. Тя нямаше нищо против него, само дето беше малко лекомислен. Беше чудесно, че Амбър се разбира така добре с хореографа си, но те трябваше да работят, а не да се кикотят.

Маргарет отвори на бюрото огромния бележник, който винаги носеше със себе си. Разтри с пръсти носа си, взряна в напрегнатия график на дъщеря си. По някаква причина такива дни ѝ се струваха много трудни. Слънчеви пролетни дни, в които виждаш усмихнати хора и се чувствуваш щастлив дори тук горе. Тя се протегна на стола, огледа се и спря поглед върху парка отвън.

След погребението не се върна повече в „Бей Трий Хаус“. Нито веднъж. Продаде къщата и се премести в малък апартамент в Уейбридж. Каза на всички, че не може да напусне квартала, където бяха израснали децата. А и с Джордж бяха толкова щастливи тук. Но това бяха глупости — тя просто не живееше там. Кариерата на Амбър тръгваше стремглаво нагоре и тя трябваше да е с дъщеря си, не само като неин мениджър — сега, след смъртта на Джордж, но и за да се грижи за нея. Амбър имаше нужда от грижи. А и, ако трябва да бъде честна пред себе си, самата Маргарет имаше нужда от това. От нещо различно, от нещо, върху което да съредоточи силите и вниманието си.

Заштото Джордж ѝ липсваше страшно. В миналото не си бе давала сметка колко много би ѝ липсал, ако изчезне от живота ѝ. От нея излезе добра вдовица; отиваше ѝ. След вцепенението от смъртта и последвалите разкрития, след тревогите по Челси, която беше толкова зле, и решаването на проблемите с бизнеса, който почти напълно се срина и тя изгуби всичко... Маргарет просто не можеше да мисли за това... и когато всичко приключи, къщата бе изчистена и продадена, Челси — настанена отново в квартирата си, тя разкара Дерек от очите си — просто му каза да се махне веднъж завинаги. Когато всичко свърши, понякога Маргарет се взираше в дневника си в някой слънчев пролетен ден и разбираше колко ѝ липсва съпругът ѝ. Липсваха ѝ кротките му очи и възпитаност чувство за хумор, обичта му към момичетата и усетът му за бизнес. Тя така и не го бе опознala наистина, а сега вече никога нямаше да може.

Силният смях от съседната стая избухна с нова сила и сепна Маргарет от унеса ѝ. Тя се намръщи, но потисна желанието си да отиде и да ги усмири. Химикалката ѝ увисна над седмицата през октомври, която бе зачеркнала по молба на Амбър. Всъщност, Амбър нямаше да излезе в почивка нито тази година, нито следващата, но на Маргарет сърце не ѝ даваше да ѝ го каже, поне засега.

Заштото, макар и да не го искала, тя имаше за Амбър други планове, за след турнето. Планове, чрез които щеше да я направи звезда за вечни времена, а не само една поп певица с два мимолетни албума. Тя ще бъде рекламното лице на голяма козметична компания, музата на изгряващ моден дизайнер. Ще работи с най-добрите фотографи, ще направи предизвикателни, артистични фотосесии и

видеоклипове и всички ще говорят за нея. Ще стане кръстница на нов парфюм — вече бяха избрали името: „Нектар“. Всичко това щеше да поведе нейната талантлива дъщеря към кариера в Холивуд в един ексклузивен пакет: актриса, певица, перфектната марка за млади момичета, за жени и мъже от всички възрасти.

Маргарет бе научила много от Джордж, както и той от нея. Тя беше родена за бизнес, будна, обиграна и целеустремена. Амбър беше основният ѝ капитал, а сега от нея се интересуваше и сър Лио Ръсел. Лио Ръсел — най-големият, най-значимият филмов продуцент в света.

Тя не се замисляше дали Амбър иска това. Дори не ѝ идваше наум, че е възможно да не иска. Амбър беше винаги благодарна, мила и любезна. Страшно ѝ липсваше баща ѝ, да направлява кариерата ѝ и да се грижи за интересите ѝ, и по тази причина Маргарет бе започнала преговори с други хора. За да осигури бъдещето ѝ. В Лос Анджелис.

Амбър ни най-малко не разбираше какво централно място заема сър Лио Ръсел в тези бъдещи планове и в колко важна персона ще се превърне той в живота ѝ съвсем скоро. Но Маргарет разбираше. Той искаше да работи с Амбър; тя му бе нужна направо отчайващо, преди да я докопа конкуренцията — и Маргарет съзнаваше, че тя дърпа конците. Щеше да го накара да почака още малко.

Тя взе химикалката си и започна да пише на мястото, където бе отбелязана свободната седмица. После вдиша рязко през носа и кимна с усмивка. Понякога животът бе труден, но Маргарет трябваше да признае, че това ѝ харесва. Толкова близо до сцената, все едно е наистина на нея. Ако не друго, поне контролираще нещата.

— Сали!

Сали Милър продължи да пише на компютъра. Беше си направила маникура същата сутрин и ѝ харесваше звукът от решителното почукване по клавиатурата и видът на перфектно изглеждащите нокти, розови и лъскави, с гладки бели дъги, абсолютно еднакво оформени.

Лио казваше, че жена, която не се грижи за ноктите си, е жена, която не се грижи за себе си, а той не искал да работи с такива хора.

— Сали! — Гласът прозвуча силно и настойчиво, по плочките се чуха стъпки. Сали въздъхна и поклати снизходително глава, после започна да пише още по-бързо. Какво ще прави той без нея?

— Сали, обадиха ли се вече?

Тя погледна шефа си, застанал намръщен на вратата, и се усмихна. Едва ли щеше дойде ден, когато сърцето ѝ няма да трепва развълнувано всеки път, когато го погледне. Гъстата му черна коса, която той разсеяно отмяташе назад от загорилото си лице; тъмните очи, гладката кожа, хищната усмивка, която разкриваше удивително бели зъби. Тя не можеше да му се насити.

Сали Милър беше момиче с мания: Лио Ръсел. Сър Лио Ръсел, ако трябва да сме по-точни.

— Не — отвърна тя. — Съжалявам, Лио. Знам колко е важно. Но тя тъкмо започна турнето. Просто ще трябва да си по-търпелив! — добави Сали с намерение да го подразни леко.

Той беше в добро настроение и я остави на мира. Отиде в нейния кабинет и се тръшна на креслото. Продуцентската къща на Лио бе навсярно най-успешната в Лос Анджелис и благодарение на нея той си бе купил великолепния бял офис в мексикански стил в Санта Моника — една от редицата едноетажни сгради, построени около пищен частен парк — и двор с басейн, където провеждаше кастинги и даваше частни приеми. Можеше да си избере и някой от безличните офиси в Бевърли Хилс, в бизнесцентъра на града, но не пожела. В това се

коренеше част от феноменалния му успех във филмовата индустрия: той беше най-добрият и го знаеше.

Лио Ръсел умееше да поддържа имиджа си на непокорен британски гений, както и да използва титлата си, когато иска да впечатли янките, които страшно му се връзваха, но го правеше много рядко пред англичани, които смятаха, че се перчи — и офисът допълваше този успех.

Към края на деветдесетте Лио беше на върха на славата си. Той се бе издигнал сам, но го криеше и наблягаше на изискания си акцент и вид. Беше започнал в Би Би Си преди много години (въпреки твърдението му, че наближава четиридесетте, въщност беше на четиридесет и пет) и бързо се прочу, като докара звезди от сапунени сериали и комедианти да играят в сериозни филми. Критиците не одобряваха това, но пък публиката ги обожаваше.

Простата истина бе, че Лио притежаваше почти пророчески способности да разбира какво е нужно за основната публика и как да постига търговски успех. Никой нямаше преценка като неговата, а освен това беше готов да направи всичко, за да постигне каквото иска — не изпитваше угрizения да прегази онези, които стояха на пътя му. Колегите му го ненавиждаха и презираха начина, по който бе стигнал дотук, но шефовете му го боготворяха. Той им носеше успех, а те искаха точно това.

Но Лио скоро се отегчи от правилата и ограниченията в Би Би Си и когато вече научи оттам всичко, което му беше нужно, основа собствена продуцентска къща, която продаваше за много милиони идеите му на корпорацията. Това му стигаше, за да предприеме следващата стъпка и да започне в киното, а и разполагаше с перфектния сценарий: романтична комедия за английско момиче и американец, които се срещат в Лондон и се влюбват, и това му донесе световната слава.

Когато „Джими и Джени“ излезе в началото на 90-те, той имаше огромен касов успех по целия свят. Някои завистливи езици из британската преса заявиха, че това ще бъде просто еднократен успех и че този нафукан тип от телевизията Лио Ръсел просто е извадил късмет. Беше намерил голяма американска звезда и популярна британска актриса, плюс обичайния асортимент от добри характерни

роли и стереотипи. Просто му се бяха паднали наредени карти. Нищо повече.

Лио не им обърна никакво внимание. Качи се на самолета за Ел Ей и през следващите пет години вървеше от победа към победа. Съсредоточи се предимно върху леки романтични комедии, които неизменно ставаха касови хитове и в тях винаги играеше звезда, по която задължително сипадаха и мъже, и жени. Винаги, когато можеше, наемаше талантливи британски актьори, редовно участваше с голям успех в благотворителни британски кампании в чужбина. Всичко това — заедно е факта, че силните на деня все още го харесваха, независимо че равнопоставените с него или по нисшестоящите добре знаеха що за птица е — му донесе британската титла само след няколко години.

Освен това той нямаше вътрешни противоречия. Не бе израснал в бедност, нито бе имал баща пияница и побойник. Напротив — беше роден в скучна еднофамилна къща в Уотфорд, на улица със скучни еднофамилни къщи, разположена до друга, съвсем същата улица. Майка му и баща му бяха още живи, но той отдавна се бе разплатил с тях. Не изпитваше чувство на вина. Нямаше какво повече да им каже; би дотегнал и на тях, и на себе си. На тяхно място и той би предпочел да вземе парите.

За Лио парите бяха всичко. Те бяха в основата на всички негови действия. Те даваха власт. Лио беше изпълзял от средите на посредствеността и не искаше никога вече да се върне там. Парите позволяваха да контролираш нещата, да държиш щурвала. Можеш да си позволяваш само най-доброто и го искаш, защото така показваш на всички колко си силен: най-важният човек в стаята. Генералът, който командва пехотинците. Караже доставчиците си да му носят само най-чист първокачествен кокаин за купоните, а не оня боклук, дето го продават на „Сънсет“. Ако трябваше да е честен, не различаваше шампанско „Кристал“ от ламбруско вино. Но нямаше значение. Важен беше единствено фактът, че бутилката струва стотици долари и ти печели уважението на мъжете в стаята, а момичетата ти се натискат. Защото Лио чукаше жените. А не те него.

Поради което той бе доста разпален относно Амър. Много разпален. За филма „Балът“ тя не му трябваше за главната роля, а за

рекламния трейлър с песента и танца, който щеше да стане образец, витрина за нейния талант.

Лио бе заинтригуван от това момиче — имаше вродена гениалност да разпознава доброто качество от пръв поглед. А в нея видя фактора на привлекателността.

Знаеше, че на пазара има търсене за свежа млада звезда — на двайсет Амбър беше все още достатъчно млада, за да може да изиграе гимназистка от горния курс, а после...

Тя предлагаше пълен пакет. Истинска маркетингова мечта — дори и косата ѝ беше кехлибарена! Тя беше точно това, което му трябваше. Почти напипваше парите, а когато Лио Ръсел искаше нещо, той винаги го получаваше.

Но защо не му се обаждат?

Сали го проследи с поглед как крачи напред-назад из кабинета. Обърна се да я погледне. На гърдите му, през разкопчаните горни копчета на плътната бяла копринена риза, се виждаше плетеница от тъмни косми. Лио винаги носеше плътни бели копринени ризи. В дома си в Бевърли Хилс имаше стотици, закачени в дълъг гардероб, ухаещ на сандалово дърво. Работата на Сали като негов асистент беше да гарантира, че са безупречно чисти.

Той беше почти абсолютно перфектен, по дяволите, и го знаеше. И двамата го знаеха.

И двамата страшно се гордееха с това, че бяха успели да спрат видимия ход на времето.

Познаваха се от над десетилетие. Тогава почти трийсетгодишната Сали беше професионален личен асистент и се премести в лондонския офис на огромната импресарска агенция, за която работеше. Шефът ѝ беше свиня, тя се чувстваше самотна в Лондон и един ден, когато Лио влезе с решителна крачка в техния офис за бизнес среща, тя направи така, че да я забележи.

Той харесваше американците: те бяха експедитивни и ентузиазирани, имаха хубави зъби и обичаха британското произношение. Беше лесно да я вкара в леглото си и да ѝ достави удоволствие. Сали се грижеше за себе си тогава, както и сега, и нейното стегнато елегантно тяло се извиваше във всяка предпочитана от Лио поза. Единствената ѝ цел бе да му достави удоволствие, и точно това отегчаваше Лио. Един следобед, тъкмо му бе направила направо

феноменална свирка — дали не го учеха в колежа как се прави, тези калифорнийски момичета? — точно преди да стане и да го прегърне, защото той обичаше да се изпразва в устата ѝ, но не искаше да я прегръща после, той ѝ заяви, че ходи с друга.

За Лио беше много по-лесно да бъде чаровен, но брутален с жените, когато искаше връзката да приключи. Нямаше смисъл да ги оставя в плен на някакви илюзии и да им дава надежди.

Но му хареса отношението на Сали, когато ѝ каза:

— Съжалявам, мила... това няма да свърши добре. Не мисля, че си най-подходящата за мен и не мога да те лъжа.

Тя коленичи тихичко до него, все още гола. Замълча, преглътна и примигна. Сякаш контролираше нещо в себе си и се бореше с някакъв примитивен подтик. После каза:

— Добре, разбирам. Няма проблем.

— Наистина ли? — Лио беше заинтригуван и дори леко впечатлен от хладнокръвието, с което тя прие думите му.

— Абсолютно — отвърна Сали. Ръцете ѝ се вдигнаха към гърдите, тя ги обхвана с шепи и щипна все още настръхналите зърна с тънките си пръсти. — Само още едно нещо, Лио! Ще направиш ли още нещо за мен?

— Хм. — Лио скръсти ръце на тила си и я погледна преценяващо. Не обещаваше нищо, без да е сигурен, че ще получи нещо в замяна. Наблюдаваше я внимателно.

— Да. Добре. Какво има мила?

Тя облиза устни.

— Ще го направим ли още веднъж, преди да си тръгна? Защото — тя прокара бавно един лъскав розов нокът по все още набъбналия му, но леко отпуснат пенис — съм донесла това.

Извади чифт белезници, подплатени с кожички отвътре, и го погледна умолително.

Боже, тази си я биваше. Лио почвства как се възбужда отново, въпреки че беше свършил само преди минута. Той повдигна едната си вежда.

— Няма проблем, бейби.

— Искам да ме контролираш — каза тя лъчезарно и се отпусна на копринените чаршафи. Погледна го, а пръстите ѝ се плъзнаха

надолу по бедрата към косъмчетата, между които прозираше една забележима цепнатина.

Лио Ръсел нямаше въображение. Той беше изпълнител, а не мислител, и отдавна бе престанал да гледа на Сали като на сексуален обект. Но понякога си спомняше за този миг, когато тя му бе подала белезниците и се бе изтегнала назад на леглото. Сякаш се приковаваше към него. И приемаше, че му е напълно подчинена, че ще направи всичко за него...

Тя наистина бе започнала като секретарка в импресарска агенция, но през годините, докато неговият успех растеше, ролята на Сали в живота на Лио ставаше все по-основна. Тя се върна в Калифорния, когато той се премести в Ел Ей, и сега се грижеше изцяло за Лио, за къщата му, за сметките му, когато него го нямаше. Тя носеше дрехите му на химическо чистене и му купуваше костюмите, след инструктаж от него. Ако той бълснеше някоя от спортните си коли, тя уреждаше ремонта и застраховката.

На трийсет и осем, по холивудските стандарти Сали наближаваше средна възраст, но като съвсем млада беше много красива и се поддържаше във великолепна форма. Беше спретната, безупречна, чиста — всеки сантиметър от тялото ѝ, от лакираниите нокти до боядисаната на красиви кичури коса. Сали знаеше, че Лио ненавижда немарливостта, и затова винаги идваше с идеално нанесен грим, който задължително освежаваше на обяд, поддържаше зъбите си ярко бели и блестящи, а по тялото ѝ нямаше нито един излишен грам.

Кожата ѝ може и малко да беше поостаряла, особено под жаркото калифорнийско слънце, а гъвкавото ѝ някога тяло може би беше станало малко по-жилаво и твърдо след годините безпощадни упражнения и солариум, но това, което Сали не виждаше, бе, че изглежда прекалено изкуствена, като восьчна кукла. Тя искаше да е съвършена за Лио — и всъщност така и не беше разбрала, че по този начин се е отказала от своя собствен живот в преследване на това съвършенство. Но тя смяташе, че си струва.

Всички, които работеха с Лио, познаваха Сали и тя харесваше това свое положение в живота му. Знаеше, че той ѝ се доверява стопроцентово. Беше извънредно лоялна към него — той знаеше, че почти няма личен живот.

Напоследък въобще не се замисляше, че върши все по-голяма част от неговата работа. Отдавна вече не ѝ идваше наум, че е талантлива и способна колкото всеки друг продуцент, че би могла да направи собствена кариера във филмовата индустрия. Ако някой ѝ го предложи, тя би го погледнала с неразбиращ поглед. От много време се бе отказала от собствената си личност заради неговата.

Тя бе посветила живота си на Лио. И бе превърнала властта, която можеше да има, в един изключителен живот — както ѝ се струваше — за самата нея. Да се грижи за него.

Лио отдавна бе свикнал да ѝ казва различни неща, без да го е грижа за чувствата ѝ. Доверяващ ѝ се по-скоро както един мъж се доверява на свещеник или на психолог. Знаеше, че като ѝ повериава тайните си, те са на сигурно място — двамата бяха преживели много неща заедно през всичките тези години.

Сали знаеше какъв е проблемът с Амбър. Тя разбираще Лио. Амбър бе на върха в момента. Тя беше талантлива и млада — той ги харесваше по-младички. Щеше да ѝ даде роля във филм, да преспи с нея и да продължи живота си... Поне с всички останали се бе случвало така, мислеше си Сали. С всички останали, с изключение на нея, Сали. Тя бе останала до него.

— Заради Амбър ли е тази тревога? — попита тя, като се опитваше да изглежда загрижена.

Прибра един рус кичур зад ухото си.

— Успокой се, Лио, ще се обадят. Минаха само няколко дни. Направо било лудост да откаже ролята.

— Имам специално чувство за нея, това е. Тя... тя просто си има всичко.

Гласът на Лио беше дълбок, провлачен, секси. Сали понякога прослушваше оставените от него съобщения по два пъти, само за да чуе отново гласа му.

— Какво например? — вметна тя и му хвърли полупредизвикателна, полуласкателна усмивка.

Лио започна да брои на пръстите си.

— В момента на филмовия пазар се чувства остра нужда от човек като нея. Тя може да пее. Може да танцува. Мила е. Момичетата я харесват. Мъжете я желаят. Има такава широка, завладяваща усмивка на сладко момиченце, но всъщност е жена. Може да играе, просто го

има в себе си. Забавна е, леко непохватна, но е сладка и искрена, и точно това ще ги грабне. И е напълно податлива на влияние. Направо си го проси. — Той замълча. — Или по-скоро майката... впрочем, именно тя командува парада.

— Аха! — кимна Сали.

Той стана и закрачи из стаята.

— По дяволите, много е добра. Направо е съвършена.

Той спря, потънал в мислите си. Ужилена от остра ревност, Сали разбра, че си представя какво би било да лежи между краката на двайсетгодишната Амбър Стоун, а острите ѝ млади гърди се люлеят нагоре-надолу с движенията му... Тя познаваше достатъчно добре Лио. През целия си живот тук се бе учила да разпознава тези неща.

Той ѝ се усмихна, сякаш четеше мислите ѝ, и поклати глава. Сали изведнъж отчаяно пожела да смени темата и каза небрежно:

— Много риба има в морето, Лио. Хей, обади се Сол. Иска да си кажеш мнението за последния вариант.

— Не съм го чел. Кажи му да си гледа работата.

— И аз не смятам да го чета — каза Сали успокоително. — Защо не се върнеш в кабинета си да прочетеш тези няколко сцени? Джони казва, че няма да продължат, докато не си кажеш мнението, а студиото вече доста се забави. Трябваш им.

Лио вдигна очи. Изглеждаше изморен, помисли си с тревога тя. Той мразеше ситуации, в които не контролира нещата. Под очите му имаше тъмни кръгове и беше небръснат, но според нея така изглеждаше още по-секси.

Той бавно се усмихна.

— Какво ще правя без теб, Сали?

— Не знам — отвърна искрено тя. — Мисля, че си голям късметлия, Лио Ръсел.

— Така е. Знам го — отвърна ѝ той, а погледът му прескочи от нея към стената отзад и тя разбра, че отново го губи.

— Всичко е заради тази кучка, майката. Тя стои зад това. Опитва се да ме държи в шах.

— Майката на Амбър ли?

— Тя ѝ е мениджър, тя поръчва музиката.

О, майката е мениджър на малката? Разбира се — тази работа просто няма да стане. Сали за малко да се разсмее от радост.

— Тя пък какво разбира от тази работа?

— Предполагам, че доста. — През лицето на Лио премина тъмен облак. — Беше омъжена за Джордж Стоун — известно време той беше най-добрият в бизнеса, някъде в края на осемдесетте и началото на деветдесетте. Страшно влиятелен, самоуби се накрая. Работих с него, когато започвах кариерата си. — Лицето му отново се проясни. — Боже, сега си спомням. Той търсеше нови проекти за другата си дъщеря, Челси. Челси Стоун. Бях я забравил напълно.

Сали се усмихна широко и имитира интерес.

— Коя е Челси Стоун? — попита тя, макар че всъщност никак не я интересуваше.

— О — Лио не беше особено словоохотлив. — Сестра й. Изпаднала звезда от тийнейджърски сериал — катастрофирала с кола, надебеляла, започнала да взема наркотици. — Той поклати глава съжалително. Самият Лио често вземаше кокаин, но държеше ситуацията под контрол. Презираше хора, които не могат да се контролират.

Той погледна навън през прозореца към яркото калифорнийско слънце, синьото небе и белите ъгли на високите сгради, които се мерджелееха в далечината, към пурпурните бугенвилии, потрепващи отсреша по склона, който слизаше към океана.

— Уж именно тя е талантливата. Но днес не я споменават. Направо я изтриха от картината. Какво ли се е случило с нея?

— Вече си новина — каза ѝ с усмивка продавачът на вестници, когато тя му подаде вестниците „Сън“ и „Мирър“, списанията, купчина пакетчета с чипс, шоколадчета и няколко сладоледа. — Мина малко време, наистина, но отново си звезда, госпожице!

Челси замря. Опитваше се да не покаже тревогата си. Зарови из чантата за банкнотите, които бе натъпкала на дъното.

— Да, бе — отвърна тя. После се изкашля дрезгаво и прокара изгризаните си нокти през разбърканата си коса — Аз съм звезда, Азим, ти си звезда, ние сме звезди... и едно „Марлборо Лайт“, моля. Колко е всичко?

— Дванайсет паунда и петдесет и два пенса.

— Боже, колко? — Челси отново се закашля. — Ама какви са тия цени?!

— Ресторанта, госпожице — каза Азим, без да обърне внимание на избухването ѝ. — Прекрасно време, нали? Какво ще правите днес?

— Какво ще правя ли? — Челси най-после го погледна в лицето. Какво му пuka? — Връщам се и си лягам и ще се натряскам, разбра ли?

— Не е лошо. — Азим питаше просто от учтивост. Винаги питаше, но никога не слушаше отговорите.

Челси затътри крака към къщи, сърцето ѝ тупаше бясно от ужас какво ще види на снимките. Изпитваше отчаяно желание да отвори вестниците още тук, на улицата, макар и да знаеше, че трябва да изчака да се приbere... Трепереше леко, тази сутрин не беше пила хапче. Ще го вземе, като се върне, и всичко ще се оправи.

Челси погледна часовника си; вече преваляше пладне. Какви ги върши? Снощи пи до късно в бара зад ъгъла, недалеч от апартамента ѝ, в по-евтината част на Ладброук Гроув. Маргарет ѝ беше купила това жилище с парите от завещанието на Джордж. Маргарет управляваше и месечната издръжка, която получаваше Челси, пак от завещанието на

баша ѝ. Тя живееше само с това; не бе работила нищо от катастрофата насам, от нощта, когато баща ѝ се самоуби...

Поне веднъж седмично Челси сънуваше, че отново се намира в „Бей Трий Хаус“, отваря вратата към бърлогата на баща си, върви по стълбите в пиянска омая, вижда това, което видя в онази нощ на дивана, и изражението на баща си, когато я видя.

Преди да се самоубие.

Преди тя да го убие...

Беше невъзможно да забрави всичко и да продължи живота си. За нея бе твърде мъчително, дори невъзможно, да спре да се укорява — защо бе избягала? Защо не го бе разбрала по-рано? Вината беше нейна. Ако бе останала, той нямаше да го направи; ако не беше толкова себична, безразсъдна, безсърдечна. Такива мисли подхранваха чувството ѝ за самосъжаление и срам. Тя имаше всичко, а го провали. За самата себе си и за хората наоколо. Едва ли не изпитваше радост от собственото си чувство за малоценност и незначителност, заради това, че живее само с парите, които той ѝ бе оставил. Защото тя наистина бе станала незначителна. Незначителна, без значение за никого... и преживяваше от издръжката от мъртвия си баща.

Челси прегледа вниманичено вестниците, докато ядеше шоколадчетата, и от време на време притискаше хладна длан към пламналото си чело. Всички снимки бяха еднакви: тя, пияна, дебела и пъпчива, с размазано червило и изплезен език, как излиза от поредната кръчма в четири часа сутринта. Никога не си спомняше тези моменти. Тя се убеждаваше, че всичко трае само миг, че вестниците правят хиляди снимки, но използват само най-лошите. Повтаряше си го вече от няколко години.

Измина вече доста време, откакто я снимаха, паднала пред един нощен клуб. Не можеше да каже дали вниманието към нея е добър или лош знак. Но това вече не бяха новини. По-скоро карикатури. Лош виц. Тя беше лош виц.

Напоследък за нея се говореше просто като за роднина на Амбър Стоун: „Тя има по-голяма сестра, обвитата с лоша слава бивша звезда Челси Стоун.“ Отначало Челси се вбесяваше — тя бе станала известна първа и всички боготворяха именно нея!

Но това беше минала история. Бе получила ролята на Рокси преди осем години, а днес звездата беше Амбър. Една част от нея се радваше на успеха на малката ѝ сестра — тя имаше невероятен глас, макар че Челси презираше изкуството, което правеше Амбър. Тя смяташе, че такава сладникава боза не е достойна за пълтния, задушевен глас на Амбър, от чиито приглушени полутонове струеще примамлива тъга. Челси не разбираше защо трябва да бъде така: или едната, или другата от сестрите Стоун. Това дело на Маргарет ли беше? Не, надали, но тя все пак се чудеше. Не разбираше защо в света на известните да няма място и за двете.

Но изглежда, че наистина нямаше. Не ѝ бяха предлагали роля от смъртта на баща ѝ, а и повечето от неговите приятели и колеги в бизнеса бяха изчезнали. Майка ѝ бе напълно погълната от кариерата на малката си дъщеря, но тя винаги е била вторачена в нея, така че това нямаше никакво значение за Челси: не ѝ липсваше подкрепата на майка ѝ, тъй като никога не я бе имала. Но понякога си представяше какво ли било да я получи.

Челси разбра, че след смъртта на баща си трябва да се откаже напълно от майка си. Беше ѝ омръзно да я избутват назад. Тя бе отблъсната от себе си и Амбър. Бе отблъсната всички. Искаше само да я оставят на мира. Беше го заявила съвсем ясно на Амбър на погребението. И че ще е по-добре и за двете да са разделени.

Те общуваха понякога, много рядко, по телефона и от време на време с есемеси и по електронната поща; свързваха ги все по-малко неща и разговорите им съвсем се разредиха. Амбър правеше нов филм. Вече бе играла в „Балът“ и той бе станал истински хит. Сега двете с Маргарет се местеха в Ел Ей, за да може Амбър да продължи актьорската си кариера.

Челси трябваше да признае, че това дълбоко я нарани. Тя знаеше, че Амбър има талант, но когато я видя на плакатите за „Балът“, едва не се изсмя. Въобще не можа да я познае. Не искаше да звучи снизходително, но Амбър не беше актриса! И никога не е била. Тя, Челси, беше актрисата, тя беше забавната и талантливата, обичаната от всички — даже обявиха в новините в шест часа, че „Рокси“ слиза от екрана, мамка му!

Амбър беше... задръстена, Челси можеше да я определи само така. И изпълнена с желание да угоди на хората. Превзето момиченце,

което само повтаря „да“ на всичко, което каже майка му. Тя се надяваше, че някой ден Амбър ще й се опре — толкова ли няма кураж?

Не. Челси усети как мислите ѝ отново тръгват в определена посока. „Направо си жалка!“, каза си тя. Наистина беше жалка. Пак я заля познатото чувство на отвращение. Не бе работила от години, нямаше никакъв личен живот, с изключение на приятелите по чашка, редките и кратки телефонни разговори и още по-редките посещения на Маргарет: Челси не можеше да каже за кого са по-мъчителни тези визити — за нея или за майка ѝ.

Тя затвори и последния вестник и се загледа през прозореца в сивия следобед навън. Всичко беше сиво, хората също. Тя бе абсолютно сама и чувствуваше, че губи контрол над нещата, че е останала без корени, празна и огорчена до смърт. Беше още рано да излезе, но все пак може да пийне едно и тук, да убие времето.

Челси повлече крака през кухнята и взе още едно хапче от обезболяващите. Бяха ѝ ги предписали за нараняванията след катастрофата, но и сега, две години по-късно, все още ги вземаше. После отвори хладилника и извади бутилка вино. Не се чувствуваше алкохоличка само защото държи алкохол вкъщи; всички казваха, че истинските алкохолици никога нямат алкохол вкъщи, защото го изпиват до капка... Тя не беше стигнала дотам, поне все още не...

Изпи чаша вино и по тялото ѝ плъзна топло, лекомислено чувство. Всичко ще се оправи. Всичко е наред. Тя не е нещастница и жертва, тя е Челси Стоун! И всичко си е съвсем наред... Тя влезе в спалнята, легна на вмирисаните чаршафи — не беше сменяла чаршафите и не беше чистила от седмици — зави се пи още малко вино от стара чаша с надпис „Деветте живота на Рокси“. Сега ще поспи, а после ще излезе с Гари Нокс, нейния партньор от сериала. Имаше среща с него по-късно за по едно питие. Може да вземе нещо преди това, ей така — за настроение. Хапчетата малко я замайваха, тя имаше нужда от повече енергия...

Всичко беше наред, всичко си беше добре.

Януари 2002 г.

Амбър живееше тук вече от шест месеца, и още не можеше да определи мнението си за Ел Ей. От една страна, градът изглеждаше толкова бутафорен. Пълен с хора, които говореха за себе си с огромна гордост и открыто ѝ признаваха, че я харесват заради славата ѝ. Защото е млада, красива и преуспяла. Странна работа. Хората идваша при нея в ресторантите; веднъж — дока-то лежеше край басейна в хотела; друг път — докато се опитваше да разплете кабелите на слушалките си след тренировка. Казваха: „Искам само да ви се представя, аз съм...“ и ѝ даваха визитните си картички: агент, продуцент, журналист. „Харесвам работата ви“, и си тръгваха. Никаква искреност, нищо. Майка ѝ направо изпадаше в екстаз. А на Амбър понякога ѝ се искаше да се върне в Лондон.

От друга страна мислеше, че животът в Ел Ей може да ѝ се понрави впоследствие. Топлината — двете с Маргарет пристигнаха под калифорнийското слънце през октомври, когато у дома в Англия беше страшен студ. Харесваше ѝ техният начин на живот, навън, на открито. Марко си намери работа като хореограф на млади таланти за американско телевизионно шоу и двамата се чувстваха като деца: караха ролери по алеите край широките сребристи плажове, ровеха из битпазарите по Санта Моника и Венис Бийч, ядяха мексиканска храна или седяха край басейна в къщата в Холивуд Хилс, където Амбър живееше под наем, пиеха вино и се смееха до припадък. Без Марко тя щеше да полудее. Той разбираще колко е глупаво всичко около тях и че тя не бива да го приема насериозно. Освен това знаеше това, което знаеше и тя: че Амбър се чувства щастлива единствено когато е на сцената — тогава наистина се превръщаше в самата себе си.

По екраните тръгна вторият ѝ филм, „Да“ — романтична комедия за гаджета от училище, които отново се събират на сватбата на своите най-добри приятели. Тя имаше няколко песни и пееше основната тема на филма, но това беше първата ѝ главна роля. Бе минала само една седмица. Амбър бе наистина сигурна само в едно:

Лио Ръсел знаеше какво прави и тя се чувствуваше в безопасност, сякаш нищо не би могло да се обърка.

— Поздравления, Амбър, скъпа моя. — Лио докосна бузата ѝ с устни и тя не успя да скрие смущението си. — Най-добрата ми първа седмица, благодарение на теб. Ти си прекрасна.

Тя му се усмихна и учтиво се надигна от шезлонга.

— Благодаря ти, Лио. Много мило, но всъщност всичко се дължи на теб. Познаваш Марко, нали?

— Да. — Лио стисна ентузиазирано ръката на Марко, с лице, застинало в широка усмивка, а после бързо я пусна. — Значи, тук живееш? Харесва ми. Много е чисто.

Амбър за малко да се разсмее, но си спомни колко вманичен е Лио за някои неща. Чистотата беше едно от тях. Имаше си някакви странности с хигиената. Като Хауърд Хюз... Тя кимна и се усмихна.

— Хубаво е, но мама смята, че басейнът е малък. Малко се попрестарава. А на мен ми харесва.

— Винаги може да ползвате моята къща — знаеш, нали? — вметна Лио.

Прекрасната голяма къща на Лио, построена в едновремешния холивудско-испански стил, се намираше високо в Бевърли Хилс и представляваше плenителна комбинация от старовремски блъск и свръхmodерни технологии. Имаше и три допълнителни пристройки за персонала и гостите, огромен басейн, облицован с тъмносини плочки с мозайка, стените бяха покрити с бръшлян, и във всяко отношение беше свръх удобна.

Чаршафите се сменяха всеки ден, баните и тоалетните се миеха и дезинфекцираха ежедневно и всички повърхности в къщата се чистеха с антибактериален спрей два пъти дневно от Тина, изстрадалата му дългогодишна икономка. Такъв беше Лио, до мозъка на костите си.

Той подрънкваше с ключовете в джоба си.

— Сали ще ти уреди кола и ще ти даде ключовете и кода за входната врата. Ти нали се запозна с Тина, когато ми беше на гости?

Тина беше една от любимките на Амбър в Ел Ей, заради тънкото ѝ чувство за хумор, острия клюкарски език и топлата прегръдка за добре дошла.

Амбър обичаше и нея, и дъщеря ѝ и ѝ се стори странно, че Лио не помни това. Той изобщо не се интересуваше от такива неща.

— Да, виждали сме се няколко пъти, както и с Мария.

— Мария ли? — Погледът на Лио показваше, че не знае за кого говори.

— Дъщеря й — подсказа му Амбър ненатрапчиво. — Тя е добро момиче. Учи танци. — Мария беше само няколко години по-малка от Амбър и двамата с Марко й даваха уроци. Беше забавна като майка си, направо зашеметяваща, и искаше да стане актриса. Освен това имитираше невероятно смешно как Лио говори с майка й... Амбър положи усилие да не се разсмее при мисълта за Мария, която минава като ураган през кухнята и креши: „Искам сок от зеленчуци в този миг, Тина!“

След шест месеца в Ел Ей, Амбър усещаше, че Мария е единственият човек на нейната възраст, с когото би могла да се сприятели.

— А, Мария... — Лио кимна. Той познаваше Мария. Тина непрекъснато бърбореше за нея и той се правеше, че я слуша.

Беше на... колко? Шестнайсет? Седемнайсет? Определено млада и хубава.

Не беше сигурен, но май се беше опитал да я целуне веднъж и бе пъхнал ръка под полата й, когато я завари в кухнята късно една вечер... Лио сбърчи чело и се замисли. Млада. Гладка, карамелена кожа.

— Да — промълви той накрая. — Познавам я. Чудесно момиче. Брат й също е хубав младеж. — Той повдигна въпросително вежди към Марко, който само го изгледа безизразно. Амбър се смути. Щеше й се неприязънта на Марко към Лио да не е чак толкова очевидна.

— Трябва да тръгвам. — Марко взе ключовете за колата си. — Ще се видим довечера, миличка. — Той целуна Амбър по косата и я потупа по рамото. — Браво, госпожице. Истински се гордея с теб. — Притисна я към себе си. — Оттук нататък нямаш спиране, стига да го искаш.

— О, иска го, естествено — каза Лио с широка усмивка. Марко извъртя очи нагоре зад гърба на Лио и тръгна бавно към колата си. Амбър гледаше след него и й се искаше той да не си отива. Винаги, когато останеше насаме с Лио, се чувстваше неловко, без да знае защо. Той не флиртуваше с нея, а беше известен като страшен сваляч. Непрекъснато флиртуваше с майка й, с Тина, със сервитьорките в

ресторантите, с момичетата в офиса и в студиото — но никога с нея. Неясно защо, това потискаше Амбър. Лио се отнасяше към нея като към... любима племенница. Или като към домашен любимец.

Не че искаше той да флиртува с нея. Не си падаше по него, беше почти сигурна в това, просто... в него имаше нещо. Харизма, някакво магнетично присъствие, което означаваше, че той я привлича с чувството за сигурност и грижовност, което ѝ създаваше. Казваше ѝ, че всичко ще бъде наред. Както баща ѝ някога. Само че Лио изобщо не беше като баща ѝ...

— Той не ме харесва, нали? — каза Лио и кимна към отдалечаващата се фигура на Марко. Почеса се унило по врата и се намръщи. — Не знам защо!

— О, Лио — въздъхна Амбър. — Не се притеснявай от това. Отношението му към хората е съвсем черно и бяло. Сигурна съм, че ще си промени мнението. — Тя загриза нокътя си. — Просто иска да се съсредоточа върху пеенето.

Лио я погледна.

— Липсва ли ти пеенето? Мислех, че сега искаш да играеш.

Амбър побърза да го увери, че е така.

— Разбира се... разбира се! Обичам да играя, сега това е моят живот. Не ми харесваше особено да съм поп певица.

— Така ли? — Лио седна до нея и я загледа с интерес. — А защо?

Амбър се замисли.

— Чувствах се някак виновна. Сякаш изживявам нечия чужда мечта, на някое друго момиче, което иска да е голяма поп звезда. Обичам да пея. Но не обичам стадионите, известността, костюмите, всичко това.

— Но ти харесва да играеш? Не е ли същото?

— Не — отвърна тя. — Когато играеш, можеш да се скриеш зад нещо. Зад ролята, която изпълняваш. Да изключиш всичко друго.

— Амбър — промълви тихо Лио. — Не знаех, че си толкова свенлива. Така ли е?

Тя се изчерви, неспособна да го погледне в очите, и сведе поглед към идеално окосената ливада.

— Нещо такова. Но така е по-добре.

Не можеше да му каже, че и актьорството не я влече особено, а предпочита да пее в някой забутан бар с акомпанимент на пиано, само пред един микрофон, и да пее до насита за всички — или за никого. Не можеше да му каже: „Аз и кинозвезда не искам да бъда...“ Той щеше да я сметне за задръстена, а тя искаше Лио да я харесва, да бъде впечатлен от нея. Амбър търсеше одобрението на Лио Ръсел.

— Погледни ме — каза той. Дълбокият му глас прозвуча нежно. Тя бавно вдигна очи.

— Слушай, днес е велик ден за теб. Не бива да се тревожиш. Амбър, в момента ти си най-горещата новина в Холивуд. Разбираш ли го, мила моя? След това няма да остане студио, което да не те иска. — Той ѝ се усмихна. — И не си гризи ноктите!

Тя отвърна благодарно на усмивката му, а туптенето в гърдите ѝ поутихна. Щеше да е прекрасно, ако Лио е винаги наблизо. После каза:

— Благодаря. Ти си страхотен, Лио. Благодаря ти. Всичко е наред.

— Наред ли? Направо е прекрасно! — каза един глас зад гърба ѝ. Амбър се обърна и извика:

— Мамо! Ти разбра ли? Лио ми каза току-що. Филмът има трийсет и пет милиона долара приходи само през този уикенд. Ще стане номер едно!

Маргарет, все още стройна както някога, спретната и елегантна в пурпурночервения си костюм, си пое рязко дъх. Замълча за момент, а после каза:

— Това е прекрасно. Сър Лио, това е смайващо. А какво следва?

Лио знаеше как да манипулира Маргарет — всъщност, знаеше как да манипулира всички жени. Той хвърли съзаклятнически поглед на Амбър и стана. Приближи се до Маргарет и целуна ръката ѝ.

— Следва световна слава, и всичко е благодарение на вас и на вашата прекрасна дъщеря, госпожо Стоун.

— Маргарет! — поправи го тя с усмивка. Лио я караше да се чувства отново млада — тя току-що бе навършила четиридесет и една и всъщност беше по-млада от Лио, въпреки неговото твърдение, че е на трийсет и осем, а не на четиридесет и пет...

— Искам да ви заведа някъде довечера — каза той. — В „Айви“. Запазил съм маса за четирима. Марко също е поканен, ако е свободен! Става ли?

— Разбира се — отвърна Маргарет от името на всички. — Прекрасна идея, Лио! Ще можем да поговорим за бъдещите й планове.

— Тя се усмихна лъчезарно на Лио и очите й заблестяха. — Дължим ти толкова много. Всичко е благодарение на теб.

— Не, не — възрази той. Сведе поглед, уж надолу към земята, но всъщност гледаше дупето на Амбър в оскъдния банковски.

Разбира се, че беше благодарение на него — но като го отричаше и твърдеше, че е заслуга на англичаните, изглеждаше скромен и те го харесваха дори още повече, а той щеше да работи отново с Амбър... Лио я гледаше през полуотворените си клепачи как се навежда да вдигне от шезлонга лекия си халат. Не му беше влязла под кожата — не съществуваше такава жена — но определено я желаеше. Желаеше нейната прекрасна млада плът, малките й гърди с твърди зърна, които напираха изпод банковския, гладката й кожа и кехлибаренозлатиста коса, зелените й очи... Но освен това искаше и карие ръцета й, искаше да я експлоатира — не, това не беше точната дума. Да работи с нея, да направи така, че всички да познават Амбър Стоун. Тя беше идеалната стока, във всяко отношение.

— Стига де — каза той, уж скромно. — Това няма нищо общо с мен. Но ще ти кажа нещо, Амбър. Само след няколко години никой няма да помни, че някога си била певица. Ти ще станеш най-великата кинозвезда в света. Запомни днешния ден. Това е денят, в който започваш да се превръщаш в тази личност.

Маргарет засия от радост. Амбър се засмя несигурно и повтори:

— Благодаря ти, Лио — просто защото не знаеше какво друго да каже. Най-добрата ми приятелка от училище стана ветеринарен лекар. Другата ми приятелка от нашата улица реши да стане учителка. А аз как се озовах тук, без въобще да съм го решавала?

Но не можеше да го каже гласно. Би било неблагодарно и грубо, и когато се замислеше какво са направили за нея родителите й през годините, колко горд щеше да е днес баща й с нея, разбираше, че постъпва правилно.

26

От списание „Ю ЕС Уийкли“, април 2003, страница 2:

ЛЮБОВНИЯТ ЖИВОТ НА СТОУН?

СПИ ЛИ АМБЪР СТОУН С ЛИО РЪСЕЛ, БРИТАНСКИЯ ФИЛМОВ ГИГАНТ?

Нашият източник, за когото слуховете говорят, че е най-добрият ѝ приятел — нейният хореограф, шотландецът Марко Спинели, твърди, че най-известната млада актриса в момента — звездата от „Да“, миналогодишния „Първа среща“ и филма, който е номер едно през тази седмица — „Романтичката“ — е горещата любов на легендарния продуцент, почти два пъти по-стар и по-едър от нея, ако се вярва на последните снимки (на снимката двамата са на остров Малибу миналата седмица).

„Тя е луда по него — твърди нашият източник. — Амбър е убедена, че ако Лио я зареже, с кариерата ѝ е свършено. Това не е здравословно. С Амбър винаги е било толкова лесно да се общува. Известна е с това, че е една от най-кротките звезди в Холивуд. Тя счита, че дължи всичко в живота си на него. Той я контролира — и нея, и майка ѝ.“

— Марко, как можа? — Амбър не искаше да се разплачне, но едва се сдържаше. — Аз ти вярвах, а ти злоупотреби с доверието ми — изхлипа тя.

По линията настъпи тишина и тя продължи:

— Просто не разбирам, защо?

Гласът на Марко беше студен и изтерзан.

— Господи Боже, Исусе Христе! Не съм го направил аз, Амбър!

Не за първи път до пресата изтичаше информация за нея, и тримата с Margaret и Лио просто не разбираха откъде.

Но този път тя вече знаеше.

— Марко, миличък, ти направи тази снимка тогава. И ми я показа...

— Това е някакъв абсурд — каза той. — Ти просто си сляпа и не виждаш какво прави той с теб през последните години, Амбър. Всичко това е от Лио!

Гласът му звучеше истерично.

— Просто е докопал снимката отнякъде! Той е авторът на тази история! От него излиза всичко!

През последната година — Амбър не искаше да го признае открито — те се бяха отчуждили. Марко беше страшно настроен срещу Лио, наричащ го Сър Главозамайко Ръсел и не признаваше ролята му в нейния успех. Казваше, че е негодник, че не искал да го вижда, че той е обсебил живота й. Това отношение съсипваше Амбър, а на всичко отгоре не беше вярно.

— За него това е ужасно, Марко — каза търпеливо Амбър. — Снимката е ужасна, коментарът е ужасен, наричат го дебел и внушават, че е някакъв налудничав маниак на тема контрол. Защо, за бога, сам ще пусне такъв ужасен слух за себе си?

— Защото е налудничав маниак на тема контрол и се опитва да те накара да ме изключиш от живота си — отвърна жълчно Марко. — Прекарвате толкова много време заедно, ти вечно си в неговата къща, почти не се прибираш, той ти внушава, че в това няма нищо странно, а и виждам как те гледа, Амбър. Сякаш си негова собственост.

— Него вечно го няма — обясни уморено Амбър. — Почти не го виждам, все отсъства. Ходя у тях да се виждам с Мария. Писна ми от един и същи спор, Марко. Какво има? Да не би да... — потърси най-правилната дума, но тя все ѝ убягваше. — Да не би да ревнуваш? Не те разбирам. Лио ми е приятел. На мен и на майка ми. Дължа му всичко, което съм. Но той не ме контролира! — Тя отново повиши тон; трябваше да се успокои, да не губи самообладание. — Разбери ме добре — обичам те, но не го прави никога повече! Никога. Всъщност, дори мисля, че не искам да те виждам през следващите няколко седмици, трябва ми малко време...

— Скъпа, аз безкрайно ще те улесня — прекъсна я язвително Марко. — Не съм ти гадже, Амбър, и не мога повече да ти помагам. Ако не ми вярваш, твоя си работа. Трябва да спреш да угаждаш на всички. Създай си характер. Сбогом.

И линията прекъсна. Изумена, Амбър погледна слушалката, сякаш да се убеди, че е истина. Той ѝ беше затворил телефона. Беше сложил кръст на дружбата им, просто ей така? Тя поклати глава и очите ѝ се напълниха със сълзи. Марко беше най-добрият ѝ приятел от толкова много години — нещо повече, твърдеше, че тя за него е като по-малка сестра. Сред целия фалш, цялото лицемерие, той винаги я бе подкрепял — и тя считаше, че също го подкрепя. А сега...

И най-лошото — тя знаеше, че именно той ги е предал. Марко мразеше Лио. А в това нямаше смисъл, защото всъщност Амбър не спеше с Лио. Но сега вече никой нямаше да ѝ повярва. Статията беше толкова злобна и отмъстителна.

Така стояха нещата — можеха да си пишат каквото си поискат и ако ги накараш да го променят, създаваш впечатлението, че има какво да криеш.

А всичко трябваше да е идеално. Тя отново беше номер едно и снимките за следващия ѝ фильм вървяха добре. Майка ѝ беше щастлива. Челси, изглежда, беше добре, у дома в Лондон, макар че Амбър изпитваше остра вина, че не е говорила с нея от толкова отдавна... Ще ѝ се обади довечера.

Амбър се изтегна на шезлонга до басейна. Обичаше къщата на Лио, който отсъстваше вече от няколко седмици, и тя се надяваше да не е видял статията. Беше толкова неловко...

Амбър поклати глава. Не можеше да повярва, че Марко е способен да я предаде. Но така става, когато си звезда. Бяха я предупредили. По пътя винаги имаше жертви. Лио я бе предупредил и за това. Всъщност, тя трябваше да му отдаде дължимото. Отначало, когато пристигна в Ел Ей, го намираше за безумно смешен. Но никога не я бе предавал и всичко се случи така, както той го бе предвидил. Сякаш е знаел предварително.

Зад гърба ѝ се чуха стъпки.

— Тина? — извика тя. Не я беше виждала от известно време. — Ти ли си?

Този ден Сали имаше много работа и последното ѝ желание на света беше да си говори с Амбър. Опитваше се да вземе документите, които ѝ трябваха, от кабинета на Лио, и да се изниже покрай басейна, без Амбър да я забележи. Тя чу разговора ѝ е Марко. Но Амбър се обърна и я видя. Усмихна ѝ се лъчезарно.

— Здравей, Сали! Взех те за Тина!

Сали слезе по стълбите. Беше облечена безупречно, както винаги, със съвършена сива рокля от Армани, която разкриваше загорелите ѝ мускулести ръце. Отметна златистата си коса от лицето и се усмихна.

— Не си ли чула, Амбър? Не мога да повярвам. Ти прекарваш тук толкова време — не допусках, че не знаеш. Тина замина.

— Така ли? И къде замина?

Сали вдигна рамене.

— Просто си стегна багажа и замина за Пуерто Рико. Мария и Хосе също тръгнаха с нея. — Тя погледна Амбър с присвирти очи. — Не ти ли казаха?

Амбър се смути ужасно — до Сали се чувстваше като малко момиченце — и поклати объркано глава.

— Не знаех. Това е ужасно. Но за тях може би е добре. Просто ми се искаше... да се бяхме сбогували.

— Ще ти намеря адреса им или електронната им поща — изрече припряно Сали и се приготви да тръгва. Но преди да стигне стълбите, се обърна:

— Макар че, Амбър... прости ми, че ти го казвам, но знам следното: Лио смята, че не бива да се сближаваме твърде много с персонала.

— Но те бяха... — Амбър отпусна ръце в ската си. Невъзможно беше да го обясни на Сали.

— Тина получаваше заплата за работата си. И то много добра. Това не бива да се смесва с друго. Погледни ме! Аз също съм от персонала! — каза безгрижно Сали. И замълча, преди да нанесе финалния удар. — Както и Марко, струва ми се. Чух за написаното в списанието.

Амбър кимна:

— Може би си права.

Тя изглеждаше толкова изоставена, както бе седнала там сама, а се очакваше да изглежда блестяща и неподражаема: със сценарий в ската, на масичката до нея — студен чай, а на детинското ѝ лице — огромни слънчеви очила...

Сали се смили и я потупа по рамото. По дяволите, просто не можеше да не я харесва, въпреки всички усилия.

— Виж, малката — каза ѝ нежно. — Лио се връща утре и ще говориш с него за тези неща. Не се тревожи отсега. Понякога точно така стават големите бели, нали разбираш?

— Добре — отвърна Амбър, благодарна на Сали за първи път в живота си. — Права си.

— Ужасно неловка ситуация — каза тя, като въртеше непрестанно вестника в ръце. — Много съжалявам.

Лио седеше зад бюрото. Обърна стола си към нея и каза практически:

— Всъщност няма абсолютно никакво значение. Макар че, да си призная, никога не съм разбирал Марко. Оказва се, че той също не ми е бил почитател.

— Ами... — Амбър си загриза нокътя. Беше изпила две чаши вино, преди да дойде в кабинета му, за да се отпусне малко преди разговора.

— Не си гризи ноктите, Амбър — каза автоматично Лио. Повтаряше ѝ го вече няколко години. Тя обаче продължаваше да не го слуша и си гризеше кожичките. Това беше истинско предизвикателство за гримърките на снимачната площадка.

— Сега схващаш ли какво имам предвид? — възклика Амбър през смях. — Те не могат да разберат отношенията ни!

— Знам — усмихна ѝ се печално той. — Мислят, че съм някакъв дърт Лотарио, докато всъщност за теб съм по-скоро нещо като натякаща съпруга.

Над града навън се спускаше вечерта и пламтящото кълбо на слънцето, огненочервено и догарящо, нахлу в ниския кабинет и освети всичко в оранжево. Той стана.

— Не ми е особено приятно да твърдят, че съм два пъти по-едър от теб. — Тя се ухили. — Но да не се тревожим повече за това — добави той. — А може и да не е бил Марко, всъщност. Не се настройвай. Ти си звезда. Издигни се над нещата.

— Благодаря ти. — Понякога Амбър забравяше, че е една от най-големите филмови звезди в света. Тя поклати глава, дълбоко замислена за миг.

Лио се приближи, прегърна я през раменете и каза нежно:

— Хайде, стига! Не плачи, Амбър. Не си струва.

Лио беше едър и силен; в ръцете му тя се чувстваше опиянена и сигурна. Амбър впери поглед в него. По лицето ѝ се затъркаляха едри сълзи.

— Благодаря ти — повтори бавно тя, без да сваля очи от лицето му.

Той не отговори; стоеше срещу нея с мила усмивка. Но имаше ли нещо друго, нещо отвъд усмивката? Тя не знаеше, не беше сигурна... Зачервена от виното и от внезапния копнеж, който нахлу в нея като ураган, по-силен, отколкото бе допускала, че възможно, Амбър затвори очи, вдигна лицето си към неговото и го целуна.

Наведен над нея, Лио Ръсел се усмихна едва забележимо, после отвърна нежно на целувката ѝ.

Всичко вървеше според плана.

Новата икономка още не бе започнала работа — идваше само дневна прислужница. Сали беше в офиса и бяха съвсем сами. Лио бавно поведе Амбър към спалнята. Там отново я прегърна, като я галеше и люлееше в ръцете си, докато тя не започна отново да го целува, внезапно подлудяла от страст. Амбър почти не беше излизала с мъже, откакто дойде в Ел Ей. От доста време не беше правила секс, и той го знаеше добре.

Сега беше негова — щеше да бъде негова, и той не можеше да се сдържа повече.

Лио я съблече — красивата бродирана бяла блузка, елегантните бежови панталони — и я загледа. Стоеше пред него задъхана, гърдите ѝ се надигаха и спускаха.

— Сигурна ли си, че го искаш, Амбър? — попита той. Искаше тя да няма съмнения в действията си — не можеше да допусне грешка.

Амбър се приближи към него с широко отворени очи. Зениците ѝ бяха огромни от желание.

— Да — отвърна тя. В гласа ѝ прозвучала лека изненада. — Наистина искам, Лио. Моля те.

Тя потрепери и пъхна пръсти от двете страни на светлобежовите си дантелени бикини, които прилепваха пътно към перфектното ѝ, кадифено тяло. Изхлузи ги и се качи на леглото до него.

Лио преглътна. Това бе по-хубаво дори от представите му. Тя беше млада, съвършена и толкова страстна. Той вече беше възбуден до краен предел. Бе се научил да се контролира, но този път щеше да му е доста трудно. Тя се наведе над него, а зърната на малките й обли гърди напираха изпод бежовия дантелен сутиен... Лио простена тихо, протегна ръце и разкопча сутиена, а после плъзна ръка между краката й, докато я целуваше по гърдите, за да провери дали е готова. Беше страшно влажна и тясна. Стенеше името му. Милата, сладка, вежлива Амбър. Не му се вярваше, че най-после го получава от нея... Всичко вървеше според плана.

Той хвърли поглед към новоинсталираната, почти невидима камера в ъгъла на стаята. Бяха поставени навсякъде за всеки случай, след като в квартала бяха станали няколко обира, в неговата къща и в няколко съседски. Обикновено забравяше за тях, но понякога си запазваше по някоя касета, за да си я гледа...

Определено щеше да гледа този запис утре.

Амбър го гледаше смаяна. Не беше спала с много мъже, но все пак й беше ясно, че пенисът на Лио е огромен. Трябва да беше към... колко? — двайсет и пет сантиметра... Преглътна, още по-възбудена от преди.

— Моля те... — повтори тя. Лио я повдигна, нагласи я върху огромнния си твърд щръкнал пенис и влезе в нея с леко движение. Тя се отпусна докрай върху него, а той започна да я гали е пръсти по клитора, като я гледаше право в очите. Амбър отвори уста и задъхана, задвижи гъвкавото си тяло нагоре-надолу върху него, стисната здраво пениса му с мускулите си, а прекрасните й обли гърди с твърди зърна се поклащаха леко от движенията й.

Беше фантастично. За това бе работил така упорито през цялото време и, както си каза Лио, докато свършваше в нея с един дълъг, силен финален стон, беше по-хубаво, отколкото си го бе представял.

Беше получил каквото искаше. Винаги успяваше. Гледаше замъглените й от страст очи и се чудеше откъде ли ще дойде следващата тръпка. Амбър легна до него, мислейки, че може би това, което иска, е точно под носа й. С Лио беше сигурно. Вълнуващо, но сигурно. Той беше страхотен в леглото, беше мил и щедър, грижеше се най-вече за интересите й. А като гледаше високото му мускулесто тяло, опънато до нея на леглото, с все още възбуден пенис и гърди, които се

вдигаха и спадаха от тежкото дишане — да, тя определено можеше да го направи отново. Може би двамата наистина представляваха логична двойка.

Лио междувременно си мислеше почти същото, но по различни причини. Беше чакал, преди да направи крачката към отношенията си с Амбър, а и се налагаше да промени донякъде начина си на живот. Няколко неприятни инцидента от изминалите месеци го бяха постреснали, а и навярно животът с Амбър щеше да представлява нещо повече от този великолепенекс, за който бе мечтал от години. Той държа ръцете си далеч от нея, докато не се увери, че е готова; но да живеят заедно — това би било добре за бизнеса. Както се казваше в статията, която той бе поръчал да публикуват...

„Може би именно тя е онова, от което имам нужда в момента, а и тя самата го иска. Прекрасно момиче е и може да стане наистина моя. Изцяло и напълно, само моя. Тя е най-известната звезда в света и свършва в ръцете ми, като мълви моето име... Засега ми е достатъчна. Докато контролирам нещата, ще съм щастлив“, каза си той, а Амбър се гушеше в него.

На сутринта Амбър беше свенлива, но Лио се държеше, сякаш всичко е съвсем нормално. Отново я облада, този път легнал върху нея, като я целуваше, галеше и шепнеше името й. Когато тя свърши с вик, той скочи от леглото, като си тананикаше.

— Струва ми се, че Сали е долу. — Почеса се замислено по гърдите.

Амбър скочи в паника от леглото.

— Не се притеснявай, скъпа — каза Лио. — Няма проблем. Плаща ѝ се да мълчи. Няма да каже нищо на никого.

Амбър си спомни разговора с нея предишния ден.

— Ами... — Не беше много сигурна.

— Говоря сериозно. Ти си звезда и можеш да правиш каквото си искаш. Радвай се на това право — каза Лио, развеселен от тревожното ѝ изражение. — И ела долу да закусиш.

Когато излязоха на терасата, на масата беше сервирана богата закуска — плодове, овесени ядки, прясно изцеден портокалов сок. Когато ги чу, Сали излезе при тях. Не започна да увърта, нито се

шокира, че вижда Амбър, облечена в халата на Лио. Само им кимна и каза:

— Здравей, Лио. Е, вестниците здраво се забавляват с теб тази седмица, Амбър.

Амбър тъкмо си наливаше кафе и мислеше колко особена е ситуацията. Всичко ѝ се струваше съвършено нормално, но защо тогава се чувстваше толкова неудобно?

— Има проблем. Със сестра ти.

Лио вдигна рязко глава. Беше заинтригуван от мистериозната ѝ по-голяма сестра. Амбър вдигна ръка към устата си.

— Какво? Тя добре ли е?

— Всички английски таблоиди пишат само за нея — въздъхна Сали. — Извадих разпечатки от уебсайтовете. Ето какво пише в „Сън“.

Лио изсумтя и грабна листа. Започна да чете.

Амбър само стоеше като гипсирана.

— Арестували са я. Хванали я да продава кокаин на някакъв репортер — каза Сали.

Тя прехвърли поглед от Амбър към Лио.

— Не е ли време да се разграничим окончателно?

СЕСТРАТА НА АМБЪР СТОУН В СРАМНА АФЕРА С КОКАИН

СЕСТРАТА НА АКТРИСАТА Я НАРИЧА „БЕЗЛИЧНА“

Челси Стоун вероятно е най-известната от хрониката „Къде са те сега?“ — днес никой не си спомня, не имаше време, когато голямата сестра на Амбър бе звездата. Преди десетина години именно тя бе любимката на всички с ролята си на бунтарката гимназистка в „Деветте живота на Рокси“ — спомняте ли си? Хората, които я помнят, ще се ужасят от вида на бившата звезда на снимките от вчера сутринта, след като смъркала цяла нощ една след друга магистралки кокаин и накрая предложила да продаде малко на нашия репортер. Подпухнала и наддала доста от времето, когато за кратко бе на върха на славата, Челси все още се смила за звезда. „Амбър е певица, а не актриса — обяснила тя завалено. — Не е лоша, но е толкова безлична — само блудкови романтични комедии, една след друга. Това не е актьорска игра.“

Като доказателство, че наистина е стигнала дъното, бившата старлетка (горе вляво) извадила от джоба си малка торбичка и предложила на нашия репортер да си поделят дрогата срещу известна сума в брой. (Той отказал и предал снимките на „Скотланд Ярд“.)

СЕСТРИТЕ СТОУН ВЪВ ВОЙНА!

АМБЪР ОТВРЪЩА НА УДАРА: „НАРКОМАНКА“ ЧЕЛСИ: „ТЯ ЗАВИЖДА“

Една от най-успелите британски звезди, Амбър Стоун, бе принудена да направи изявление за по-голямата си сестра, Челси Стоун, която нас скоро се забърка в афера с кокаин и си навлече обвинения за притежание на наркотици и хулиганство.

„Обичам сестра си, но не мога да ѝ помогна, докато тя самата не си помогне — написа вчера тя на страницата си в социалната мрежа. — От години се опитваме да я подкрепяме, откакто за малко не изгуби живота си, шофирайки в пияно състояние, през нощта, когато почина обичният ми баща. Мисля, че има сериозни проблеми и само тя може да ги реши, като признае зависимостта си и потърси медицинска и психологическа помощ. Когато го направи, аз ще я подкрепя.“

Снимките веднага станаха хит номер едно по целия свят; седмицата беше слаба, понеже беше август. Амбър отново бе в класацията с новия си филм и славата ѝ растеше главоломно. Челси бе паднала толкова ниско. Вече никой дори не си спомняше, че някога е била известна, а още по-малко, че е сестра на Амбър Стоун.

Бяха открили телефонния ѝ номер и от вестниците звъняха безспорно. Никой от приятелите не ѝ се обади; изглежда, нямаше такива. Челси се сви на дивана и лежа цял ден, загледана нещастно в отсрешната стена и заслушана в шума, идващ откъм фотографите, които се бълскаха пред вратата ѝ на Лаброук Гроув и от време на време подвикваха името ѝ.

Значи това е да стигнеш дъното.

Тя не знаеше какво да прави. Все още бе на успокоителни заради катастрофата. Имаше нужда от тях, но те влияеха на алкохола и на всичко друго. Последните няколко години бяха като мъгла. Тя харчеше наследството си за наркотици и пие на до късни нощи с непознати. Не ѝ оставаше нищо, нищо конкретно за живота ѝ. Okaza се такава идиотка, сега го виждаше ясно... но, за бога, как бе стигнала дотук? Защо?

А най-ужасното от всичко бяха думите на Амбър. Знаеше, че е обидила сестра си с твърдения, в които дори не вярваше, но как само бе реагирала Амбър — студено и спокойно, толкова типично за нея!

Челси неколкократно опита да ѝ се обади, но без успех. Амбър наистина полагаше усилия да се дистанцира, да постави нещо повече от океан и континент помежду им. Сякаш вече дори не бяха роднини.

Подсмърчайки, Челси вдигна телефона. Знаеше, че трябва да се обади. Но не беше особено въодушевена.

— Мамо?

Гласът на Маргарет се чуваше ясно, въпреки че говореше от студиото в Ел Ей, но Челси долавяше тревогата в тона ѝ.

— Как си, мила? Не ми звучиш добре.

Обля я вълна от мъка.

— О, мамо! Тук е ужасно, навсякъде е пълно с фотографи... Обаждам се да ти кажа колко съжалявам, че се забърках в тази история с наркотиците и другите глупости.

— Челси — каза остро гласът отсреща. — Ти ли си?

— Мамо? — Челси се изправи и седна. — Да, просто казах... Как си ти?

— О! — Маргарет изсумтя. — Помислих, че е Амбър. Ти си значи. И щастлива ли си? А?

— О, мамо, изслушай ме, моля те — припряно каза Челси. — Ще потърся помощ. Вече говорих с...

— Не, ти ме изслушай, мило момиче — гласът на Маргарет премина в съскащ шепот. — Аз съм на снимачната площадка и чакам сестра ти да излезе от гримьорната. Тя сега снима нов филм и твоите глупости ни най-малко не ѝ помогат. Защо го направи, Челси? Просто не разбирам. — Маргарет цъкна с език. — Защо си такава?

Стисната телефона под мишница, Челси обгърна тялото си с ръце и се и се залюля напред-назад.

— Съжалявам, мамо... Постъпих страшно глупаво. Аз... не знам. Всичко ми се струва толкова ужасно. Защо животът ми тръгна така? — Гласът ѝ пресекна. — Просто съм толкова...

— Нямам време за това — отсече Маргарет. — Откакто умря баща ти, се показваш само по нощните барове с разголени гърди. — Маргарет повиши тон. Челси отдавна не я бе чувала да губи хладнокръвието си. — Вечно си пияна. Държиш се като... пачавра! Разнасят те по всички вестници. Дори тук. Почнаха да питат Амбър дали и тя не е имала някога проблеми с наркотиците. — Гласът ѝ вече

звукеше почти истерично. — Представяш ли си? Амбър! Сякаш би могла!

„Да. Боже, тя е толкова скучна.“ Челси затвори очи.

— Майко, моля те, чуй ме. Не исках да кажа това за Амбър, просто не бях на себе си... Искам да говоря с нея.

— Не, повече не искам да те слушам, Челси. Тя ти купи кола, а ти какво направи в замяна?

Челси зяпна от изненада.

— Тя ли плати колата?

В гласа на Маргарет се прокрадна мрачно задоволство.

— Да, мила моя. Все някога трябваше да го научиш, нали? Няма никакво наследство. Ваща ти не ни остави никакви пари, когато се самоуби! Всичко е от Амбър. Тя плаща всичките ти глупости през цялото това време, а ти как ѝ се отплащаш? — Маргарет направо съскаше, като чайник, пълен сpara. — Отплащаш ѝ се, като влачиш името ѝ из калта! Ти... ало? Ало? Челси, чуваш ли ме? Ало?

Но линията прекъсна.

Щом остави слушалката — там, на хиляди мили от Лондон, на снимачната площадка в Бърбанк — Маргарет изпита дълбоко чувство за вина. Осъзна, че е била прекалено сурова с Челси.

Маргарет мразеше да не е права. Разбираще, че си го изкарва на Челси за нещата, за които тя не е виновна. Не беше виновна, че се е родила тогава, или че всеки път, когато я погледнеше, виждаше в нея нещо от единствения мъж, когото беше обичала. А Челси не знаеше нищо за това.

Наоколо сценичните работници разнасяха декори и подготвяха нова сцена в съседното помещение, докато чакаха Амбър. Маргарет излезе от огромната сцена навън под яркото небе и белотата на подобните на хангари сгради я заслепи след здрача вътре. Спомни си нощта, когато намери Джордж, увиснал от куката на тавана, и примигна, сякаш се мъчеше да не припадне там, на място. Спомни си и бележката, която беше оставил Джордж и която тя не показа на никого.

Моля те, моля те, кажи на скъпата ми Челси, че вината не е нейна. Трябваше да го направя. Сега вече знам

със сигурност. Не мога да лъжа повече. Кажи на моите момичета, че ги обичам.

„Моля те“. Маргарет преглътна и изглади една невидима гънка на полата си.

Тя никога не мислеше за Джордж, освен ако не се налагаше. Беше тренирала мисълта си да го забрави, доколкото е възможно, и отговаряше на въпросите за покойния си съпруг с механична любезност, което означаваше, че не ангажира мисълта си с това какво се бе случило в нощта на смъртта му, нито с факта, че както преди, така и сега тя в действителност не приемаше неговата същност.

Да намериш трупа на съпруга си само по себе си е ужасно. Не по-малко ужасно е да откриеш, че е бил на ръба на банкрота — но на това отгоре да разбереш, че е бил гей... Истината беше, че Маргарет никога не осъзна чувствата си по този въпрос. Толкова дълго бе полагала усилия да постигне максимално възможното, да потиска истинските си чувства и да отхвърля всичко, което не се вписва в плановете ѝ.

Тя не говореше и с Дерек, освен ако не беше абсолютно наложително. Изхвърляше от съзнанието си и всички хубави спомени с Джордж. А сега разбра, че е направила точно същото и с Челси.

Тя взе телефона и набра номера на Челси. Обичаше голямата си дъщеря — разбира се, че я обичаше въпреки всичко, а освен това Челси бе преживяла много. Изглежда, бе дошло време да загърбят миналото. „Номерът не може да бъде избран — каза гласът на оператора. — Моля, опитайте отново по-късно. Номерът не може да бъде избран.“

Тя продължаваше да звъни и на мобилния, и на стационарния на Челси.

Но никой не отговаряше.

Когато Маргарет се свърза с телефонната компания няколко часа по-късно, защото вече наистина се бе разтревожила, я информираха, че номерът е закрит. От мобилния оператор казаха същото: договорът с тях е прекратен и номерът е закрит. Челси бе напусната апартамента и бе заминала — кой знае къде! Но всъщност, въпреки че се опитваше да

положи повече усилия в търсенето, Маргарет по-скоро не искаше да знае какво ще прави дъщеря ѝ оттук нататък.

За Челси разговорът бе твърде труден.

Това беше дъното. Тук и сега. Бе съвсем очевидно.

Тя затвори телефона, а в ушите ѝ още звучеше кресливият глас на майка ѝ. Обгърна се още по-плътно с ръце, а сълзите вече се стичаха свободно по лицето ѝ.

През всички тези години е била издържана от по-малката си сестра. Челси често говореше с презрение за това как сестра ѝ се е продала, а се оказа, че е живяла от спечеленото от нея, докато тя, Челси, лежеше в леглото, спеше с непознати, дебелееше и подпухваше с всеки изминат ден... Беше се превърнала в гадна свиня. Мразеше се.

А същевременно животът ѝ беше субсидиран от сестра ѝ, която не искаше да говори с нея и която плащаше сметките ѝ, понеже искаше да е сигурна, че черната овца в семейството няма да свърши в някоя канавка. Това би бил невероятен край на трагичната история на Челси Стоун, но пък не би отивал особено на Амбър, нали така?

Челси стана и огледа малкия апартамент, в който живееше нещастния си скапан живот вече от години, и кимна бавно.

Време е за промяна.

Може би наистина е трябало да стигне до дъното, за да си възвърне гордостта. Тя мина бързо през стаите и започна да събира само най-необходимото, като остави всичко, което може да е било купено с парите на Амбър.

После затвори вратата след себе си, слезе долу в занемареното фоайе с протрит килим и мръсни следи по старите, прокъсанни тапети. На входната врата спря. Навън бяха фотографите, чуващи ги как жужат злонамерено като гнездо оси. Какво да направи?

Тя почука на вратата на съседката от първия етаж.

— Джоун — каза тя на изпълнената с подозрение старина, която най-сетне отвори. — Джоун, имам нужда от голяма услуга.

Джоун поклати глава:

— Пак ли си загуби ключовете, миличка?

— Не — отвърна Челси и примигна. Не биваще да плаче. — Нищо подобно. — Тя метна голямата чанта през рамото си. — Трябва

да изляза от сградата. Но фотографите са навън.

— Забелязах — мрачно каза Джоун. — Какво си направила пак?

— Нищо, нищо — каза припряно Челси. После погледна Джоун право в очите. — Ами, поредната беля, струва ми се. Но поне никой не е пострадал. Просто... — пое си дълбоко дъх — ... заминавам за известно време и не искам да видят, че съм тръгнала. Трябва да изляза оттук.

Тя преглътна мъчително.

Джоун внимателно се вгледа в лицето ѝ. Челси беше истински кошмар за съседите — шумна, скандалджийка, страшно разхвърляна. Понякога я намираше заспала пиянски сън на мръсните стълби, а веднъж дори на прага ѝ. Водеше в дома си всякакви хора, от кол и въже. Джоун беше ужасена.

Но всъщност харесваше Челси. Просто ей така. Защото тя можеше да се смее от сърце и беше забавна, не гледаше на Джоун отвисоко и когато говореше с нея, в гласа ѝ никога не звучеше онази нотка „приказвам на дъртачка“. Носеше ѝ понички, пиеха заедно чай и разпитваше Джоун за младостта ѝ като хористка в Уест Енд.

Да, тя я харесваше. Челси дори ѝ напомняше за самата нея като млада.

— Влез — каза Джоун, без да сваля очи от обляното ѝ в сълзи лице, все още красиво, макар и бледо и подпухнало. Тя потупа Челси по рамото.

— В задния двор има врата, която води почти направо до метрото. Разбра ли?

— О, благодаря ти, Джоун! — Челси я прегърна. — Мамка му, ти си направо царица. Ще ти се отплатя някой ден, обещавам.

— Не ругай — каза Джоун и се освободи от прегръдката ѝ. — И не се тревожи, мила. Просто се оправяй! — Тя я потупа по бузата. — Ти си добро момиче, нали?

— Да. — Челси се усмихна за първи път от много време насам. Преметна чантата си през рамо и изчезна към двора.

Когато излезе на Ладброук Гроув, Челси взе такси до един офис в Сохо, близо до Голдън Скуеър, целият от стъкло и бетон, където я насочиха към най-горния етаж.

— Здравей, скъпа — каза човекът отсреща и тръгна към нея. — Разбрах, че си имала неприятности. Какво мога да направя за теб?

Челси знаеше как да изиграе дадена сцена добре.

— Здравей, чичо Дерек — каза тя. — Любимата ти племенница има нужда от услуга.

Дерек мълчеше, просто я гледаше усмихнат и си играеше със златните си копчета за ръкавели.

— Така ли? — каза най-после. — Разкажи ми. Ще направя абсолютно всичко за теб, Челси. Знаеш го.

Челси преглътна.

— Имам нужда от работа. Независимо каква. Трябва да започна да се издържам сама. Искам татко да се гордее с мен.

Дерек я наблюдаваше внимателно.

— Той винаги се е гордял с теб, мила моя — каза той. — Винаги, до ден-днешен.

Възрастта бе проявила благосклонност към Дерек Стоун. Тази година той бе навършил петдесет и се принуди да си направи равносметка. Това, което видя, му хареса. Гъстата му тъмна коса почти не беше побеляла, очите му бяха тъмносини както винаги, ходеше да тича в събота и неделя и се хранеше разумно, за да не пълне. Можеше да си позволи хубав костюм, пътна копринена вратовръзка, златни копчета за ръкавели и всичко останало. Да, Дерек съзнаваше, че се е справил доста добре в сравнение с много други. В сравнение с онези, с които бе лежал в затвора, както и с повечето му служители и със старите му приятелчета от Сохо — продавачите от пазара бяха прегракнали и със зачервени носове, с торбички под очите, следствие от години недоспиване и разтреперани сутрини без доза. Мадамите или бяха мъртви, или бог знае къде, хазияте и бизнесмените или си бяха сменили занаята, или бяха отишли в пандиза като него. Но той се бе измъкнал, бе продължил нататък, беше се справил, подпомогнат от онова нетърпение, което го движеше в живота.

Дерек винаги бе успявал да се възползва докрай дори от най-ужасната ситуация, да обърне всичко в своя полза. Контакти в затвора, приятели от кръчмите — тези блестящи сини очи, които бяха присъда за толкова много момичета (и момчета), когато искаше нещо от тях — бе се издигнал до върха, бе инвестирал разумно, бе направил няколко големи пробива. А през годините не се появи някой, с когото да сподели спечеленото. Казваше си, че е късметлия, че може да прави каквото си иска... Дерек не вярваше в разкаянието. Но понякога се чудеше какво ли би било, ако...

Радваше се, че Челси го моли за помощ. Но беше много опитен, не се съгласяваше от половин дума.

— А Маги какво мисли по въпроса? — Челси го погледна неразбиращо и той бързо се поправи:

— Майка ти. Маргарет.

— Маргарет да върви по дяволите — отряза го Челси.

Дерек поклати глава.

— Сериозно говоря. Вече не ми пука за нея. Нито за оная разлигавена кучка, сестра ми. Оттук нататък сама ще си плащам всичко в живота. Трябва да стъпя на собствените си крака. Просто ми трябва един малък успех — каза тя почти умолително. — Ще работя като вол. Готова съм на всичко. Моля те, ще ми помогнеш ли?

Дерек я погледна внимателно.

— Ти май наистина си сериозна?

— Да — тихо каза Челси.

Той забеляза пламъка в сините ѝ очи — нещо, което не бе виждал отдавна. Двамата не се бяха срещали често през годините и когато това се случеше, за него бе страшно мъчително. Челси беше винаги пияна, раздърpanа, самовгълбена, смущаваща.

Той сега се обвиняваше, че е допуснал тя да стигне дотам. В крайна сметка, не беше ли негова отговорността за нея? Искаше му се да се срита от бяс. Оказа се най-обикновен негодник, който бяга от отговорност, когато е трябало да вземе нещата в свои ръце. Радваше се, че отново вижда искра в очите ѝ — тя бе осъзнала, че е време да се промени.

Дерек тупна с ръце по масата.

— Ти си наред, мила. Можеш да останеш при мен една седмица, докато се уредиш. А сега, дай да се уговорим нещо, а?

Да, колкото и да бе странно — а може би именно защото никой не му бе постлал — Дерек Стоун бе преуспял. Истински преуспял мултимилионер.

Той понякога се смееше, като се замислеше за положението си. Беше си взел поука. Сега знаеше къде да тегли чертата и вече не беше безмозъчният идиот от миналото, който не си плащаше наема и се излагаше на всяка крачка.

Времето в затвора го бе понаучило на едно-две неща. Уроците идваха най-вече от останалите пандизии. Беше се свързал е няколко корумпирани ченгета, които също излежаваха присъди там. Беше се научил кого да поласкае, кого да избягва и откъде идват парите. В началото на 80-те, преди бума, беше купил доста места в Сохо. Сохо още беше истински вертеп, както по времето, когато срещна Маги, преди веригата „Ол Бар Уанс“ и лъскавите пицарии, които превърнаха

квартала в обикновен парк за забавления. Сега вече цените бяха космически, а той седеше върху пачките.

Все още притежаваше няколко вариетета. Но „Амурс дю Дерек“ отдавна се бе стопил в миналото. Сега клубовете му бяха от доста по-висока класа, а не мизерните бардаци от преди. Поне не и в неговите очи. Той беше кралят на пилоните и на частните танци. Дерек беше кралят. Имаше цяла верига от не особено дискретни заведения, пръснати из Сохо и Уест Енд, които се пълнеха всяка вечер, в дъжд и сняг.

Смешна работа, как се бе обърнало всичко, но междувременно бяха пострадали доста хора и сега Дерек не знаеше как да поправи нещата.

Знаеше си, че се бе проявил като истински идиот. Избяга с онази тъпа кучка Камила, не защото я харесваше, а защото се ужасяваше от обвързването с Маги и детето ѝ. Маги беше толкова сериозна, толкова невинна. Когато погледнеше в прекрасните ѝ зелени очи, се чувстваше като евтина дрънкулка, недостоен за нея, а освен това искаше и парите, които можеше да му осигури бащата на Камила. Но не му бе отредено да прекара живота си с лъскава коза като нея. Тя го третираше като измет и го караше да се чувства като помияр.

Маги, от друга страна, също се отнасяше към него като с измет — защото още го мразеше, а не защото смяташе, че е такъв. И, странна работа, на Дерек това му му бе приятно.

Той все още я харесваше, впрочем.

Обичаше дъщеря ѝ. Обичаше и Амбър, макар че тя му напомняше за Джордж, а и в сърцето на Дерек тлееше мъка по Джордж, от която просто не можеше да се отърси. Липсваше му наивният му женствен брат, и то все повече, с всеки изминал ден. В присъствието на Амбър се чувстваше неудобно. Усмивката ѝ бе също като на Джордж — свежлива, неуверена, прекрасна. Тя пронизваше сърцето на Дерек като нож.

Но не и Челси.

Тя беше неговото момиче.

И сега бе време да види от какво тесто е замесена.

— Ето, това е. — Дерек бутна вратата и пусна Челси да влезе първа. Тя примигна и очите ѝ бавно привикнаха към мрака.

— Добре дошла в „Сафари Сами“, новата ти месторабота.

Той се усмихна широко, докато Челси пристъпваше навътре в тъмното. Тя не беше сноб. Харесваше ѝ да се смята за момиче от баровете, а не никаква лигла, която ходи по коктейли. Предпочиташе компанията на мъжете. Но това... не, моля ви. Челси свърси вежди, докато се провираше през бара.

Определено три следобед не беше най-доброто време за бар, където момичета танцуват на пилон, но в „Сафари Сами“ си беше гадно, независимо от часа на деновонощието. От сафари темата на човек направо му призляваше. По стените бяха накачени отвратителни зелени пипала, розови найлонови тигрови и леопардови кожи покриваха диваните и столовете и просветваха зловещо на матовата светлина.

Челси, която смяташе, че всичко с мотив на леопардова кожа е много шик, направо изтръпна. Горе на мръсната, изтъркана сцена стърчаха два пилона. Около единия неуверено се въртеше едно момиче — болезнено слабо, с отпуснати крайници, с бледоруса увисната коса. Силиконовите ѝ гърди изобщо не помръдваха — приличаха на топки, залепени за детинския ѝ костелив гръден кош.

Челси огледа собствената си доста пищна фигура и въздъхна. Навсякъде вонеше на цигари и евтин афтършейв. Не, това изобщо не беше кич — просто беше потискащо.

— Клубът би трябвало да носи пари — обясни Дерек, щом седнаха на бара и Челси си взе чист ром и кока-кола.

— Чаринг Крос е на една пряка, мястото е страхотно и наоколо е пълно с подобни заведения. Но напоследък нещо не върви.

— Интериорът е кошмарен, Дерек. — Челси бе напълно откровена. Тя се опитваше да не гледа жалката фигура на сцената. — Изглежда така, сякаш някой е повърнал насред джунглата.

Дерек разклати птието в чашата си и я погледна с интерес.

— Точно ти нямаш право да критикуваш, съкровище. Слушай ме сега. Не твърдя, че това място е първокласно, но е с добро местоположение и би трябвало да се пръска по шевовете. Не разбирам какво става. Но иначе бизнесът ми върви чудесно и не ми се занимава с това. Имам си друга работа. Затова реших да ти го дам за шест месеца, да видя как ще се справиш.

— Какво? — Челси го гледаше неразбиращо. Мислеше си, че ѝ предложи да работи зад бара. — Но аз... не мога да управлявам бар,

Дерек!

Дерек кимна към една врата до сцената.

— Това е стаята на управителя — каза той. — Каня те да станеш новият управител на „Сафари Сами“. И без това, ако не потръгне до март, смятам да го затворя. Искаш ли го, или не?

Челси погледна голямата сцена, добре заредения бар, хубавото разположение на помещенията, което придаваше интимност на заведението, но все пак беше просторно. Мястото си го биваше — с хубаво разположение, просто бе недомислено. Тя може и да не разбираше нищо от управление на заведения, но знаеше, че мястото е добро. А защо Дерек не го знаеше? От друга страна, не може да знае всичко. Биваше го, когато нещата бяха очевидни.

Тя, от своя страна, беше добра, когато нещата са сложни и объркани. Когато всичко се е скапало.

Челси кимна и се усмихна.

— Мисля, че си луд. Нищо не разбирам от тези неща.

— Това е без значение, Челс — каза той. — Аз ти вярвам.

Пробвай се.

„Вярвам ти“. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Благодаря ти, чicho Дерек. Задължена съм ти.

Очите им се срещнаха над чашите. Той тихо изрече:

— Миличка, за мен е удоволствие да ти помогна. Никога не го забравяй.

Честно казано, Дерек не очакваше особено много от Челси в „Сафари Сами“. На практика бе на ръба да го затвори. Вървеше на загуба и той си каза — какво толкова, нека се пробва, да се опита да си стъпи на краката!

Изобщо нямаше представа в какво се забърква.

Още първия ден Челси затвори клуба временно. И впрегна персонала и портиера на работа, да разчистят мебелите, пода и стените. После убеди Дерек да отдели малко пари и да го преобзаведе; постигна го за рекордните три седмици — беше свикнала да получава каквото иска и знаеше как да се оправя с бояджиите и дизайнера. Дерек гледаше изумен, но щастлив. Малката въобще не се стряскаше от нищо.

Докато клубът беше затворен, Челси уволни всички танцьорки и им даде двумесечна заплата като обезщетение. После докара един барман от малък елегантен бар, който умееше да прави коктейли, и го назначи за главен барман; уволни киселия дърт развратник, който идваше на работа просто за да мастурбира, като гледа момичетата. Уволни и заместник-управителя и докара едно момче, току-що напуснало един от баровете, където Челси ходеше да пие, в другия край на Сохо. Ние нови танцьорки, момичета е добре изваяни форми, които изпълняваха номерата си е известно чувство за хумор, малко бурлеска, в духа на старите стриптийз клубове. Плащаше им повече, но те знаеха как да говорят с клиентите, как да ги накарат да платят за личен танц и как да го правят с хумор и умение, а не защото са полугладни източноевропейки, които трябва да плащат на някой сводник мутра.

И смени името. Край е това „Сафари Сами“. Нарече го „Рокси“. Не можеше да си представи друго име, а и й харесваше вицът в името, който си знаеше само тя.

Три месеца след като пое „Рокси“, клубът отчете огромна загуба, понеже старите клиенти го бяха напуснали и не се върнаха повече. Но на четвъртия месец започнаха резервации, след като се появиха нови клиенти, които идваха в бара за първи път... и се връщаха постоянно.

След като работи пет месеца, някъде към Коледа, Челси направи реклами листовки и ги остави във всички клубове в Сохо. В тях предлагаше отстъпки за групи и служебни събирания. Момичетата харесваха „Рокси“, защото мястото беше приятно, а не зловещо като повечето други подобни, а женските купони носеха печалби чак до Нова година.

Към февруари две хиляди и трета, шест месеца след като пристигна при Дерек потънала в сълзи, клубът вече беше известен. И носеше такива приходи, че Дерек даде на Челси премия и й повиши заплатата.

— Ти си го заслужи — каза й той. — Имаш истински нюх за бизнес.

Седяха в офиса на Челси, далеч от естествената слънчева светлина — по стените имаше само снимки от клуба, таблици и графики, папки и тарифи и, съвсем не на място, еднаboa от пера. Тя взе с усмивка чека и го пусна в чантата си. Пиеше й се нещо, но се бе

заклела вътрешно — никога вече наркотици и никакъв алкохол, освен ако е била будна над дванайсет часа. И колкото и да е странно, тази клетва свърши работа, може би защото тя толкова много искаше това да се случи. Имаше желязна воля и можеше да я огъва накъдето си поиска...

— Благодаря ти, чичо Дерек — каза тя. После приглади стегнатата пола на прилепналия, добре скроен костюм. Носеше го винаги в комбинация с блуза от червена дантела и черни мрежести чорапи, които ясно говореха на всички какво ги очаква. Знаеше достатъчно, за да разбира, че видът ѝ трябва да отговаря на стоката, която продава — и тя с усмивка продавашеекс.

— Страшно си прав, че съм ги заслужила. И трябва да ти кажа — чувството е невероятно.

Челси бе от онези хора, които се потапяха напълно в това, което вършат, независимо дали е актьорско майсторство, пиянство или управление на стриптийз клуб. Харесваше ѝ новият живот. А Дерек само стоеше отстрани и гледаше изумен как Челси води клуба към нови висоти. Опита се да я накара да поеме и други клубове, но тя не искаше.

— Наистина съм добра в това, но трябва да придобия още опит — обясни му тя. — Може би, някой ден.

Но всъщност тя просто обичаше конкретно този клуб, харесваше ѝ как го бе префасонирала по свой начин. Беше боядисан на розови и бели ивици, с дизайнерски полилей и пикантни постери на някогашни стриптийз звезди, с великолепни менюта за напитки и коктейли във формата на женско тяло. Искаше да внушава чувството, че клиентът се намира в стар френски будоар — и се надяваше да е успяла. Но не искаше да надхвърля границата на възможностите си, а и част от нея се чудеше дали ще се занимава с това до края на живота си. Само една малка част — но тя я обичаше, защото единственото нещо, което все още караше Челси да потръпва, беше актьорската игра, и тя все още не бе готова да се откаже от нея завинаги.

И все пак, успехът на „Рокси“ силно я гъделичкаше. Харесваше ѝ да е сред изпълнителите, обичаше сцената късно през нощта. Наси си апартамент в Сохо. Беше страхотно да върви през тихите улици рано сутрин, когато продавачите започват да наредят сергиите, а небето се обагря в розово и синьо; обичаше да гледа събуждането на града. Спеше през деня и работеше през нощта. Това ѝ беше много удобно.

Започна да завързва и приятелства. Гарет, заместник-управлятелят, когото нае, тъкмо се бе разделил с интимния си приятел и му трябваше компания за дълги нощи запивки. Челси бе повече от щастлива да запълни тази липса. Понякога към тях се присъединяваха някои от момичетата и барманите в клуба. Знаеха къде се намират разни по-забутани барове, в малките улички от другата страна на Хануей Стрийт или отвъд Бийк Стрийт.

Освен това съществуваше и клуб „Феникс“, бар за актьори и музиканти, който представляваше задимено мазе, цялото в пощенски картички от различни вариетета, разположено под театър „Феникс“, на Чаринг Крос Роуд. Там имаха достъп само хора, обвързани по някакъв начин с актьорската професия или с музиката, пиецето беше евтино, беше отворено цяла нощ и посетителите винаги бяха невероятни. Човек можеше да си поприказва с някои много интересни хора. Не приличаше по нищо на „Граучо“ или „Сохо Хаус“, винаги пълни с изроди, които смъркват кокаин и се фръцкат с последната си реклама за скъпа кола.

Челси презираше всичко това. Във „Феникс“ влизаха само хора, които си изкарваха прехраната от музика, филмово изкуство или танци. Не беше важно колко пари печелиш, нито какви връзки имаш. Тя обичаше това място.

Там беше в анонимност — никой не се интересуваше от нейните неприятности с таблоидите, нито от известната ѝ сестра. Напротив. Там тя бе наравно с актьорите, разменяше с хората мнения и идеи за нови шоу програми и се разтоварваше сред приятели от тежкия работен ден, чувствайки се у дома си в един свят, който познаваше и където я приемаха. Беше прекрасно да си е отново у дома.

Гарет първи го предложи. Бяха във „Феникс“ една късна съботна вечер — по-скоро ранна неделна утрин.

— Ей — каза той и махна на Челси, която пушеше яростно и си говореше в ъгъла с Конър — актьор, по когото сипадаше. — Челси, я ела тук! Тоя няма да спи с теб, затова го зарежи! Искам да ти кажа нещо.

Челси се извини, бузите ѝ пламнаха, а Конър се обърна отново към Сара, елегантната му партньорка в новия мюзикъл.

— Какво? — изсъска тя. — За бога, Гарет, ти си такъв педал! Аз просто... — А после разбра, че Гарет говори с някого, и добави: — Здравей, Вики, как си?

— Благодаря, добре — отвърна Вики и я целуна по бузата. — Само че...

— Скъпа, Вики има нужда от място, където да репетират новото шоу, което поставя. Имат номер в някакво вариете наблизо след две

седмици! — Гарет се палеше лесно, когато беше пиян.

— Да — кимна Вики. Тя танцуваше в стриптийз заведения; освен това пееше и знаеше някои наистина гадни истории. Артистичният ѝ псевдоним беше Маргерит. Беше родена в Рочдейл и не цепеше басма никому.

— Трябва ни място, където да репетираме, защото не можем да ходим в бара преди програмата.

— Ами, няма проблем да използвате клуба. Не работим в неделя. Заповядайте. Какъв е номерът?

— Кабаретна програма — обясни Вики. — Най-различни работи! Джасмин прави нейния номер с коледните лампички. Трябва да видиш къде ги крие, за да повярваш. — Тя извъртя очи нагоре.

— Майтапиш се — възклика Челси.

— Ни най-малко — отвърна Вики и обърна остатъка от водката с тоник. — А Конър... — тя махна с ръка към красивия актьор, който все още говореше оживено със Сара — ... Конър Великолепни разказва вицове. Трупата ни е от осем души. Аз се събличам и пея, имам нова програма с пискюли с цветовете на американското знаме. Страхотна работа.

— Жестоко! — възклика Челси. — Може да дойда да погледам.

— Може и ти да участваш, ако искаш — предложи Вики. — Това е най-малкото, което можем да направим.

— А, не — отсече Челси. — Вече не играя.

Вики я погледна изумена и каза:

— Луда работа. Помисли си пак. Бихме се радвали да си част от трупата.

Челси учтиво, но твърдо поклати глава в знак на отказ.

— Не, не. Стига толкова — отвърна тя, макар и да не го мислеше.
— Не е за мен това.

И с това скромно начало „Неделният клуб“, както го нарекоха, се превърна в институция, в място, където се събират актьори. След като свършеше програмата в кабарето, те се прехвърляха в „Рокси“ в неделя, просто защото там се забавляваха повече от всяко. Разказваха си вицове, репетираха, пееха стари кабаретни песни — просто един за друг. Не се афишираха, но хората започваха да говорят, а между тях се появи привличане още от самото начало.

Програмата на Вики и Конър беше в доста свободен формат, сякаш се намираха зад кулисите, и единственият декор беше раздърpana кадифена завеса, окачена наопаки. Всичко беше неофициално и завесата определено допринасяше за това.

Отначало играеха за себе си. Вики написа няколко песни, а новият интимен приятел на Гарет, пианистът Макс, им акомпанираше. Понякога гаджетата на изпълнителите идваха да гледат. Те седяха възпитано на раирани дивани, а горе на сцената актьорите играеха около пилоните, на които предната вечер бяха танцуvalи момичета.

Отначало Челси само гледаше, седнала отзад с кръстосани ръце, пиеше водка с лимонов сок и сода и се усмихваше доволно. Но един ден Вики я накара да се качи на сцената.

— Хайде, Челси — нареди тя. — Та това е клубът на Рокси, искаме да те чуем. Какво ще ни изиграеш?

Челси скръсти ръце още по-упорито и се засмя, а всички от групата се обърнаха към нея и започнаха да я умоляват на висок глас.

— Няма начин — отсече тя, клатейки отрицателно глава. — В никакъв случай. Вие си продължавайте.

— А, не — тропна с крак Вики. — Минаха вече четири месеца, а аз знам, че си по-добра от повечето от нас. Съжалявам, момчета. — Тя погледна към останалите. — Хайде, качвай се.

Тази вечер тълпата зяпачи беше по-голяма от обикновено. Те започнаха бавно да ръкопляскат и накрая тя нямаше избор, стана и тръгна с бавна крачка към сцената.

— Не съм подготвила нищо... Не знам какво да изпълня — прошепна на Вики, докато се качваше. Вики само поклати глава с усмивка.

Челси се качи на сцената. Странно, досега въобще не се бе качвала тук, на собствената си сцена, през всички тези месеци. Тя застана в средата, примигвайки срещу прожекторите. Леко се прокашля в микрофона и каза с дрезгав глас:

— Здрави. Аз съм...

Насреща си различаваше само сътни сенки, но никакви лица. Публика, изпълнена с очакване. Беше минало толкова много време. Тя се наведе и прошепна нещо на Макс, който чакаше на пианото, после се изправи и изпя „Пускайте клоуните“.

Гласът ѝ не беше кой знае какво и на моменти поддаваше, но песента бе написана именно за не особено силен глас. Беше тиха, трогателна, язвителна, за човек, пропилял възможностите си и направил много грешки, които са опростили живота му.

Накрая настъпи пауза, а после — бурни ръкопляскания. Тя се поклони. Не бе свикната с жива публика, но си помисли, че може да ѝ хареса някой ден. Благодари им, а после бавно заговори.

От „Тийм Аут“, Лондон, март 2004:

„НЕДЕЛНИЯТ КЛУБ“

Най-якото място за истински познавачи е неделя вечерта в „Рокси“. Мястото, където през седмицата се показва лъскав стриптийз, в неделя вечер се превръща в театър с представление с най-високо качество. Това е нещо като шоу в шоуто и там играят някои от най-сензационните млади актьори от Уест Енд. Отначало всичко започва като място, където изprobват новите си идеи (появрайте, не е чак такъв купон да играеш „Мадмоазел Госпожица“ осем пъти в седмицата), но сега вече шоуто става все по-популярно, а истинската сензация е Челси Стоун — помните ли я? Тя изпява няколко песни, казва няколко вица и е наистина трудно да повярваш, че е още само на 26 — гърленият ѝ глас и едновременно хубост напомнят за зрялата Елизабет Тейлър: понатежала, преминала през мелница на живота, с тежък черен грим, но абсолютно, съвършено неподражаема.

Въздържана и интимно позната, ние виждаме възраждането на една звезда.

Челси седеше зад кулисите, в съблекалнята на танцьорите, която се ползваше от актьорите в Неделния клуб за гримърна и склад. Готовеше се да смени опънатата по тялото рокля с дънки и да измине краткото разстояние до дома.

Нейният малък клуб, малката й империя, всичките му проблеми и тревоги през седмицата се стопяваха, когато се качеше на сцената със стегната на кок гъста черна коса, тъмносини очи, подчертани с молив по модата от 60-те, и започваше своето изпълнение — онова, в което бившето дете-звезда се превръща в шизофренична дива.

Боже, това толкова ѝ харесваше!

Тя се погледна в огледалото. Беше изтощена. Седмицата бе много напрегната — в клуба започнаха работа две рускини и им трябваше много сериозно обучение. Почти не говореха английски и Челси се питаше дали въобще трябваше да ги наема. Закучи се и подновяването на лиценза за продажба на алкохол — просто всички в община Уестминстър бяха гадове.

Но когато се качеше на сцената, всичко се оправяше. Челси обичаше сцената, макар че тя понякога я ужасяваше, въпреки любовта, която изпитваше към нея.

Челси тъкмо вдигна ръка да свали фуркетите, които държаха косата ѝ, и един глас зад нея изрече:

— Челси Стоун — виж ти, виж ти. Сериозна работа.

Тя се обърна и възклика:

— Саймън? — каза тя. — О, Боже мой!

Пред нея жив и здрав стоеше Саймън Мур, режисьорът на „Деветте живота на Рокси“. Не беше го виждала от много години. Той ѝ писа след смъртта на баща ѝ, но тя така и не му отговори.

Вечно ѝ дишаше във врата. Тя усещаше, че я разбира твърде добре, и се чувстваше неловко от това, особено когато нещата не вървяха.

Но сега бе невероятно да го види отново. Тя скочи и го прегърна.

— Страхотно е, че те виждам, Саймън! Гледа ли представлението?

Саймън я погледна право в красивите сини очи — нея, жената, в която се бе превърнала.

— Да. Много вода изтече под моста, Челси — каза той.

— Знам — отвърна тъжно тя и пак седна. — Как я караш? Видях адаптацията по биографията на „Бийтълс“ — великолепно, мамка му. Все още го можеш, нали така, човече?

Саймън поклати глава с усмивка.

— Много мило от твоя страна. Но и аз бих казал същото за теб, Челси. Ти си великолепна. И винаги си била.

— О, благодаря — отвърна Челси радостно. — Много ми харесва.

В гримърната влизаха и излизаха някои от членовете на Неделния клуб. Някой подвикна:

— Ще се видим в бара, нали, Челс?

Челси викна в отговор:

— Само след минута.

После се усмихна на Саймън.

— Честна дума — каза той. — Бях забравил колко те бива, Челси. Запазила си онова присъствие от деня, когато те срещнах в студиото на Би Би Си, преди толкова много години. Тази вечер... просто бе удоволствие да те гледам.

Челси взе чантата си.

— Значи така завърташ главите на момичетата, а? С ласкателства? Да те черпя едно, Саймън?

— Готово — отвърна той. — Само почакай малко. Може ли да те попитам нещо?

Тя му се усмихна в отговор:

— Естествено!

— Мислила ли си някога да продължиш с това и да направиш нещо повече?

— С кое? — Челси се огледа озадачено наоколо.

— С актьорската игра, Челси — засмя се той. — Да се върнеш към актьорството. Не си ли мислила за това?

— А-а — каза тя и поклати глава с усмивка. — Ама че съм и аз. Не, Саймън. Ни най-малко. И така съм си много добре.

— Така ли? — Саймън направо не можеше да повярва.

Челси се засмя с удоволствие.

— Да, наистина! На сцената ми харесва, но просто ей така, както го правим. Нещата при мен сега са добре и не искам да ги урочасам.

Саймън отвори уста да изрази някакъв протест, но тя сложи пръсти на устните му.

— Говоря напълно сериозно. Да вървим да пийнем по нещо. В бара ме чакат да доплатя за пиенето, алчни копелета.

Саймън не бе заблуден от поведението на Челен. Нито сега, нито преди. Години след този случай, когато пътуваше обратно към Чезуик с такси, той си спомни този разговор, докато гледаше навън в мрака. Винаги бе вярвал, че в нейния талант и устрем има нещо... нещо направо плашещо. И ако е смятал, че ще ги изгуби, значи не е бил прав — затова не ѝ повярва, когато тя му каза, че е щастлива и така. Челси беше нещо различно. Нещо, което не можеше да се задоволи с някакъв номер в програмата веднъж седнично в кабарето.

На другия ден Саймън обядваше в „Сохо Хаус“ с един стар приятел от Би Би Си — Тристан Джоунс, сега шеф на филмовия отдел в Ай Ти Ви. Той смяташе, че работата е доста неблагодарна, но злите езици твърдяха, че каналът хвърля всички сили в един-единствен проект — „Съдби“.

„Съдби“ беше голям нов сериал с фантастичен сюжет, сериозен продуцентски стандарт и голям бюджет. Това щеше да бъде един по-различен криминален сериал от двайсет и първи век, нещо като Мартина Коул, кръстосана с „Без свян“ — суров, урбанистичен, откровен. Сценарият бе направо невероятен.

Снимаха вече от две седмици.

Но нещо не вървеше.

— Истински кошмар, казвам ти — обясняваше Тристан. — Вече се чудя дали да не зарежа този проект.

— Защо? — попита Саймън, докато си доливаше шабли.

— Проблемът се казва Джени Симънс. Направо е ужасна.

— Тя не играе ли... главната роля?

— Аха. — Тристан въздъхна и прокара пръсти през косата си. — Просто не е за нея. Твърде хубава и скована е. А играе ролята на кораво ченге със семейство, родом от Ийст Енд. Прекалено е сладникава и мека.

— А ти защо...

Тристан пак въздъхна.

— Защото ни трябва известно име. А и си помислих, че актриса като нея ще придае на ролята малко човечност. Разбиращ ли, тя трябва хем да е корава, хем да е сърдечна.

Той погледна в чинията си.

— Не знам какво ще правя. Трябва ми правилният човек, защото тази роля изнася шоуто на гърба си.

Тогава Саймън Мур изрече бавно:

— Мисля, че мога да ти помогна.

Отначало Тристан сметна Саймън за луд.

— Я стига майтапи, приятелю! — викна той. — Тази е шибана наркоманка! Луда за връзване!

Но колкото повече говореше Саймън, толкова повече Тристан беше готов да слуша. В крайна сметка нямаше никакво съмнение: Челси беше вряла и кипяла. Личеше по изражението на лицето ѝ и се виждаше отдалече. Беше на двайсет и шест, но изглеждаше повъзрастна; толкова години нощни купони, пиеене, наркотици и цигари си бяха казали думата.

Но тя все още имаше онези невероятни очи и онова... „нещо“.

И когато отиде с него да я гледа следващата неделя в клуба, Тристан се съгласи.

— Боже! — възклика той и се наведе към Саймън насред представлението. — Тя май наистина не съзнава колко е добра, нали?

— Не — отвърна Саймън шепнешком. Той погледна Челси, тъжната ѝ усмивка, искрящите ѝ тъмнеещи очи и почти магнетичната мощ, с която привличаше хората и те не можеха да откъснат очи от нея.

— Но един ден ще го осъзнае, и тогава Бог да ни е на помощ.

30

Челси изчака, докато мине кастингът, преди да сподели с когото и да било.

— Не е кой знае какво — каза тя на Гарет след десетина дни в клуба. — Тези неща се правят всеки ден, както знаеш. Надали ще ми дадат ролята.

— Ако направят подобна глупост, ще са луди. — Гарет беше напълно сериозен. — Абсолютно луди... Ти си изключителна, Челси!

— Той потри радостно ръце и я погледна. — Не искаш ли ролята?

Челси разтри очите си с ръка.

— Разбира се, че я искам.

Намираха се в нейния офис, в една обикновена сряда вечер, когато бе по-спокойно. Тя размести някакви листове по бюрото си. — Просто съм уморена. Пък и стана късно.

— Но това ще е...

— Да, направо ще е страховто, но не мисля, че ще се случи. А и аз съм доволна от живота си, какъвто е.

— Така ли? Искаш да правиш това до края на живота си?

Беше два часа през нощта. Те се взираха безмълвни в мрачния затъмнен офис. През дебелия под се чуваше стържещата музика от клуба. Беше време да затварят. Челси притисна пръсти към челото си. Не искаше дори да си мисли колко силно желае ролята. Тони беше прекрасен образ. Сериалът имаше всички данни да стане хит. А и дори само това, че през последните два месеца бе потопила пръстите на краката си в атмосферата от преди, беше страховто.

Челси изчака, докато мине кастингът, преди да сподели с когото и да било.

— Не е кой знае какво — каза тя на Гарет след десетина дни в клуба. — Тези неща се правят всеки ден, както знаеш. Надали ще ми дадат ролята.

— Ако направят подобна глупост, ще са луди. — Гарет беше напълно сериозен. — Абсолютно луди... Ти си изключителна, Челси!

— Той потри радостно ръце и я погледна. — Не искаш ли ролята?

Челси разтри очите си с ръка.

— Разбира се, че я искам.

Намираха се в нейния офис, в една обикновена сряда вечер, когато бе по-спокойно. Тя размести някакви листове по бюрото си. — Просто съм уморена. Пък и стана късно.

— Но това ще е...

— Да, направо ще е страховто, но не мисля, че ще се случи. А и аз съм доволна от живота си, какъвто е.

— Така ли? Искаш да правиш това до края на живота си?

Беше два часа през нощта. Те се взираха безмълвни в мрачния затъмнен офис. През дебелия под се чуваше стържещата музика от клуба. Беше време да затварят. Челси притисна пръсти към челото си. Не искаше дори да си мисли колко силно желае ролята. Тони беше прекрасен образ. Сериалът имаше всички данни да стане хит. А и дори само това, че през последните два месеца бе потопила пръстите на краката си в атмосферата от преди, беше страховто.

Тя обичаше клуба, но нещо в него я изтощаваше. Трябаше да го признае; вероятно имаше неща, които ѝ се изпълзваха, но напоследък работата тук я депресираваше. Човек има граница, до която може да приеме дъртациите, които се слагат на девойки, а нейната вече беше прехвърлена. Трябаше й промяна. Ако не се случи нещо ново...

Внезапно някой забълска по вратата и вътре влетя Океана, една от танцьорките.

— О, боже, ужас, Челси! — Тя изтича до бюрото, стиснала ръце в пълна истерия. — Ела бързо! Господи, случи се нещо страшно!

— Какво става? — Челси веднага скочи на крака.

— Мая пострада — там, в задната стая... Не знам какво стана, беше с някакъв клиент, а сега е много зле...

— Мая ли? — Това беше другата рускиня, и тя като Океана само на деветнайсет. Челси и Гарет хукнаха към вратата.

Нямаше как да притичат пред сцената, както им се искаше, но вървяха бързо, да не би някой да забележи, че се случва нещо необично.

Океана ги поведе към една от задните стаи.

„Рокси“ не беше публичен дом — Челси бе непреклонна по този въпрос. Но заради бизнеса тя си затваряше очите за това, което се случва в отделените със завеси сепарета в задната част на клуба. Това

бяха усамотени кабини, където клиентите водеха момичетата за частно изпълнение — танц в скута на клиента; именно от това клубът изкарваше най-много пари. Ако се случваше и нещо друго, тя не искаше да знае.

Челси дръпна завесата на най-близката до вратата кабина. Вътре на пост стоеше Джон, един от биячите в клуба. Той кимна.

— О, мамка му — каза тихо тя и погледна надолу.

— Гадост — добави Гарет.

И двамата направо се давеха от вонята. На пода лежеше Мая, цялата в повърнато. Беше бледа, кожата ѝ блестеше сребристобяла в сумрака. Червеният ѝ костюм с пайети беше разкъсан. Още беше с бикините, но без горнището. Отстрани висеше малък триъгълник скъсан плат, покрит с повърнато. Очите ѝ бяха празни, коремът — хълтнал. Беше се напикала и общата миризма от повърнатото, урината и още нещо, неясно какво, беше направо непоносима.

— Какво е станало? — попита Челси. — Какво е яло това момиче, по дяволите? — Не можеше да откъсне поглед от Мая. Тя приличаше на привидение, направо си изглеждаше умряла.

Не го казвай. Тя си прочисти гърлото и се опита да се съсредоточи в обясненията на Океана.

Мая влязла в кабината с клиент. Океана не знаеше какво точно се е случило, но беше сигурна, че са взели спийдбол. Този беше редовен клиент и беше карал и преди момичетата да го правят. Океана танцуvala в съседната кабина и чула странен шум; явно в този момент Мая получила пристъп и припаднала. Клиентът изчезнал, преди Океана да влезе при Мая. Естествено, че е изчезнал. Върнал се е при жена си в Пенджи.

— Мамка му — повтори Челси. — Има ли пулс?

Джон отвърна:

— Преди имаше, но сега вече не знам.

— Ще помоля учтиво клиентите да си тръгнат. И без друго вече е след работно време. А ти — обърна се тя към Гарет — се оправи с това. Веднага извикай някого.

Гарет кимна:

— Няма проблем, скъпа.

Челси потупа Океана по рамото. Тези двете наистина бяха съвсем млади.

Мая изглеждаше дори още по-малка, както лежеше на пода. Челси осъзна, че дори не знае откъде са и дали имат семейства. Напоследък беше толкова заета с „Рокси“ и с „Неделния клуб“. Дали не бе пропуснала важните неща?

— Ще се оправи — промълви тихо Челси, но гласът ѝ звучеше несигурно. Не можеше да откъсне поглед от кокалестата купчина на пода.

Тя се вгледа в лицето на Мая и видя, че бузата ѝ, която бе останала в сянка, е жестоко насищена. Устата ѝ беше разбита и кървеше; красивите плътни устни се бяха свили в гротескна гримаса. Мая бе напълно неподвижна.

Спокойно, сякаш не я очакваше нищо важно и оставаше само да вземе такси до вкъщи, Челси тръгна из клуба, като разменяше реплики с клиентите и ги подканваше да си тръгват с комбинация от чар и завоалирани закани. За по-малко от пет минути кубът се изпразни и когато се върна в кабината, Челси видя, че Гарет и Джено са още там.

— Остана ли някой? — попита Гарет. Челси поклати глава. Застанала до Мая, Океана плачеше тихо.

— Мъртва е — каза Гарет.

— Какво?

— Да, Челс. От известно време.

— Идва ли линейка?

Гарет прехвърли поглед към Джено:

— Не сме викали, ако това имаш предвид.

— Това имам предвид, естествено! Мамка му! — избухна Челси.

— Тя е...

— Вече мъртва — каза Джено. — Няма какво повече да се направи, Челси, мила, повярвай ми.

— Но все пак трябва да повикаме...

Към нея се приближи Гарет:

— Челси, помисли си.

Тя поклати неразбиращо глава:

— Какви ги говориш?

— Ще обвинят нас тримата — Гарет махна към себе си, Джено и Океана, която трепереше в ъгъла, — че не сме направили нищо да я спасим.

Океана я погледна умолително:

— Визата ми... ще ме върнат обратно...

— Да знаеш, мила — каза твърдо Джено — общината ще ти затвори заведението като стой, та гледай.

— Да — потвърди Гарет. — А може да затворят и другите заведения на чичо ти, не бих се учудил.

— Сто процента — каза Джено. — Търсят му цаката от години.

Стомахът на Челси се сви още повече, след като споменаха чично й. Дерек ѝ бе помогнал, когато никой друг не искаше. Нямаше как да го прецака сега. Не можеше. Тя затвори клепачи и пред очите ѝ проблеснаха видения с образа на Мая... засъхналата кръв по устата, повърнатото по тялото, локвата мръсотия около нея. Синините... ужасната неподвижност. Как бе допуснала да се случи това? Как ще го обясни на Дерек, на... на...

Сякаш бе прочел мислите ѝ, Гарет изрече бавно:

— А и тази роля, която се надяваш да получиш...

Челси зяпна и каза с прегракнал глас:

— Майната ѝ на ролята. — Но всъщност не мислеше така.

Внезапно осъзна, че се намира на кръстопът, и знаеше, че сега ще трябва да тръгне нанякъде и да се довери на инстинкта си, че е избрала правилната посока.

Искаше ѝ се проблесващите пред очите ѝ образи на Мая да изчезнат. Тя се прокашля.

— Добре, какво да правим тогава?

— Познавам един, който познава разни хора — каза Джено без капка емоция в гласа.

— Който ще се отърве от... — Челси нямаше сили да погледне отново мъртвото момиче, нито да довърши изречението.

— Да, ще се отърве от тялото. Ще му се обадя и той ще дойде. — Сякаш ставаше дума за чувал с боклук. Той взе телефона и започна да набира някакъв номер с дебелите си като салами пръсти. Челси го гледаше. До нея Океана зарида отново, раменете ѝ се тресяха.

Челси искаше да я прегърне, но не можеше да мръдне от мястото си. Не можеше. Насили се да погледне надолу още веднъж, към крехката малка купчинка на пода. Мая вече посиняваше, а vonята на повърнато ставаше по-доловима и кисела. В ушите на Челси все по-силно и по-силно звучеше музиката от близката тонколона.

Тя затвори очи за миг. Но знаеше, че гледката никога няма да я напусне. Още една картина, която щеше да стане част от кошмарите ѝ.

Отърваха се от момичето. Челси остана в офиса, без да задава въпроси. Така и не разбра какво са направили. Когато Джено влезе при нея два часа по-късно — вече беше почти сутрин, тя му подаде три хиляди в брой. Той поклати глава.

— Нямам нужда от подкуп, мила.

Тя пъхна парите в ръката му.

— Искам да ги вземеш. Не спори с мен.

— Ти си добро момиче, Челси — каза той. — Просто лош късмет, това е! Няма нужда да ме умилостивяваш. На никого няма да кажа. Нито пък Мики. Той ми дължи много.

Тя даде същата сума и на Океана, която я гледаше невиждащо. Зачервените ѝ очи бяха пълни със сълзи.

— Съжалявам, че видя това. Тя ти беше приятелка — не знам какво друго можехме да направим.

Океана взе парите, без да протестира. Сгъна ги и ги пъхна под тънкото си потничче, сякаш го бе правила стотици пъти. После каза:

— Не я познавах добре. Но беше сладка. Това ще помогне. Благодаря. — После се обърна и си тръгна.

Челси остана седнала в офиса, загледана в нищото, в продължение на часове.

Когато телефонът звънна, тя се сепна ужасно. Звънът разкъса грубо кошмарната тишина.

— Ало? С Челси Стоун ли говоря?

— Д-да... — Челси прекара лепкавата си ръка през челото си; беше вече седем часа, а тя не бе мигнала.

Гласът звучеше с изисканото произношение на човек, завършил образоването си в скъпо частно училище: гладък и равен.

— Челси, извинявам се за ранното обаждане, но се готвя да летя за Ел Ей и исках да поговорим, преди да тръгна.

— Кой се обажда? — попита раздразнено тя.

— Извинете, аз съм Тристан Джоунс. Просто исках да...

— О, здравейте — прекъсна го тя и се опита да запази някакъв остатъчен разум в гласа си и да не звуци като съвсем подивяла.

— Вижте... Исках да ви го кажа лично. Ще получите ролята.

— Моля?

— Ролята на Тони. В „Съдби“. Получавате я. Много съм доволен, както и останалите. Бяхте страхотна и ще се получи великолепно, Челси.

Тя измери с поглед влажното мазе. Само един малък процеп гледаше към странична уличка в Сохо. Отвън се дочуваше тракането на боклуцкийски камион, работниците мятаха вътре чувалите със смет. Време за разчистване. Ново начало...

Тя преглътна и примигна, за да отпъди от погледа си образа на Мая.

— Боже, Тристан! — каза тя, сякаш току-що се бе събудила и нямаше никакви други планове, освен да излезе да потича за здраве. — Страхотно. Много ви благодаря. Няма да ви разочаровам. Това е фантастично!

Тя остави слушалката. Под мишниците ѝ се стичаха струйки студена пот. Гадеше ѝ се. Спомни си за снощи, за кръстопътя. Едно момиче бе мъртво. И тя бе покрила случая. Но на кого му пукаше? Тя ли бе взела това решение? Щеше ли наистина да се измъкне безнаказано?

Челси не вярваше в покаянието. Нямаше право. Беше стигнала до кръстопът и снощи избра накъде да продължи. Изборът ѝ бе правilen, знаеше го. Заслужаваше да получи шанс. И трябваше да се възползва от него. В тази битка тя беше сама срещу целия свят. Може би винаги е било така, откакто бе малко момиче. Амбър винаги е била любимката, а тя, Челен — лошото дете, което майката мразеше и което бе убило баща си... Да, Челси знаеше, че е сама на света.

Забрави всичко и продължавай нататък! Това се бе случвало и преди — с баща ѝ, с катастрофата, с пиенето и наркотиците. Това трябваше да направи и сега. Нищо не биваше да я спира.

— Сестра ти... мmm... — Устните на Лио се движеха от гърдите на Амбър към шията ѝ. Тя го отблъсна. — ... ми се струва изумителна.

— Той прокара загарялата си ръка по гладкия ѝ златист корем. — Искам да се запозная с нея.

— Не мисля, че това ще се случи някога — отвърна Амбър. Тя винаги учеше ролите си на шезлонга до басейна. Лио отметна и другия триъгълник на миниатюрния моркосин бански и устните му се залепиха за гърдите ѝ — възбуджащи, дразнещи и нежни... Амбър затвори очи и се отдаде на усещането, потрепервайки леко.

— Хайде, малката ми — каза той и я плесна по бедрото. — Заеми се сериозно!

Тя го погледна изненадано и каза:

— Правя всичко както винаги. Не спирай!

Но той се мръщеше. Пак това странно изражение на лицето му, което тя забелязваше все по-често през изминалите седмици.

Това беше проблемът с Лио. Тя го гледаше как спи и се усмихва доволно насиън, но все повече разбираще, че не изпитва нищо. Или го гледаше как дава интервю на червения килим след някоя премиера и ѝ идеше да го цапардоса. Понякога Амбър се чудеше какво изобщо прави с него. Какво бъдеще ги очаква двамата с Лио? Как така изминаха цели три години?

Истината обаче беше, че нещата се бяха наредили превъзходно за тях, макар и Амбър да не го признаваше. А Лио — най-вероятно да, макар и само на себе си. Откакто ходеше с Амбър, коментарите в пресата по негов адрес бяха станали далеч по-положителни. Тя изглеждаше толкова благоприлична, умна, любимката на цяла Америка. Щом е с нея, значи, че и той сигурно е свестен, заключаваха клюкарските списания. Беше висок и мъжествен; по телевизията и на снимките винаги изглеждаше толкова любящ и покровителствен с дребната сладка Амбър, която и на мравката път прави, и дори без да упражнява влияние, това благотворно отношение се процеждаше към браншовите издания и се утложваше на служебните обеди в скъплите

холивудски ресторани и в заседателните зали на най-големите филмови компании.

Амбър знаеше, че това му харесва. А и на нея ѝ харесваше. Правеше живота ѝ по-лесен. Откакто ходеше с Лио, хората се отнася с нея още по-учтиво. С повече уважение — тя явно не е поредната тъпа блондинка, щом е с него от толкова време, нали така? А дори и да беше... „Внимавайте с нея, тя спи с Лио Ръсел, а кой знае кога ще ни потряба именно той“ — така разсъждаваха всички и тя го знаеше.

Това ѝ носеше и чувство на сигурност. Не ѝ се налагаше да си пробива с усилие път през уредените от съответните агенти и наблъскани с папарици „срещи“ със знаменитости и звезди от нейната величина. Беше ходила на няколко; всички бяха ужасни. Лио се грижеше за нея и я защитаваше от безумния свят на знаменитостите и звездите. С него се чувстваше в безопасност. Беше свободна да играе във филмите си, да дава необходимите интервюта и да се оттегли на спокойствие. Лио беше онзи, който искаше да завладява светове, не тя.

Имаше и още една причина да иска да е с него.

Лио знаеше точно какво да направи, за да я възбуди и да я доведе до оргазъм. Той беше сексуален магъсник. Можеше да отсъства с дни и седмици, да се държи отчуждено и студено, да я кара отново да се чувства като незначително девойче, а после бавно да плъзне ръка под полата ѝ на някое служебно парти, да промърмори: „Знаеш ли, че ме ядосваш, като вечно носиш бельо?“ и да плъзне пръсти по-навътре, докато ахването от изненада се превърне в задъхване от удоволствие.

После я бутваше в колата, придърпваше я върху себе си, развързваше връзките на роклята ѝ, вдигаше полата ѝ, разкъсваше бельото ѝ, нетърпелив да я обладае. Или слагаше дланта ѝ върху пениса си, за да го погали, а после се облягаше назад и затваряше очи.

— Сега — казваше тихо и заплашително. — Направи го сега.

Амбър, разтреперана от желание, разкопчаваше панталона му, изваждаше издутия му член и го захапваше с меките си устни, извиваше острия си език около набъблалата кожа, доволна, че има кой да ѝ каже какво да прави, щастлива, че го кара да се дави от желание, да се зачервява и да изрича името ѝ, докато свършва в устата ѝ.

През целия си живот Амбър беше живяла по правила. Да си ляга в определен час. Да се яви на този или онзи кастинг. Да упражнява

стъпки. И понеже по принцип обичаше да доставя удоволствие на хората, тя нямаше нищо против.

Понякога ѝ харесваше да е палава.

В други случаи Амбър се хващаше, че анализира живота си в Ел Ей — живееше тук вече пет години — и се удивляваше на висотите, които бе достигнала. Имаше толкова много други момичета, които отчаяно копнееха за това и биха направили всичко на света, за да се прочуят, да играят всевъзможни тъпи роли, да духат на всеки гаден дъртак. Амбър бе работила упорито, за да стигне дотук. Не се чувстваше виновна заради успеха си.

Само дето ѝ се струваше, че е трябало да се случи на някой друг.

Лио беше цар на тези неща. Тя го познаваше добре — или подозираше, че знае какъв може да е — но ѝ беше хубаво с него, именно защото това ѝ даваше възможност да прави две от любимите си неща: да доставя удоволствие на майка си и да прави невероятенекс.

Допълнителната полза бе в това, че нямаше правила, нито ограничения във връзката и за Амбър бе много удобно да има поне една област в живота ѝ, която не е стопроцентово сложена в кутия, завързана с панделка и неотменимо определена за години напред. А и всъщност обичаше Лио, нали? Да, мислеше, че го обича. Амбър бе израсла с Маргарет и Джордж като модел за взаимоотношения. Обичаше ги и двамата, но с възрастта започна да разбира, че бракът им е бил всичко друго, но не и идеален. Тя не знаеше какво представляват добрите взаимоотношения в една двойка. Предполагаше, че майка ѝ и баща ѝ са били щастливи — но наистина ли?

Амбър се бе убедила преди много години, че просто така стоят нещата. Работиш, мъчиш се, живееш с някого, който прави същото, което и ти — като родителите ѝ.

Истинска любовна история. Да се влюбиш в реалния живот, да си с човек, който се интересува от теб, а не от графици за снимки и касови филми. Е, това е много хубаво, но всъщност не е възможно...

Просто не се случваше на хора като нея.

Това беше жестоката ирония. На света имаше толкова много акули, мъже, които искаха да спят с нея само защото е Амбър Стоун, филмовата звезда, а не Амбър Стоун, момичето, което обича да свири

на китара, да кара ролери, да се катери из планините, да гледа сочни стари английски комедии, както правеше някога с татко си, и да яде фъстъчено масло направо от буркана...

Лио разкопча горнището на Амбър и обхвани гърдите ѝ с ръце. Започна да ближе шията ѝ. Тя отвори очи и погледна надолу към гъстата черна коса без нито един бял косъм — но виждаше все повече бели косми по слабините му, и затова беше сигурна, че си боядисва косата и космите на гърдите. Той я галеше ритмично по гърдите и тя изстена. Беше толкова приятно. Беше чудесно, когато отново ставаше такъв — любвеобилен и закачлив като младеж на нейните години. Играеше си с нея както си иска, и тя знаеше: настроението му можеше да се смени само за секунди...

Погледът на Лио падна върху списание „Варайъти“. Той спря милувките, взе го и каза замислено:

— Да... — Облиза устни и продължи: — Значи, мила, това наистина е тя — сестра ти? Май добре се справя. Наричат я „най-голямата звезда във Великобритания понастоящем.“ Каква превратност на съдбата, а?

Беше такъв клюкар — като бабичка. Тя понякога му се присмиваше за това.

— Такава си е Челси — отвърна Амбър и погледна през рамото му снимката на сестра си, облечена в зашеметяваща, прилепнала по тялото рокля, застанала пред „Албърт Хол“ на някаква церемония за награждаване. Тя се опита да смени темата. Чувстваше се неловко от внезапно възникналия интерес на Лио към сестра ѝ.

— Как върви кастингът за „Прекрасен живот“? Намери ли кой да играе главната мъжка роля? Кога ще видя сценария? — Тя знаеше, че задава твърде много въпроси.

— О, не знам, съкровище. — Лио пак прокара ръка по тялото ѝ. Опита се да я ошипе, но не успя. Коремът на Амбър беше твърд и гладък като дъска.

— Нправо си кожа и кости — възкликна той едва ли не с укор.

„Да — помисли си Амбър, — точно така се получава, когато тренираш по два часа абсолютно всеки ден в годината. Изведенъж

ставаш кожа и кости. Защото ако се поотпуснеш и качиш едно-две кила, приятелят ти казва, че си заприличала на дебела свиня, нали?“

Тя отново хвърли поглед към снимката на Челси. Амбър трябва да признае, че изглежда възхитително. Беше чудесно, че сестра ѝ отново изглежда така, въпреки че ѝ се струваше странно, че Лио никога досега не бе проявил интерес или загриженост към сестра ѝ, освен по времето, когато Челси се друсаше и представляваше заплаха за неговите планове за световен успех на Амбър.

— Винаги е изглеждала добре в тъмночервено, стои ѝ страхотно.
После отново надникна през рамото му и се зачете.

КРАСАВИЦАТА ОТ ТЕЖКА КАТЕГОРИЯ, КОЯТО РАЗБИ ВСИЧКИ

Британците си падат по истории за завръщане, а едвали има по-добра от историята на Челси Стоун.

Разюзданото дете-звезда преживя пристрастване към алкохол, наркотики, болкоуспокояващи, сериозна катастрофа и шокиращата смърт на баща си, който беше прикрит гей, а после внезапно се превърна в най-голямата звезда във Великобритания.

Нейното шоу „Съдби“ стана абсолютен хит и възкреси „съдбите“ на Ай Ти Ви. Но тя обяви, не напуска шоуто заради участие в Уест Енд, в драматизация на „Чайка“ по Чехов и в „Крал Лир“.

„Аз съм добра актриса, но мога да бъда и още по-добра — заяви 27-годишната актриса пред журналистите на церемонията на БАФТА, където спечели наградата за най-добра женска роля. — Искам да се уча, освен това обичам сцената. Щастлива съм, че ще партнирам на сър Дерек Джакоби и не ще преживея такова вълнуващо събитие.“

Британските таблоиди я боготворят, няма никакво съмнение.

Към рецептата има и една допълнителна съставка и това е нейната сестра — прочутата Амбър Стоун. Но отношението към по-малката сестра на Челси е доста

пренебрежително. „Хубавко момиче, но доста лековато“ е най-често споменаваното изречение в пресата. В една от статиите дори я наричат „Блудкавата Амбър“. „Може да е хубава и богата, със златиста коса и перфектно тяло, но Челси е нещо повече. Тя има и талант.“

— Господи! — избухна Амбър. — Мразя вестниците! Може ли да накараш някого да напише там нещо друго, Лио?

Но Лио не я слушаше. Той нежно отблъсна Амбър, наведе се над статията и зачете жадно, като ръмжеше тихо в знак на одобрение. Тя отново се вгледа в него — гола до кръста, с увиснали под гърдите чашки на банския, напълно изоставена и с прокрадващо се у нея чувство на неловкост. Със сигурност знаеше за Лио, че щом се отегчи, това е фатално. Ако иска да пораздвижи ситуацията, трябва да има възможност да го направи.

Затова ли беше целият този интерес към Челси? Беше го правил, когато наемаше актьори и режисьори, беше го правил със служителите си — икономки като Тина изчезваха завинаги и никой повече не чуваше за тях. Отегчаваше се от сексуалния им живот и я караше да се облича със странни костюми. Веднъж я накара да го бие с камшик... Амбър осъзна, че мисли за поведението му през изминалите няколко седмици, и пъзелът започна да се подрежда. Явно е мислил за това от известно време. Челси отново бе откраднала нейния триумф.

И за първи път в живота ѝ, на Амбър страшно ѝ се прииска сестра ѝ просто да изчезне отново в една голяма, дебела дупка с формата на Челси. Тя винаги ѝ беше казвала, че на света има място и за двете.

Но вече не беше толкова сигурна.

— Не искам да ходя в Ел Ей.

Но гласът от другата страна изобщо не обърна внимание на това. Жената знаеше, по своя проклет, надут американски начин, че накрая ще стане нейното, така че просто продължи да говори.

— Смятаме, че ще е страхотно... толкова ще се радваме да се срещнем, Челси. Ще ти запазим стая в хотел — можеш да отседнеш в Бевърли Хилс.

— Сестра ми живее в Лос Анджелис. И мога да отседна при нея.

Гласът от другата страна се зарадва превзето:

— Разбира се! Познавам Амбър, тя е прекрасна! Добре тогава. Смятай го за уговорено. Слушай, казвам се Сали. Работя при сър Лио и ще се грижа за всички твои нужди, докато си тук. Само се обади. Ще ти пратя по електронната поща номера на мобилния си телефон. Можеш да ми звъниш по всяко време. О, направо страхотно! Лио така се вълнува, че ще се явиш на кастинга. Смятаме, че „Прекрасен живот“... е, според всички нас ще стане невероятен филм!

Коя е тази жена? Защо блее в ухoto и като навита на пружина кукла Барби? В Лондон беше следобед и Челси още беше снощна и кисела.

— Добре, добре. Само не разбирам, за какво се радваш толкова?

Гласът отсрещна млъкна за известно време, после Сали каза:

— О, просто много се вълнувам. Лио страшно иска това да се случи, а аз работя при него, така че...

— Няма значение — прекъсна я Челси. Не я интересуваше. Искаше само тази — която и да беше, секретарка или служителка — да млъкне най-сетне.

— Мерси. Чао. До скоро.

Затвори и пак легна върху карамелените чаршафи, а черната ѝ коса се разстла на вълни, мека и блестяща. Тя се усмихна към тавана и изрече на глас:

— Внимавай, сестро. Идвам в Холивуд.

Тя все още сънуваше мъртвото момиче, но постепенно се учеше да го изтрива от съзнанието си; опитваше се да го добави към списъка с образи, които искаше да забрави, но не можеше.

Челси се закле пред себе си онази сутрин, когато сър Тристан се обади да й каже, че получава ролята — сутринта след смъртта на Мая — да остави това събитие зад гърба си. Бяха покрили случая, така че трябваше да се придържат към тази версия. И да продължат нататък.

Вместо това тя избра друга форма на бягство: този път не наркотики и алкохол, а упорит труд.

Годините след „Съдби“ бяха златни за нея. Тя се хвърли в актьорската игра с ожесточение, което изненада дори самата нея. Беше свикнала да работи изцяло по инстинкт, но бе започнала да разбира как да овладее уменията си. Как да използва гласа си, тялото си, да направи каквото поискано, да се промени до пълна неузнаваемост. Играеше в престижни театри и направи една малка роля в независим британски филм. Играеше типични добри момичета, възрастни жени, дори една година игра два пъти ролята на млади мъже, в чисто женска продукция на „Както ви харесва“ в шекспировия театър „Глоуб“. Критиката винаги говореше за нея със суперлативи. Винаги.

Тя вече бе овладяла напълно майсторството на актьорската игра. Можеше да изиграе всяка роля — наистина всичко.

Това би трябвало да й стига.

Но личност като Челси не можеше да е доволна от постигнатото. Тя вечно искаше още: още слава, още кастинги, още работа, още пари. Искаше да знае докъде може да стигне, колко ще напредне по пътя. Във Великобритания я боготворяха, но другаде бе никоя; беше известна като по-голямата и по-дебела сестра на Амбър.

Сега се бе сдобила с успеха, който заслужаваше, но искаше още.

Навярно нямаше да сполучи така, ако моментът не бе толкова подходящ. Но няколко събития, които се събраха и тиктакаха като бомба с часовников механизъм, я изнервяха доста. Новият й телевизионен сериал пропадна, когато уволниха режисьора, и даже направо спряха проекта — нямаше да стане за жизненоважния есенен праймтайм, беше прекалено скъп, а на това отгоре трябваше да е без забележки. Така че тя остана свободна за няколко месеца, след един период, които й се стори като безкрайни години упорит труд, период на

трудни и отговорни роли една след друга, а Челси не обичаше така. Като всички велики актьори, и тя беше страшно несигурна в себе си. Но от друга страна, повечето актьори не бяха преживявали същото, за да стигнат до върха... Челси трябваше да се бори, да преодолява трудности, иначе започваше да мисли, а при нея мисленето беше фатално.

Вторият фактор беше Лио, който даде тласък на събитията, макар и тя да не бе наясно. Знаеше единствено, че се бяха обадили от офиса му.

И я бяха поканили да се яви на един кастинг.

Ставаше дума са сериозен филм, „Прекрасен живот“, и за голяма роля. За нея се явяваха още хиляда други актриси и от студиото внимаваха да не ѝ дават прекадени надежди, но искаха да я видят. Както казаха, най-конфиденциално. Не биваше да казва дори на сестра си. Челси не разбираше какво имат предвид — двете с Амбър напоследък въобще не си говореха.

Моментът обаче бе идеално подран. Имаше няколко свободни месеца, а така щеше да има нещо за вършене; освен това щеше да види майка си и сестра си. Тя стисна зъби и се обади на Амбър. Да, може да остане в къщата за гости при Амбър — тя самата ще бъде на снимки в продължение на месеци след пристигането ѝ, което означаваше, че Челси нямаше да плаща хотел. Като повечето актриси, и тя обичаше други хора да ѝ плащат разходите и беше достатъчно умна да разбира чисто рекламната полза от това да отседне при сестра си, отколкото в някой анонимен хотел.

Челси знаеше, че славата ѝ във Великобритания не е достатъчна. И ако имаше само една възможност да стане звезда в Холивуд, то това бе тя. Само една възможност за голяма слава, и тя нямаше да се издъни.

Челси искаше това, което имаше Амбър. Тя искаше целия свят...

И беше време да го завладее.

**ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
ВСЕ ОЩЕ СЕ ДЪРЖА**

— И какво да правя сега, мамка му? — Челси вдигна пухкавата си гореща ръка към челото си, за да изтрие потта от него.

Жената от „Бритиш Еъруейс“ не беше особено любезна.

— Госпожице Стоун, както казах, ще се свържем с вас веднага щом пристигне багажът ви. Поднасям ви своите най-искрени извинения.

— Но аз... — Челси метна през рамо дамската си чанта — единствената чанта, която притежаваше сега. — Нямам нищо! Не разбираете ли? Абсолютно нищо, по дяволите!

— Ние, разбира се, ще ви компенсираме за проблемите. — Момичето мигаше бързо като робот на автопилот. Челси искаше да й забие един. — И ще ви информираме, когато багажът ви пристигне — да се надяваме, със следващия полет. А може би междувременно сестра ви ще ви заеме някакви дрехи, когато стигнете у тях.

— Да бе, как ли пък не — промърмори Челси подигравателно, а по гърба й се стече капка пот, гореща и гадна като гол охлюв. Тя огледа безформената си розова тениска и грозното сиво долнище от анцуг, мърляви и вмирисани на пот след дванайсетчасовия полет, и си помисли ядно за момичешката фигурука на Амбър, острите й твърди гърди и слаби бедра.

А тя самата беше тантуреста и дебела, попаднала в град, където да си slab беше религия.

— Значи да взема дрехи от сестра си, а? Страхотна идея.

— Ами добре тогава, договорихме се! — каза представителката на „Бритиш Еъруейс“. — Благодаря ви, че летяхте с нашата авиокомпания. Довиждане и приятен ден.

— О, я се разкарай — измърмори Челси и се обърна към рампата за такситата.

Това пътуване беше грешка. Знаеше си го от самото начало. Докато таксито пътуваше по невероятната магистрала „Пасифик Коуст“ към къщата на Амбър в Малибу, тя зяпаше през прозореца, а

погледът ѝ бе замъглен от умора. Внезапно забеляза огромен билборд и се зазяпа в него с отворена уста.

Беше висок към дванайсет метра, с надпис:

ЛЮБИМКАТА НА АМЕРИКА СЕ ЗАВРЪЩА!

АМБЪР СТОУН В „МОМИНСКО ПАРТИ“!

ПРЕМИЕРА — 24 МАРТ!

Под надписа беше поставена снимка на Амбър с толкова бели зъби, че изглеждаха радиоактивни, с кичозен воал и букет от изкуствени цветя в ръце. Единият ѝ крак беше вдигнат върху една маса, а изпод полата ѝ надничаше жартиер, но представен уж скромно — в розово и бебешко синьо... Каква боза!

Таксито мина под някакъв мост, който затъмни за миг ярката слънчева светлина, Челси зърна отражението си в стъклото на колата и изстена. Това не беше Челси Стоун, най-голямата британска звезда, страхотна, великолепна и свръхталантлива, която велиcodушно се съгласява да се яви на кастинг за филм. Отново беше станала тълстата Челси от преди, потната махмурлийка, която беше пила твърде много в бизнес класата на самолета и сега горчиво съжаляваше. Чувстваше кожата си посивяла и мазна, от конската ѝ опашка бяха провиснали кичури коса и изглеждаше съвсем изпаднала. От двете страни на шосето до безкрайя се низеха палми. Сякаш бе на чужда планета.

За нещастие, когато стигнаха до бариерата на пътя, който водеше към къщата на Амбър, разположена в другия му край, до океана, неприятностите не бяха свършили.

— Името ви не е в списъка — каза бодигардът, застанал непоколебимо до двуметровата ограда. — Не мога да ви пусна, щом името ви не е в списъка.

— Аз съм сестра ѝ, по дяволите — изкрещя Челси. — Тя ме очаква.

Охранителят я погледна, сякаш беше луда.

— Не мога да го направя. Не мога да пусна колата вътре.

На шофьора на таксито вече му бе писнalo от Челси. Явно беше никоя — без багаж, въздебела и потна, и крещеше на хората обидни думи.

— Слизайте тук — каза ѝ твърдо той, след като си смигнаха с охраната.

— Не може да бъде! Това е някакъв абсурд — измърмори Челси, докато бъркаше в дамската си чанта за пари, които хвърли насреща му.

— Добре дошли в шибаната Америка! Не е истина!

Онази Сали беше предложила да я настани в хотел и да я посрещне на летището — Челси не можеше да повярва, че ѝ отказа и поиска да отседне при сестра си. Тя вървеше пеш по пустия път под палещото слънце — тя, Челси Стоун! Само ако можеха да я видят така в Англия! Ставаше нещо нередно.

Най-накрая стигна до входната врата на къщата на Амбър в края на шосето. Натисна звънца на интеркома; слава богу, икономката беше предупредена за пристигането ѝ и я пусна да влезе. Най-после някой в този идиотски град знаеше, че тя е тук.

Челси тръгна по алеята през буйната зелена градина към покрития с жасминов храст вход на къщата.

Мина покрай по-малка къща за гости, която бе почти с размерите на „Бей Трий Хаус“, дома от тяхното детство. Откъм къщата се чуваше ромон на фонтан или маркуч, който кротко пръскаше тревата. Челси си пое дълбоко дъх, прокара нескопосано ръце през оплетената си коса и се опита да успокои внезапната си нервност. Виж ти. Малката Амбър се бе справила добре. А ето че сега и Челси бе дошла за своя дял.

Почти нямато икономка я посрещна безмълвно на вратата. Тя поведе Челси през множество огромни и безупречно подредени стаи. Наистина ли малката ѝ сестричка живее тук? Една от стаите беше нещо като кабинет — по стените ѝ бяха окачени всичките ѝ филмови афиши и Челси ги заразглежда. „Да“, „Романтичката“, „Първа среща“ и сега новото попълнение „Моминско парти“, макар че беше съвсем същото като другите.

„Ама че боза“, помисли си тя отново. Сви рамене и забеляза, че икономката я чака до вратата.

— Вие чакайте тук — каза тя. — Отива да повика мис Амбър. Тя не знае, че вие тук.

И погледна Челси, сякаш тя беше някакъв опасен престъпник. На Челси ѝ се прииска да завие, да се разкреши и да я захапе, да ѝ изкара акъла от страх. Ставаше все по-зле и по-зле...

Тя зачака. Минаха пет минути. После десет. Да не се е загубила? Колко е голяма таяшибана къща? Струваше и се, че чака в празната стая с теракотен под от часове. Вече не беше дори ядосана, просто потисната. Уморена, потна и с абсолютно паднал дух. Искаше само душ, багажа си и легло, на което да отпусне уморената си глава. Но не. Лос Анджелис я мразеше, тя мразеше Лос Анджелис... и къде, по дяволите, е Амбър?

Внезапно Амбър влезе с поток от извинения и обяснения. Росита забравила да ѝ каже, че е пристигнала. Казала ѝ чак сега, после звъннал телефонът, а и тя трябвало да занесе нещо на Лио; и двамата много съжалявали.

— Няма нищо — каза Челси. Безупречните черти на Амбър разцъфнаха в усмивка.

— Прекрасно е, че те виждам — възклика тя и прегърна силно сестра си. — Десет години! Липсваше ми, Челс.

Челси отвърна на прегръдката ѝ, но не толкова силно, защото, честно казано, се боеше да не пречупи сестра си на две. Тя беше

толкова красива, като порцеланова. Косата ѝ — перфектна; кожата и зъбите — сякаш са я държали в музей. И беше толкова слаба!

Челси си помисли, че все едно прегръща птичка. Това не бе сестра ѝ от миналото. Луда работа.

Амбър се опитваше да не се разплаче — всичко бе далеч потрогателно, отколкото си го бе представяла, да види сестра си отново след толкова много години. Беше забравила колко красива е Челси, колко тъмносини са очите ѝ и колко ядосана изглежда, когато не го осъзнава.

— Хайде сега, стига толкова — отдръпна се намусено Челси. — И аз много се радвам, че тевиждам, мила. Досега се намирах в някакъв гаден кошмар. Да се надяваме, че нещата ще се пооправят.

Амбър чак сега огледа по-подробно сестра си. Челси долови изражението ѝ:

— Чудиш се защо изглеждам, сякаш са ме ръфали кучета? Да. Не се чуди повече. Самолетната компания ми загуби багажа, после охраната на бариерата не искаше да ме пусне с колата, така че вървях пеш десет минути на слънцето с този гаден анцуг. Нямам никакви дрехи, нищо. — Тя разтвори ръце. — Ще се оставя на милостта ти.

— О, Боже! Бедничката — възклика Амбър. Челси с удоволствие забеляза, че е запазила британското си произношение с едва доловимо средноатлантическо звучене, макар че във филмите си винаги беше Амбър Американката. Тя се почеса по главата:

— Ела с мен. Ще измислим нещо.

— Аз нося петдесети номер — каза Челси и в гласа ѝ прозвуча недоверие. — А ти кой номер си?

— Ами, четиристоти и втори — отвърна Амбър, хвана я за ръката и повтори: — Не се тревожи, ще измислим нещо. Аз бях понапълняла малко миналата година. На Лио това никак не му хареса. Но имам дрехи от тогава. Да видим какво ще намерим. — Тя притисна отново сестра си към себе си и я погледна с неясна тревога. — Ти си тук и само това има значение в момента. Знаех си, че нищо не може да се промени между нас.

Челси я последва. „Съвсем нищо ли“?

Лио скучаше. А когато скучаше, нещата вземаха опасен обрат.

Не му беше приятно, че се намира в къщата на Амбър в Малибу. Амбър обичаше уединението в къщата, спокойствието, но Лио предпочиташе Бевърли Хилс, центъра на събитията, където нямашешибани хипита — макар че имаше богати хипита. Колите бяха огромни и блъсъкът беше винаги първокласен.

Хора с пари и влияние. Като него.

За него Малибу беше като никаква провинция, и макар тя да се радваше на новата си къща с изглед към морето, той изобщо не я харесваше. Амбър я бе обзавела в марокански стил: навсякъде бяха пръснати възглавници, имаше огромно пиано и китара, тераса със стара дървена маса, достатъчна за двайсет души... Той не разбираше тази внезапна вниманиченост по уята.

Тя практически нямаше приятели; той беше най-близкият ѝ човек. Нито пък Маргарет беше най-добрата майка на света. А може би смяташе, че сега, с пристигането на сестра ѝ, нещата ще станат по-различни. Например, отново ще се сприятелят безкрайно и ще си плетат плитки една на друга.

Ще видим. Именно тази страна у Амбър го вбесяваше. Тя никога не му се отаде наистина докрай, винаги запазваше нещо за себе си и той чувстваше, че не я притежава изцяло дори сега — след четиригодишна, макар и непостоянна връзка. През този период той, разбира се, редовно си бе поръчвал луксозни компаньонки.

Къщата също го дразнеше — заради непреклонната проява на независимост на Амбър. Отишла и купила мебелите, без да се посъветва с него! Направила я като онова шибано кафе от сериала „Приятели“... Жалка работа.

Той въздъхна и си погледна часовника. Нетърпението му растеше. След няколко дни щяха да летят до Ванкувър, за снимките на следващия филм, а той имаше да върши сто неща. Нямаше време за подобни глупости, да чака Амбър да се разправя с Росита. Трябваше да повторят снимачния график за новия филм.

Амбър го ядосваше, наистина. Той я обичаше — о да, но обичаше и властта, която имаше над нея, както и факта, че чука най-известната звезда в Холивуд. А той самият, дали все още е най-великият? Напоследък приходите малко поспаднаха и критиките не бяха толкова хвалебствени.

А и хората бяха започнали да говорят, че всъщност Амбър не е кой знае какво. Прекалено е префинена и усмихната, а личният ѝ живот е скучен: живее с някакъв продуцент, не я виждат по нощни заведения и ѝ липсва искра. Лио не беше сигурен. Знаеше единствено, че тя е толкова затворена, дори към него — а може би особено към него. Беше трудно да я опознае човек, наистина да я опознае напълно.

В момента нещата помежду им вървяха трудно. Тя искаше пълно обвързване. Искаше да се установи. Той ѝ отвръщаше, като увеличаваше дистанцията между тях.

Основната конфликтна точка беше този филм — тя непрекъснато му досаждаше за сценария, върху който работеше, за „Прекрасен живот“. Филмът щеше да стане невероятен. Вече всички говореха за него. Отгоре му с големи букви пишеше „Оскар“, а снимките още не бяха започнали. Той не бързаше. Всичко в него трябваше да е перфектно. Периодът на съзряване преди продукцията беше продължил доста, така че той и екипът му да изпипат до съвършенство и най-малкия детайл. Сценария. Снимачната площадка. Екипа. Той бе наел най-добрая редактор, а актьорите... Най-важна беше главната женска роля, а той още не бе изbral кой ще я играе. Амбър... Той отново се намръщи. Амбър пак бе почнала да го тормози, заедно с ужасната си майка. Маргарет с нейния голям дневник с графика на Амбър. Искаха да знаят кога ще започнат снимките, кога ще е готов сценарият. Образът на Малоуни щеше да бъде най-добрата ѝ роля досега — сочна, добре написана, напълно завършена.

Лио имаше проблем.

Бе я обещал на Амбър.

Но тази роля не беше подходяща за нея. Той все повече се уверяваше в това. Образът беше монументален, а тя не бе достатъчно добра за него. Амбър беше като ванилов сладолед, като праскови със сметана. А този образ беше нещо специално — нещо като магически реализъм, нещо като комбинация между „Беднякът милионер“ и „Да се

срещнem в Сeйт Лuис“, за бедно момиче от малък град. Нещо като „Форест Гъмп“, но без идиота.

Това беше филмът, който трябваше да превърне Лио Ръсел продуцента в Лио Ръсел легендата. Всичко трябваше да е съвършено.

Той вървеше напред, нагоре, изкачваше се на следващото ниво. Амбър не можеше да стане част от това.

Но може би сестра й можеше: той бе повикал Челси именно за този кастинг. Не ѝ беше обещавал нищо, просто искаше да я провери. Амбър скоро щеше да разбере, че не е единствената актриса на света.

Зашото всичко се крепеше на този филм. И нищо не биваше да се обърка.

Той надзърна навън към терасата от ъгъла на стаята. Очите му доловиха движение. Видя едно момиче — въсьност жена — облегната на парапета с гръб към него, загледана в океана. Беше облечена с кремава рокля от трико — позна по цвета, че е на Амбър. Косата ѝ се спускаше нежно около раменете, дупето ѝ се движеше леко, докато тя се оглеждаше с любопитство наоколо, а платът се опъваше по фигурата ѝ. Тя вдигна ръка да отметне косата си от лицето и той видя линията на кръста ѝ и големите, добре оформени гърди, които почти се изсипваха от роклята. Пенисът на Лио потрепна неволно, пръстите му се плъзнаха по кондензираната по стъклото пара и от главата му изчезнаха всички мисли за филма...

Тя е тук. Той се усмихна.

Нека мачът започне.

Появи се Амбър. Лио чу леките ѝ стъпки, а после и гласа ѝ:

— Челси? Росита казва, че нямаме вино. Много съжалявам! О, боже... мога да ти предложа уиски. Лио това пие, така че...

Челси. Голямата сестра. И то съвсем буквально, помисли си Лио весело, докато очите му шареха по тялото ѝ. Тя се обърна да отговори на сестра си и той с нещо като изумление видя заобления ѝ корем, пълните гърди, пищните бедра. С усилие премести поглед на лицето ѝ и незабавно я разпозна. Тъмните искрящи очи, пътните устни, предизвикателният поглед. На бузата ѝ имаше мръсно петно; тя се потеше в абсурдната рокля. Изглеждаше ужасно. Той ясно го виждаше. Подозираше, че и Амбър го знае. Лио каза тихо откъм ъгъла на стаята:

— Препоръчвам нашето уиски, мила.

Приближи се и ѝ подаде ръка.

— Аз съм Лио. Приятно ми е.

Той играеше най-добрата си версия на „господаря на къщата“, за да я предразположи, и с изненада видя пламъче в очите ѝ — това презрение ли беше? Или пък удоволствие? Тя пое ръката му и каза почти свенливо:

— Челси Стоун. Простете ми за тази почти порно рокля. Изгубиха ми багажа и Амбър ми даде една от своите. — Бузите ѝ горяха, но тя му се усмихна. — Всъщност роклята е великолепна, но...

Лио с удоволствие установи, че в нея има нещо обезоръжаващо. В изчервяването ѝ, в тъмните ѝ насмешливи очи и нескопосаните маниери — както и в начина, по който зърната на гърдите ѝ се очертаваха под плата на роклята. Но не ставаше за ролята. Беше твърде едра. Твърде недодялана, незавършена. Жалко — защото беше далеч, далеч по-интересна, отколкото предполагаше.

Всички тук бяха пластични. Но тя си беше дебела! Не беше виждал такова нещо много отдавна, откакто снимаха оня фильм в... къде беше? Някъде из Тексас, като че ли, и всички там бяха направо огромни. Е, не! Беше тъпста, но все пак беше в Холивуд. В Холивуд никой няма коремче. Но се хвана, че мисли какво ли би било да зарови глава между тези гърди, да гали тази плътна, мека кожа, да чувства това невероятно тяло, притиснато в неговото...

Лио поклати глава, изненадан от силата на реакцията си.

— Не се извинявай — отвърна той с усмивка. Тя не прояви особен възторг и той разбра, че не се страхува от него. Ни най-малко.

— Е — каза тя, — наистина се вълнувам заради кастинга.

Лио махна пренебрежително с ръка.

— Трябва да поговорим. Не съм сигурен, че си подходяща за образа, но определено ще ти намерим роля някъде.

— Не съм подходяща ли? — Челси го изгледа втренчено. — Шегуваш ли се?

Лио също я изгледа изумено:

— Моля?

— Искаш да ми кажеш, че съм летяла толкова часове дотук, и дори без кастинг ти ми казваш, че не ставам за тъпия филми? Че не съм подходяща? — Тя се изсмя горчиво. — Ами, много благодаря. Дотук всичко е просто чудесно в шибаните Съединени щати.

Челси присви очи и вирна брадичка напред. Майната му!

— Пък и какво ли разбираш всъщност? От години не си поемал рискове.

Лио не изгуби хладнокръвието си, макар че никой не му беше говорил по този начин от доста отдавна. Той стисна зъби.

— Челси, съжалявам, че си разстроена, но много хора се явяват на кастинг при нас. Може ли само да добавя, че никога не сме те предвиждали за...

Челси отметна коса и се ухили.

— Я не ми се подмазвай, човече — прекъсна го тя и облиза сухите си устни. — Спокойно. Няма да те ухапя.

По дяволите! На тази въобще не ѝ пукаше. Беше дебела и потна, беше никоя в този град — а ето я, стои пред него и му казва да се успокои? Лио се почувства глупаво за първи път в живота си. Усмихна ѝ се в отговор.

— Виждам, че си истинска напаст. Виж сега, все едно си на почивка. Поразгледай града, отпусни се, разходи се по плажа, ей такива неща. — Той пак плъзна поглед по тялото ѝ. — Както знаеш, с Амбър заминаваме за няколко месеца. Непрекъснато се срещам с различни хора. Да поговорим, когато се върна.

Тя знаеше, че това е отказ.

А отказите само правеха Челси още по-решителна. По дяволите! Майната му на този!

— Ясно — каза тя мрачно. Тръсна коси и се опита да запази хладнокръвие, но не можеше да изрече нищо повече от страх, че ще изгуби контрол върху себе си.

Лио я гледаше оценявашо. Виждаше, че е ядосана, но се контролира — понякога трябваше да се поглежда в огледалото. Той се зачуди какво ли ще е да я чука. Да я наведе тук и сега, през балкона. Да сграбчи плътта ѝ... — да почувства пищните гърди... Лио от години не беше чукал жена с изобилна плът.

И сега, докато гледаше Челси, осъзна, че това му е липсвало. Челси Стоун... наведена през балкона и загледана в океана, докато той я пердаши изотзад, стиснал гърдите ѝ в ръце... Дали вика, когато свършва? Обзалагаше се, че крещи здраво.

Лио почувства, че му става. Не! Всичко е в контрола. Без него краят на играта не е добър.

Откъм офиса на Амбър се появи Сали. Тя пренареждаше графика на Лио; след няколко дни двамата с Амбър заминаваха за Ванкувър.

— Здравейте — каза тя. — Лио, да ти донеса ли нещо? После се обърна, уловила погледа му, и възкликна:

— О, боже! Вие сигурно сте Челси.

Тръгна към нея, лека като газела, качена на десет–сантиметрови токчета. — Аз съм Сали Милър. С мен говорихте по телефона. — Член тромаво ѝ подаде ръка. — Изключително ми е приятно да се запознаем!

Сали се извърна към Лио и повдигна вежда престорено хрисимо. Той прикри усмивката си.

Въсъщност, двамата със Сали се бяха обзаложили коя от двете ще надделее. Той от скуча избра Челси. Но с изненада установи, че Сали е доста уверена, че тя ще излезе права. С годините се бе научила да не подценява малката сестра. Беше прекарала тук много време и ги гледаше как идват и си отиват. Беше си мислила, че Амбър няма да изкара и един сезон, а ето че десетилетие по-късно тя все още бе тук. И то качена на върха и върху Лио.

— Може да изпия едно уиски — внезапно каза Челси. Мразеше начина, по който се чувстваше пред Лио — като тълст кит в прекалено тясна рокля. Тя беше Челси Стоун, най-голямата актриса на Великобритания, а не просто дебелата сестра. — Имам нужда от едно питие.

— Как го поемаш? — попита Лио с вдигната вежда.

Челси не му се хвана. Това ли е най-добрият му опит? Евтини подмятания? Ама че нещастник!

— Без лед. С малко вода. Така.

— Знаех си, че ще се разберем. — Лио кимна одобрително. — В барчето има една бутилка прекрасно уиски. Ще ти правя компания.

Около тях пърхаше Амбър с бяла бродирана блуза и шорти на Ралф Лорън. Със загорялата си чиста кожа, бели зъби и руса коса с деликатни златисти кичури изглеждаше повече от всяка като любимката на Америка.

— Уиски? — повтори Амбър с леко въпросителна интонация, макар че именно тя го бе предложила. — Няма проблем! Сега идва.

Тя погледна от Лио към Сали, а после към сестра си Лио, вече извинен с огромно удоволствие, погледна двете сестри Стоун,

изправени на фона на океана. Щеше да падне голям купон.

През цялото си детство Челси бе мечтала да отиде в Лос Анджелис. Винаги бе обичала филмите и историите, които разказваше баща ѝ — за стария Холивуд, за звездите, за красивите хора, слънцето, палмите, за фамилията Романови, за Сънсет и Вайн...

Но скоро разбра, че Ел Ей от две хиляди и седма не беше онзи от хиляда деветстотин трийсет и осма. Това беше един свят на вълчи нрави, където хората ти се усмихват, докато ти забиват нож в гърба, където ежедневно нечии мечти се разбиваха с тръсък и където идваха хубавки момичета от малки американски градчета с надежда да станат звезди, но свършваха, правейки свирки срещу десет долара отвъд булевард „Сънсет“.

Като цяло, мислеше си Челси, самият Лос Анджелис беше като едно хубаво момиче... хубаво момиче, което крие, че е болно от гонорея. Но Челси не беше вчерашна. Нямаше да се остави градът да я победи.

И беше решена да извлече от него максимална полза.

Два дни след пристигането ѝ, Амбър и Лио заминаха за Канада. Щяха да отсъстват три месеца. След като им махна за довиждане, Челси изпита облекчение. Не се чувстваше комфортно в присъствието на сестра си, въпреки че се опитваше. И двете се чувстваха така. Нещо липсващо в отношенията им и тя се зачуди дали то въобще може да се поправи. Когато Челси пристигна в Лос Анджелис, майка ѝ вече бе заминала за Канада, така че тя нямаше да види и нея още известно време — Беше заминала предварително да уреди хотела и да посрещне екипа — опияняваше се от ролята на мениджър на Амбър. Но Челен се запита дали не е можела да изчака още два дни, за да види другата си дъщеря. Беше идвала в Англия предната година; тогава се срещнаха и Маргарет се държа много по-добре с нея, след като бе получила наградата на БАФТА и една награда „Оливие“ и бе възприемана като най-популярната и реализирана млада актриса, която се снима във Великобритания.

Челси вече бе вдигнала ръце от майка си, макар и да не го признаваше. Някога ѝ помогна Дерек, а тя самата, Челси Стоун, се измъкна от батака. Челси беше отбор от един човек — така се бяха стекли нещата при нея. Не можеше да разкаже за кошмарите, през които премина, нещата, които бе видяла през сравнително краткия си живот, и всичко щеше да си остане така. Още от малко момиченце се чувстваше като втора класа пред Амбър. Не можеше да обясни защо, и през последните няколко години вече бе спряла да се пита. Не можеше да даде разумно обяснение, а вече бе късно да предприеме каквото и да било по този въпрос.

От офиса на Лио продължаваха да мънкат и да не казват ясно кога ще е кастингът. Това я подтикваше допълнително. Само няколко дни в Ел Ей ѝ бяха достатъчни да разбере какво трябва да направи, и разбра защо Лио я бе гледал по този начин: трябваше да отслабне, и то бързо. В Лондон не ѝ се струваше, че е толкова огромна; а както се оказа, в Лос Анджелис тя беше чудовище.

Все още смяташе, че Лио е гадняр, но го харесваше, без да знае защо. Видя веселата искрица в очите му и си помисли, че е човек, с когото може да се разбере.

А и знаеше, че той е най-добрият. Челси без друго не бе разчитала кой знае колко на този кастинг, ако трябваше да бъде честна пред себе си. Просто гледаше на него като на своя билет за Холивуд. Имаше таланта, а сега просто трябваше да постигне такъв външен вид, който да отговаря на него. Щеше да има само една възможност да пробие, и това беше тя. Все още не познаваше никого в града и сега, когато Лио и Амбър ги нямаше, това ѝ се стори като небесна благодат. Агентът на Амбър, Дан Стайн, се бе свързал с нея, но както подозираше Челси, по-скоро защото Амбър го бе помолила за това. А Челси не се нуждаеше от милостиня.

Ще отслабне и ще накара този идиот Лио Ръсел да я забележи — това щеше много да ѝ хареса. Никой няма да я спре! И тя се залови за работа. Когато имаше план, Челси бе в стихията си. И бе най-безпощадна.

Започна да плува сутрин в басейна на Амбър. Вечер извеждаше двата шпица на Амбър, Солт и Пепър, да потичат по брега. През деня не излизаше, защото изгаряше лесно, а искаше да запази светлата си кожа.

И спря да яде. Не напълно, но откри, че под палещото калифорнийско слънце не изпитва особен глад. Отказа се от спагетите и пилето с къри, които бе свикнала да погълъща вечер след представление в театъра или след снимките за сериала — пък и къде щеше да намери такава храна в Лос Анджелис? Започна да яде повече плодове и салати, печена риба и ядки. С вманиачено пристрастие наблюдаваше как тялото ѝ отслабва — използваше скъпите кремове и гелове за тяло на Амбър и се мажеше с „La Прери“ и „Крем дъо ла Мер“.

Бавно, но сигурно килограмите започваха да се топят.

Тя започна да пробва дрехите на Амбър и се изуми как само след няколко седмици някои започнаха да ѝ стават. Всеки път, когато огладнееше, си спомняше лицето на Лио и сардоничния му, учтив глас. Знаеше, че играе, а и това негово изражение — какво, по дяволите, беше то? Похотливост? Не може да бъде — той едва ли не ѝ бе заявил в прав текст, че е твърде едра за него. Най-малкото — твърде едра за филмите му. Ама че гаден лицемер, мислеше си тя и удвояваше усилията си.

Освен това си намери приятелка. Нейна сънародничка — Джен, която срещна един следобед на плажа. Джен беше гримьорка и работеше за филмовите студия на хонорар, като гримираше звездите за шоупрограмите за различните награди. Тя беше тиха и изключително въздържана и Челси я харесваше заради това — наистина, беше амбициозна, но не се впечатляваше лесно. Не се издаде, че знае коя е Челси, нито че сестра ѝ е една от най-известните личности в света. За втори път се срещнаха пак случайно, когато Джен разхождаше кучето си Чампиън по брега. Тя попита Челси дали е проследила какво се случва в последната серия на „Жителите на Ийст Енд“.

— Нямам никаква представа — отвърна Челси. — Не го следя.

— Наистина ли?

Челси каза:

— Виж какво. Бях прекалено заета всяка вечер да играя с Дерек Джакоби и нямах време да записвам никаква си тъпа сапунка.

— О, я мълквай, надута краво — отсече Джен и я смушка. — За първи път те видях, когато играеше устата тийнейджърка във второкласен сериал за деца — с грима, който ти слагаха, приличаше на

задницата на раздрънкан автобус, тъй че не ми се прави на голяма работа. Познавам те, разбра ли?

Последва моментна тишина. Никой не си бе позволявал да говори по този начин на Челси от години. Но тя си даде сметка, че откакто затвори „Неделния клуб“ и заряза „Рокси“, преди повече от две години, не бе завързала никакви приятелства. Щеше да е хубаво да има поне един приятел тук. Тя се засмя, прегърна Джен през раменете и каза:

— Ела да те черпя едно питие. Ти си единственият човек в този смахнат град, който не е пълзял в краката ми, откакто пристигнах.

През първите два месеца в Калифорния тя беше сама, с изключение на Росита и Джен, но така ѝ харесваше. Влюби се в разходките на открито, в топлината, в здравословния начин на живот. С Джен ходеха да карат ролери на „Санта Моника“ и тя ѝ казваше кой кой е и кой е в момента на върха, кой трябва да си скрие акнето и кой с кого се чука. Това даваше на Челси чувството, че не е съвсем сама в този чужд свят. Джен беше добра приятелка — беше свободна през повечето време, не си вреще носа в чуждите работи, имаше си хубава работа и собствен живот. Не беше като онези лепки, с които трябва да внимаваш. Челси не искаше „най-добра приятелка“; считаше, че е най-добре да не разчита прекомерно на никого. Но беше хубаво да знае, че Джен съществува.

Всяка вечер Челси сядаше на балкона на Амбър с единственото удоволствие, което си позволяваше — чаша ледено калифорнийско вино от долината Напа — и гледаше океана, хората, които бягаха за здраве по пясъка или разхождаха кучетата си, слушаше шума на вълните в далечината и попиваше величествените розови, червени и златни цветове на залеза. Всъщност, дори не мислеше за Амбър.

Това, което си мислеше, беше: „целият този живот може да бъде мой, трябва да е мой и ще стане мой...“

Амбър пусна чантата си на земята и зяпна от изумление.

— Боже мой, Челси! Изглеждаш невероятно!

Тя прегърна сестра си.

— Благодаря. — Челси я притисна силно към себе си. Беше далеч по-вълнуващо да се срещнеш със слабата си по-малка сестра, когато не си четири пъти по-едра от нея. Тя отстъпи назад и смутено прибра косата си зад ухото. — Радвам се да те видя.

Амбър свали слънчевите си очила.

— Страхотно! — Очите ѝ шареха по тялото на сестра ѝ и поглъщаха лъскавата, красиво подстригана и фризирана коса, бялата блестяща кожа и искрящите сини очи, и това тяло... Челси сега носеше дрехи 46-и номер, и дори те висяха върху нея. Все още бе едра по стандартите на Холивуд, но беше по-слаба от всякога. — Направо си невероятна! Виж — коремът ти е плосък почти като моя! И гърдите ти са страхотни!

В очите на Амбър тя наистина изглеждаше изумително. Може би прекалено изумително. Гърдите ѝ бяха все още големи, тялото — приятно закръглено, но коремът ѝ бе станал плосък, а бедрата — винаги безформени и с целулит, бяха стройни и елегантни. Дългите пръсти на краката ѝ бяха с френски маникюр. Носеше тъмночервена рокля от тежка коприна с гол гръб, която подчертаваше фигурата ѝ с форма на пясъчен часовник, тъмната коса, бледата кожа и изискания грим, който Джен я научи да си слага.

— Невероятно... — Амбър продължаваше да се взира в сестра си. — Не мога да повярвам — такава промяна! И тази рокля... стои ти превъзходно.

Челси се огледа смутено.

— Ами, да. Извинявай. Взех някои от твоите неща.

Навсякъде из стаята бяха разхвърляни дрехи: по пода, по креслата. Амбър се огледа и се разсмя.

— Не се тревожи. И без друго не ги нося! Този цвят ти стои прекрасно, винаги съм го казвала.

Последва неловко мълчание. После и двете се разсмяха, а Амбър взе ръцете на Челси в своите.

„Е, едва ли би могла да звучиш по сниходително!“ — помисли си Челси.

А после един глас зад гърба им изрече:

— Господи! Челси? — В стаята влезе Лио Ръсел със сълнчеви очила и „Блекбери“ в ръка. Смееше се. — Изглеждаш просто невероятно, скъпа! Какво си направила със себе си?

Тя вдигна вежда.

— Ами, спуках се от спорт и спрях да ям, ето какво направих! Абсолютно мъчение.

Амбър замръзна и погледна Лио изумена. Холивудското ѝ възпитание повеляваше никога, ама никога да не разкриваш, че си slab, защото спортуваш. Ако си звезда, казваш неща от рода: „Обичам да ям!“, „Непрекъснато се тъпча, просто не ми се лепи!“, „Имам голям късмет с добър метаболизъм и не трупам килограми!“ Дори под заплаха от смъртно наказание не разкриваш, че спортуваш всеки ден до припадък, гладуваш, бягаш и вдигаш тежести, вземаш хапчета за отслабване и дори повръщаш насила, ако се наложи — дори и звезда като Амбър, която по всички стандарти бе направо кълоща.

Но Лио само се засмя сърдечно на глас.

— Браво, Челси. Харесва ми откровеността ти.

Челси го погледна. Заради него беше отслабнала.

Именно неговият поглед, пълен с ужас и нещо близко до съжаление, я накара да се бори и да го постигне. А сега, когато го бе направила, той ѝ казва, че харесва откровеността ѝ? Майната му на тоя!

Тя се засмя.

— Ти просто не си в състояние да направиш комплимент, нали?

— После попита: — А ще се явя ли на кастинг?

— Боже, боже. — Лио си играеше с огромния си платинен „Ролекс“, но не сваляше очи от нея. — Да. Ще го организираме. Определено.

— Страхотно! — възклика Челси със светнали очи.

— Благодаря ти, Лио.

Амбър стисна зъби, но не каза нищо. Какъв кастинг? Тя погледна сестра си, която сияеше от щастие. „Вълнувала ли съм се някога така

преди кастинг? И за това, че ще снимам фильм в Холивуд?“ Направо бе поразена от страстното желание на Челси.

По-късно, в своята къща, Амбър подреждаше нещата си след месеците отсъствие. Не обичаше да се откъсва от дома си. Хотелите ѝ бяха омръзнали: години турнета като поп звезда, после непрекъсната смяна на местата заради снимките. Бе прекарала по-голямата част от живота си по хотели и това само натоварваше мислите ѝ. Искаше да води тих и спокоен живот — да си стои вкъщи, да се намира в покой сред заобикалящата я действителност, да върши само нещата, които обича.

Но кои са тези неща?

Вече не беше сигурна. Не беше пяла от месеци, не беше виждала кучетата си, нито пък бе тичала по плажа, откакто замина, не се бе смяла с приятел на чаша вино — неясно откога. Марко, Мария — всички бяха изчезнали отдавна от живота ѝ, а тя дори не бе положила усилие да ги открие. Тя не заслужаваше да има приятели. Жivotът ѝ минаваше в снимки на филми, които не я радваха и които ставаха все по-лоши (този например, въпреки че беше рекламиран с всички запазени елементи на „классическата“ романтична комедия с главна звезда Амбър Стоун, беше и скучен, и префърцушен, което си беше постижение, помисли си тя). Слава богу, че се върна и можеше отново да посвети цялото си внимание на „Прекрасен живот“. Лио сигурно вече завършва сценария. Може би това ще уталожи нервността ѝ. Ще ѝ даде част от пламенността, която видя в очите на Челси.

Амбър внимателно разопакова бижутата си. Имаше няколко много ценни, но ги държеше в банка. Тези бяха евтини, но означаваха много за нея. Едно колие, подарък от Джордж, когато навърши тридцати. Гравирна от Марко — умишлено евтина и кичозна, с името ѝ, изписано със сребърни букви. Амбър не беше казала на Лио, но я носеше със себе си навсякъде по света. Марко ѝ липсваше ужасно.

Лио беше на балкона, взрян замислено в океана.

— За какво мислиш? — попита го с несигурен тон Амбър.

— М-м-м? Аз ли? А, за нищо — отвърна прекалено бързо Лио, прокашля се и влезе в стаята.

Амбър изведнъж изпита чувство на неудобство, без да знае защо.

Надявайки се, че ще успее да прозвучи безгрижно, тя каза:

— Обичам Челси, но тя е смехотворна. Толкова е нервна. Вече въобще не зная коя е. В къщата ми за гости се е настанила непозната жена и е облякла любимата ми рокля от Роберто Кавали.

— Да-а-а — каза провлачен Лио. — И ѝ стои далеч по-добре, отколкото на теб, скъпа.

Беше казал на Амбър, че изглежда дебела с тази рокля. Заради тази рокля тя бе започнала тренировки с армейски инструктор седем дни в седмицата.

Силно раздразнена, Амбър захлопна капака на кутията за бижута. Тя се вторачи в гривната, подарък от Марко, която още стоеше отстрани. Откъм басейна се чуваше гърленият смях на Челси, която бъбреше с Росита.

Амбър се замисли от какво ли се е отказала, за да дойде тук, и дали си е заслужавало.

38

От вестник „Сън“, септември 2007, стр. 3:

Къде изчезна?!

Погледнете изящната фигура на това момиче.
Познахте ли я? Това е Челси Стоун.

Три месеца след като замина за Лос Анджелис, тя вече е напълно преобразена.

Читателите на „Сън“ ще бъдат особено щастливи да чуят, че основните ѝ прелести са все още на място, както се вижда от снимката, направена на плажа „Санта Моника“.

За Челси това бе златно време.

Досега тя се криеше, но когато Амбър се върна, започна да излиза по-често. Щом си наумеше нещо, го правеше. А в случая си бе поставила за задача да обикне Лос Анджелис. И се стараеше. Започна да тича все по нататък по плажа, където знаеше, че висят в очакване папараците. Снимката ѝ започна да се появява в британските таблоиди — агентката ѝ в Лондон направо се подмокряше от вълнение. „Вече можем да получим каквото поискаш тук, скъпа!“, повтаряше ѝ постоянно тя. Гарет, Вики и Комър, приятелите ѝ от „Неделния клуб“, изпращаха имейли, както и много други хора от Лондон, като ѝ казваха да не се продава — „а между другото, изглеждаш невероятно, мила...“ Тя ги пренебрегваше, не отговаряше на телефонните им обаждания. Бе напуснала Англия, всичко това вече бе зад гърба ѝ. Струваше ѝ се, че е било в никакъв друг живот.

Тя гонеше големия успех.

Освен това беше толкова умна. Амбър я наблюдаваше как подмамва папараците, как подмамва останалите хора, които идваха в къщата, как подработва Сали — дори Лио. Челси знаеше без капка съмнение, че не може да се състезава с миниатюрните руси старлетки, които се тълпяха в осветените с неон свръхекслузивни клубове и

барове в Лос Анджелис, по плажовете и купоните. За сметка на това, тя предлагаше своята естественост, която я бе направила толкова обичана във Великобритания — естественост, от която косата на Лио щръкваше, както и онази му работа.

Освен това тя започна да общува с хора — свърза се с британските си познати, завърза нови приятелства, разбра на кои места да се появява, за да я видят, и с кого е най-добре да я виждат. Амбър беше убедена, че си е наела пиар или нещо подобно — явно играеше точно определена игра: вечно бързаше нанякъде — за купон, на който щяла да се срещне с мила приятелка от времето в Би Би Си, или с приятел от „Неделния клуб“ в Лондон, или от телевизията, или от сцената — Челси имаше толкова разнородна кариера, меко казано, и сега това ѝ се отпращаше със сериозни дивиденти. Тя беше човек с минало и беше очарователно откровена по този въпрос с всеки, който я попита за онези дни.

Беше добра компания, скромна, забавна — накратко, най-харизматичната личност, която Амбър познаваше. Понякога, когато бяха заедно на някоя церемония за награждаване, вечеря с агент или в компанията на Лио край басейна, самата Амбър се чувстваше интересна колкото купа малеби...

Една вечер Челси и Амбър бяха излезли да потичат с кучетата по плажа в Малибу. Правеха го, за да се сближат отново, защото бе по-лесно да прекараш времето с някого в тичане, отколкото да седнеш на по питие и наистина да поговориш с него. Челси водеше Солт, а Амбър — Пепър.

Краката им тупкаха по твърдия пясък, а в далечината въздишаше отливът, когато внезапно чуха, че някой тича след тях.

— Челси, Амбър! Хей! Спрете за малко!

Челси стреснато се обърна, но Амбър продължи да тича, без да трепне. Вече беше свикнала с всичко това. Знаеше, че не бива да спира. Знаеше как се играе тази игра, как да изглежда учтива в „Шоуто на Елън Дедженерис“, докато вътре в себе си ненавиждаше всяка секунда от него, как да бъбри безгрижно с Дейвид Летърман, докато нервно чака удобния момент да каже онази чаровна, шаговита, типична за Амбър фраза, върху която агентът и пиарът ѝ бяха умували цели две

седмици. Как да се усмихва на фотографите, когато излиза от „Старбъкс“ с кучетата, пъхнати в раницата, без да изглежда потна или скапана, а свежа като репичка, защото всичко това си беше постановка.

Амбър нямаше нищо против премиерите — стилистът те облича с блестяща златиста лекомислена рокличка, сплита сладка малка плитчица в косата ти, а ти само трябва да възклициаш с все още идеално запазения си британски акцент, че си особено щастлива, че си тук и всички те обичат. Всичко, което излизаше извън тази добре уредена зона на удобството, я тревожеше.

Тя се обърна и видя един понатежал тип с черна тениска, който тичаше след тях.

— Аз съм Зак Труман, работя в „Ел Ей Таймс“ — изрече задъхано той. — Челси, може ли да ти задам няколко въпроса?

— Ами, добре. — Челси спря и се обърна с лице към него.

До него мигновено се материализира още някой.

— Джак Федър, на свободна практика — кимна той.

— Здравей, Джак. — Челси също му кимна в отговор.

Джак Федър беше живото проклятие в живота на Амбър. Имаше лице на невестулка и никак знаеше всички нейни съмнения и тревоги. Без съмнение винаги виждаше кога е качила половин кило — фотографите му, изглежда, имаха почти физическо усещане къде се намира. Амбър бе ужасена. Тя забави крачка, несигурна какво да предприеме. Не можеше да остави Челси. Престори се, че си оправя връзките на маратонките.

— И така, Челси — каза Джак Федър и бутна под носа ѝ диктофон. — Коя си ти напоследък? Отслабнала си толкова много, тичаш по плажа — не е ли по-логично да вдигаш врява в някой бар и да смъркаш кокаин?

Той се усмихваше, но очите му бяха ледени. Амбър направо се смая от това безочие — това все още я побъркваше: колко са злобни и гадни, само и само да изкопчат от теб някаква скандална реакция. Тя се замисли как я обучаваше майка ѝ и как баща ѝ я съветваше винаги да бъде тиха и учтива.

Но по-голямата ѝ сестра просто сложи ръце на кръста си и се засмя.

— Не и напоследък, Джак. С тези дни е свършено — и слава на бога. Все още пийвам по малко — засега по чаша на ден. Опитвам се

да сваля килограми, и това е голям гърч.

Тя изглеждаше толкова безгрижна, застанала отсреща, на фона на залязващото слънце, с развени от вятъра коси. Амбър почувства как сърцето ѝ се сви от остра болка.

— Значи, сега си започнала да сваляш килограми — повтори Джак. — Не смяташ ли, че е прекалено драстично да отслабнеш толкова, само и само да се впишеш в Холивуд? А твоите фенове у дома, във Великобритания, няма ли да си помислят, че си се продала?

Амбър се изправи, тръгна бавно към сестра си и застана до нея.

— Здравейте — каза тя, но те не ѝ обърнаха внимание. Без грим и прическа изглеждаше доста семпло, а личността на Челси грееше отвътре, независимо къде се намира. И винаги е било така.

За един кратък миг Амбър се почувства страшно унижена, че не я разпознаха, но после се отпусна. Хубаво е да си анонимен. Да стоиш в сянката на някого поне веднъж...

— О, сигурна съм, че някои хора ще кажат точно това — отвърна Челси. — Но аз никога не съм била слаба, просто се опитвам да водя по-здравословен живот. Все още съм млада и за мен кариерата е всичко. Искам моите фенове да се гордеят с мен и се надявам, че ще бъде така, където и да съм, каквото и да правя — не си ли съгласен?

Амбър се усмихна, без да иска. Това бяха пълни глупости, но иначе — перфектен отговор.

А после изведнъж Зак Труман каза:

— Какво ще кажеш за „Прекрасен живот“, новия фильм на Лио Ръсел? Говори се, че са обещали ролята на Амбър, но въпреки това ти си се явила на кастинг за нея.

Челси прегърна сестра си през раменете и заяви:

— Не вярвай на всичко, което чуваш, Зак. Ние сме преди всичко сестри, останалото не е важно. Благодаря ти, Зак. Благодаря ти, Джак Федър.

Той я гледаше, без да мига.

— Обади се, ако имаш нужда от благоразположен журналист, а?

Челси не му обърна внимание.

— Приятна вечер, момчета!

Тя дръпна Амбър и продължила към къщи. Амбър тичаше след нея и си мислеше. „Е, това също бяха пълни глупости...“

И се оказа права. След три дни Лио я извика в офиса си в града. Каза, че е по бизнес въпрос. Той беше с обичайните си продуцентски дрехи — копринена риза и черен панталон. Целият излъчваше сериозност. Посрещна я в офиса си, където на една витрина бяха наредени престижните му награди, на БАФТА и останалите. Не я целуна. Започна без предисловия:

— Слушай, Амбър. Трябва да поговорим. Става дума за ролята в „Прекрасен живот“. Ще я дам на Челси.

— Какво? — Амбър се подпра на стола пред нея, за да не падне.
— Шегуваш ли се, Лио?

— Как мога да се шегувам за такова нещо? — попита риторично Лио с нотка на любопитство в гласа.

— Но тази роля е моя! — извика Амбър. Гърлото ѝ се бе свило, сякаш щеше да припадне. — Ти ми обеща, Лио!

— Ще я дам на Челси — повтори той твърдо. — Съжалявам, но е точно така.

— Мислех, че... — Амбър се огледа диво наоколо. Не знаеше какво да направи, какво да каже. — Мислех, че просто искаш да видиш на какво е способна и затова я викаш на кастинга.

После добави със слаб гласец:

— Тази роля е моя!

Лио изглеждаше отегчен. Той притисна върховете на пръстите си едни в други.

— Амбър, моля те, не ставай такава — каза после, сякаш току-що бе тръшнала в земята китайска ваза от династията Мин и бе извадила пистолет насреща му. — Челси е великолепна актриса. Толкова съм развлнуван от бъдещата работа с нея. А ти си една от най-великите звезди в света, Амбър. Не разбирам, защо се държиш така?

Тя погледна към наградите зад гърба му и снимките с различните звезди и директори на студия, които красяха стените, поставената в рамка изрезка от „Варайти“ със заглавие: „Най-добрата износна стока на Обединеното кралство: Лио Ръсел.“ Тя се загледа отново и осъзна, че никъде няма нито една нейна снимка.

— Какво става между нас? — попита внезапно. — Искам да кажа... обичаш ли ме? Или просто ме използваше през цялото време?

— Не мога да говоря с теб, когато си такава — отвърна само Лио.

— Стига, Амбър. Тя е страхотна актриса — не се ли радваш за нея?

Амбър само каза тихо:

— Не знам какво очакваш от мен, Лио. — Чувстваше се напълно изчерпана. — Какво искаш да направя оттук нататък?

Тя се облегна на стената и задиша тежко.

— Не мога да си представя какво ще правя оттук нататък.

— Амбър, скъпа, трябва да се успокоиш — каза Лио. —

Довърши новия фильм, той ще стане невероятен. Чакат те още много прекрасни роли, знаеш го много добре.

„Как ли пък не! — прииска й се да извика. — Все същата боза, отново и отново, която се излива върху далеч по-изисканата публика.“

— Искаше ми се да направя нещо различно — отвърна тя.

Лио само вдигна вежди и не каза нищо повече.

Майната му. Майната им на всички. Все пак Лио бе успял да я натика в по-слабата позиция — за тази битка трябваха повече сили, отколкото имаше.

— Вече не знам кой си — каза тя. Не знаеше на него ли говори или на себе си. — Не съм сигурна, че въобще някога съм го знаела.

Лио кимна с тъжен поглед и Амбър разбра, че няма да получи от него нищо повече.

Амбър не можеше да изрече нито дума. Избяга от офиса на Лио, покрай Сали, която я изгледа с изумление поколеба се за миг в коридора, после изхвръкна на огрения от слънце двор, скочи в бентлито си и натисна газта с всичка сила, обзета от едно-единствено непреодолимо желание: да изчезне незабавно оттук, далеч от всичко.

По дяволите, за всичко е виновна Челси.

39.

— Не е истина — плачеше Амбър. — Откакто... откакто тя дойде... се опитва да... — подсмръкна тя. — Опитва се да заеме мястото ми!

— Хайде, хайде. — Маргарет потупа Амбър по рамото и се отдръпна леко — беше с новата си ленена блуза от Ралф Лорън и не искаше да я изцапа с размазания грим на дъщеря си. — Лио казва, че това е нейният единствен истински шанс и...

— Ти си знаела? — Амбър се изправи смаяна на мекото кадифено кресло, сложено пред прозореца в нейната стая.

— Аз... Лио ми се обади вчера — каза Маргарет. Въобще не бе предвидила подобна реакция от Амбър, честно казано. Това беше малко... изненадващо.

— Сестра ти заслужава шанс, нали разбираш. Тя преживя толкова много.

— Какво приказваш, майко, за бога? — попита тя и притисна силно декоративната възглавница към себе си. — Ти си тази, която ми каза да прекъсна всичките си контакти с нея! Да я отблъсна от себе си! Ти ме накара насила да го направя!

Маргарет замръзна. Тя погледна надолу към малката си дъщеря, без да знае какво да отвърне. Да, тя го бе направила. Бе отблъснала собствената си дъщеря, и го бе правила цял живот. Но не можеше да каже на Амбър защо, не можеше да каже истината на нито едното си дете.

— Не казвам, че тя е съвършена — Маргарет търсеше най-подходящите думи и неповикан, в ушите ѝ отекна истеричният писък на Челси, която плачеше по телефона, след като се разрази скандалът с наркотиците. Спомни си как я отблъсна тогава. Беше толкова ядосана на Челси. Беше ѝ ядосана още от раждането ѝ — а защо? Челси не бе виновна за нищо.

След като избухна скандалът в британската преса, се наложи тя, заедно с Амбър, да съхрани каквото беше останало. Ако трябваше да

се изрази безпристрастно, би казала, че Амбър е продуктът, а Челси — отклонението. Но това все повече я тревожеше.

После бе изпаднала в ужас в продължение на много часове и дни, когато Челси изчезна напълно — дори не се обаждаше по телефона. Ситуацията бе изцяло извън нейния контрол и тя си казваше, че Челси е неконтролируема, затова трябва да я остави да прави каквото намери за добре. Амбър беше добро момиче, послушно и тихо, дори и в онзи момент. А Челси беше една безкрайна отговорност...

Минаха две нощи, и нито дума от Челси. Маргарет не бе мигнала нито за секунда в малкия си апартамент, на десет минути от жилището на Амбър. Лежеше по цяла нощ, вперила очи в тъмното, и даваше воля на ужаса си. Челси е мъртва... пак е катастрофирала... лежи ранена в някоя канавка. Лондон беше толкова опасно място!

А на третия ден ѝ се обади проклетият Дерек и ѝ каза, че Челси е добре и че той ще я уреди на работа. Този човек! Маргарет се намръщи. Искаше ѝ се да си остане в миналото, където му е мястото... Да, вярно, драго ѝ беше да го чуе, но и това бързо отмина. Не можеше да се отърве от него. Беше като хлебарка — не можеш да го стъпчеш.

— Виж какво, аз се срещнах с нея — каза Маргарет, като се отърси от спомените. Тя е много притеснена от това, че ѝ се сърдиш. Според мен дори за миг не си е въобразявала, че ще получи ролята...

— Защо тогава се яви на кастинга? — извика Амбър. Маргарет ѝ направи знак да говори по-тихо. Челси беше в къщата за гости — тя я видя, като влизаше. — Страшно исках тази роля, ти поне знаеш! — Тя направо крещеше, а никога не бе губила самообладание. Не искаше да мисли така, но за първи път от много години Амбър направо мразеше сестра си — за първи път, след като дадоха ролята на Рокси на Челси, а не на нея.

— А сега какво, мамо? — попита тя и разпери ръце. — Направо не знам.

— Ще говорим с Лио — отвърна Маргарет; тя все още имаше пълна вяра в него. — Той ще ми обясни. Сигурно има конкретна причина да избере Челси за ролята, казвам ти.

Амбър бе обзета от студен, всеобхватен страх. Мислеше, че разбира каква е причината, макар да нямаше сили да я изрече на глас.

— Сякаш започва да живее моя живот — прошепна с пълна увереност тя.

— Слушай. — Маргарет заговори делово. — Не ставай глупава. Нищо подобно. Лио я иска само за този филм. Той е много по-различен от филмите, в които се снимаш ти. На бас, че дори...

„Тази роля щеше да ме изкара от коловоза. Щеше да бъде решение на онова, което ми липсва... аeto че ще я играе Челси.“ Амбър затвори очи и се изсмя:

— Много грешиш, мамо. Филмът ще стане изключителен, знам го. Виж сега... Ти не го разбиращ, но ми писна от филмите, които правя.

Маргарет я погледна ужасена.

Амбър продължи трескаво:

— Писна ми! От тъпите лицемерни сценарии, от идиотите, с които трябва да се преструвам, че съм готова да спя, от абсурдните ситуации, които трябва да разигравам. Исках да опитам нещо друго, нещо, което хората няма да забравят след пет минути.

Маргарет отвърна рязко:

— Амбър, толкова много момичета мечтаят за това, което имаш. Бъди благодарна.

— Дойде ми до гуша да съм вечно благодарна! — извика Амбър.

— Искам да правя каквото си пожелая. И кои са тези момичета? Защо винаги говориш за тях?

— Защото бях една от тях! — каза безстрастно Маргарет и стана.

— Исках това повече, отколкото можеш дори да си представиш. Но не бях достатъчно добра. Липсваше ми нещо. Талант. — Тя се засмя жълчно на горчивия сломен. — Господи, боже мой. И не забравяй, Амбър, ти си щастливка. Щастливка!

Но лицето на Амбър остана мрачно. За първи път тя не слушаше майка си.

— Кажи ѝ да се маха от къщата ми — отсече тя. — Дойде тук, намести се, отмъкна всичките ми дрехи, ходи навсякъде и ползва всичко, сякаш е нейно, отмъкна всичките ми приятели, които я считат за толкова забавна, толкова свежа и готина, а сега ми отмъкна под носа и единствената роля, която всъщност съм искала да играя някога! Просто се чудя какво ли още може да ми вземе — завърши с гробовен глас.

— Нищо — отсече Маргарет. После стана и приглади полата си.

— Ще говоря с нея. Не се тревожи, малката ми. Ще говоря с нея. Ще

ти донеса чай. Къде е Росита?

Отвън в коридора Челси чу, че майка ѝ става, и хукна тихо надолу по стълбите, хапейки устни.

Нищо не се бе променило, нищо.

Каквото и да направи, майка ѝ нямаше да е доволна; дори тези няколко похвални думи се процедиха от нея като от пресъхнала чешма. Освен това ѝ беше писнalo и от хленченето на Амбър. Тя положи за нея толкова много усилия, а ето че май не бяха достатъчни. А може би въобще не трябваше да си прави труда? Просто да приеме факта, че двете е Амбър не могат — и няма — да бъдат приятелки отсега нататък? Може би въобще не трябваше да се явява на този кастинг, въпреки поканата на Лио.

Но нямаше как да откаже. А и нещо в него ѝ харесваше — определено беше надут и говореше глупости, но в очите му виждаше изражение, което ѝ подсказваше, че за него всичко е игра.

Понякога, мислеше си Челси, докато тичаше обратно към къщата за гости, ѝ се струваше, че Лио Ръсел е единственият човек, който я разбира тук, в Ел Ей. А също и Джен, гримърката, но се виждаха само по веднъж седмично. Дори по-рядко. Джен би се изсмяла на това. Лио също — само дето не можеше да го сподели с него. Между тях нямаше нищо! Челси се почувства неловко само като си помисли за това. Просто лек флирт, а и той я разсмиваше искрено.

Наричаше я Илайза, като Илайза Дулитъл от „Моята прекрасна лейди“.

— Кога ще си оправиш акцента? — често ѝ казваше той, за да я дразни. — Все още звучиш, сякаш играеш в оня смотан сериал „Жителите на Ийст Енд“ с Бабс Уиндзър, скъпа.

— Ти пък звучиш така, сякаш си платил на някого да те научи как се говори с харвардски акцент, а аз знам, че си момче от село, скъпи.

— Майната ти — усмихваше ѝ се развеселен Лио.

— И на теб.

— Здравей, Илайза!

Сепната от мислите си, Челси подскочи и вдигна очи. По алеята към къщата вървеше Лио и си подхвърляше ключовете.

Челси вдигна ръка към гърлото си и каза:

— Странна работа. Тъкмо си мислех за теб.

Лио я погледна внимателно:

— Добре ли си?

— Нищо ми няма. — Челси почувства, че се изчервява. Не знаеше защо — той наистина не беше неин тип. Тя се бе кротнала напоследък. Когато си известен, е трудно да намериш правилния човек, а всъщност си падаше по допнотипови типове, които ще разкажат срещу пари дали те бива да правиш френска любов и ще продадат червения ти дантелен корсет на „Нюз ъф дъ Уърлд“. Така че от известно време беше сама. Искаше някого, който да й е равностоен. Не можеше да бъде ничие момиче за парти.

Но сега вече... как да го каже? Беше готова. Искашеекс. Беше навита, както би казала у дома, в Лондон. Искаше да покаже на някого новото си елегантно тяло, искаше да почувства нечии ръце по кожата си, търсещи си кандидати. Челси погледна покрай Лио, замислена за това, което виждаше зад гърба му. Градинарят Кар-лос беше първи в списъка — кубинец и добър танцьор. Челси му разказа за живота си в „Рокси“ и поиска той да й покаже някои танцови стъпки — но не беше сигурна дали е много етично да спиш с градинаря. Дали няма да се изтълкува като експлоатация иекс тормоз, или е просто обично? Но ако и градинарят напира да спи с теб, тогава не е експлоатация, нали?

— За какво си мислиш? — Лио изглеждаше развеселен, както винаги, когато говореше с нея.

— Ще ти се знаеш — отвърна троснато тя.

— Абсолютно — ухили се Лио. Стоеше със скръстени ръце и несъзнателно опипваше с пръсти мускулите под лактите си. О, тя определено го харесваше. Харесваше у него толкова много неща — той винаги знаеше какво си мисли тя, какво възнамерява да направи с Карлос. Харесваше й, че с Лио е като отворена книга. Че можеха да се държат грубо един с друг, да си подхвърлят хапливи забележки, да си разменят язвителни остроумия и все пак да са приятели. Всичко беше само игра — и двамата го знаеха. Тя разбираше, че той си позволява волности, за бога. И винаги го е правил. Затова Челси чувстваше, че с него може да не се ограничава, да прехвърли границите на позволеното, и че в това няма нищо лошо. Освен това той й бе дал

шанс, а това бе далеч повече, отколкото бяха направили за нея майка ѝ и сестра ѝ...

— Днес изглеждаш страхотно, Челси — каза тихо той. После хвърли почти крадешком поглед към голямата къща. Сякаш и двамата се бяха наговорили тайно да не казват нищо за филма заради Амбър. Той сниши глас:

— Нямам търпение да започнем работа.

Челси отново се усмихна и отговори:

— И аз, Лио. — Пак онази нейна великолепна усмивка. — Толкова съм ти благодарна...

Ентузиазмът ѝ беше заразителен, а красивата широка усмивка — безупречна. Лио затаи дъх. Тя нямаше представа колко е привлекателна. Камерата я обичаше, беше направо необикновена. Той беше в монтажната с другите продуценти и режисьори, когато гледаха записа на нейния кастинг за „Прекрасен живот“. Дотогава не бе виждал някой така да озарява екрана, както Челси Стоун. Когато тя беше в кадър, човек виждаше само нея. Беше като хипноза.

Тя гледаше зад гърба му към Карлос, загорелия млад градинар, и Лио проследи погледа ѝ. Но гледката беше препречена от фигура в тъмносин костюм с миниатюрна полишка и прилепнало сако, с перфектна прическа, перфектен шал и ослепително бяла усмивка, която бързаше към Лио с папка с документи в ръка.

— Здравей! Здравей, Лио! — Беше леко задъхана.

— О, здрави, Сали — отвърна Челси. — Радвам се да те видя.

Сали нямаше равна в типично американските любезности и Челси не можеше да реши дали я ненавижда, или просто я търпи. Тая мадама несъмнено беше луда по Лио, а той без съмнение не даваше пет пари за нея.

— Аз също — отвърна Сали с усмивка. — Дошли сме тук за среща с Амбър, за снимките — тя тук ли е?

Челси се върна в реалността и каза:

— Да, вкъщи си е. — После погледна Сали със сериозно изражение: — Тя е... малко... Е, пожелавам ви успех.

— Благодаря — отвърна Лио и през лицето му сякаш премина сянка. — Ще поддържаме връзка. Ще те заведа да се запознаеш с Пол, Брайън и другите момчета от екипа на филма.

— Свободен ли си във вторник? — Сали започна да натиска бутоните на блекбърито си. — Защото току-що говорих с офиса на Брайън и знам, че той е свободен тогава.

Лио се извърна и погледна Челси.

— Много добре. Челси? Ще дойда да те взема и ще те заведа в Калвър Сити. Тогава вече няма да е толкова страшно, обещавам.

На Челси ѝ стана забавно от това, че и двамата със Сали просто предположиха, че тя ще е свободна, без да я питат. Сякаш си няма друга работа, освен да виси като паяк и да чака Лио Ръсел. Е, помисли си после, прави са.

Амбър щеше да отсъства през по-голямата част от следващата седмица заради повторни снимки за нейния филм. Добре че нямаше да види как Лио идва да вземе Челси, за да я представи на екипа на филма, който тя самата толкова отчаяно искаше...

— Във вторник е съвсем удобно — каза Челси. Лио и Сали кимнаха уверено в падащия калифорнийски здрав, сякаш всички знаеха за какво точно става дума. Сякаш всичко е наред, част от плана, от предназначетаното бъдеще.

— Ще вляза да видя Амбър — каза Лио. — Трябва да ѝ покажем, че все още я обичаме.

— Така е — съгласи се Челси. — До по-късно, тогава. — Гласът ѝ звучеше палаво и безгрижно. Високата мъжествена фигура на Лио изчезна по алеята към къщата. Тя застана до Сали и двете се загледаха след него.

— На Лио наистина му стоят добре шити по поръчка ризи, не мислиш ли? — попита Сали замечтано. — Направо е страхотен в тях.

— Нямам никаква представа — отвърна Челси, без да трепне.

Предполагаше ли Челси Стоун какво ще се случи? Че ще се влюби в Лио Ръсел? Ако се беше запитала — нещо, което нямаше да направи, защото не си падаше по размислите, поне напоследък — вероятно би си отговорила „не“. Лио беше гаджето на Амбър. Челси вече бе получила ролята във филма, като според Амбър я бе отнела от самата нея. Не искаше да прави нищо друго, което да обърне лодката.

Проблемът с Челси беше, че тя искаше всичко и го искаше веднага. След години на отчаяние и пристрастване след смъртта на баща ѝ, тя с мъка се бе измъкнала от дулката и с борба се бе изкачила до върха. В Ел Ей ѝ вървеше, благодарение на собствените ѝ усилия. Беше млада, стройна, чувстваше се невероятно и беше готова да си прекара добре. Знаеше, че трябва да се възползва от всичко, което ѝ се предлага.

С други думи, беше узряла и готова да я откъснат от клона.

— Пийни още едно уиски — каза Челси.

Тя запълзя на колене през прохладната трева, като се кикотеше и размахваше бутилката, която държеше в ръка.

— Напивам се с Челси Стоун — измърмори Лио. — За бога, в какво се забърквам?

— Аз не бива да пия — заяви тя. После прокара пръсти през косата си. Срещата с режисьора и продуцентите бе минала добре и Челси започна да чувства, че този чудовищен, невероятен филм, от който се ужасяваше, може би е възможен, може би тя ще изиграе добре тази роля.

Беше убедила Лио да се върне с нея до къщата на Амбър и сега се бяха разположили на тревата и пиеха. Поне тя пиеше. Той седеше на ленения си режисьорски стол и я гледаше.

Амбър отсъстваше вече четвърти ден. Бе заминала, без да се сбогува, ядосана и на двамата, и в резултат на това те се чувстваха като палави деца.

Челси внимателно сложи треперещата си ръка на коляното на Лио, наля още уиски в чашата му и каза:

— Не бой се. — Полагаше усилия да не ѝ личи по говора, че е пияна. — Не хапя. — После се изкикоти весело.

Челси долови някакво движение зад Лио и видя Карлос, който се скри в къщата. Беше работил в градината цяла вечер, подкастряше чемшира.

— О-о-о — каза Челси и поклати глава.

— Какво има? — попита Лио. Обърна се да види накъде гледа тя и изражението му помрачня.

После каза весело:

— Някой точи лиги по градинаря, а?

Тя беше пияна и безгрижна, а и вече беше късно.

— Аха — отвърна откровено. — Най-общо казано, да — точки лиги по градинаря.

Лио стана. Тя не виждаше изражението му. Затова се изправи несигурно на крака, като мигаше често.

— Трябва да вървя — каза Лио. — Утре ме чака тежък ден, а вече стана късно.

Челси изпадна в ужас.

— Не може да караш в това състояние.

— В Ел Ей, сме, сладурче — засмя се той. — Да, мога.

Тя го гледаше, задъхана.

— Остани още малко.

Лио знаеше как да ги подработва, винаги — без пропуск. Той си пое дъх и се приготви да ѝ каже ключовата фраза. Добре че бе смиръкнал една магистралка преди това. Чувстваше се на върха на света, непобедим... Може да я улови тук и сега. После щеше да я издърпа за кукичката и да я извади на сушата.

— Искаш ли да остана?

— Да — отвърна провлаченоЧелси.

— Не искаш ли да влезеш и да намериш младежа, който подрязва храстите? — Лио се усмихна и я хвана за ръката.

От допира на пръстите му по кожата си Челси се изчерви. Тя се доближи само на няколко сантиметра от него и вече почти се докосваха. Челси се задъхаха, гърдите ѝ се надигаха бясно и се отъркваха в Лио. От гърлото му се изтръгна тих стон.

— Ела с мен — каза той и я поведе към къщата.

Когато останаха сами на вратата на спалнята, той я притисна към стената и каза:

— Желая те, Челси.

После избърса уискито от устата си и я целуна.

Ръцете му се движеха по тялото ѝ. Челси затаи дъх. Отдавна никой не я бе пожелавал. Лио? Направо не беше за вяране.

Тя усещаше езика му в устата си, как я търси и опитва, а ръцете му бягаха по цялото ѝ тяло. Когато достигнаха гърдите ѝ, той изстена. Челси беше с лятна рокля и не носеше сutiен. Бавно и много нежно Лио смъкна презрамките от гладките ѝ рамене и издърпа плата от облите ѝ гърди. Те се разголиха и когато ръцете му се докоснаха до тях, той потръпна.

— Знаеш ли... — той я погледна в очите и притисна силно мекото ѝ хладно тяло — ... че имаш страховни гърди! Моля те, кажи ми, че го знаеш.

Той ги целуна нежно, после по-силно, стисна ги в шепи, ощиша зърната ѝ, после скъса роклята и я смъкна от тялото ѝ, а тя го целуваше диво в отговор и се заизмъква от остатъците от роклята със страсть, която изненада дори самата нея.

— Боже... толкова си красива — изрече той с дрезгав глас. Челси знаеше, че това не е вярно, че е само фраза, с която да постигне каквото желае, но за нея това нямаше значение. Вече нищо нямаше значение. Той я желаеше — нея, момичето, на което само допреди няколко месеца гледаше като на екземпляр от панаир. Тя обви врата му с ръце, почувства мускулестото му тяло до своето, твърдият му пенис се търкаше в корема ѝ. Тя го целуна и притисна силно втвърдените си зърна към гърдите му.

— Моля те, не отслабвай повече, обещаваш ли? — промълви задъхано той, докато я целуваше по шията. После спусна ръка надолу по корема ѝ зад ръба на бикините. — Сега си направо идеална.

Лио плъзна пръст между бедрата ѝ. Челси отвори широко очи и ахна от изненада.

— Влажна си — каза той, останал почти без дъх. Стори ѝ се, че ще припадне от желание. — Готова си за мен.

— Лио — Челси се опитваше да не обръща внимание на пръстите му, които се движеха към цветето ѝ. — Ами...

— Недей — прекъсна я той и я побутна леко назад към леглото. После я обкрачи и сложи ръце от двете страни на лицето ѝ. — Сега сме само ти и аз, Челси... Искам те толкова много... но ще те накарам да ме молиш!

Докато шепнеше тези думи, вкарваше езика си в ухото ѝ. После бавно го пълзна надолу по шията ѝ, още по-надолу между гърдите и чак до пъпа. Но всеки път, когато тя се надигаше към него, той я отблъскваше.

— Още не — повтаряше спокойно, а тя се гърчеше под него, изпълнена с безумно желание да го усети в себе си. — Още не. Ти си моя и ще те накарам да свършиш и да крещиш от удоволствие.

И когато след няколко минути наистина свърши, тя потрепери неистово и тихо извика името му. Лио я притисна за секунда, после се наведе към нея и обви ръката ѝ около набъбналия си пенис. Тя погледна надолу към него, после вдигна поглед към очите му и се усмихна.

— Сега ще те чукам — прошепна той. — Ще те накарам да свършваш отново и отново...

Тя го насочи към себе си, малко по малко, и когато той влезе в нея, остана замаяна. За първи път в живота си правешеекс с мъж, чийто пенис бе поне двайсет и пет сантиметра.

Тя се усмихна изумена. Пенисът му бе толкова голям, че изпита сладка болка. Изстена от удоволствие, когато той влезе още по-натърте в нея.

— О, господи, Лио!

Той ѝ се усмихна с лисичата си усмивка. Влизаше в нея отново и отново с дълбоки и силни тласъци, които достигаха до най-съкровената ѝ точка. Движеха се в невероятен синхрон и виковете им също звучаха в хармония. А когато експлодира, той рухна върху нея с вик. После помръдна пениса си в нея още няколко пъти, докато галеше нежно гърдите ѝ. Целуна я, стисна дупето ѝ с ръка и въздъхна:

— О-о-о... Изобщо не очаквах такова нещо.

После заспа.

Тя мислеше, че на сутринта ще се чувстват неловко. Но се събуди от езика на Лио, който я галеше между краката. Страстно стисна

главата му с ръце.

— Какво правиш, за бога... — възклика, все още не напълно будна. После изстена от удоволствие и изви гръбнак.

— Малка сутрешна загрявка — отвърна той и я погледна измежду бедрата ѝ.

Може би точно в този момент Челси се влюби в Лио Ръсел, затова че я ближе, за да я изненада приятно, и заради пениса му с размер, на който би завидял дори кон. Не можеше да повярва, че това е същият онзи Лио, който лъжеше, изневеряваше и комуто не можеше да се вярва.

Същият Лио, който живееше със сестра ѝ. Който се отнасяше към Амбър като към стока, като към играчка еднодневка.

Тя застина за миг, замислена, но той не спираше, езикът му работеше по най-нежните ѝ места, ръцете му галеха хълбоците и бедрата ѝ. А когато удоволствието я завладя изцяло, езикът му се плъзна към клитора ѝ, възбуддайки и галейки. После изведенъж спря и каза:

— Толкова си тясна... от години не съм се чувствал така!

Изрече го почти с изненада, сякаш самият той не вярваше, вперил в нея тъмните си очи. После отново започна да я смуче и ближе с грапавия си език и тя завика от удоволствие и желание, вече без да може да мисли за нищо друго.

Не мислеше и когато се свлече след миг в ската му и почти се задави от дълбината на пениса му, изпаднала във възорг от това как изпълва устата ѝ и колко е твърд. Това беше мъж, а не момчетата, с които бе свикнала.

Или когато той я награби същата вечер в банята и започна да я гали настойчиво между краката, приковал ръцете ѝ високо над главата, докато тя не зави като диво животно, и тогава ѝ го вкара, усмихнат и доволен от това колко безпомощна беше тя в ръцете му.

Нито мислеше за това, когато я облада изотзад на балкона в къщата на Амбър няколко вечери по-късно и тя гледаше към океана пред себе си, към вълните, които се разбиваха на малкия плаж, а той бе обхванал гърдите ѝ с шепи и тласкаше големия си твърд пенис все понавътре в нея, целуваше я по шията и шепнеше името ѝ, докато, почти задавена, и тя произнесе неговото.

Челси дори не предполагаше, че той бе пожелал точно това още първия път, когато я видя, и сега го бе получил, въпреки риска, въпреки че те двамата извършваха поредното предателство спрямо Амбър...

Не знаеше и това, че Лио Ръсел винаги получава каквото иска.

Не беше заради неловкостта, която изпитваше винаги, когато ги виждаше заедно.

Нито заради начина, по който си бъбреха и си разменяха закачки. Нито дори заради времето, което прекарваха заедно на снимачната площадка...

Не беше и заради шумотевицата покрай филма, която набираше все повече инерция, сега, когато снимките бяха вече завършили и предстоеше премиерата.

Нито заради недомълвките, нито заради вниманието от страна на майка й и Сали, нито пък гризящата я параноя, чувството, че маската започва да пада и тя не може да се контролира.

Не: мигът, в който Амбър осъзна, че нещо трябва да се промени, настъпи, когато нейният агент Дан Стайн ѝ се обади с ново предложение.

— Ти майтап ли си правиш с мен, или какво? — изкрещя тя толкова силно, че Росита изпусна вазата, която полираше в огромния коридор. — Извинявай, Росита... Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — изсъска тя в слушалката. — Аз няма да играя ролята на повъзрастната приятелка!

Тя се опитваше с всички сили да не ругае, но не можеше да се въздържи. Не можеше да яде кексчета, нито да пие повече от чаша вино, нито пък да пуши, защото това би навредило страшно на чистия ѝ имидж. Обаче можеше да ругае като стар войник.

— Амбър, съкровище, чуй ме...

— Не, ти ме чуй, слънчице. — Амбър прокара нокти по шията си с такава сила, че по кожата ѝ останаха яркочервени следи. После влезе с тежки стъпки в кабинета си и ритна вратата. — По дяволите, аз съм Амбър Стоун, разбра ли? Не играя поддържащи роли. Само главни. Аз съм шибаната любимка на Америка, а не американската никаквица! — Тя заби крак в старинния шкаф в кабинета си.

— Мамка му! — Викът ѝ премина възвой и тя заскача наоколо на един крак, обзета от ужасна болка.

Дан каза:

— Хей! Амбър, чуй ме! Те считат, че си идеална за ролята — естествено, че не си никаквица. А и Челси е по-голяма от теб, така че няма проблем!

— Не ми ги разправяй тия! — отряза го Амбър. — Челси няма нищо общо с това. Кажи им да вземат шибания сценарий и да си го заврат в задниците, докато им излезе през гърлото. Ясно?

Това почти ѝ доставяше удоволствие — адреналинът, яростта. Почувства се жива, жива...

— Е... — Гласът на Дан прозвуча колебливо. — Ако мислиш, че...

— Съжалявам, Дан — каза Амбър и положи усилие да се овладее. — А нещо друго?

— Засега това е единственото, което имам за теб — отвърна Дан.

— Какво? — намръщи се Амбър.

Дали неолови лека нотка на триумфално злорадство в гласа на Дики Дан? Не харесваше нито него, нито мекия му напевен южняшки акцент, нито белите му като лилии ръце с маникюр. Той беше просто една от куклите на конци на Лио, напълно под чехъла му.

— Мила, чуй ме, моля те. Ролята е страхотна. Времената се менят. Да, американците определено те обичат, но ти си вече жена, наблизаваш трийсетте. Това е действителността, нали? Няма вече кой да ти предложи ролята на невинно момиче с блеснал поглед. — Той се прокашля леко. — Дошло му е времето.

— На кое му е дошло времето?

— На повратната точка, мила. Да, пак ще играеш в хубави филми. Но вече никога няма да играеш ролята на двайсетгодишно момиче от малък град. Трябва да намериш ново поприще. Други роли. — Той замълча за момент. — Може би в телевизията...

Амбър изсъска яростно:

— Няма да отида в телевизията, като някоя скапана... — После мълкна.

— Само си помисли — настоя Дан. Тяолови през слушалката шумолене на хартия.

— Не, няма — отвърна тя. — Челси е почти две години по-голяма, това е първият ѝ филм тук и играе главната роля! — Амбър имаше чувството, че се пазари.

— Така е. — Дан лапна това, което бе извадил от хартийката. Да не би да се опитваше да я унижи? — Но „Прекрасен живот“ е номер едно в класациите вече цял месец. Казват, че ще обере всички награди. За бога, даже е номиниран за Оскар!

— Е, и? Тя няма история като звезда. Това е заради филма, а не заради нея — изсъска злобно Амбър.

Дан сякаш се чудеше какво да й каже:

— Ами... Челси си е Челси. Сега тя може да си позволи да прави каквото си иска. Трябва да го разбереш, миличка.

После затвори.

Амбър остана права, загледана в дивана и масичката, отрупана със сценарии, които чакаха да бъдат прочетени, стените, окичени с афишите на нейните филми, снимки от премиерите, писма от фенове, дори едно от дъщерята на президента, в което казваше колко й харесва „Първа среща“.

Това ли беше краят?

Тя прокара длан през челото си. Трепереше. Искаше да се обади на Лио, а после се сети. Той отново бе заминал с Челси, на ново обучение за поведение пред медиите преди премиерата — сезонът на наградите бе в разгара си и тя вече трябваше да подтичва след любимия си и сестра си по червения килим. Да се преструва, че се усмихва, когато й се иска да избяга, да отиде до океана, където се чувстваше щастлива и в покой. Да се преструва, че отговаря на идиотските въпроси на журналистите с наперена усмивка, която трябваше да подскаже, че ни най-малко не е разтревожена. Да се преструва, че се радва за тях двамата. О да, радва се, толкова се опитва да се радва. Но е толкова трудно. Наистина трудно. И понякога й се струваше, че полудява. Само в нейния мозък ли беше чувството, което имаше за тях двамата? Въобразяваше ли си? Не знаеше, нито пък можеше да ги попита. А напоследък не знаеше как да говори и с майка си.

Тя погледна в огледалото, а после се огледа из красивата си къща. По бузите й се стичаха сълзи. Всъщност, бавно започна да осъзнава Амбър, истината беше, че е останала съвършено сама.

Вестник „Таймс“, февруари 2008:

ЧЕЛСИ СТОУН ОТНОВО НА ВЪРХА

Макар че в крайна сметка не спечели наградата за „Най-добър филм“, това не попречи на новата любимка, Челси Стоун (на снимката) да стане център на внимание на връчването на наградите на Американската академия за филмово изкуство тази вечер.

Облечена с рокля на Ерве Лежер и показвайки гордо фамозните (макар и силно стеснени) извивки на тялото си, които я направиха пример за жените по цял свят, и с лъчезарна усмивка, хванала под ръка сънародника си сър Лио Ръсел, продуцент на филма, бившето лошо момиче и наркоманка каза, че вечерта наистина е направила живота ѝ прекрасен.

„Филмът («Прекрасен живот») наистина промени живота ми, както и живота на целия екип — каза тя навън преди купона, организиран от «Венити Феър», където заедно с екипа ѝ се готвеха да отпразнуват наградата за «Най-оригинален сценарий». — Прекрасно беше да работя с Лио, както и с Брайън и останалите. Страшно ми харесваше да играя ролята на Малоуни. Щастлива съм, че това е първият ми пълнометражен филм. «Деветте живота на Рокси» остана в далечното минало“ — добави с усмивка тя.

На въпроса дали е искала да спечели Оскар, Челси отвърна:

„Честно казано, и самата номинация е нещо превъзходно“.

Мис Стоун обаче надали се чувства пренебрегната. Тя е тотемът на филмовия сезон с наградата си за „Най-добра актриса“ на Актъорската гилдия и на Наградата на

критиката. А и филмът събра вече 850 милиона долара, след като спечели наградата за „Най-добър филм“ в Кан миналата година, както и наградата за „Най-добра драма“ на тазгодишния „Златен глобус“. Трудно е да си спомним за друг филм през последните години, който да е съчетал по такъв начин касовия успех и невероятно високата оценка на критиката. Това до голяма степен се дължи на уменията на прочутия Лио Ръсел и, разбира се, на неподправения и почти неистов талант на Челси Стоун, която се справи великолепно.

Вратата се затвори зад тях.

— Довиждане на всички — извика Райън Пийч, партньорът на Челси във филма, приятен и мил южняк.

— Прекрасна вечер, Лио. Благодаря!

— Чао! — извика Челси. „Защо, по дяволите, не вземе да си тръгне?“

— Ами, лека нощ, тогава.

— Да-а! Лека нощ!

В стаята настъпи тишина. Няколко часа след церемонията за Оскарите, купоните приключваха. Огромният апартамент, който студиото нае за целия екип на „Прекрасен живот“, най-после се опразни и Челси и Лио останаха сами. Отвън в далечината се виждаха светлините от центъра на Ел Ей. Скоро щеше да се съмне. Беше късно, много късно.

— Е — промърмори Челси, докато отхапваше замислено от една ягода. Изrita гъльбовосините обувки с висок ток и прокара леко ръка по сивата си копринена рокля. Знаеше, че изглежда фантастично. — Ще ме зарежеш ли сега, след като не спечелих?

Коленичи върху кадифения мокет и нежно пъхна месестия плод в устата си, като го гледаше изпод гъстите си мигли. Лио заключи вратата, разхлаби вратовръзката си и се приближи към нея с бързи крачки. Наведе се, сложи едната си ръка на шията ѝ, а другата на гърба ѝ, придърпа я към себе си върху мекия диван и пъхна език в устата ѝ.

— Най-после! Свали си роклята — нареди той и си разкопча панталона. Винаги беше извънредно възбуден след доза кокаин, а тази

вечер беше взел доста.

Пръстите на Челси започнаха да развързват презрамките на роклята ѝ. Тя беше задъхана, сякаш е тичала. Желаеше го толкова, че не издържаше. За първи път изпитваше нещо подобно. Досега не бе предполагала, че съществува такъв прекрасенекс. Не просто защото той знаеше какво прави — всяка частица от него ѝ доставяше удоволствие. Причината беше и това, че той ѝ го казваше; с него се чувствашеекси. И то Лио Ръсел, мъжът без душа, с фалшивите избелени зъби, в чиито филми рядко играеха хора над осемдесет килограма, който очевидно се подиграваше на дебелите, на слепите, на по-възрастните жени — беше истински фашист по отношение на телосложението и начина на живот, мислеше си тя. И винаги го бе презирала за това. Отстрани.

Сега беше с него и направо не ѝ го побираше умът. Той харесваше тялото ѝ. Не можеше да ѝ се насити. Харесваше малкото ѝ коремче, пъlnите ѝ гърди, меката ѝ блестяща кожа. Тя понякога се чудеше дали я обича в действителност, но знаеше, че не бива да си губи времето с подобни мисли. Той официално беше партньор на Амбър. И толкова.

Но Челси съзнаваше, че го обича. С цялата си душа.

Лио бавно пъхна ръка под роклята между краката ѝ, под дантелените бикини. Започна да я гали, като я гледаше в очите с усмивка.

— Още си с роклята. Не ме ядосвай. Свали я...

Наведе се и я целуна по ключицата. Със здравите си сигурни пръсти разкопча ципа на роклята, шита по поръчка от „Шанел“, и разголи прекрасните ѝ обли гърди. После захвърли роклята на пода и започна да я целува по гърдите и да я гали между краката, отначало съвсем нежно. После я повдигна в ската си, така че да го обкрачи. Тя почувства твърдата му ерекция. Искаше ѝ се да го усети в себе си, цяла вечер си бе мислила за това... Той я обгърна цялата с ръце и се залюляха на леглото. Тя чувстваше как той пулсира в нея. Погледна го.

Лио скърцаше със зъби, с полу затворени очи, сякаш беше в агония. Ноздрите му се разшириха. Той я сграбчи за раменете и тя забърза ритъма все повече и повече, като се опитваше да му помогне.

— Недей — каза ѝ той. — Не се насиливай. Отпусни се.

Тя се погледнаха в очите и той ѝ се усмихна, искрено и нежно, а не с обичайната си хищна усмивка. После нежно пъхна лицето си между гърдите ѝ, а ръцете му я държаха почти любовно, като че ли искаше да я защити от нещо. После плъзна ръка зад шията ѝ и я обви нежно. Челси почувства как оргазмът я завладява изцяло. Той също свърши с учестващи се стонове.

— Не мога да се контролирам с теб — промълви Лио и я прегърна. Изтегнаха се назад върху меките възглавници. Красивото му лице бе потъмняло, зениците — леко разширени. Тя не знаеше дали е от кокаина, или от желание.

— Не знам защо. Желая те непрекъснато. През цялата вечер по време на церемонията. Исках да те награбя направо в коридора — там, пред хората.

Челси примигна, все още наслаждавайки се на удоволствието, което се разливаше по тялото ѝ. Понякога ѝ се искаше да не е толкова директна, да е по-нежна, по-романтична, но знаеше, че това е абсурдно. Двамата имаха негласно споразумение да не споменават Амбър, все едно че не съществува.

От двайсет и петия етаж Челси гледаше Ел Ей, който блещукаше в краката ѝ. Това вероятно бе най-великата вечер в живота ѝ и тя бе с мъжа, когото обичаше. Всичко трябваше да е идеално, но можеше ли да бъде, щом извършваха такова предателство спрямо Амбър? Защо ли ѝ пукаше изобщо? Искаше ѝ се да не така, но и се тревожеше. Все се чудеше какво ли ще направи Лио в крайна сметка. Какво ли си мисли Амбър за всичко това.

Но точно тук и сега, излегната в ръцете на Лио, докато той излизаше от нея и дишането му бавно се успокояваше, тя наистина не даваше и пет пари.

— Кога трябва да тръгваш? — попита тя. Обикновено не го питаше, не искаше да го кара да се чувства като в капан — това, което вършеха, беше ужасно. Но беше опиянена от него и искаше още.

— По-късно — отвърна Лио. — Казах на Сали, че ще се забавя доста.

Той отново я залюля в ръцете си и пъхна нос между рамото и шията ѝ. Тя чувствува как наболата му брада драчи по меката ѝ кожа; искаше ѝ се да спре, по-късно имаше интервюта и не искаше да изглежда като обрината. Не беше някаква хлапачка. Тя беше

световноизвестна филмова звезда! Челси се отдръпна и отново погледна през прозореца.

Тъмното небе бе прорязано от сивеещи оранжеви ивици. Нощта бе към края си и той отново щеше да си тръгне от нея. Филмът бе готов, Оскарите приключиха и изглеждаше, че всичко се е променило, но все пак тя не бе получила това, което искаше... а тя искаше Лио.

— Вече се съмва, виж. Може ли да отидем да закусим?

— Да закусим ли? По-добре да си поръчаме от румсървиса. — Той все още я държеше в прегръдката си и я галеше леко по гърба.

— Не-е. — Изведнъж Челси почувства нужда да стане и да се разкърши. Беше стояла в тази стая достатъчно дълго. А мразеше климатиците. — Да излезем на разходка. По плажа! — Тя се разсмя от ужаса в очите му.

— Хайде де. Знам едно местенце на „Санта Моника“. Мило, часът е пет сутринта, а мястото е доста забутано. Ще е съвсем празно, обещавам ти.

— Аз не ходя по кафенета — изсумтя Лио.

— О, я стига — замоли се Челси. Тя леко помръдна гърдите си, така че лицето му остана точно между тях, и го целуна по челото. Той ги сграбчи като нетърпелив младеж, но тя стана. — Хайде де! Ако ни видят, ще знаят, че сме заедно, защото сме били по купони цяла нощ, и няма да заподозрат нищо!

— Това е вярно. — Лио се надигна от дивана. Тя се загледа в силното му голо тяло, покрито с тъмни косми. Той беше толкова силен, толкова здрав. — Да. Така е. Добре тогава, да вървим в твоето ужасно плажно кафене, Челси. Но само защото ти сега си най-известната звезда в Холивуд. Обаче после ще трябва да ми духаш.

— Ще го направя на плажа, ако ме черпиш една закуска. — Тя се приближи и го целуна по устните.

— Ще взема душ — каза той. — А после тръгваме.

— Добре. — Тя се облегна назад.

Когато Лио влезе в банята, тя вдигна телефона. Беше време нещата да се поразмърдат малко.

— С Джак Федър ли говоря? — попита. Джак Федър беше папаракът, с когото винаги се срещаше на плажа. Бяха се... разбрали без думи.

— Кой се обажда?

— Няма значение — каза тя с безупречен американски акцент. — Искам само да ви кажа, че Челси Стоун и Лио Ръсел имат връзка зад гърба на сестра й. Сега са тръгнали към кафене „Бийч Шак“, на плажа в Санта Моника. Мисля, че после ще се разходят по плажа. И никой друг не знае за това.

Тя остави слушалката. Това беше правилен ход. Налагаше се да го направи.

— Кой беше? — извика Лио откъм банята.

— Никой — извика в отговор тя, докато си обличаше роклята. — Само двамата сме, миличко.

43

От „Ню Йорк таймс“, февруари 2008:

И отново за скандала, който разтърси филмовата индустрия в Ел Ей: от прословутия уебсайт TMZ.com отказаха да разкрият кой ги е насочил към информацията, представляваща техния голям удар за тази година. TMZ.com публикува снимки, направени на плажа, на номинираната за Оскар актриса Челси Стоун и продуцента на „Прекрасен живот“ сър Лио Ръсел. Те били забелязани да се целуват и прегръщат от фотографа Джак Федър, един от най-страховитите холивудски папараци.

Сестрата на госпожица Стоун, филмовата звезда Амбър Стоун, е приятелка на филмовия магнат през последните пет години.

Нито сестрата на госпожица Стоун, нито пък нейната майка и мениджър Margaret Стоун бяха открыти за коментар днес.

Снимките са продадени по цял свят.

От списание „Хайт“, февруари 2008:

БОЖЕ, ПАК ВОЙНА!!!

ЧЕЛСИ КРАДЕ ГАДЖЕТО НА АМБЪР!

Най-голямото съперничество в шоубизнеса? Ето го:

Сестрите Стоун отново във война...

След седмици на недомълвки, отрицание и слухове говорителката на Челси Стоун призна официално, че Челси и Лио Ръсел са двойка, след като двамата бяха забелязани да си гукат на калифорнийския плаж в ранните часове след церемонията за наградите на Академията.

Лио... сбъркал си сестрата!

Какво става между тези две момичета, искаме да знаем ние от „Хийт“?

Само преди три седмици сестрата на Челси, Амбър, заяви откровено пред списание „Ю Ес Уийкли“, че връзката ѝ със серийния прелюбодеец и филмов продуцент сър Лио Ръсел, която ту замираше, ту отново избухваше с пълна сила, пак е във фазата на любовта. „По-щастлива съм от всяко“, заяви тя.

Но всички знаем, че сестрите Стоун са отдавнашни съпернички. Нещата съвсем се смразиха, откакто Челси получи главната роля във великолепния „Прекрасен живот“ — роля, първоначално обещана на Амбър.

„Амбър разправяше на всички, че се радва за Челси, но всъщност беше съсипана — осведоми ни нашият източник. — Не може да понесе факта, че всички считат Челси за талантливата. Челси открадна кариерата на Амбър, а сега ѝ открадна и гаджето. Това е пълно предателство. Но между Челси и Амбър нещата винаги са стояли по подобен начин, от самото начало.“

Е, ще отвърне ли Амбър на удара? Нашият източник счита, че да.

„Амбър може и да изглежда сладка и невинна, но е борец. Няма да остави нещата така. От раждането си все е втора цигулка и сега търси реванш. Челси трябва много да внимава!“

Смятаме, че надали скоро ще настъпи семейно помирение.

А вие за кой отбор сте? За отбора на Амбър или на Челси?

Гласувайте сега! На: www.heatworld.com

Новината избухна в понеделник вечерта, след церемонията за Оскарите. Снимките бяха изключителни — тя просто не можеше да откъсне очи. Не само защото това означаваше, че най-големият й кошмар се бе събра на едно място, а защото двамата изглеждаха толкова... интимни. Как може да се публикуват такива неща в интернет? На една от тях се виждаха гърдите на Челси, за бога, те на практика правеха секс на самия плаж. Амбър не знаеше дали да се смее или да плаче.

Как може Челси да ѝ причини това?

Амбър не бе излизала във вторник — изобщо не можа да премине покрай охраната на бариерата в нейния жилищен комплекс. Чувстваше се неудобно и заради съседите си — поръча по една кошница с подаръци за всеки. Беше някаква лудница — фотографите се катереха по колоните на вратите и по оградата, дегизираха се като куриери, като хора от обслужващия персонал. Но слава богу, не бяха успели да пробият още. Нито един.

Беше толкова публично, такова унижение, а за затворен човек като Амбър това влошаваше допълнително нещата. Тя никога не бе снимана пияна из нощните клубове, никога на бе спала с мъже, които после да продават на папараците истории за нея. Беше затворена, пазеше грижливо личния си живот и мразеше той да се превръща в десертно блюдо. Не можеше да излезе, така че тримата с Росита и Карлос останаха в къщата като в капан още два дни и Амбър имаше чувството, че ще полудее.

А може би наистина полудяваше — това поне беше някакво разумно обяснение. Нямаше и какво да прави — до снимките на следващия й филм оставаше малко повече от седмица. Нямаше истински приятели, с които да сподели, с изключение на майка си, но тя не ѝ беше приятелка. По света имаше милиони обикновени хора, които харесваха филмите ѝ. Тя беше богата, красива и преуспяла и се мразеше за това, че счита всичко това за толкова ненужно... че се чувства така опустошена от предателството, извършено от една сестра, която очевидно я ненавиждаше, и от един мъж, когото, ако трябваше

честно да си признае, Амбър се чудеше дали изобщо е обичала някога...

Може би си въобразяваше, но се чувстваше, сякаш се намира на сред кошмар, точно в момента, когато осъзнаваш, че това е само сън, че спиш и трябва само да се събудиш, и всичко ще изчезне.

След два дни се обади Сали.

— Амбър, здравей! — зачурулика тя, сякаш всичко бе съвсем в реда на нещата. — Как си?

Амбър се бе излегнала на огромния кремав диван в своя кабинет с чаша вино в ръка и безмълвно преглеждаше ужасния и банален сценарий на „Тайната сестра“, в който се бе съгласила да играе... Не знаеше защо — беше същият боклук като предишните, но още поизтъркан и скучен. Беше я срам заради това.

— Питаш ме как съм? — Амбър направо не можеше да повярва на ушите си. — Ами... — Не знаеше какво да каже. Загледа се през прозореца; навън бе студен сив ден, толкова необичаен за тук, но отлично пасваше на настроението и.

— Бих искала да поговоря с теб за нещо — каза Сали. — Сега удобно ли е?

— Да не искаш да ти помогна да убием Лио и да го изядем? — попита Амбър. Чувстваше се леко пияна. — Няма проблем.

— Ха! — Сали се засмя звънко, много силно.

Амбър направо подскочи.

— О, боже, определено можеш да се смееш в лицето на бурята, Амбър! Ето затова публиката те обича! — Тя понижи глас. — Ами, Лио иска да те види...

— А аз не искам да го виждам — отвърна Амбър. — Никога повече през живота си.

— Той го знае — каза Сали. — Направо е съсипан от всичко това. Напълно съсипан. Би искал, ако може да оправи нещата...

В този миг нещо в Амбър се скъса: и последната тънка нишка, която я свързваше с Лио. Не беше гневна, но съзнаваше, че по-късно пак ще изпадне в ярост. Беше уморена. Уморена от всичко.

— Идвам при вас — каза тя.

— Но няма как да минеш. Навсякъде отвън има фотографи. Включително и около неговата къща.

— Не ми пука — отсече Амбър и стана. — Кажи му, че ще дойда след един час. И му кажи, че е гадно копеле.

— Ами... да, добре — каза Сали.

Амбър затвори телефона.

— Е — каза бавно тя и хвърли дълъг поглед из стаята. — Значи това е краят. И е...

Тя не знаеше как да го опише. Само чувстваше, че пак се ядосва, и това беше хубаво.

Амбър се качи в чисто новата си кола, вдигна огромните си слънчеви очила върху косата и каза на Карлос да отвори вратата към двора колкото може по-бързо. После отпраши към града и нагоре към Бевърли Хилс, за да види любовника си за последен път.

Лио я посрещна, сериозен, сякаш беше болен от неизлечима болест. Сложи ръка на главата ѝ.

— Здравей, Амбър — каза тържествено и ѝ кимна с внимание, макар тя още да не бе проговорила. — Благодаря ти, че дойде — добави той, сякаш я беше поканил.

— Искам да разбера само едно — каза спокойно Амбър и пусна чантата си на масичката от ковано желязо до басейна. — Щастлив ли си?

— Не става дума за мен — тъжно отвърна Лио.

— Напротив, Лио — възрази Амбър. — Винаги е ставало дума само за теб. За това какво искаш ти и как ще постигнеш, а аз се съгласявах с това положение през всичките тези години.

— Амбър, разбери, че се чувствам ужасно.

— Не, не се чувстваш ужасно! — Тя не можеше дори да го погледне. Чувстваше как очите ѝ се настълзяват, а беше толкова важно да запази самообладание. — Наистина не се чувстваш ужасно! Просто исках да разбера — щастлив ли си? Получи ли каквото искаше и от двете ни, по дяволите?

— Не е така, любима...

— Подарих ти най-добрите си години, Лио. Ти беше... — „като баща за мен“, готвеше се да каже, но щеше да прозвучи фалшиво. Въпреки че беше истина. О, боже. — Ти беше всичко за мен, Лио... Как можа?

Задъхан и разтревожен, Лио тръгна бавно към нея.

— Мила, това е едно голямо недоразумение.

— Майната ти! — Амбър погледна право към самодоволната му усмивка и ужасно ѝ се прииска да го цапардоса. Беше такъв egoист, толкова сигурен, че е направо неотразим. Искаше ѝ се... наистина ѝ се искаше да смрази тази негова усмивка.

— Амбър, никога не съм те виждал такава. — Лио само дето не се смееше, тя направо не можеше да повярва. — Пийни един чай. Ще се поуспокоиш.

Амбър ахна:

— Шегуваш ли се?

— Да, скъпа. Чуй ме, ти не си на себе си. Имаш нужда да се поуспокоиш.

Самовлюбено копеле! Тя го погледна по- внимателно и този път видя, че си гълта корема, за да скрие натрупаните тълстини, ъгловатото му лице и кръвясалите очи — той вземаше все повече кокаин, беше сигурна, и това му въздействаше все повече и повече. Не ѝ трябваше такова нещо. Определено не!

Още едно парченце от пъзела си попадна на мястото.

— О, боже... — промълви бавно Амбър.

Стори ѝ се много подходящо, че се намират в къщата на Лио. Именно в тази къща бе дошла за първи път като свенлива и непохватна двайсетгодишна девойка. Голямата къща в испански стил бе първата, в която тя заживя в Ел Ей. Където си говореше с Мария и я научи на стъпките от „Направи го отново, мила“, точно тук, на тази перфектно поддържана морава. Където клюкарстваше с Марко. За първи път от много месеци насам си спомни за Мария. Какво ли се бе случило с нея? Къде е Марко сега? Бяха приятели, но постепенно се отчуждиха и разделиха. Заради Лио. Тя спря да пее заради Лио, заради него изгуби приятелите си, идентичността си.

А сега губеше и сестра си.

Не заради унижението се чувствуваше така — въпреки че всички страшно я съжаляваха, а тя мразеше подобно внимание и факта, че няма как да се скрие зад маската на ролята, както правеше, когато играеше. Тук не ставаше дума за това, че бе приела сестра си в дома си, а тя ѝ бе откраднала ролята и приятеля, с когото живееше.

Просто сега започна да осъзнава какво бе допуснала да се случи. Какво бяха направили с нея шестте години живот с Лио. Беше се затворила сама в златна клетка и бе изхвърлила ключа.

Къде се намираше тя самата?

Нямаше представа. Тя, Амбър Стоун, нямаше ни най-малка представа. Жалка работа!

Тя вдигна вестника с една от многобройните снимки на Лио и Челси на плажа. Роклята на Челси, с която бе на церемонията за връчването на Оскарите, разкопчана от двете страни, ръцете на Лио върху гърдите ѝ, а на лицето му — изражение на детинска радост.

— Виж, Лио — каза тя. — Не разбиращ ли какво направи? За теб всичко е само игра, нали?

Лио хвърли поглед зад ъгъла. Потупа я по рамото и каза с глух глас:

— Виж, Амбър, чувствам се ужасно, но всъщност...

Тя го прекъсна:

— Не, не се чувстваш ужасно, Лио. Не ме лъжи. — Тя го погледна от упор. — Струва ми се, че не чувстваш нищо изобщо.

Тя беше права. На Лио наистина не му пukaше. Той не обичаше Амбър, вече от години. Много пъти бе мастурбирал, докато гледаше записа от първия път, когато спа с нея, но вече от много време тя не му доставяше удоволствие като преди.

Беше получил каквото искаше от нея.

Харесваше му това, което тя му бе донесла, харесваше иекса с нея — не колкото с Челси, но... никой не е съвършен. Бяха си изкарали добре, нали? И за двамата беше удобна договорка, вече много години. А и не е престъпление да се влюбиш в друга, нали така?

Може би беше време за промяна. Той се чувстваше точно така. Помисли си за порцелановата кожа на Челси, черната ѝ катран коса, тъмносините ѝ очи, за това колко е жизнена, колко е изпълнена със страст към него. Спомни си за нея рано онази сутрин на плажа, когато пиха кафе и той метна сакото си върху раменете ѝ, как я галеше под роклята, докосваше я и се надяваше никой да не ги види, а вълните се разбиваха на празния бряг. Ех, ако знаеше, че някой им прави снимки в този момент отдалеч. Мамка му! Откъде бяха разбрали?

Но той си спомняше и Челси през онова утро. Тя приличаше на звезда от старото кино — истинска дама, не като сестра си. Беше се замислил какво ли ще бъде, ако тези две сестри, двете най-красиви жени на света, се скарат за него. Може и да е свръхбогаташ и филмова легенда, но Лио Ръсел бе също така и мъж. И когато си помисли за

това, точно в мига, когато Челси се приведе напред и той видя как прекрасните ѝ гърди напират да изскочат изпод на пръв поглед скромната рокля, Лио каза:

— Знаеш, че няма по-добър от мен, скъпа. Ние сме съвършени заедно.

Тогава тя се протегна и уверено прокара пръст по отпуснатия му пенис, който начаса започна да се втвърдява, после го прегърна, притисна тялото си към неговото и прошепна:

— Толкова те желая, мили.

— И аз — отвърна ѝ Лио.

Бяха сами на брега само за пет минути, по дяволите. После се качиха всеки в колата си и отидоха у Челси, където в продължение на няколко часа правиха невероятенекс. Само пет минути, но достатъчни да ги заснемат и да извадят наяве връзката му с Челси. И той пак се запита: откъде знаеха, че двамата ще бъдат там?

Върна се внезапно към настоящето от думите на Амбър:

— Ти всъщност изобщо не ме слушаш, нали? Къде, по дяволите, е тя?

— Кой?

— Челси, копеле такова — отвърна Амбър. — Знаеш, че питам за Челси.

— А — Лио се почеса по тила. — Тя... не знам къде е. Но трябва да поговорим за това, Амбър. Чувствам се като...

— Няма за какво да говорим. Не ми се прави на великодушен и готов да говориш за това — извика Амбър. После стана и тръгна към него. — Видях колата ѝ отпред. За каква ме мислиш? За идиотка? Или чак пък толкова не ви пуча? Извикай я веднага.

— Какво?

Амбър стоеше на две педи от него. Усещаше дъха ѝ. После я погледна, като се опитваше да не гледа към гърдите ѝ. Боже, не си бе сложила сутиен. Гледай да не ти стане, Лио.

— Ти, гадино — мило каза тя. — Вие двамата се заслужавате. За бога! Просто я повикай тук.

Лио веднага се обърна и без да губи време, излезе навън. Когато се върна след няколко минути, след него вървеше Челси.

Облаците се бяха разнесли и се очертаваше ясна нощ без смог. На небето като диаманти щяха да затрепят звезди. Басейнът грееше с

мек тюркоазен цвят, а вълничките му се отразяваха на терасата, където бяха застанали тримата. Челси беше с блуза без ръкави и дънки, разчорлена и без грим. Изглеждаше още по-млада, отколкото напоследък. Сърцето на Амбър се сви. Това беше семейството й — това момиче пред нея, което толкова приличаше на необузданата тийнейджърка отпреди години. За миг си помисли, че е по-добре да не прави каквото беше решила. Заради майка си. И заради баща си.

Но тогава Челси каза:

— Виж, Амбър, знам, че си ядосана. Но това е нещо по-силно от нас.

Тя се усмихна на Лио и погледна Амбър предизвикателно. Погледна я така, сякаш Амбър бе някаква досадна муха, която ѝ се пречкаше. И Амбър разбра, че е време.

— Тръгвам — каза тя. — Махам се оттук и ще отсъствам поне няколко месеца.

— Но ние започваме предварителните снимки за „Тайната сестра“ във вторник — започна Лио, за когото бизнесът винаги беше на първо място.

— Няма да участвам.

Лио я погледна.

— Разбира се, че ще участвуаш — каза той и се засмя, сякаш тя беше някакво малко, глупаво момиченце.

— Съди ме тогава — отвърна Амбър и го погледна с блеснали очи. — Ще падне голям майтап. Първо вкарваш в леглото си сестра ми зад гърба ми, а после ме съдиш, че няма да участвам в твоя фильм, така ли? Не мисля, че на света ще има дори един съдия, който да ти присъди неустойка.

Тя се обърна към сестра си.

— А що се отнася до теб, Челси, искам да знаеш, че бяхме дотук. Всичко между нас е свършено. Радвам се, че мога да ти го кажа в очите.

— Какво? — Челси се хвани нервно за шията. — Слушай, Амбър! Аз...

— Ей, сестричке — Амбър отстъпи назад и подхвърли ключовете си във въздуха. — Вече е много късно. Прецаквате ме за последен път. И двамата. Сега заминавам, но когато се върна, ще си го получите.

— Какво ще получим? — усмихна се нервно Челси.

— Реванш — отвърна Амбър.

Тя кимна, внезапно съвсем уверена в себе си:

— Да, реванш. До скоро.

Челси тръгна след нея по широкия мраморен коридор, а Лио остана назад.

— Хайде, Амбър — каза Челси зад гърба ѝ, — казвай каквото имаш да казваш и да приключваме.

И точно тогава Амбър я шамароса. Никога не бе удряла някого така в живота си. Чувството беше наистина невероятно.

Тя се обърна, тръгна по алеята към тъмносивото си бентли и потегли. За първи път, откакто бе купила колата, съмкна гюрука и остави вятъра да развява косата ѝ. Спомни си израженията на сестра си и бившия си приятел.

Щеше да се позабавлява.

**ПЕТА ЧАСТ
НЯКОЙ, КОГОТО ДА ОБИЧАМ**

Понякога, когато умората надделееше или когато бе пила еднадве чаши вино на вечеря, Маргарет Стоун сънуваше, че отново е младо момиче и се намира в Шефилд. Малката къщичка от червени тухли си беше все същата. С външната тоалетна и износения линолеум, който майка ѝ никога не измиваше като хората, и сакото на баща ѝ, което висеше на дървената закачалка до входната врата. Мълчанието на вечеря и мизерното ѝ детство.

После се събуждаше в паника, оглеждаше се диво наоколо и стискаше ръце, докато не осъзнаеше, че всичко е било сън. Намираше се в красивата си бяла, безупречно чиста спалня. До океана, който бучеше в далечината. Тънките пердeta в синьо и бяло се вееха от нощния бриз и тя отново се изтягаше на леглото, щастливо усмихната в мрака.

Като малка Маргарет бе искала единствено да е известна, но сега разбираше, че това е бил начинът да постигне каквото желае: пари, власт, хубави неща, чист дом. Е, вярно, не бе успяла да стане звезда, но двете ѝ дъщери бяха — и това се дължеше изцяло на нея, нали?

В крайна сметка си беше заслужавало усилията.

Нали?

Но напоследък нещата страшно се объркаха. Тя бе пренебрегнала съперничеството между Челси и Амбър, а то винаги бе съществувало, откакто Челси бе малко и глупаво момиченце. Но сега нещата бяха стигнали твърде далеч. Между тях настъпи разрыв, който Маргарет не би могла да ги накара да преодолеят. Не можеше да им нареджа какво да правят. Челси всъщност не се нуждаеше от помощта ѝ, въпреки че Маргарет се бе опитала да ѝ я предложи. Не, тя винаги е била независима, а сега вече отново си бе стъпила на краката. Тя просто винаги имаше късмет. Може би го бе наследила от баща си.

Направи го неохотно. Не обичаше много-много да ѝ казват, че е събркала.

Наистина, тя ги бе подтиквала непрекъснато, но само защото не искаше и те да изпитат нейните разочарования. Само ако някой я беше

подхванал по-отрано, докъде ли щеше да стигне? Дълбоко в себе си Маргарет все още считаше, че по някакъв начин възможността да стане звезда ѝ се бе изпълзнала. Но го бе постигнала за децата си... И си даде сметка, че по ирония на съдбата винаги тя бе подтиквала Амбър, но не тя бе по-силната и жилавата от двете. А Челси. Кариерата на Амбър вече бе тръгнала надолу. А звездата на Челси бе изгряла. Сега, изглежда, и двете не искаха да имат нищо общо с майка си.

Тя беше отседнала в къщата за гости на Амбър, където живееше, откакто Челси се изнесе. Беше все още само на четиристот и осем, една година по-млада от Мег Райън! Поддържаше стройна фигура, спретнат вид и все още имаше какво да покаже. Но нямаше кой да го види.

Понякога се оглеждаше в огледалото, прокарваше ръка по красивите дрехи, които притежаваше с купища, взираше се в чертите на лицето си и се замисляше за отминалите дни. За младата Маги в „Шепърдс Буш“, изпълнена с надежди и мечти, как бърза към метрото на път за поредния кастинг, а пред нея е целият ѝ живот. За лудите дни и нощи в „Черния кон“, за всички образи, които се събраха там, за всички — от танцьорките до известните писатели и първокласни алкохолици, за скъпия Найджъл, който ѝ бе дал възможност, за онази кучка Камила — къде ли е тя сега, питаше се Маргарет. Щеше да е интересно да научи.

И за Дерек и Джордж, двамата братя. Тя ги бе обичала и двамата, но никога не бе имала възможност да им го каже. За Джордж вече бе много късно. Понякога от цялото ѝ сърце ѝ се приискваше да може да му каже, че всички са добре. Да можеше да го види, да сложи ръце на гърдите му и да каже: „Няма значение. Нищо няма значение. Ти беше изключителен баща. Беше великолепен човек.“

Така и не му го каза и той умря, мразейки се. Маргарет все си мислеше, че тя е била причината. Тя му бе попречила да е такъв, какъвто бе по природа. Тя бе вземала решенията за всички тях. И за дъщерите им, едната от които — Челси — нямаше представа, че той не ѝ е баща, и все още се винеше за смъртта му. А другата — Амбър — беше... е, тя приличаше прекалено много на него, там беше проблемът. Резервирана и свенлива. Прекалено заета да скрие истинската си същност от света.

Тя ли бе отговорна за положението на нещата днес?

Тя ли бе предначертала този живот, изпълнен с болка?

Маргарет все по-често се будеше сутрин и се питаше за какво бе направила всичко това. Дали наистина си бе струвало.

Един ден, скоро след като Амбър замина, тя береше цветя в безупречно поддържаната градина. Беше горещо, слънцето печеше високо над главата ѝ и в къщата беше страшно мъртвило без Амбър. Затвореното имение, където живееше, беше точно такова — затворено, охраната — толкова сигурна, че никой никога не припарваше насам. Това беше хубаво, но понякога... А дали не беше самотна? Не беше сигурна. Маргарет подскочи стреснато, когато Росита извика, че обядът е готов, и за малко не изпусна ножиците. Изправи се и тръгна към масата от ковано желязо на терасата, която бе сложена за един човек. Отпусна се тежко на стола.

Отново не бе спала добре. Вече почти всяка нощ сънуваще, че се намира отново в Шефилд; подробните ставаха все по-отчетливи. Къщата — все по-мизерна, баща ѝ — все по-страшен, а чувството, че се намира в капан — все по-силно. Това се превръщаше в кошмар. Маргарет прокара уморено ръка по очите си, усмихна се на Росита и каза автоматично:

— Изглежда страхотно, Росита. — Тя винаги бе любезна с персонала. Струваше си да държи добрите служители до себе си; лошите винаги ще продадат някоя гадна история за теб на „Нешънъл Инкуайърър“, ако им дадеш повод. — Много ти благодаря.

Росита я изгледа сепната и ѝ подаде телефона.

— Търсят ви, госпожо Стоун. Обядът пристига след минута.

Маргарет погледна телефона в ръцете на Росита, примигна и дойде на себе си.

— Извинявай. Ама че нелепо. Кой е?

— Не знам — отвърна весело Росита. — Казаха, че ви търсят спешно от Лондон.

Маргарет много се дразнеше, че Росита никога не пита кой я търси. Не можеше да повярва, че Амбър не я бе научила да го прави, но пък самата Амбър нямаше нищо против.

— Благодаря, Росита — каза Маргарет, но видя, че Росита изобщо не я слуша. Тя пусна телефона в скута ѝ и излезе. Маргарет вдигна слушалката и каза внимателно:

— Ало? Кой се обажда?

— Маги? — Ясен и звънтящ глас, но малко далечен. — Маги, ти ли си?

— Кой се обажда? — повтори Маргарет, а сърцето ѝ заби като камбана.

— Знаеш кой е — отвърна гласът. — Как може да ме забравиш? Дерек е.

Разбира се, че знаеше кой е. Дали да не попита „Кой Дерек?“. Но не, по-добре да се държи прилично.

— Здравей, Дерек. Какси?

— Благодаря, добре — отвърна той. Гласът му бе топъл и нисък. Стори ѝ се, че се усмихва. — Какси, малка Маги?

— Маргарет — поправи го автоматично тя. — Аз също съм добре, благодаря.

Тя прокара пръст по шарката на покривката.

— Всичко тук е наред. Как може... — Гласът ѝ загълхна. Не беше сигурна какво да му каже. Дерек Стоун вероятно бе единственият човек на света, който все още оказваше върху нея такова влияние.

— Обаждам се да разбера какси — каза Дерек. — И каква е тази история, дето Челси е забягнала с някакъв? С гаджето на Амбър, нали?

— Да. Сложно е, Дерек — добави тя, като се надяваше да не звучи прекалено угрожено. — Всичко е наред.

— Не се и съмнявам — отвърна Дерек и ѝ се стори, че говори завалено. — Просто исках да се уверя, че всичките ми момичета са добре.

Тя си погледна часовника. Беше два часа — значи там е вечер. После каза:

— Дерек, ти си пиян.

— Ни най-малко — отвърна мигновено Дерек. — Само пийнах няколко чашки. Как смееш да правиш такива намеци, млада госпожице?

До такава степен звучеше като Челси понякога, че беше направо плашещо. Маргарет си пое рязко дъх.

— Добре ли си, малка Маги? — попита той. — Тревожа се за теб.

Маргарет не можеше да отговори. Гърлото ѝ се бе свило. Тя захапа устни и мълкна. Дерек също мълчеше. После каза:

— Все още мисля за теб... Знаеш това, нали? Гордея се с теб. И с Челси. Тя се справи доста добре, нали? Моето малко момиченце.

На Маргарет такива не ѝ минаваха. Тя никога нямаше да допусне Дерек Стоун обратно в живота си. Никога. Стигаше ѝ само да си спомни ужасната боксонаиера в Шепърдс Буш, космите от подмишниците на Камила в мивката, използвания презерватив на пода, как бе плакала за него, след като той избяга с онази кучка...

Тя само каза въздържано:

— Както ти казах, добре съм, Дерек. Момичетата си имат свои тревоги, но се справят. Сега вече и двете са звезди. Жivotът им обаче не е толкова лесен. Но се справят превъзходно. Виж сега...

— Не вярвам на нито една шибана дума — отсече Дерек и Маргарет се намръщи. Защо трябва да ругае?

Той се прокашля леко:

— Искам да видя момичетата. Искам да видя и теб. Да дойда ли на гости?

— Не, благодаря. — Маргарет направо се ужаси. — Последното нещо, което ми е нужно сега, е да се изтърсиш тук и да предизвикаш хаос — каза тя отмъстително и с удоволствие.

— Така ли мислиш? — Гласът на Дерек звучеше приглушено.

Чуваше се толкова ясно. Сякаш ѝ се обаждаше от плажа пред къщата. И внезапно, противно на самата себе си, Маргарет пожела с цялото си сърце той да е тук. Един приятел, човек, който знае тайните ѝ, който знае какво е преживяла.

И осъзна, че Дерек е единственият на света, който наистина знае това.

Макар и да мислеше, че ще е прекрасно, ако той е до нея, да сподели с него тревогите си, да облегне глава на гърдите му, да затвори очи и да се отпусне поне за миг... но именно затова не можеше да го направи.

— Както казах, всичко е наред, Дерек — само повтори тя. — Разбра ли? Благодаря ти, все пак. Много мило от твоя страна. Ще кажа на момичетата.

— Това са абсолютни глупости — каза той. — Четох вестника. Ти въобще не знаеш къде е Амбър, нали? Никой не знае.

— Ами... — започна Маргарет.

— Признай си, Маги.

— Не — бавно каза тя. — Не знам къде е Амбър.

46.

В банята ѝ имаше хлебарки.

Проблемът, когато си богат и известен, е, че свикваш с някои неща. Като например басейни, чийто ръб е надвиснал над океана, чаршафи от плат с осемстотин нишки, шампанско „Кристал“, бесплатни маркови дрехи, самолет първа класа.

Ако искаш да пътуваш инкогнито, най-добре занижи качеството. Хората не търсят мегазвезди в икономичната класа. Но, за бога, в икономичната беше толкова неудобно! В самолета Амбър бе напъхана между огромна стара мексиканка и гигантски млад американец. Телесата и на двамата преливаха върху нея през облегалките за ръце, а огромните им крака бяха приkleщили нейните като в менгеме. Амбър беше достатъчно възпитана, че да не ги зяпа и да не им хвърля злобни погледи, защото са толкова огромни, особено младежът. Знаеше, че на нейно място Челси щеше да мърмори непрестанно, но Амбър не беше такава. Освен това не искаше да я разпознаят.

Приятните правилни черти на Амбър бяха доста незабележими, когато не беше пред камерата. Освен това изглеждаше много по-млада. С нахлупена бейзболна шапка и вързана на опашка коса, без грим и с артистичната си дарба да усвоява поведението на човек, който не иска да се набива на очи, тя бе открила с течение на времето, че може да се слива с тълпата. Челси никога не би го направила — тя обичаше да е в центъра на вниманието. В това отношение тя беше истинска звезда. Умееше да се показва и я разпознаваха от сто метра.

Малката хасиенда, в която Амбър се бе настанила, се намираше на брега. Преди няколко години двамата с Лио бяха идвали тук на почивка и бяха отседнали в „Илюминат“, ексклузивен шестзвезден хотел и спа център на един-два километра оттам. Един следобед Амбър бе излязла на разходка сама и бе открила това селце недалеч. Беше малко, приятно местенце, с неголям хотел, който гледаше към океана; поолющен и захабен, с боядисани в отровнозелено железни балкончета, целите в нацъфтeli в яркорозово мушката и саксии с тъмночервени чушлета от двете страни на стъпалата към верандата.

Тогава ѝ се прииска да отседне тук вместо в бездушния лукс на хотела, където всички бяха неудовлетворени от парите си и начина си на живот и където всички бяха прекалено впечатлени от нея и Лио, затова се налагаше двамата да прекарват почти цялото време в стаята си или на балкона. Искаше да е тук, да си пийва незабелязана от никого в малкия бар на плажа, да яде тако с прясна риба и да наблюдава как животът тече пред очите ѝ.

И когато изпита нужда да избяга някъде, където не я познават, Амбър избра това място.

От три дни не си беше мила косата — обикновено с това се занимаваше стилистът ѝ, който след това я оформяше в прическа. Тя ядеше и пиеше каквото ѝ се прииска, вместо обичайното осъкъдно хранене два пъти дневно. Спеше по осем часа вместо по шест и се разхождаше по брега, вместо да се вози навсякъде в джип с тъмни стъклца, гледаше заплетени, но интересни мексикански сапунки в стаята си, вместо да ходи на закрити прожекции на посредствени филми, лежеше си на шезлонга и четеше трилъри, вместо да се пули в тъпи сценарии.

Амбър бе прекарала целия си досегашен живот под контрола на други хора и сега най-после го вземаше в свои ръце.

Само че в банята имаше хлебарки, а под дъските на стаята се чуваше странен стържещ звук, и когато белият ѝ панталон се изцапа още първия ден, нямаше на кого да го даде да го изпере.

Но, странно — това не я притесняваше. Наистина, не искаше да има хлебарки в банята и даже на два пъти извика управителя заради тях. Но за първи път от почти десетилетие правеше каквото си иска и не можеше да си спомни по-щастлив период от живота си. Колкото повече се успокояваше, толкова по-далечно ѝ се струваше всичко: Ел Ей, майка ѝ, Челси, Лио... И колкото по се отдалечаваше от тях, толкова по-ясно виждаше колко зле се бяха отнесли с нея. Щяха да си платят за това, което ѝ бяха сторили.

Но засега тя беше щастлива.

Няколко седмици по-късно, Амбър тъкмо привършваше вечерята си в бара на плажа. Той беше разделен на две части: малък ресторант и отделно бар, където някакъв пианист свиреше тихо стари джаз парчета

и звукът долиташе нежно до мястото, където Амбър седеше и четеше. Тя бе напълно погълната от книгата и облизваща соса от пръстите си, когато внезапно цялата идилия се срути около нея.

Тя чу глас, който каза:

— Амбър? Амбър... Стоун?

Амбър подскочи и в очите ѝ проблесна тревога.

— Какво става... мамка му!

Пред нея стоеше млад мъж. Младолик, горе-долу на нейните години, с мека кестенява коса и огромни черни очи. Той ѝ се усмихваше, пъхнал ръце в джобовете си.

— Вие сте, нали? — Той кимна доволно. — Да! Знаех си!

Сърцето на Амбър заби лудо. Всичко свърши, свърши покоят...

Тя го погледна умолително и каза:

— Моля ви. — Сложи ръка върху неговата. — Може ли да говорите по-тихо? Опитвам се да...

Мъжът я погледна по- внимателно, видя изражението ѝ и каза:

— Разбира се. Извинете. — И седна до нея.

За един кратък миг Амбър се подразни — а после осъзна, че се държи като примадона. Усмихна му се лъчезарно.

— Няма нищо.

— Да започнем отначало. Аз съм Мат Хюз — каза той и протегна ръка. — А вие сте...?

— Аз съм Амбър Стоун — отвърна Амбър и също му подаде ръка. Под едното си око той имаше малка бенка. Зъбите му бяха съвършено бели и равни, но единият беше леко нащърбен. Беше страшно готин и на нея ѝ харесаха дребните му недостатъци. Това го правеше още по-интересен. Ако беше в Холивуд, зъбите му щяха да са абсолютно изравнени и бенката щеше да е изчезнала.

— Значи сме отседнали на едно и също място — каза той. — Странно е, че не съм ви забелязал. В „Илюминат“, нали? Такова глупаво име.

Амбър се усмихна.

— Преди съм отсядала там. Но сега не.

Той помълча.

— На мен не ми харесва особено, честно казано. Не ми е по вкуса. Твърде много превзети и надути хора.

— Знам какво имате предвид — кимна тя. — За колко време сте тук?

— Замиnavам утре — отвърна той. — Връщам се в Ню Йорк.

— Жалко — каза Амбър. Той вдигна вежди и се усмихна, а тя се изчерви. — Просто, вие сте първият човек, с когото разговарям, откакто пристигнах, освен с персонала на хотела.

Мат не се смущи. Само каза:

— Добре прозвуча.

После се наведе напред:

— Тук съм с едни колеги. Пратиха ни на тийм билдинг. Идва ми да ги убия.

— Сериозно?

— Да. Тази вечер направо избягах. Свиreich оттатък на пианото.

— Мат се почеса по врата.

Амбър се подпрая на масата, остави книгата настрани и възклика:

— О-о-о! Вие ли свиreichте оттатък?

Поговориха си малко. Оказа се, че Мат е музикален продуцент и е вманичен на същите теми като нея. Беше работил по няколко интересни проекта, обичаше музиката и да говори за едно време. Той пи малко от нейното вино, после си поръчаха още, и все говореха и говореха. След това поръчаха текила. Амбър започна да се напива, но не ѝ пушкаше. Беше толкова приятно да си с човек, с когото наистина ти се говори... Когато Мат стана и се върна в бара, тя тръгна след него. Той седна на пианото и засвири „Някой, когото да обичам“. Амбър го изгледа смяяно. Това беше една от любимите песни на баща й. Всъщност, единствените случаи, за които си спомняше да са правили нещо приятно заедно в Уейбридж, беше, когато баща им пускаше в колата касета с хитовете на „Куийн“ и всички започваха да пеят...

Амбър наведе глава, обзета от скръб. Внезапно се почувства страшно самотна. Думите на песента, толкова ритмична и модерна, всъщност бяха изключително тъжни. Някой, който да ме обича... и някой, когото да обичам. Всички търсеха само това и тя разбираше, че такъв човек в живота ѝ няма.

Тя бавно и тихо запя с пианото, а после вдигна глава и извиси глас така, сякаш от това зависеше животът ѝ.

Мат мигновено спря да свири:

— Имаш невероятен глас — каза той. — По дяволите. Съвсем изключих. Преди си била певица, нали?

Той изsvири още няколко акорда, а тя пееше заедно с него, усмихната и щастлива.

Посетителите в бара се усмихваха, или пък не им обръщаха внимание. Беше спокойна, тиха вечер. По плажа се разхождаха хора. Текилата я топлеше отвътре. „Преди си била певица“ — да, така беше.

Амбър отвърна:

— Да, но много отдавна.

— Страхотна си. Наистина можеш да пееш. Я опитай това.

Той засвири „Нощния влак за Джорджия“ на Гладис Найт и Амбър запя. Но само след няколко такта Мат отново спря и я погледна.

— Защо престана да пееш, Амбър? Имаш изумителен глас. Изумителен. Просто невероятен.

Амбър имаше сили само да се усмихне. Беше толкова щастлива, че отново пее. Беше забравила чувството, което изпитваше, когато пее; то беше като наркотик, а като го смеси с виното и текилата — направо стана неподражаемо.

— Свири — каза само тя, а в душата ѝ нахлуха радост и възторг. Тя потупа капака на пианото. — Хайде, изsvири още нещо.

Този човек бе в пълна хармония с нея: знаеше как да ѝ акомпанира. Беше като магия. Знаеше кога ще си поеме дъх, кога ще добави една–две допълнителни ноти, гледаше я непрестанно. Те си пасваха идеално и в продължение на няколко изключителни мига се самозабравиха в песента.

Когато Амбър млъкна, настъпи пълна тишина. После целият бар изригна. Всички станаха на крака — възрастни хора, младежи, няколко туристи. Всички ръкопляскаха, усмихваха ѝ се, а Амбър само стоеше ухилена и се оглеждаше. После намигна на Мат и произнесе беззвучно:

— Благодаря ти.

— Удоволствието е мое — отвърна ѝ той по същия начин.

Стояха и се гледаха.

— Беше невероятно — каза Амбър. — Нямаш представа... най- приятното нещо, което съм правила от... о, боже, от години.

Разхождаха се по празния плаж. Около тях имаше само плавеи и няколко стари варела. В далечината блещукаха светлините на хотела и на града. Ако това беше Ел Ей, брегът щеше да е осенен с апартаменти за милиони долари. А тук, в горещата мексиканска нощ, те се чувстваха като последните жители на земята.

Бяха излезли от бара и отидоха да се поразходят. Мат не задаваше никакви въпроси. Тя му каза, че преосмисля живота си и че няма планове за нови филми. Предполагаше, че е член за скандала й с Лио, но той не каза нищо по този въпрос и тя много се зарадва. Сякаш беше на другия край на вселената...

Но той я попита за детството й, за живота й в Англия. Мат беше от Куийнс, нюйоркския квартал. Баща му карал камион, а майка му била начална учителка. Честни, почтени, определено не богати; обичали рокендрол, музиката от 60-те и 70-те, и внущили тази своя любов и на двамата си синове. Мат израснал с музика, измъквал се да слуша концерти на живо по баровете, вманиачено записвал албуми — мечтата му била да работи с музиканти, и ето че се сбъднала.

— Хората смятат, че имам наистина престижна работа — каза той. Лицето му изльчваше сериозност под лунната светлина. — Но за мен не е така. Просто правя това, което обичам; това, което съм възпитан да обичам. Аз съм от Куийнс, а сега живея в Манхатън. За мен не е голям преход. Нещо съвсем естествено. Разбираш ли? Правя музика. Ти чувствувах ли се така, когато играеш?

Амбър вървеше край него, хванала сандалите си в ръка. Тя прокара пръсти през косата си; не беше сигурна какво да каже. После си помисли: „Защо просто не му кажа своята ужасна тайна? Истината?“

— Честно казано — весело каза тя, — никога не съм искала да ставам известна актриса.

— Какво? Защо си го направила тогава?

Амбър сви рамене:

— Струва ми се, че исках да доставя удоволствие на определени хора.

Мат помълча и после каза:

— Това наистина е много тъжно, Амбър.

Досмеша я от сериозния му тон.

— Истината е, че се чувствам жива само когато пея — довери му тя. — Това е единственото, което наистина обичам.

Тя си помисли, че помежду им ще тресне гръм, ще падне светкавица, задето изрича подобно сквернословие. Но не се случи нищо подобно.

— Значи трябва да пееш — каза Мат. Той се загледа надолу към пясъка. — Амбър...

— Да? — Тя се опита да прикрие нетърпението в гласа си.

— Готова ли си да си помислиш за нещо заради мен?

— Разбира се. — Сърцето ѝ биеше като камбана.

— Ще си помислиш ли дали не искаш да дойдеш в Ню Йорк?

— В Ню Йорк ли?

— Да се опитаме да запишем заедно някои неща, да пишем музика заедно.

Той я гледаше напрегнато.

— Тази вечер си помислих — докато ти пееше, а аз свирех — че между нас двамата има връзка.

Той се покашля смутено, а тя почувства, че се изчервява. В него имаше нещо толкова открито, директно, весело и откровено.

— Имам студио в Трибека, в центъра. Може да посвири, да видим какво ще излезе.

Той я погледна. Амбър кимна бавно. Мат се усмихна широко:

— Какво мислиш, а?

Да пише музика. С Мат. Да пее. Да скита из Манхатън, без цел и посока. Очите на Амбър засияха; имаше чувството, че ще се пръсне от щастие.

— Това би било... — започна тя.

А после си спомни. И само добави:

— Не мога.

Мат я гледаше, усмихнат с очакване. Но изведнъж се намръщи.

— Не можеш ли?

— Аха — отвърна Амбър. Спря и заби палеца на крака си в пясъка. — Има нещо, за което трябва да се погрижа в Ел Ей.

— Хайде сега — каза Мат. — Сигурен съм, че можеш да го свършиш и от Ню Йорк.

Амбър си спомни последните десет години от живота си. Как бе изгубила самоличността си, как Лио я третираше като глупачка, как Челси ѝ отмъкна най-добрата роля, любовника и наградите, които тя трябваше да спечели... как на практика открадна целия ѝ живот. И как тя ги бе оставила да го направят. Спомни си и лицето на сестра си в онази последна вечер. На него бе изписано съжаление, примесено с презрение.

Тя дойде в Мексико, за да се откъсне за малко от всичко. Да изработи план. За отмъщение. Искаше реванш.

Всичко бе истина. Действителността я връхлетя като вълни, които се разбиваха в брега, заля я прилив на отдавна сдържана ярост.

— Съжалявам — каза тя. — Но сигурно си чул какво става при мен?

Мат наклони глава на една страна:

— Е, чух за проблемите със сестра ти и приятеля ти, онзи продуцент. Съжалявам много. — Той докосна ръката ѝ. — Но не знам кой знае колко. Не чета подобни неща.

— Няма нищо. Не искам да ме съжаляваш — каза Амбър и поклати глава. — Сериозно говоря.

— Но...

Тя вдигна ръка.

— Просто трябва да свърша някои неща, свързани с това. Трябва да оправя положението. За себе си.

— Как? — Мат продължаваше да се взира в нея. Изглеждаше потънал в мисли.

— Сестра ми има нужда от урок. — Амбър започваше да се дразни. Не искаше да дава обяснения на Мат. Тя беше напълно откровена с него, нали така? А истината беше, че Челси трябваше да разбере какво е направила.

Трябваше да бъде наказана, и Амбър щеше да го стори.

— Така че не мога. — Тя прегълтна. — Поне не сега.

Мат отпусна ръка. Изглеждаше малко натъжен.

— Много жалко, Амбър.

Изглеждаше разочарован. Като че ли имаше нещо повече, освен това, че тя няма да замине с него и да работят заедно. Сякаш мислеше, че тя е далеч по-значима и добра, отколкото се представяше.

— Ще те изпратя до хотела — учтиво каза той и мигът помежду им премина.

Амбър обаче знаеше, че той греши. Изминаха пътя обратно към „Хасиенда Санта Клара“ в мълчание. Тя вървеше, обвила ръце около себе си. Той застана на вратата към двора, вдигна ръка за довиждане и каза:

— Много се радвам, че се запознахме, Амбър.

— Да... — Амбър търсеше ключа си в чантата. — Благодаря ти още веднъж. И съжалявам.

— Недей, няма защо.

— Ако можеше да ме разбереш...

— Разбирам, че чувстваш, че трябва да направиш това — каза той не особено любезно. — Просто аз не смятах, че си такава. Това е всичко. Пожелавам ти късмет, Амбър. Довиждане.

С тези думи той се обрна и тръгна.

Амбър се промъкна тихичко нагоре, като се надяваше скърцащите дъски да не издадат късното ѝ прибиране. Легна си, но развълнувана от преживяното, не можа да заспи. Може би вече беше време.

Може би появата на Мат беше знак за нея. Да, искаше ѝ се той да я целуне, но нима това беше изненадващо? Мат беше умен, симпатичен и прекараха великолепна вечер. Но нямаше как да се случи... Не сега.

Амбър тъкмо се бе унесла в сън, когато иззвънняят мобилният ѝ телефон. Тя скочи и каза:

— Ало? Кой се обажда?

— Амбър Стоун? — каза гласът. Беше глас на чужденка. Непозната. — Имам информация, която мисля, че ви е необходима.

— Каква? — Амбър мигаше бързо и се мъчеше да се разсъни. — Коя сте вие?

— Познавам сестра ви — каза гласът. — Познавам я от Лондон.

Амбър започна да губи търпение.

— Какво мога да направя за вас? За какво става дума? — Внезапно я обзе ужасна мисъл. — Да не би... Челси добре ли е? Да не би да се е случило нещо с майка ми?

— Нищо подобно, Амбър — каза гласът. — Но трябва да кажа нещо. За сестра. Ще ви бъде интересно, уверявам ви.

Когато Амбър затвори телефона след пет минути, трепереше. Очите ѝ светеха в мрака. Това беше знак, определено беше знак!

Време беше да се върне у дома.

47.

Челси би трябвало да се чувства на седмото небе.

Имаше фантастична кариера, изглеждаше невероятно. Спеше с най-известния продуцент в Холивуд. Той беше избрал нея пред сестра ѝ. Нея — дебелата, по-старата, нея — Челси. Всичките ѝ планове и усилия — всичко ѝ се отплащаше сега, и направо не ѝ се вярваше.

Защо тогава се чувстваше така? Защо не беше щастлива?

След като Амбър замина, Челси се впусна с жестоко себеотрицание в новия си филм, драма за търговията с наркотици. Тя похарчи доста пари за строената през 60-те къща в Холивуд Хилс, която бе купила, и я направи възможно най-страхотна — стилна, изпипана и скъпа. И понеже отсъстваше много заради снимките или прекарваше времето си предимно у Лио, тя покани Джен да живее там, за да наглежда къщата и да ѝ прави компания. Някога Челси обичаше да стои сама, но напоследък не понасяше самотата. Джен беше подходяща за съжителство; разбираха се, но също така беше и много самостоятелна и въобще не се връзваше на Челси. Тя беше гримърката ѝ за „Прекрасен живот“. Челси я свърза и с други клиенти, но Джен не пълзеше в краката ѝ от благодарност. Челси понякога си мислеше, че няма да е лошо, ако Джен някой път ѝ каже едно „благодаря“, или пък ѝ направи чаща чай... Но какво пък, тя не ѝ беше прислужница, а приятелка. Челси напоследък нямаше много приятели, откакто се разчу историята ѝ с Лио.

Тя се отдава със същото ожесточение и на връзката си с Лио. Прекарваха колкото може повече време заедно — да покажат на онези, които си мислеха, че отношенията им няма да устоят на времето! Но само месец след заминаването на Амбър, и въпреки че никога, ама никога не би си го признала, Челси вече се питаше в какво, по дяволите, се е забъркала.

Връзката между Амбър и Лио беше доста по-старомодна; сякаш тя му беше любовница и той я посещаваше, или тя идваше при него. Той я извеждаше на вечеря, после се прибираха и си лягаха. Докато с Челси бе съвсем различно, по-стрastно и неофициално. Обичаха да

плуват в морето, да гледат филми, да правят секс. Беше по-неангажиращо; и на двамата много им харесваше така. Лио се радваше, че може да се появи внезапно в дома ѝ, да влезе и да я награби почти незабавно, да я бутне в спалнята и да затвори вратата. Или пък да плуват в басейна му и той да ѝ свали долнището на банския, да проникне в нея във водата, а тя да се задъхва от страст и смях в ръцете му. Амбър се нуждаеше от подгряване, сякаш се пазареше с него; ако се държиш добре, ще получиш секс. С Челси нямаше правила.

Но Челси започна да забелязва у Лио неща, на които не бе обръщала внимание, когато той беше с Амбър.

Най-вече забелязва наркотиците.

Тя знаеше още от преди, че Лио е на кокаин; беше предлагал и на нея няколко пъти. Тогава той се криеше, защото Амбър беше против. Челси също отказа; след като таблоидите я заклеймиха като наркоманка преди години, се бе заклела да приключи с това веднъж завинаги. А с пиенето знаеше кога да спре. Цигари?

Няма проблем! Наркотици? Никога вече. Не си струваше. Пред очите си все още виждаше Мая, руската танцовка. Какъв кошмар. Океана, наведена над нея, телцето на Мая — посиняло, цялото в повърнато... Ето какво правеха наркотиците.

Но на Лио му пушаше все по-малко. Кокаинът започна да го побеждава. Преди, тъкмо когато се бяха запознали, вземаше само преди важни вечери или преди да правят секс, за по-голяма тръпка. Сега обаче бе започнал да ходи до тоалетната да си вземе дозата и по време на работа. Сякаш му бе отпуснал напълно края — сега, когато беше с Челси.

— Двамата с теб се разбираме — казваше той, преди да пъхне ръка в сutiена или под полата ѝ, в колата, на път за дома след вечеря или кино или фотосесия.

Беше го направил миналата седмица. Когато се връщаха от премиерата на новия филм на Райън, партньора на Челси от „Прекрасен живот“, в лимузината с тъмни стъкла, по булеварда с редици палми от двете страни, и пътуваха към дома на Лио.

Лио говореше бързо.

— Тая проклета кучка, мениджърката на Райън — за каква се мисли? Дебела крава! Не била сигурна, че този проект е подходящ за

него, тъпанарка такава. Аз определям правилата. Аз създадох Райън. Тя сякаш не го знае.

Челси мислеше за нещо друго. Имаше си много грижи. Тя гледаше през прозореца към светлините на Сънсет Булевард. Червено. Амбър. Зелено. Амбър... Отново се запита къде ли е Амбър. Обърна се да погледне Лио. Той си беше направил магистралка от кокаин на махагоновата масичка пред тях.

— Хайде, Челси, миличка. Вземи малко. Искам да се надрусаме заедно.

— Не, Лио — твърдо отказа Челси. На следващата сутрин имаше ранен ангажимент. Новият филм беше наистина изморителен, а режисьорът беше пълен аматъор, някакъв испанец — все ѝ разправяха какъв късмет имала, че работи с него, но всъщност беше от ония хора, които гледат да те унижат, за да може той да се чувства велик, а ти си само някакъв прах по пода. Това положение я потискаше и психически, и физически, а тя трябваше да даде най-доброто от себе си.

Лио се наведе и изсмърка цялата линия. Челси го гледаше. Сякаш в лицето му се вмъкна някакъв дебел гол охлюв. Той разтърка носа си. Красивите му отпуснати черти потръпнаха, очите му станаха огромни. После въздъхна:

— О, хубаво е. Хайде, бебчо.

И плъзна ръка под полата ѝ.

— Недей, Лио — каза Челси и избута ръката му настрани.

— Хайде де. — Лио стана настоящителен. — Хайде, мила, ще бъде страхотно в колата, преди ти харесваше да го правим в колата!

Да, наистина бяха правилиекс в колата, когато се връщаха от друга церемония по награждаване и бяха на върха. Тя седна в ската му, а той разкъса синята ѝ шифонена рокля от Ели Сааб, сграбчи гърдите ѝ и го направиха там, докато пътуваха по магистралата на Санта Моника обратно към града. Шофьорът не им обърна внимание — или поне се преструваше.

Лио хвана ръката ѝ и я сложи върху члена си.

— Погали ме малко — промърмори той. — Хайде, бебчо.

Беше мек. Явно наркотиците влияеха зле на либидото му. Челси бе прекарала толкова голяма част от юношеството и младостта си дрогирана, че не бе забелязала колко досаден става за другите надрussаният човек. Беше уморена и ни най-малко не бе възбудена.

Хвърли кос поглед към Лио. Той понечи да каже нещо, но затвори рязко уста и зъбите му изтракаха. Опитваше се да си спомни как се бяха чувствали преди. Дали наистина е влюбена в него?

В този момент Челси започна да крои план как да се измъкне от ситуацията. Да се спаси. Не беше стигнала дотук само за да пропилее всичко, за което бе работила. Беше прекалено важно.

— Миличко — каза тя, плъзна ръка нагоре по бедрото му и леко го гризна по ухото. Лио отново разтърка нос. — Миличко, остави ме у нас, а? Трябва да поспя. Освен това съм неразположена, така че...

Тя виждаше, че Лио мига често и се чуди дали да направи сцена и да настоява, или да зареже всичко. Накрая попита:

— Джен там ли ще бъде?

— Не знам — отвърна Челси.

Ядосан, Лио се отпусна назад.

Тя се надяваше Джен да е у тях. Тя беше много забавна с Лио — държеше се с него като с равен и той я харесваше, което улесняваше нещата. Челси бе доверила на Джен проблема на Лио с наркотиците и че поведението му става все по-странно. Искаше ѝ се Джен да си е вкъщи тази вечер. Щеше да е добре да поговори с някого. С приятел.

Имаше и друга причина да иска да се приbere в прекрасната си малка бяла къща. Искаше да провери дали Тод, агентът ѝ, я е търсил за „Небесна шир“. Тя трябваше да играе в „Небесна шир“. Беше готова да убие някого, само и само да се докопа до правата над книгата.

Беше намерила един сигнален екземпляр от нея в офиса на Лио, няколко дни след като Амбър замина, когато тя висеше в очакване около него. Сали ѝ хвърляше снизходителни, но състрадателни погледи, които я побърквала, така че тя взе книгата и се зачете. Около романа вече се надигаше жега; Челси бе чула Санти, режисьора на новия ѝ филм, да говори за него. Беше история за три поколения жени, които идвала в Америка: бабата корейка, нейната снаха италианка и внучката Никола, които се връщаха в Щатите след много перипетии. Беше разтърсващ епос. Беше още само книга, но на корицата ѝ пишеше „Оскар“. Тя я погълна на един дъх още същия ден и се закле да купи правата. Нямаше начин да позволи на Лио да я докопа; той щеше да я превърне в сладникава романтична комедия с шибания Матю Макконъхи в главната роля.

Този филм щеше да я превърне в звезда за вечни времена. Тя трябваше да купи правата. Да, наистина, беше спечелила доста пари, но това щеше да промени коренно нещата. Тод беше най-добрият агент и бе готов на всичко за нея. Тя се бе постарала да стане така. Когато се срещнаха за първи път, Челси „най-случайно“ му позволи да я види как излиза гола от басейна на Лио, мокра, с втвърдени гърди, а слънцето блестеше по бялото й гладко тяло. През цялото време на срещата тя се забавляваше да гледа бързо набъбващия му пенис.

Може би, ако успее да й уреди правата върху „Небесна шир“, без Лио да разбере, тя ще склони да спи с него? Челси си помисли — как ли би било, колко ли благодарен ще й бъде? И колко ли би продължило всичко? Дали ще й се нахвърли? Лио бе спрял да го прави напоследък и на нея това й липсваше. Беше сто процента сигурна, че Тод няма да пропусне възможността...

— Искам да се прибереш с мен — каза Лио.

— Наистина не мога, миличък. Моля те, не ме карай — измърка Челси с най-глазения си глас. После натисна бутона на интеркома. — Мартин, можеш ли да ме закараши у нас? Малка промяна в плана. Благодаря.

— Разбира се, госпожице Стоун — отвърна Мартин.

Спряха на алеята пред къщата. Тя се наведе и целуна Лио по устните.

— Ще ти се реванширам, мили — каза тя, без ни най-малко да го мисли.

Лио изглеждаше вбесен. Идваше й да му удари един шамар. Той беше толкова неадекватен, цяла нощ щеше да се мъчи да го вдигне, а нямаше да има на кого да го пъхне... много благодаря.

— Джен тук ли е? — попита той отново. — Искам да видя Джен. Тя обича кока.

— Не знам — отвърна припряно Челси, като умишлено се престори, че не го е разбрала. — Аз ще се оправя, не се тревожи. Лека нощ, миличко.

— Наистина вземи да се оправиш. — Лио й хвърли мързелив поглед. Едната му вежда беше вдигната, сякаш не й вярваше. Тя потръпна, като си даде сметка колко опасен може да бъде той. Понякога си мислеше, че го държи под контрол, но друг път не беше сигурна...

Челси се обърна и с облекчение влезе в къщата.

Вътре беше тъмно. Имаше домашна помощница, Марта, но тя спеше в стаята над гаража. Уморена и отегчена, Челси пусна чантата си на масичката в коридора. После разкърши врата си няколко пъти, докато напрежението в него отслабна. Лио наистина я побъркваше напоследък. Тръгна нагоре, но се сети, че приспивателните й бяха в кухнята; ще вземе едно, имаше нужда да се наспи.

Когато стигна до кухнята, звънна телефонът. Шибаният Лио, помисли си тя, докато вървеше към него.

— Ало?

— Челси Стоун?

Далечен глас. С акцент, но не можеше да разбере какъв.

Някоя откачалка или тъп папарак. Пак ще трябва да си сменя номера.

— Кой се обажда? — попита тя надменно.

— Челси Стоун, ти ме познаваш — каза гласът. — Казвам се Океана Демидова.

Океана... Челси изтръпна.

— Ало? Коя Океана? — опита се да бълфира тя, макар и сама да не знаеше защо.

— Много добре разбра. Аз съм Океана — студено каза гласът. — Била там. Била там, когато умряла Мая, помниш много добро.

— Съжалявам, но...

— Не лъжи, Челси — каза Океана. — Ти я убила, вие всички я убили. Трябваше да повикате лекар, а я оставили да умре.

— Слушай, това е... — понечи да каже Челси.

— Нека довърша — Океана звучеше напълно хладнокръвно, макар че говореше тихо. — Ти въобще направила ли труд да разбереш къде дянали тялото? Хвърлили я на боклука, ето какво. Като ненужна вещ. Без гроб, нищо. Увили тяло с изолирбанд, да не вкочани изправена, сгънали я на топка. И я изхвърлили, покрита с повърнато. Знаеше ли ти това? Тя била на седемнайсет, Челси Стоун, ей, слушаш?

— Аз... — Стомахът на Челси се качи в гърлото й. Сякаш отново се върна в кошмар. Виждаше тялото на Мая, дребното й сърцевидно лице, бледите очи, хълтнали в орбитите... Това кошмар ли беше? Не, беше наистина... Случваше се наистина.

Тя беше виновна. Не беше проверила на колко години е, не беше проверила кой какво прави. Беше допусната славата на „Неделния клуб“, хвалебствията и всичко останало да ѝ замъглат разума. И ето че едно девойче умря заради нея. Изхвърлено на боклука.

Тя преглътна в опита да потисне надигащото се гадене и попита:

— Защо ми се обаждаш?

— Звъня, защото трябва да платиш. Прочела, че не обичаш сестра. Прочела, че ти откраднала неин приятел. Ти си лоша, Челси. Какво ли каже сестра, когато разбере? Много лошо нещо, дето случило с Мая. Дали сестра поиска да научи?

В коридора беше тъмно, навътре влизаха снопове светлина от лампите на улицата, сребристи и зловещи.

Челси преглътна с мъка. Помисли си за Лио, който пътуваше към дома си.

Слава богу, че беше останала сама. После си даде сметка, че винаги са я оставяли да се оправя сама. Трябваше да дерзае. Трябваше да стане утре сутрин, да се преструва, че всичко е наред, макар че всичко беше пълна каша. После си спомни за новата си роля. Играеше кораво ченге, видяло всичко по чикагските улици, с две деца, които трябва да храни.

— Майната ти — извиси глас Челси. — Как си позволяваш да ми звъниши и да ме заплашваш? Какво искаш, кучко? Пари ли?

— Няма да говориш на мене така — каза Океана.

— Ще ти говоря както си искам — отсече Челси. — Твоята дума срещу моята. А другите няма да проговорят, дори и да се е случило наистина, макар че аз не знам такова нещо. Нямаш нищо срещу мен, кучка с кучка. Пари от мен няма да видиш. — Тя се тресеше от нерви, беше почти опиянявашо. — Аз съм Челси Стоун, а ти, шибанячке, коя си, че да ми говориш така?

— Да се обадя на твоя сестра тогава? Да ѝ разкажа?

Амбър! Какво ли би направила с тази информация, ако научи? Ще я прошепне на колекцията си от плюшени играчки, преди да си легне, където и да се намира — в някоя лудница, вероятно? Челси за малко да се изсмее на глас.

— Хайде, обади ѝ се. Опитай само. Тя ми е сестра.

— Мая била като сестра за мен — каза Океана. — Ние се грижили една за друга. А ти недей. Правиш голяма грешка, Челси

Стоун. Пак позвъня, проверя дали решила нещо друго.

— Няма да реша нищо друго. Не си прави труда. Тъпа гадна кучка. Остави ме на мира!

Челси прекъсна връзката и изключи телефона. После го запрати към стената, той отскочи и разби на парчета една кристална ваза с лилии. После изтича в спалнята с все още разтуптяно сърце, стисната приспивателните в ръка. Най-добре тази вечер да вземе две. Трябваше да е в идеална форма на сутринта и нямаше да допусне проклетата кучка да й попречи.

Никой нямаше да й попречи.

48.

— О, мили боже! Малкото ми момиченце е тук!

Маргарет скочи от стола и прегърна силно малката си дъщеря.

— Миличка, страшно се радвам, че те виждам. — Тя замълча, не знаеше какво повече да каже. В нея напираха толкова много въпроси — не знаеше къде е била Амбър и какво е правила през изминалите два месеца. Сложи ръце на раменете на Амбър и попита:

— Как си, скъпа?

Амбър пусна пътническата си чанта от „Луи Вюитон“ на земята. Изправи се, отметна коса назад и се усмихна.

— Великолепно, майко. Просто чудесно.

— Толкова си красива! — Маргарет я погледна оценяващо. — Наистина страхотна. Може би... — Тя прехапа устни. — За бога. Изглеждаш прекрасно.

Може да се наложи да свалиш някое килце преди следващия си филм. Това щеше да каже, осъзна Амбър, но знаеше, че по някаква ирония никога не е изглеждала по-добре от сега. Сънцето бе изрусило косата й още повече — тя прекарваше много време на открито, четеше на плажа, тичаше или пийваше вино на обяд. Беше загоряла повече от обикновено. Беше спала много, истински здрав сън, а не предизвикан от сънотворните, които й даваше Лио, когато имаше тежък снимачен график.

И за първи път от години виждаше ясно. Вече не се тревожеше. Стоеше на собствените си крака, имаше план и знаеше какво трябва да направи с живота си. Накратко, беше взела сестра си и Лио на мушка. Но никой от тях не подозираше...

— И се чувствам великолепно — каза тя на майка си. — Добре стана, че заминах. Прочистих си мозъка. И реших какво ще правя занапред.

Маргарет все още смяташе Амбър за хрисимо дете. Нямаше причини да подозира нещо друго.

— Кога започват снимките?

— Снимките на какво? — попита Амбър.

— На „Тайната сестра“ — отвърна Маргарет. — Лио не замрази ли проекта, докато се върнеш?

— Надявам се, че не — каза Амбър. — Предупредих го, че няма да участвам.

— Няма да играеш във филма ли? Но, Амбър! — Майка ѝ беше като гръмната. — Не можеш...

— Мога, майко — усмихна ѝ се Амбър. — Никога вече. Писна ми от тези филми. Няма да играя повече. Без друго не го правех с удоволствие. Искам отново да пея.

— Какво? — Маргарет се хвана за облегалката на стола и се взря в дъщеря си с присвити на слънцето очи.

— Да пееш ли? Амбър, ти си полуудяла, скъпа. Стигна дотук, стана звезда, а сега се отказваш от всичко?

Всеки момент щеше да се разплачне. Амбър я потупа по ръката:

— Майко, това не зависи от теб, а от мен. Ти си ме подкрепяла през целия ми живот — това беше доста добре казано, — но сега е време да правя каквото искам. И...

Внезапно един мъжки глас изрече зад гърба ѝ:

— Какъв е този шум, а? Защо си крещят двете ми любими момичета?

Амбър вдигна очи. На вратата на кухнята стоеше набит красавец, около петдесетгодишен, с прошарена коса и сини очи, и ги гледаше. Крачолите и ръкавите му бяха навити. Приличаше на герой от „Жителите на Ийст Енд“, излязъл да се поразходи по брега. Тя присви очи, опитваше се да се сети...

— Мили боже — извика внезапно. — Чичо Дерек?

— Господи — прошепна Маргарет. — Извинявай, Амбър. Той просто се появи миналата седмица. Опитах се да ти се обадя, но ти не вдигаше...

— Няма проблем. — Амбър се усмихна и тръгна към чично си. — Много се радвам.

Тя прегърна Дерек.

— Чично Дерек. Минаха... толкова много години, нали?

Дерек я прегърна.

— Да, мила Амбър. А ти изглеждаш дяволски добре!

— Дерек, моля те, не ругай — намеси се Маргарет.

Той се усмихна.

— Майка ти също не се е променила, нали? Все същото секси парче, което срещнах през седемдесет и шеста, както си работеше зад бара.

— Стига толкова — прекъсна го Маргарет. — Дошъл е за няколко дни, Амбър. Нали може да остане тук? — попита тихо тя. — Нямаше как да го изгоня на улицата.

— Разбира се, чудесно. Има много място. Може да отседне при теб в къщата за гости или тук при мен — каза Амбър.

Тя го хвана за ръката.

— Чудесно е, че си тук, Дерек. Много се радвам, че дойде.

— И аз — отвърна той. — Мислех си... за теб, за Челси. Толкова се гордея с вас, а не съм ви виждал от години. — Той погледна Маргарет и добави: — Време е да оправим нещата. Искам майка ви да се върне в Лондон с мен. Да започне свой собствен живот. Ти си голямо момиче и вече нямаш нужда от нея, нали?

Маргарет го погледна ужасена и извика:

— Да не си полулял, Дерек? Напълно си полулял. Амбър има нужда от мен тук. Тя е...

— Мисля, че това е великолепна идея. — Амбър прехвърли чантата си през рамо и отметна златните къдри от очите си. — А и аз вероятно ще си взема почивка от работата, след като оправя някои неща тук. — Тя кимна окуражително на Маргарет. — Мамо, трябва да се върнеш. Да основеш своя агенция. Наречи я на името на татко например! Ще си направо неподражаема — нали, чично Дерек?

Дерек погледна племенницата си, после Маргарет.

— Върни се с мен в Сохо, малка Magi — тихо каза той.

— Никога! — Маргарет беше бясна. — Живея тук и няма да се върна в Лондон. Аз... — започна тя, после замълча и го погледна яростно, останала без дъх.

— Е, поне опитах. Ние сме семейство, и това е самата истина. — Той замълча. — Ъ-ъ-ъ... Амбър, страшно приличаш на баща си, знаеш ли? Това е прекрасно.

Амбър отново го прегърна и очите ѝ се напълниха със сълзи. Милият чично Дерек. Тя беше сигурна, че е пристигнал, защото си пада по майка ѝ. Двете с Челси често се майтапеха с това. Тя се обърна, за да не я види, че плаче.

— Отивам да поздравя Росита — каза тя. — И да си оправя багажа. Ще вечеряме тук, нали?

Дерек се поколеба. Той погледна Маргарет.

— Тази вечер може. Но...

Той леко се прокашля.

— Амбър, вдругиден ще вечеряме с Челси и Лио... Мисля, че трябва да знаеш.

— И двамата работят като луди до среднощ и Дерек още не е виждал Челси, откакто е дошъл — каза Маргарет. — Ти не е нужно да идваш. Всъщност, напълно бих те разбрала, ако...

— Не. — Амбър поклати глава. Усмихваше се. — Няма нищо. С удоволствие ще дойда. Все пак минаха два месеца и трябва да оставим някои неща зад гърба си. Не се тревожи, няма да правя сцени.

— Разбира се, че няма. — Маргарет я потупа по ръката. — Винаги си била добро момиче, Амбър.

О, да, помисли си Амбър и погледна внимателно майка си и чично си, които я наблюдаваха доволно. Ти така си мислиш.

Цял следобед Амбър се занимава с багажа си. Ходеше из къщи, подреждаше си нещата. Хубаво бе да е отново у дома, сред лукса, с който бе свикнала. Да се мотае, да си бъбри с Росита, да говори с Дан, своя агент, да се чуе с двама–трима приятели. Тя не вдигаше шум около себе си, държеше се съвсем нормално, но се чувстваше някак основно променена; като че ли постоянната тревожност, която изпитваше преди, я бе напуснала.

По-късно същия следобед — тъкмо слизаше надолу към басейна да поплува — внезапно чу гласа на Дерек изпод витото стълбище.

— Трябва да решим, Маги. В голямата стая ли да се настаня, или да дойда при теб в къщата за гости, какво ще кажеш?

— Наричай ме Маргарет — отвърна майка й с приглушен глас. — Дерек, недей. Моля те. — Амбъролови в тона на майка си нещо, което не бе чувала никога преди. Какво беше то? Амбър се прилепи към стената и се заслуша с разтурпяно сърце.

— Маги, много вода изтече под моста — стига толкова! — Гласът на Дерек звучеше умолително и настойчиво. — Стига толкова. Да опитаме отново. Върни се с мен в Лондон и да се опитаме отново.

Знаеше си! Амбър винаги бе подозирала, че между тях двамата е имало нещо, преди баща ѝ да влезе в картинаката. Тя прехапа устни. Майка ѝ!

Настъпи дълго мълчание. Амбър не смееше да диша. Искаше ѝ се да може да ги види.

— Не е възможно — каза най-накрая Маргарет. — Просто не мога да го направя отново, Дерек. Ти ме нарани ужасно.

— Знам и страшно съжалявам. — Гласът му прозвучава отчаяно.
— Знаеш, че страшно съжалявам. Когато избягах от теб, направих най-голямата грешка в живота си.

— Ти ме изостави — каза Маргарет. — Аз бях бременна с твоето дете. Обичах те, а ти ме изостави. — Гласът ѝ пресекна.

Амбър замръзна, не можеше да помръдне, даже и да искаше. Никога, никога не бе чувала майка си да плаче. Не бе виждала обвивката ѝ да се пропуква.

— Но я виж къде е днес Челси — каза Дерек. Тя чу как той я прегръща и гласът му долита приглушен.

— Виж нашата дъщеря, Маги. Тя е красива. Нашата дъщеря. В крайна сметка всичко свърши добре, нали така?

— Не знам — Маргарет тихо хлипаše. — Вече нищо не знам, Дерек.

Амбър не можеше да помръдне. Сякаш я бяха ударили с нещо. Но разбра какво долавя в гласа на майка си. Не го беше чувала преди, но сега всичко ѝ се изясни. Това беше привличане. Беше страст. Беше... любов. Тя стоеше неподвижна и се взираше в нищото. Ще стои така, докато си тръгнат. Дали баща ѝ е знаел? Челси знаеше ли? Какво ставаше тук, по дяволите? Струваше ѝ се, че полудява, въпреки че още едно парченце от пъзела бе попаднало на мястото си.

Предстоящата вечеря щеше да бъде паметна.

Челси никога не би избрала зала „Поло“ в хотел „Бевърли Хилс“ за тази семейна сбирка. Това беше място, където хората ходят, за да ги видят, гъмжащо от продуценти, бизнесмени, звезди от първа величина. Ако зависеше от нея — макар че не беше така — щеше да излезе на вечеря само с чичо Дерек на някое тихо и спокойно местенце като „Мортънс“ или „Мадеос“. Тя обичаше чично си Дерек. И, моля, без мама, която гледа критично отстрани. И без Лио, който се опитваше да флиртува с всички и ходеше до тоалетната през десет минути. И без Амбър... определено без Амбър.

Напоследък съвсем беше свикнала да става все на нейното. Получаваше каквото си поиска и затова сега ѝ струваше далеч повече усилия да се прави на щастлива на тази глупава фамилна шарада, а всъщност би предпочела да си стои в прекрасната си къща по антуг и да гледа по телевизията „Американски идол“ или някакъв подобен боклук. Обичаше американската телевизия.

— Защо трябва да ходя? — мънкаше тя недоволно, докато Джен я гримираше. Тя винаги гримираше Челси, преди да излезе; това беше един от бонусите, които вървяха с Джен като съквартирантка. — Не искам да ходя... защо да трябва да ходя?

— Защото спиш с гаджето на сестра си и сега трябва да се покаеш — отговори Джен и мацна с четката бронзов тен по скулите ѝ.
— Съжалявам, мила, но знаеш, че е истина.

— Господи, Дженифър! Нали си ми приятелка. Трябва да си на моя страна. — Челси нацупи устни срещу огледалото. — Има ли още някакви истини, които напираш да ми кажеш?

Джен повдигна вежда, но замълча.

— Просто е толкова гадно и унизително — добави Челси. — Сякаш ми пука какво си мислят майка ми и Амбър. Ще се радвам да видя чично си Дерек, но това е всичко...

Джен изобщо не я слушаше. Гризеше сухите кожички около ноктите си; като видеше това, на Челси ѝ ставаше лошо. Беше я молила

неколкократно да не го прави пред нея, но Джен само я поглеждаше и се засмиваше:

— За коя се мислиш? За кралица Виктория? Я се осъзнай!

Беше трудно да съжителстваш с човек, който ти отговаря троснато и не разбира, че си собственик на къщата, а на това отгоре и звезда. Челси започна да разбира, че не познава Джен толкова добре, колкото си мислеше.

— Ай Лио — каза Джен. — Не си го виждала от няколко дни, нали? Не е идвал от известно време.

— Лио? М-м, да. — Челси наблюдаваше Джен в огледалото. — Не ми слагай очна линия. Не искам да приличам на хермафродит.

Джен въздъхна:

— Голяма досада си, да знаеш! — Тя потупа Челси по рамото, и в този миг се чу звънецът. По коридора се чуха стъпки и Марта отиде да отвори вратата. — Лио пристигна, Челси.

Челси я погледна:

— Джен, съкровище, бъди така добра да му кажеш, че идвам след пет минути. А, и ми донеси една диетична кола от кухнята, така и така ще слизаш!

Джен въздъхна, но не каза нищо, и тръгна надолу.

— Здравей, Лио! — чу я да казва наперено, но вежливо, а после чу Лио, който ѝ отговори с равен, закачлив и приятен глас. Челси се усмихна на отражението си в огледалото. Джен съзнаваше, че има късмет да живее в тази невероятна къща срещу почти несъществуващ наем. Нямаше нужда Челси да ѝ го натяква. А и се запозна с Лио и с хора от неговото обкръжение. Лио можеше да направи човек от всеки, стига да си го науми. Но можеше и да те съсипе. Челси потръпна. Трябваше да внимава с него — той все още беше един от най-влиятелните хора в Холивуд, макар че специално за нея маската се беше смъкнала отдавна.

Тя си пръсна малко „Шанел № 19“ на китките, зад ушите — класическа работа, изискан парфюм от старата школа, непреходен, а не като модните еднодневни боклуци, които си слагаше Амбър някога, в смешната си фаза а ла Бритни Спийрс.

А тя, Челси — тя беше класика, от класа, от старата школа, звезда за вечни времена, и нямаше начин перфектната, скучна малка госпожичка Амбър да ѝ вмени вина — никога вече.

Разбра, че е била права, още като пристигнаха в хотела, известен на всички като „Розовия палат“. Щеше да е гадна вечер.

До нея седеше Лио, който както винаги командаваше наляво и надясно. Беше страшно елегантен с черния си костюм и плътната копринена риза, съвършената му черна коса бе по-гъста и гривеста от всяко, лицето му бе отпуснато самодоволно. Ласкаеше се от това, че за него се карат две сестри, а и обичаше да се перчи пред хората и не би изпуснал този семеен купон за нищо на света. Беше любезен и дружелюбен с всички, особено с Амбър, сякаш са стари колеги и нищо повече. Беше любезен и легко флиртуваше с Маргарет, която почти потреперваше всеки път, когато я заговореше. След всички тези години тя бе като глина в ръцете му.

Но виж, чично й Дерек му бе снел анамнезата незабавно — тя не се съмняваше в това. Лио се отнасяше към него с уважение, почти като с равен, но Челси виждаше, че Дерек не се е заблудил. Нямаше човек на света, чието мнение тя да цени повече. Странно, дори след толкова много години. Искаше той да има добро мнение за нея. Беше й дал шанс, когато всички й обърнаха гръб, когато майка й и сестра й я изключиха от живота си. Знаеше, че той е просто един хитър стар негодник. Но понякога Челси се питаше кое от постигнатото от нея би го накарало да се гордее...

А и Амбър. Държеше се особено, без никакво съмнение. Беше облякла синя копринена рокля с китайски мотиви и бе сплела косата си на стегнат кок. Приличаше на статуя: класическа красавица, далечна и недостижима, като порцеланова кукла, която можеше да се спука всеки миг. Седеше изправена, отговаряше като автомат и въобще не докосна чинията си със суши. Тя също имаше нужда да поотслабне, забеляза Челси с удоволствие. Бягството в Мексико заради сърдечна мъка май се бе превърнало в купон с енчилади.

Всъщност, именно Челси пое тежестта на вечерта. Говореше с всички, грижеше се чашите да преливат, включително и нейната, говореше учтиво с майка си и Дерек, галеше бедрото на Лио, толкова близо до слабините, че той веднъж направо подскочи и оттам нататък почти загуби интерес към събитието. Тя самата беше доста възбудена; може би защото чувстваше, че е победила Амбър в това състезание. Към края на вечерята, докато нежно и внимателно мачкаше топките на Лио под масата, Челси вдигна поглед и видя, че Амбър я гледа

втренчено, сякаш знаеше, сякаш я съдеше, но нямаше как да се противопостави на случващото се около нея.

Втренчените, немигащи зелени очи на Амбър сякаш дълбаеха навътре в душата ѝ.

Челси я погледна по същия начин, стисна зъби и каза весело:

— Амбър, душице, подай ми маслото. То сякаш е залепнало до теб, не знам защо.

Амбър плъзна чинийката по покривката с едно плавно движение. Челси се подсмихна самодоволно. Не можеше да се въздържи: чувството, че владее положението след всичко преживяно, беше ново за нея. И страшно приятно, всъщност.

Разчистиха чинийките, но чашите бяха още на масата и Челси се надяваше, че ще пропуснат десерта — никой в Ел Ей не ядеше десерт: все едно вършиш нещо страшно нередно, нещо от списъка със забраните. Време е да си тръгва, да се върне с Лио в неговата къща, да се чукат до припадък. Тя се огледа за сервитьора, искаше да поръча кафе.

— Кой иска... — понечи да каже тя.

Но в този миг нещата се объркаха.

— Един момент, Челси.

Амбър сложи ръце от двете страни на чинията си и се изправи на крака бавно, сякаш полагаше неимоверно усилие.

После взе чашата си. Изви шия назад, сякаш се освобождаваше от някакво натрупвано с години напрежение, и Челси осъзна колко е завладяваща и недостъпна, стига да поискаш. Досега не бе виждала Амбър да контролира ситуацията. Беше хладнокръвна, спокойна и плашеща.

Това не ѝ хареса.

Отначало Челси не обърна внимание, докато Амбър проговори.

— Искам да вдигна тост — бавно каза тя. Дерек и Маргарет спряха да се джафкат и погледнаха с гордост към Амбър.

Челси почувства как в гърба ѝ се заби нож.

— Прекрасно е, че всички сме заедно тук, нали?

Тя се усмихна, очите ѝ блестяха и Челси почувства първите игли на неудобството, макар и още да не разбираше защо. Мислеше, че Амбър просто се е напила.

— О, да! — викна Лио ентузиазирано. Челси го погледна с раздразнение и изсъска:

— Я мълквай!

— Да... страхотно е, че сме тук, с майка ни, чичо ми Дерек, Лио... и, разбира се, по-голямата ми сестра, Челси. Така е.

Тя вдигна чаша. Чично Дерек също вдигна своята, като си мърмореше нещо, но никой друг не последва примера му.

По красивото лице на Амбър се плъзна една доста зловеща усмивка.

— Пия за теб, скъпа Челси. Искам да вдигна тост за едно-две неща. И да изясня някои други.

Какви ги дрънка, по дяволите? Челси съмъкна ръка от бедрото на Лио и избърса изпотената си длан в роклята.

Амбър я погледна право в очите. Сякаш бяха само двете. Сами, лице в лице, финалната сцена.

— Само няколко неща. Първо, исках да приветствам истинския ти баща тук, сред нас тази вечер. Наздраве, чично Дерек. Да, спал е с майка ни, преди татко да се появи в приказката и да я изведе до добър край.

— Амбър! — изграчи Маргарет. — Недей!

Амбър сведе поглед към майка си и поклати глава.

— Съжалявам, майко, но тя също има право да знае. Това е баща ти, мила! — И тя се изсмя диво, сякаш съобщаваше някаква невероятна новина.

Настъпи мълчание. Седяха в ъгъла на ресторанта. Към тях с бързи крачки се приближи един сервитьор, но изведенъж се спря и като ударен избяга от напрежението, което се изльчваше от масата.

— Какво... какво? — попита бавно Челси.

— Амбър, слушай... — започна Дерек.

— О, боже мой, боже мой! — Тънките елегантни пръсти на Маргарет се впиха в челото й. — Амбър...

Амбър не им обърна внимание.

— Още не съм свършила! Още не съм свършила. Само две-три неща. Челси, скъпа, миналата седмица ми се обади твоя приятелка от Лондон. Помниш ли Океана?

По гърба на Челси се стече студена като лед струйка пот.

— Ние с нея проведохме един... много интересен разговор.

— Коя е Океана? — попита Лио.

— Знам много добре какво се е случило с онази нещастна рускиня в твоя клуб.

— Каква рускиня? — Дерек се извърна рязко и я погледна право в очите. — Амбър, какви ги говориш, миличка?

— Рускиня ли? Челси, бебчо, какво говори тя? — попита Лио.

Челси се обърна към него. Как ѝ се искаше да изтрие с един шамар тази тъпа усмивка от самодоволната му безлична физиономия.

— О, Челси знае много добре — нали, скъпа? — Амбър отпи от виното. — Знае какво се е случило. — Ръката ѝ трепереше, Челси ясно виждаше това. Кучка. Гадна малка кучка.

— И само още едно нещо, едно допълнение.

Млъквай, млъквай, млъквай!

Защо не млъкнеш, мамка ти!

Челси изсумтя и хвана Лио за ръката. Искаше да стане и да си тръгне — стига толкова сцени.

— Макар че сигурно вече го знаеш, понеже това е твоето дело. Без съмнение знаеш, че Лио спи с онази твоя хилава приятелка, гримърката — нали? Джен ли се казваше?

Челси се вкопчи в ръката на Лио и я стисна така, че за малко да я счупи. Беше обзета от толкова силна ярост, че... После погледна майка си и чично си Дерек, които седяха насреща ѝ, и лицето ѝ пребледня от шока.

— Измисляш си — каза несигурно тя и се огледа. — Завиждаш, малка нещастна кучко, и си измисляш.

Тя погледна майка си и Дерек и разбра, че е истина. Спомни си баща си, който не ѝ беше истински баща. И се изправи несигурно, пазейки равновесие с мъка.

Изведнъж всичко се върна пред очите ѝ, нощта, когато хвана баща си в мазето с онова момче... не баща си... чично си... Джордж... кой какъв беше, по дяволите? Тя вече не знаеше... Лъжи, само лъжи.

Обърна се и побягна, както бе направила онази нощ. Лио хвърли салфетката си на масата и се опита да тръгне след нея.

— Челси! — извика той. — За бога, Челси, та тя е само персонал. Нищо повече. Персонал! Не се брои... Съжалявам! Виж, какво искаш да направя...

Но Челси продължи да бяга навън в мрака.

Вътре на масата Маргарет отпусна лице в ръцете си и зарида. Опитваше се да не плаче силно, но тялото ѝ се тресеше.

— Аз съм виновна — повтаряше тихо отначало, после по-силно, а плачът ѝ ставаше все по-силен. — Аз съм виновна! Какво направих!

През пръстите ѝ се стичаха сълзи. Дерек започна нежно да я гали по косата.

— Не си виновна ти, любима. Моля те, не плачи.

Тя се изправи и вдигна лице насреща му. Русата ѝ коса се бе разпиляла, под прекрасните ѝ зелени очи имаше размазан грим.

— Бях ужасна май... ка — изхълца тя неконтролирамо. — Опитвах се, толкова се опитвах, а... виж сега какво стана! — Махна с ръка по посока на Челси. — Тя ме мрази. — После се обърна към Амбър: — Тя също ме мрази. А аз се опитвах да направя най-доброто, което можех...

Маргарет отново избухна в ридания. В този миг ѝ се стори, че всичко, за което бе работила до този момент... тук, в този луксозен ресторант, всичко е само илюзия. Изгубено време. Бе успяла единствено да направи и двете си деца нещастни, а вероятно и не особено стабилни психически — виж ги какво правят! А всъщност единствено бе искала да им даде любов и да им донесе успех. Да имат живота, който тя винаги бе искала. И каква полза? Маргарет отново изхлипа и сълзите ѝ закапаха тежко по ленената покривка.

— Много съжалявам — каза тя тихичко, но Челси отдавна бе изчезнала, а Амбър се намираше в някакъв свой свят и не я слушаше.

В този миг същият онзи глас изрече:

— Маги, миличка, не плачи. Мразя да плачеш.

И за първи път от трийсет години насам Маргарет не го поправи. Тя го погледна с пълни със сълзи очи.

— Аз съм виновна.

Сложи глава на рамото му, издиша бавно мъката си и затвори очи. Сякаш нямаше повече сили да се бори.

— Нищо подобно — промърмори Дерек. — Спри най-после да се грижиш за другите, любима. Сега аз ще се погрижа за теб.

— Не искам — прошепна тя. — И сама съм си добре, Дерек...

А Дерек пак повтори тихичко в ухото ѝ, така че само тя да го чуе:

— Върни се в Сохо с мен, малка Маги. Още утре ще сме си у дома. Време е. Върни се.

Амбър седеше сама на масата и трепереше леко. Чувстваше се куха и призна. Гледаше как чично й Дерек утешава майка ѝ. Знаеше, че някъде там, навън, Лио се опитва да настигне Челси и да се разбере с нея. А тя, Амбър, нямаше никого. След седмици дъвкане на темата колко зле се бяха отнесли с нея, кроене на планове, замисляне на отмъщение, решение да се промени и от „страхливата като мишка Амбър“ да се превърне в „Амбър, коравата непукистка“ и... и какво?

Мислеше си, че да получи реванш бе най-доброто решение!

Зашо тогава се чувстваше така?

Първото нещо, което направи, бе да изрита Джен от къщата — същата нощ, когато се прибра от ресторана: една луда жена, която тичаше боса през града, както някога. Тя изхвърли вешите на Джен навън на тротоара, избута я с хлипове и крясъци навън на пустата улица, без да й пука кой ще я чуе, и й кресна да не се връща никога вече. Може и да се бе оказала дъщеря на Дерек, но станеше ли дума за ярост, Челси не отстъпваше на майка си нито на сантиметър.

— Не можеш да ме изриташ просто ей така, Челси! Челси! Няма къде да отида! — Джен събираще нещата си, пръснати по тротоара. Слава богу, че в Бевърли Хилс никой не ходи пеш. Освен това беше късно през нощта.

Челси застана на вратата на къщата си и погледна Джен. Отвратителната й очна линия се бе размазала, на чорапа й имаше огромна бримка, защото падна на асфалта, когато я изрита навън.

— Какво ми пука на мен, а? — попита тя истински изненадана.
— Ти си свиня, Джен! Шибана свиня! Как посмя да направиш това?
Ние бяхме приятелки!

— Приятелки ли? — Джен събра последните си дрехи и ги натика в кофата за боклук до бордюра. — Не сме никакви приятелки, тъпа краво. Отнасяше се с мен като с боклук! Като с чистачка, както ти скимне! Дойдох да живея при теб, защото наемът беше малък, а и заради връзките! — Тя се усмихна, очите й блестяха на светлината на уличната лампа. — Определено завързах връзки. Лио ми даде страшно много работа.

Челси поклати глава, сърцето й щеше да се пръсне.

— Ти си ужасна пачавра.

— Може и да съм — бавно каза Джен. — Жivotът тук е труден. Но ти ме използва. Въобще не искаше да ме опознаеш. Имаше нужда да се правиш, че имаш приятелка, и това бях аз. Но ти не искаш приятели. Не искаш никого. Мисля, че душата ти е мъртва. Лека нощ. Пак ще се видим.

Тя се обърна и си тръгна, а Челси остана със зяпната уста на алеята пред къщата.

Второто нещо, което направи, бе да скъса с Лио. Това ѝ отне подълго — мина цяла седмица, преди той да вдене, че за него може и да няма проблем да си ляга с никаква гримърка, защото е персонал... но за Челси имаше проблем.

— Не можеш да ме зарежеш, скъпа — каза той изумен на следващия ден в офиса си. — Явно не разбираш. Просто се успокой, съкровище. Вдигаш ненужна врява.

Тя само го изгледа.

— Не смяташ, че е кой знае какво, че спиш със съквартирантката ми? Смяташ, че вдигам врява?

— Виждам, че си ядосана — каза той. — Съжалявам. Но, Челси... тя е само никаква си гримърка. Извинявай, че пак се повтарям, миличка, но тя е просто персонал! Тя си го просеше, а и ти напоследък ме отблъскваши.

Той поклати глава, сякаш Челси беше никакво дете, и тя отново зяпна от изумление. Изведнъж очите му се втренчиха право в нейните, студени и безмилостни.

— Не го прави, скъпа.

Тя се поуплаши от изражението му, но остана непоколебима. Гледаше го, без да мигне.

— Всичко свърши, Лио. Съжалявам, че не го разбираш, но е така.

Съвсем незабележимо, очите му се вдигнаха и погледнаха над рамото ѝ... Тя се извърна бързо и видя Сали, застанала на вратата. И за кратък миг Челсиолови в погледа ѝ блъсък на чиста радост, примесена с почти налудничава еуфория. Очите ѝ бяха изхвъркнали от орбитите, сякаш и тя вземаше наркотики.

Майната им. Майната им и на двамата! Сали можеше да си вземе обратно шефа идиот. Те се заслужаваха един друг.

— Ще се видим пак, Лио — дрезгаво каза тя.

— О, определено ще ме видиш, скъпа — спокойно отвърна Лио.

Челси изхвърча от стаята, като се опитваше да не мисли за най-лошото.

Тя бе получила нещо от връзката — кариера в киното, например. Именно в този офис бе намерила екземпляра от „Небесна шир“ и беше уверена, че именно той ще я спаси. За книгата продължаваше да се

шуми. Тя искаше да си гарантира, че работата е опечена. Пазеше се Лио да не разбере и да я докопа с гадните си ръчички.

Та тя е Челси Стоун. И Лио нямаше да ѝ попречи. Казваше си, че е намерила идеалния повод да го зареже. Въпреки че една част от нея съзнаваше колко много ще ѝ липсва. Тя бяха скроени по един калъп, бяха един тип хора.

Но майната му. Да си върви. Тя излезе от офиса и го остави, седнал на стола и загледан след нея, а тя се върна вкъщи, отново сама.

И е закле, че този път няма да излиза извън релси. Няма да се повтори историята след смъртта на баща ѝ. Нейният истински баща: тя все още мислеше за него по този начин. Дерек може наистина да беше биологичният ѝ родител, но Джордж... милият ѝ татко, той я бе отгледал и възпитал, беше ѝ вдъхнал любов към старите филми и класическата музика, беше поощрявал чувството ѝ за хумор, усмихваше ѝ се и ѝ помагаше да се чувства красива и добра, когато майка ѝ и сестра и я тъпчеха и унижаваха и си правеха малките планчета за живота.

Как можеше да не ѝ е баща?

Когато Челси си мислеше за това, имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне. Сякаш отново губеше баща си. Тогава го уби, а сега ѝ бе отнета единствената връзка, която имаше с него...

Знаеше, че с майка ѝ и Дерек става нещо, но не отговаряше на обажданията им. Те ѝ звъняха всеки ден; Челси нито веднъж не вдигна.

Той успя да я издебне веднъж, няколко дни след злополучната вечеря. Къщата беше празна; преди обикновено Джен вдигаше телефона, в случай се окаже обаждане по работа — нямаха телефонен секретар. Челси беше уморена. Изпи доста вино същата вечер, седнала пред телевизора, изпълнена със самосъжаление, тъжна и самотна. Обикновено не се чувстваше самотна. Може би затова вдигна телефона.

— Челси? Здравей, скъпа, аз съм. Чично ти Дерек.

Тя започна да мига бързо, като се опитваше да си възвърне част от трезвеността.

— Не искам да говоря с теб.

— Знам, че не искаш — каза той, — затова ще бъда кратък.

О, биваше го да приказва. Може би така бе успял да приютка майка ѝ в леглото.

— Какво искаш? — попита Челси и нацупи устни. Чувстваше как очите ѝ се пълнят със сълзи. Контрол, Челси. Не му позволявай да разбере, че те е притеснил.

— Искам... искам да ти кажа — Дерек се колебаеше. — Господи... не е лесно, Челси, разбираш ли? Ама че абсурдна ситуация.

— Трябваше да се сетиш за това по-рано — отговори Му тя — Преди да спиш с майка ми и да избягаш и преди и двамата да решите да ме заблуждавате цял живот... — Тя вече плачеше, но не можеше да допусне Дерек да я чуе. Пое си дълбоко дъх, призовавайки цялата си воля и кураж. Не можеше да му позволи да разбере колко е наранена. Не биваше да разбере, че сега вече всичко ѝ се е изяснило и си е дошло на мястото.

— Ти никога няма да ми бъдеш баща по начина, по който беше татко — каза тя, като се опитваше да контролира гласа си. — Той не ни излъга, не ни измами и не избяга. Той беше добър и почен човек, а вие сте го направили на глупак.

В съзнанието ѝ изникна един спомен за Джордж. Как стои до нея, двамата мият чиниите, а после той ги бърше и ги полира педантично с една от безупречно белите кърпи за чинии. Късата му, добре поддържана коса бе мокра и щръкнала на челото като патешка опашка, там, където се беше пипнал по челото с мократа гумена ръкавица.

— Мразя те — изсъска Челси с ненавист, надигнала се като приливна вълна. — Мразя ви и двамата. Но сега поне всичко ми стана ясно. Защо майка никога не ме е обичала. Странното е, че ти е простила. Но на мен никога не прости, нали така?

— Слушай, Челси — бързо каза Дерек. — Знам, че ти е много трудно, но те моля да разбереш няколко неща. Първото е, че аз съм идиот. Избягах и изоставих майка ти бременно. Но от това все пак се получиха някои хубави неща, нали? Тя срещна брат ми, влюбиха се и създадоха семейство с теб и Амбър. Второ, той е твой баща. — Гласът му се прекърши. — Той беше твой баща и страшно се гордееше с теб, малката. Както аз днес. Само това исках да ти кажа. Ние с майка ти много събъркахме. Хората постоянно правят грешки, но такъв е животът. Сега се опитваме да ги поправим. Може би Амбър ни направи услуга, като каза цялата истина тогава.

— Ти шегуваш ли се? — прекъсна го тя. — Тя ми съсира живота.

— Не, не е — твърдо каза Дерек. — Просто каза истината. А тя трябва да бъде казана. Ние с майка ти... имаме история заедно. И много неща, които трябва да оправим.

— Кога заминавате? — попита Челси. — Не искам да ви виждам никога повече.

— Твоя работа — каза Дерек. — Изборът е твой, скъпа. Ние винаги ще те чакаме. Опитвам се да убедя майка ти да се върне в Лондон с мен. Тя има нужда някой да се погрижи за нея. През целия си живот се е грижила за другите. Отказа се от мечтата си да стане актриса, роди теб и Амбър.

— Не се е справила кой знае колко добре — злобно каза Челси.

Дерек пропусна това покрай ушите си.

— Само казвам, че тя заслужава втори шанс. И двамата с нея искаме да те видим. И винаги ще искаме. Аз те обичам, Челси. Никой баща не може да се гордее повече с дъщеря си от мен, повярвай ми.

Челси се подпра на стената. Дишаше толкова тежко, че се боеше да не експлодира.

— Майната ви! — извика тя. — И на двамата! Знам, че през годините си направил много за мен, Дерек, и съм ти благодарна. Но ти ме предаде. И майка също. Освен това, тя никога не ме е обичала. Не искам да ви виждам повече през живота си.

— Челси...

Тя изключи телефона и го натъпка под задната възглавница на дивана. Искаше само да я оставят на мира.

С времето Челси се поуспокоя и се съсредоточи върху работата си. Тя завърши снимките на трильера, в който играеше ченге от отдела за наркотики, и започна да работи по „Небесна шир“. Слава богу, че ѝ бе останало поне това!

С пристигането на есента в Калифорния времето малко захладня и смогът се поразнесе, но Челси мислеше само за едно. Вече бе наела една блестяща сценаристка, Мелиса Хърши, да направи първия вариант на сценария. Когато приключи, Челси се смяя — беше подобър, отколкото изобщо си бе представяла.

А и ролята на Никола бе направо идеална за нея — роля, за която звездите направо се избиват. Всъщност, само като си помислеше, че ще

я играе, Челси потръпваше от вълнение: такава възможност човек получава само един път в живота си.

Филмът щеше да бъде великолепен. И тя несъмнено тя щеше да спечели „Оскар“. Двете с Мелиса работиха много, по цели нощи, чистеха текста, изпилваха с неимоверно внимание всеки ред. Бяха преценили всяка реплика, дори започнаха да планират снимачния график... Бяха напълно готови с всичко.

Но когато Челси тръгна да предлага сценария на студията, започна да се случва нещо странно. Нито едно студио не го искаше.

Нито едно.

— Какво да ти кажа, Челси. — Гласът на Тод Риткен звучеше леко истерично. — Опитах всичко възможно. Който го прочете, го харесва страшно. Но никой не го иска, сякаш е прокажен.

Челси направо искаше да изкреци от бяс.

— Тод, скъпи, не си върши работата както трябва, това е. Този сценарий направо е хванал Господ за шлифера. Това е най-добрият проект, който съм виждала, и всички трябва да са луди по него. Какво става, мамка му?

Тод въздъхна. Челси си помисли, че когато е близо до нея, той е винаги нервен. Тя задъвка едно кичурче коса, докато го чакаше да проговори отново.

— Не ти беше лесно, мила Челси. Това допълнително те натоварва, разбирам го. Но не знам какво да ти кажа... наистина съм объркан.

Тя го прекъсна:

— Да, наистина не ми беше лесно, но това е минало. Всичко се случи преди много месеци, а това няма нищо общо с тогава, Тод. Казвам ти, че тук има нещо друго.

— Нещо друго ли? — Гласът на Тод беше скептичен. — Да не ставаш леко... параноична, мила? Какво имаш предвид?

— Виж, Тод. — Челси извади кичурчето коса от устата си и си пое дълбоко дъх. — Ти не ме слушаш. Не можеш ли да ги притиснеш? Кажи, че правиш тайно проучване. Просто се обади тук–там. Разбери какво става.

— Добре, добре — обеща Тод, почти с облекчение, че ще има какво да прави. Той също считаше сценария за невероятен и беше изненадан от резултата не по-малко от Челси.

Затова се обади на няколко места по върховете — Тод имаше силно влияние.

И тогава Челси разбра какво се случва всъщност.

Той се появи един ден, когато тя седеше на шезлонга до басейна. Марта го пусна да влезе и Челси се разположи в изкуителна поза върху възглавниците. Не го желаеше, но без съмнение искаше той да я желае.

— Здравей, Лио — каза тя с тон, който се надяваше, че ще мине за дружелюбен. — Как си напоследък?

Той се наведе към нея за въздушна целувка, както се беше излегнала на шезлонга с червения си бански на бели точки. Дългата ѝ черна коса бе нагрята от слънцето.

— Все така великолепна — измърмори Лио. Той подсмъркна леко и тя си помисли, че пак е дрогиран.

— Заповядай, седни — покани го тя. — Искаш ли нещо за пие?

— Чивас с много лед, благодаря — каза Лио на Марта. После се обърна към Челси: — Радвам се да те видя отново. — Пръстите му си играеха с копчетата на ръкавелите. — Бях забравил колко добре изглеждаш по бански. Днес си направо великолепна. Отслабнала ли си малко?

— Два-три килограма. — Челси облиза устни и се опита да запази хладнокръвие. Трябваше да спечели тази битка на всяка цена. Той си играеше с нея като котка с полумъртва мишка. Но тя нямаше да му позволи да я победи.

— Лио, благодаря ти, че се отзова на поканата ми — започна тя.

— О, мила. Удоволствието е мое — любезно отвърна той.

„Проклет да е, той се забавлява“, помисли си тя.

— Виж, поканих те да поговорим за нещо.

Той повдигна въпросително вежда:

— О, така ли? И за какво?

— За един филм — каза смутено Челси. Защо, за бога, беше нервна? — Филмът, който... Имам един филм, всъщност сценарий за филм. М-м-м... всъщност не го обяснявам добре. Виж, преди време

намерих в офиса ти една книга, редакторско копие, прочетох я и наистина я харесах... Но това няма значение. Аз...

Тя замълча, той сложи ръка върху нейната и каза безгрижно:

— Позволи ми аз да продължа. — Тя го погледна, като се надяваше ненавистта ѝ към него да не проличи през тъмните стъкла на слънчевите очила. — Мисля, че знам как продължава тази история. Ще ми позволиш ли аз да я разкажа? — Тя кимна. — Значи, имало една дебеличка британска телевизионна звезда, която извадила голям късмет с първия си филм в Щатите, а и на това отгоре се чукала с продуцента на филма, който между другото ходел със сестра ѝ. Тя, значи, не била зле в леглото. Не чак страховта, но ентузиазирана и благодарна, а и продуцентът я харесвал, затова я оставил при себе си.

— Копеле такова — Челси изтръгна ръката си от неговата. — Шибано копеле.

Лио се усмихна:

— Моля те, остави ме да довърша. — Той приближи лицето си до нейното. — И така, един ден, докато го чака, тя започва да рови из сценариите му...

— Не съм ровила! — извика Челси.

— Ние имаме камери навсякъде из офиса и в къщата — каза Лио. — Имам записи на всяко движение, скъпа. Колко обичаш да духаш, колко обичаш да ти го вкарват отзад, колко си ровила из сценариите ми и как ми открадваш редакторския екземпляр, вземаш го за себе си зад гърба ми и го правиш на сценарий.

Ръката му пак се впи в нейната. С другата си ръка той свали слънчевите очила от лицето ѝ и се наведе толкова напред, че очите им се доближиха на сантиметри. От толкова близо тя виждаше черните пори по носа му, спуканите капиляри в очите... и страшно студения поглед, с който я прониза. Изведнъж Челси изпита ужас.

— Добре, че Тод се обади на някои места — изсъска той, — за да разбереш, че никога няма да имаш моето влияние. Нито едно студио в града няма да докосне този проект, докато аз не кажа. Схваща ли? — Той стегна хватката върху ръката ѝ и кожата ѝ пламна.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— А сега ме слушай внимателно — продължи Лио. — Аз те създадох, когато направих „Прекрасен живот“. Мога да правя филми. Знам какво ще пожъне успех. А ти... ти си един малък боклук, който

изстъргах от обувките си, никога не го забравяй. Беше нищо преди мен.

И той се изсмя презрително.

— О, боже, явно си страшно бесен, че те изритах от живота си — каза тя.

Ноздрите му леко се разшириха.

— Знаеш, че онзи филм стана добър заради мен — смело каза тя, знаейки колко опасно е да го навива допълнително, но вече не ѝ пукаше. — Сега ще трябва да се върнеш към бозите, които правехте със сестра ми. Признавам, че най-теба бива в тях...

— Тъпа малка кучка — изсъска той. — Продължаваш да не разбиращ, а? Много е просто. Аз правя пари. За студията, за онези, които пишат чековете. Следователно съм свободен да върша каквото си поискам. А сега искам да правя по-сериозни филми. Искам сценария. Искам аз да направя този филм.

— Няма да стане. — Челси се помъчи да измъкне ръката си от неговата, и той изведнъж я пусна. — Ти си идиот. — Помисли, че е победила. — Разкарай се, Лио.

Марта се показва зад тях — не я бяха чули да идва — и подаде на Лио чашата с питието му.

— Благодаря ти, Марта. — Лио ѝ хвърли широка, приятна усмивка.

— Госпожица Милър ви търси, сър Лио — каза тя. — Било спешно.

„Горката нещастна Сали“. Челси си позволи една лека усмивка. Дали вече се е пуснала на шефа си? Ако не е, трябва да побърза — двамата си бяха лика-прилика. Тя бе единственият човек, който го боготвореше толкова, колкото и той самият — себе си...

— Имате ли нужда от нещо, госпожице Стоун? — попита тя.

— Не — каза Челси. — Благодаря, Марта.

Когато вратата се затвори след нея, Лио се наведе към Челси и я притисна с две ръце към шезлонга. После вдигна ръцете ѝ над главата и я целуна — дълга, търсеща целувка с език. Тя се гърчеше под него, отвратена и ужасена. Той спря и плъзна дългия си гущерски език надолу по брадичката ѝ, по шията, по гръдената кост. После хвана здраво ръцете ѝ с една ръка, а с другата отметна настрани банковия ѝ и оголи дясната ѝ гърда.

— Имаш страховни гърди. — Тръшна се отгоре ѝ и засмука зърното ѝ, после по-силно и по-силно, и накрая я ухапа. Тя изпища и го отблъсна с все сили.

После заоправя банския си разтреперана.

— Ще се обадя на...

— На кого? — Той се изправи със смях. Тя видя огромните тъмни кръгове под очите му, когато се надвеси отново над нея. Приличаше ѝ на сатана. — На кого ще се обадиш, скъпа?

Лио приглади дрехите си, оправи копчетата на ръкавелите си и застана пред нея така, че тя да види ерекцията му, която напираше през черния вълнен костюм от Армани.

— Просто ме чуй. Защо никога не слушаш какво ти казват, глупаво момиче? — тихо каза той. — Няма да се оставя да ме изместиши. Заминаявам за няколко месеца, но когато се върна, аз съм този, който ще направи филма. Готов съм да ти платя хонорар за сценария, но само толкова.

Челси се бе задъхала.

— Няма начин — сряза го тя.

Лио гълтна остатъка от питието си и се обърна да си върви.

— Ако не го направиш, ще те унищожа. — Той ѝ се усмихна отвисоко. — Знаеш, че ще го направя. Така че, помисли си хубаво, Челси.

Нямаше никакво съмнение — напоследък Сали Милър беше щастлива жена.

Изпълнена с трепет и вълнение.

След десет дълги години Амбър най-после бе вън от играта и Челси също бе изритала Лио, макар Сали да предполагаше, че той е по-скоро облекчен от това развитие на нещата. Може би нейното време най-после бе дошло. Може би сега, след всички тези години, Лио най-после ще разбере, че той и Сали са предопределени един за друг.

В мига, когато й залепи една небрежна целувка, плесна я по дупето и тръгна за летището — „Чао, бебчо. Ще се видим след два месеца“ — Сали изчака пристигането на заместничката си и също излезе в отпуск за първи път от много време насам. Специален отпуск.

Беше изтеглила всичките си спестявания, за да плати за цяла поредица пластични операции и разкрасителни процедури: липосукция, ботокс, фейслифтинг, увеличаване на гърдите — всичко възможно.

Бяха изминали почти двайсет години, откакто се запознаха. Двайсет години, през които тя го обичаше, грижеше се за него и въсъщност управляваше живота му! Какво ще прави той без нея? Бяха изминали почти двайсет години и откакто за последен път бе гола пред него, затова бе изключително важно и сега да изглежда така добре, както бе изглеждала някога.

Знаеше, че Лио ги харесва по-младички — той вика Амбър в леглото си, когато тя още нямаше двайсет. Но той също така искаше да са стегнати и представителни, така че, когато й свалиха превръзките след няколко дни в една централна лосанджелиска клиника и разгледа намръщено отражението на подпухналото си насинено лице, Сали си каза, че си е струвало. Ще изглежда достойна за съпруга. Той имаше нужда отекс, имаше нужда от някого, който да се грижи за него. Тя нямаше нищо против, че ѝ изневерява понякога — от човек като Лио не можеше да се очаква да спи само с една жена до края на живота си.

Така си мислеше Сали, докато тялото ѝ се възстановяваше в нормалната си форма — всъщност, в много по-добра. Тя беше реалистка. Лио обичаше планираните действия. И тя смяташе, че той би приел един такъв план за практичен и приложим.

Междувременно Челси бе изпаднала в истински ужас за първи път от много време насам. Беше наистина уплашена. Не се бе чувствала така, откакто умря онова момиче, Мая. Тя премина от паника към несигурност, но накрая, с времето, започна да осъзнава какво трябва да направи.

Трябваше някак да си върне на Лио за всичко. Знаеше, че той може да я изяде за закуска, а на обяд да похапне с друг враг.

Тя смилаше тези мисли дни наред, ходеше из къщата, дъвчейки косата си като тийнейджърка, докато краищата ѝ се накъсаха. Какво да прави?

Нямаше да стане чрез наркотиците — не беше толкова сериозен проблем, нито толкова очевиден. Нямаше да се остави да го хванат като нея; не беше толкова глупав. А и имаше невероятно умен адвокат, когото пазеше специално за такива случаи.

Дали нямаше как да се оплаче от него на студията?

Разбира се, че не. Лио все още беше златната кокошка сред независимите продуценти.

Може качеството на филмите му да се бе влошило малко през последните години, но пък направи голямо завръщане с „Прекрасен живот“ и успя да докаже, че има дарбата на Мидас... Нито едно студио в града не би влязло в конфликт с него. Само глупак би направил това — а тя определено не беше глупачка.

Лио бе заминал в дълга командировка — за два месеца, правеше филм в Уайоминг. Челси последно чу, че Амбър е запращила към Ню Йорк, кой знае при кого... Още по-добре — там ѝ беше мястото, един проблем по-малко. Кучка такава. Тя и майка ѝ... майка ѝ се бе върнala в Англия! И то с кого?! Ама че абсурд.

— Връщам се с Дерек в Англия — каза тя, когато дойде да се сбогува с нея няколко седмици след злополучната вечеря в зала „Поло“. — Той е долу в колата, искаш ли да...

— Не, не искам да имам нищо общо и с двама ви — сряза я Челси.

Маргарет стоеше на стълбите на къщата. Челси държеше вратата полуотворена.

— Няма ли поне да ме пуснеш да вляза? — удиви се Маргарет.

— Не, няма — отсече Челси. Беше уморена от мисли какво да прави с Лио и много ядосана. Ядосана на майка си, на Дерек, на Лио.

— Ти заминаваш, без дори да се поинтересуваш...

— Челси — прекъсна я рязко майка ѝ. — Извинявай много! Звънях ти по десет пъти на ден. Ти не поискава да говориш с мен. Не знам какво повече да направя. Нито пък Дерек. — Тя погледна изпитателно голямата си дъщеря. — Съжалявам!

Челси я погледна и за един кратък миг я видя не като своята строга и неотстъпчива майка, а такава, каквато я виждаха другите: все още млада и красива, зелените ѝ очи бяха пълни с живот. Тя сякаш грееше отвътре, беше жива за първи път, откакто я помнеше. Челси погледна надолу към алеята, където Дерек седеше зад волана на колата и я наблюдаваше. Той не каза нищо, само кимна.

— Съжалявам — повтори Маргарет. — Чувствам, че те разочаровах много, Челси... Толкова много неща трябваше да направя за теб. Не мисля... — тя прегълътна. — Не мисля, че съм била добра майка. Амбър ме накара да го осъзная. Макар че се опитвах. Исках само най-доброто за вас двете! — Тя се разплака. — Наистина исках да успеете, затова бях толкова строга с теб... и с татко ти. Джордж, имам предвид.

— Не ми говори точно ти за баща ми — каза Челси. Тя прегълъща с мъка, гълташе гнева и тъгата си. — Махай се!

— Махам се — тъжно каза Маргарет. — Време е да те оставя да продължиш живота си. Само едно искам да ти кажа — винаги можеш да разчиташ на мен, Челси. На мен и на Дерек. И двамата много те обичаме.

— Е, много успокоително — каза подигравателно Челси. — Благодаря ти много.

— Дерек иска да ти помогне, Челси, мила. — Маргарет нервно си прочисти гърлото. — Знаем, че имаш проблеми с финансирането на „Небесна шир“. Той иска да ти помогне малко. Знае, че си великолепна инвестиция, скъпа. Спомни си какво направи с клуба...

— Да — каза Челси. — Направих го. Съвсем сама.

— Знам, че е така. — Маргарет отстъпи назад. — Моля те, помисли си. Знам, че те оставям сама, но ние решихме, че ще е най-добре да ти оставим нещо хубаво за спомен от нас. Не че това може да ни замести, но...

Челси искаше да се изсмее. Не може да замести тези двамата ли? Сякаш ѝ бяха истински родители! Но тя винаги ще им вземе парите. Мислите ѝ препускаха лудо. Какво ще прави с парите на Дерек? Ще отмъсти на Лио. Ще направи филма. Тя знаеше, че Дерек се въргала в мангизи. Трябаше ли — можеше ли — да прегълтне гордостта си и да ги вземе? Тя погледна майка си, която въртеше в ръка самолетния си билет, и сърцето ѝ се втвърди. Още не. Искаше да я нарани още малко.

— Ние се гордеем с теб, Челси — каза Маргарет. — Макар и да разбирам, че не мислиш така. Татко ти също щеше много да те обича — знаеш, че той...

Маргарет се опитваше да си вдъхне кураж и да ѝ признае — нещо, което възнамеряваше да направи от известно време насам — за предсмъртното писмо на Джордж. Да се опита да я убеди, че вината наистина не беше нейна.

Моля те, моля те, кажи на скъпата ми Челси, че вината не е нейна. Трябаше да го направя. Сега вече знам със сигурност. Не мога да лъжа повече. Кажи на моите момичета, че ги обичам.

Тя прегълтна и отвори уста.

Но Челси само каза:

— Не искам да ви виждам повече. И двамата.

После затръшна вратата в лицето на майка си и пусна резето. Сякаш залостваше отвън нещо лошо. Почувства се прекрасно.

Минаха още няколко седмици, а Челси все още стоеше вкъщи и кроеше планове как да отмъсти на Лио. И да получи каквото иска.

Постепенно стигна до извода, че все трябаше да има нещо. Тя познаваше Лио, разбираше го. Донякъде защото я биваше да влиза под

кожата на хората, но донякъде и защото, чисто и просто, той беше като нея. Тя имаше доста тъмни тайни — смъртта на Джордж, смъртта на Мая, прикриването на смъртта ѝ — и започна да осъзнава, че и в неговия живот трябваше да има нещо... Трябваше да изрови някоя мръсна тайна, а що се отнася до Лио, тя бе сигурна, че има какво. Но къде да търси? С кого е свързано? Кой ще ѝ помогне?

За нейно щастие, съдбата скоро щеше да ѝ се усмихне. Щеше да ѝ предостави идеалната възможност.

Когато Лио се върна от Уайоминг, всички синини и отоци бяха изчезнали и Сали беше готова.

Случи се един вторник сутрин, след Деня на благодарността, в началото на декември. В Ел Ей бе захладняло малко, но още бе топло и слънчево. Сали избра тоалета си с далеч повече прецизност от обикновено. Беше чисто нова рокля от Даян фон Фюрстенберг в кремаво, черно и червено, с малка кремава копринена жилетка от „Ди Кей Ен У ай“ и една от брошките, които Лио винаги ѝ подаряваше за Коледа — подаръкът от миналата година, в бежово и черно, като роклята. На малките си стъпала бе закопчала изящни черни сандали от Маноло Бланик. Ходи на фризьор същата сутрин, а гримът беше свеж и лек, за да подчертава новооткрития ѝ младежки вид...

Дланите ѝ бяха изпотени. Тя стоеше с покрити от новата жилетка елегантни рамене. За първи път от много години насам Сали Мильр беше нервна.

Тя чу вратата на колата да се захлопва отпред на алеята. По чакъла проскърцаха стъпки. Той подвикна на охраната, и ето че беше вътре, вървеше по коридора с Майк, негов колега продуцент.

Тя ги чуваше да говорят, виждаше го на камерата... А после Лио влезе с плавна крачка.

— Здравей, мила! Върнах се!

— Здравей, Лио — каза Сали с писклив глас. По дяволите. Само това ѝ липсваше! Запази спокойствие! — Как си? Радвам се да те видя.

Той спря и я огледа от горе до долу.

— М-м-м, мила? Нова прическа?

Сали, доста обезкуражена, прокара разтреперана ръка през косата си.

— Да... харесва ли ти, Лио?

— Не особено — небрежно отвърна той. — Прави лицето ти поддебело. Няма значение. Ще порасне. Оставям тези сценарии тук, скъпа. Моля те, занеси ги на Уолтър! Веднага. Ще отида при Майк, че много бързаше да си тръгва.

Той метна купчина поправени сценарии на бюрото ѝ, като разпръсна нейните неща, и излезе в коридора.

Сали остана сама в кабинета си.

Прокара внимателно ръце по невероятно гладкото си лице и притисна леко кожата, като се мъчеше да не позволи върху него да се изпише каквото и да било изражение. Безпокоеше се да не би, ако го допусне, в нея нещо да се прекърши. Тя изпитваше... не знаеше какво точно. Да — това е думата.

— Идиот — промърмори тя на себе си. — Боже, какъв невероятен идиот.

Наистина ли бе изгубила живота си заради този мъж? Двайсет години заради... него!

После рязко се овладя. Не е негова вината. Той просто си беше такъв! Тя трябваше да положи още повече усилия, да бъде по-полезна от всяка и да го накара да осъзнае, сега, когато се бе върнал в Ел Ей, потенциално самотен, колко много се нуждае от нея.

Тя хукна след него, по коридора към кабинета му. Вратата беше затворена, но имаха интерком. Може би искаше кафе или нещо по-силно... Сали щеше да му донесе всичко, което поиска; каквото е на сърдцето на сър Лио.

Тя се върна до бюрото си и включи интеркома. Чу смеха му; той говореше с Майк по телефона. Сали седна и се заслуша като в транс. Знаеше, че не бива да подслушва, но този дълбок, пътятен глас все още я караше да потръпва. И днес, след двайсет години...

И тя продължи да слуша. Голяма грешка. Той говореше за нея.

— Тъпата крава. Знам, Майк, знам. Мисли, че не съм забелязала, че се е наточила заради мен. След толкова време... още си го проси. Тъжна работа. Да... Знам. Но ще ѝ мине. Ще ѝ купя още една от онния ужасни брошки, които обича толкова много. Да, така е! Сложила си я е днес. Сериозно, приятелю, ама че работа! Тези жени! Направо са невъзможни.

У дома, в малкия си апартамент, няколко часа и няколко пitiета по-късно, Сали набра един телефон.

— Челси?

— Кой е?

— Аз съм, Челси. Сали Милър.

— Малката госпожица Сали? — На Челси ѝ стана забавно. — Какво мога да направя за теб? — Прозвучала почти грубо.

— Искам да те видя — спокойно каза Сали, изненадана, че звучи толкова хладнокръвно. — Мисля, че трябва да се срещнем. Има нещо много интересно, което смятам, че е време да споделя с някого. И избрах теб. Но е тайна. Много голяма тайна.

Челси каза сериозно, сякаш рецитираше нещо:

— Относно Лио?

— Да — каза Сали. — Относно Лио.

Не си беше правила маникюр от няколко седмици; нямаше желание. Да не говорим пък за коламаска, боядисване на косата и скубане на веждите. Но имаше едно нокътче, което се закачаше във всичко и я дразнеше всеки път, когато натискаше бутона на асансьора в хотела. Вече от известно време не си гризеше ноктите, но този направо я влудяваше.

— Виж — каза Амбър и загриза кожичката. — Знам, че е много странно, че ти се обаждам така изневиделица, просто си помислих...

— Да?

Тя се прокашля и се загледа навън през прозореца към долен Манхатън, който лежеше пред очите й, покрит със сняг, а светлините от баровете и ресторантите светеха като точки долу пред хотела, златисти и приканващи.

Беше толкова странно, дори хубаво, че се чувства по този начин: че не чувства нищо най-сетне.

— Ти сигурно си зает? Но се питам дали мога да те почерпя едно питие. Да обясня защо... се държах толкова странно в Мексико. — Не ѝ се искаше да звучи така, сякаш беше длъжен да помни — ами ако не си спомняше? Най-вероятно изобщо я бе забравил вече. — Или само да пийнем по нещо.

Ужас! Нищо чудно, че любовният ѝ живот бе ограничен до няколко кошмарни връзки и Лио, който практически я бе обсебил... Стори ѝ се трудно да се бори сама. Амбър яростно отхапа кожичката от нокътя си и за малко да завие от болка.

— Какво става?

— Няма нищо. — Амбър ужасно се смути. — Ами-и-и, какво ще кажеш?

Настъпи мълчание.

— Добре — отвърна най-после Мат и тя можеше да се закълне, че го чува как се усмихва хитро. — По едно питие, знаеш. В „Уест Вилидж“ има един бар на име „Лансис“, знаеш ли го? На ъгъла на „Хорейшо“ и „Гринуич“? Там, след двайсет минути например?

Амбър обичаше Ню Йорк. Беше идвала многократно в ранните етапи на поп кариерата си да репетира и записва, да се мотае насам-натам с Марко. Къде ли беше сега чудесният, забавен Марко? На него му харесваше тук.

„Лансис“ се намираше в стара къща с червени тухли. Беше тъмно и невзрачно заведение, пълно с местни образи, някои от тях известни колкото нея, отбеляза Амбър. Тя видя една британска попзвезда, която току-що бе пробила здраво в Щатите с първия си албум, и една красива ексцентрична актриса, която бе получила „Оскар“ за най-добра поддържаща роля в годината, когато номинираха Челси, придружена от гаджето си продуцент. Всички те бяха пристигнали пеш, а не с коли с тъмни стъклца и охрана, нито пък някой бе отцепил района заради тях. Не носеха слънчеви очила и не си показваха пъповете наляво и надясно. Седяха си кротко заедно с другите посетители, из бара се чуха тихи разговори, по прозорците се стичаха капки. Навън бе студено. Коледа беше следващата седмица.

Тя бе участвала във филми за двойки, които се събират в Ню Йорк по Коледа. Хвърляха тонове фалшив сняг на една снимачна площадка в Калвър Сити и тя трябваше да носи шал и шапка в тон, докато се потеше на калифорнийското слънце. Отдавна не бе ходила на място, където през декември вали сняг, където Коледата е истинска и където трябва да си закопчаеш палтото, преди да излезеш — на някое истинско място, а не в Ел Ей. Тези места бяха за семейства. Тя вече нямаше такова.

Двамата с Мат си взеха по едно „Мохито“. Говориха си учтиво по време на първия коктейл: как е бизнесът с музика, какъв е следващият ти проект, разбра ли, че хикс и игрек е равно на зет — стандартният неангажиращ разговор на хора от развлекателния бранш, който и двамата владееха до съвършенство.

И изведенъж, насреща пътието си, Мат я попита за сестра й.

— Чудех се какво ли е станало — каза той, загледан в чашата си.
— Ти направо се беше побъркала по този въпрос.
— О! Та ние се срещнахме само веднъж! — Амбър се изуми. — Как разбра, че това не е обичайно за мен?

— Просто знам — отвърна Мат. — Беше толкова напрегната. Замислих се, защото... звучеше като нещо страшно важно за теб и когато говореше за това, ти направо се промени. — Той мълкна смутен.

— Извинявай. Не е моя работа.

— Не, не — побърза да възрази Амбър. — Истина е, че бях като вманиачена. — Тя изведнъж си спомни защо го бе харесала толкова много в Мексико. Помисли си, че той е неспособен да излезе. Просто не му е в кръвта.

Без майтап. За Амбър и за света, който тя обитаваше, това беше откровение.

— Да... — каза тя. — Сестра ми. Да видим...

И му разказа. Разказа му за рускинята и за свръхдозата, за това, че Лио чукаше всичко, което мърда, от северния до южния полюс, за това кой е истинският баща на Челси. И му каза как си бе отмъстила най-после на сестра си, след толкова години.

Каза му и, как не изпита никакво облекчение и радост от това.

— Мислех, че ще ми олекне — тихо каза тя. — А само се почувствах още по-гадно. Майка ми така се разтревожи, че се върна обратно в Англия. Челси скъса с Лио — това добре. А онова нещастно момиче... никой вече не може да направи нищо за нея.

— Тя звъни ли още? Приятелката ѝ? Ще създава ли проблеми? Да не се обърне към вестниците?

Амбър загриза нокътя си. Обажданията на Океана бяха зачестили и ставаха все по-заплашителни.

— Да, поне така твърди.

Мат кимна.

— Лоша работа. — Той помълча. — И ако се разприказва, цялата история ще избие през покрива.

— Ще я арестуват — каза Амбър. Тя гледаше Мат. Не можеше да обясни защо му се доверява. Историята струваше милиони; той можеше да спечели куп пари, ако отиде при журналистите. Щеше да си оправи живота.

Но тя знаеше, че няма да го направи. В него имаше нещо: и тя разбираще, че може да му се довери. Не го интересуваха знаменитостите, тя го бе усетила още на първата им среща. Интересуваше се от музика.

— Не ти е лесно — тихо каза той. Амбър впери очи в него.

— Сигурно ти се струва, че съм ужасна.

Мат се засмя.

— Не! Защо мислиш така?

Амбър погледна през прозореца към закопчаните догоре нюйоркчани, навлечени с дебели палта и шапки, които се плъзгаха с бързи крачки по снега. Опита се да му обясни.

— Ами... постъпих наистина зле...

— Сигурен съм, че си знаела какво правиш. — Мат поклати глава. — Това са глупости, Амбър, и ти го знаеш. Гледай, пак ринат снега. — Той пресуши питието си и се наведе напред, а тя се загледа през прозореца като впечатлено от снега дете.

— Красиво е. — Амбър се засмя радостно. — Струва ми се тъжно, но ми харесва.

Тя се обърна към Мат и видя, че я гледа напрегнато.

— Слушай, Амбър — каза той. — Много исках да те видя отново, знаеш ли?

— Аз също — кимна Амбър.

— Исках да си поговорим — за твоята музика... — Гласът му секна. — За нас... Искам отново да пееш.

— О-о... — промълви тя смутена. — Аз също искам.

Чувстваше се невероятно, и все пак беше леко разочарована. Дали не гледа на нея просто като на нов звукозаписен договор, или имаше предвид и нещо друго?

Амбър нетърпеливо поклати глава. Глупаво момиче. Има късмет, че изобщо е тук, с този симпатичен мъж, който изглежда я разбираше, без никакви други усложнения.

Мат продължаваше да говори.

— Ти... не искаш ли да поръчаме по още едно питие и да поговорим? Може и да отидем да потанцуваме. Знам един хубав клуб само на две преки оттук, където свирят наистина готин соул. — Той я погледна въпросително. — Но, разбира се, сигурно си изморена...

Тя му се усмихна лъчезарно и отвърна.

— С удоволствие.

— Страхотно! — Мат удари силно по плота на бара. — Страхотно!

Клубът беше съвсем малък. До него се слизаше по няколко разнебитени, ръждиви стъпала в сърцето на „Мийтпакинг Дистрикт“, калдъръмените му улички бяха посивели от стар сняг и мръсотия. Вътре миришеше на мухъл и пот, имаше и някакъв сладък аромат от ароматизирани свещи, запалени уж да прогонят мириса на застояло. Беше пълен със старци с кепета, които потропваха в такт с музиката, двойки, седнали до миниатюрни маси с лампи и паянтови абажури, които осветяваха малкия дансинг. Имаше и един стар като света барплот, зад който стоеше страховит барман, целият в татуировки, и един диджей, горе-долу на възрастта на Амбър, заврян в тъмна кабина в ъгъла и ограден отвсякъде с купчини плочи — не дискове, не айподи, а плочи — които почти го скриваха от погледа. А музиката... о-о-о, музиката! Марвин Гей, Джими Ръфин, Арета, Джеймс Браун, Смоуки Робинсън, още Марвин, Гладис Найт... Сладък соул, по думите на Джеймс Браун. Амбър и Мат метнаха якетата си на един празен стол в ъгъла и затанцуваха. Танцуваха, танцуваха и танцуваха. Редуваха се: единият носеше пittiета от бара, а другият оставаше на дансинга да танцува. Никой не разпозна Амбър; тя не искаше да я разпознаят, искаше да са само тя и нейният Мат, и да танцуват, докато не ги изритат навън.

Най-после седнаха на една от малките маси, да довършат последните си бутилки бира. Амбър беше изпотена и дишаше тежко. Знаеше, че сигурно изглежда ужасно, но не я интересуваше. Не можеше да си спомни откога не се бе забавлявала така.

— Благодаря ти! — извика тя на Мат. — Това беше... невероятно.

Той се усмихна и хвана ръката ѝ.

— Беше ми страшно приятно, Амбър. Ти наистина знаеш всичко на „Мотаун“!

— Благодарение на татко — обясни тя с удоволствие, и леко снижи гласа си, тъй като музиката спря за малко. — Той харесваше тези изпълнители... — Очите ѝ се напълниха със сълзи заради това колко далечни бяха станали спомените за него, колко ѝ липсваше всеки ден скъпият ѝ татко, сврян в смешната си бърлога в мазето, как полира плочите си, светлинките в очите му, когато тръгнеше нова песен или когато тя седнеше на ръба на мръсния стар диван и започнеше да го разпитва какво се е случило с Тами Търел или Марвин Гей; защо

Гладис е напуснала „Мотаун“ и е отишла в „Буда“ и коя е по-добра — Арета или Даяна Рос.

Сълзите преляха от очите ѝ; тя извърна глава и прогълтна. Мат стисна ръката ѝ, доближи се малко повече и каза нежно:

— Хей, миличка. — Диджеят пусна нова песен. „Да останем заедно“ на Ал Грийн. Тя вдигна поглед, направо смяяна от съвпадението, но с успокоителното чувство, че понякога може би тези неща са предопределени.

— Това беше любимата му песен — каза тя. — Любимата. Не е за вярване!

— Да потанцуваме още — каза Мат, хвана я за ръката, станаха ибавно се залюляха в ритъма.

— Да... останем заедно — промълви в ухото ѝ Мат. Тя се сгущи в неговата успокоителна силна прегръдка и усети сладкия му дъх до ухото си. Отдръпна се леко и го погледна. Мат ѝ се усмихваше нежно, лицето му бе на милиметри от нейното... Той допря отново устни до ухото ѝ и каза едва доловимо:

— Знам, че ще прозвучи странно, защото не е минало много време, но... мисля, че се влюбвам в теб, Амбър.

И нежно я целуна.

Тя се усмихна и отвърна:

— И аз. И аз.

Танцуваха, слети един с друг, плътно прегърнати, докато имаше музика. Амбър не можеше да си спомни кога за последен път се бе чувствала толкова сигурна, толкова щастлива. Толкова... нормална.

До края на вечерта Амбър знаеше, че е влюбена в Мат Хюз. Тя остана в жилището му във Вилидж, макар че не правихаекс. Беше четири часа сутринта и двамата бяха изтощени. Просто пропълзяха в леглото, Мат я прегърна силно и само след миг двамата вече спяха, сякаш го бяха правили много години, като стара брачна двойка.

На следващата сутрин закусиха в едно близко кафене, преди Мат да отиде да записва с някаква банда от Бруклин. Не му се ходеше много.

— Те са едни гадни богаташки мамини синчета, които си мислят, че ще завладеят света, защото са ходили в колеж и си въобразяват, че групата им има някакво послание — каза той недоволно. Болеше го главата. — Мразя такива типчета. Първият им сингъл е много добър, поп парче с много добра китара, но всичко останало е страшно посредствено, а те вече се друсят с кока, ходят по проститутки и се държат, сякаш са „Лед Цепелин“... — Той провлачи глас. — О, човече, това беше яко.

— Прекалено яко за моя махмурлук — изстена Амбър, обви чашата с кафе с двете си ръце и отпи огромна глътка. После се наведе към него и го целуна.

— Искам да остана тук с теб — простишко каза той.

— Съжалявам, не искам да прекалявам, но с теб съм като...

— Знам — отвърна тя и се опита да не се ухили идиотски, толкова беше щастлива. — Не се тревожи, миличък. Знам.

— Днес ще говоря с Кери и ще започнем да пишем нови песни. Ще те поканя да се видим тримата и да поговорим какво точно искаш да правиш в албума. Сигурно ще започнем записите малко след Нова година.

— Но това е след няколко седмици! — Амбър се смяя.

Мат не обърна внимание на реакцията ѝ и продължи:

— Мисля, че трябва да са нови неща, но с привкус на блус. Може и няколко кавъра. Нещо на Дъсти например.

Амбър се намръщи и каза:

— Аз направо благоговея пред нея. Майка ѝ обичаше Дъсти Спрингфийлд. Тя се замисли за майка си, за чичо си Дерек. Какво ли ще каже майка ѝ, като научи за решението ѝ, че се отказва завинаги от киното, ще се занимава с музика и не ѝ пука какво ще кажат хората? Мислеше си и за Челси... а Челси какво ли ще си помисли? Как ли е тя?

От унеса я сепна Мат.

— Ти си невероятно талантлива — каза той. — Няма нужда да плахиатстваме. Ти не си Ейми Уайнхаус, не си Дъсти. Ти си Амбър. Имаш нещо уникално свое и ще го проявиш, обещавам ти. Искам да покажа на хората твоята нежна страна. — Тя се разсмя, а той сложи ръка отзад на шията ѝ и нежно я притегли към себе си. — Наистина! И ще го направим заедно, нали?

През цялото време до този момент Амбър бе искала да разкрие друга своя страна чрез филмите, а сега разбираше, че никога няма да може да се върне към киното и да го направи. Беше прекарала целия си живот, преструвайки се, че е нещо, което не е.

А сега вече можеше да бъде себе си.

— Звучи страховто — отвърна тя. Целуна го отново и той плъзна пръсти по шията ѝ, езикът му нежно проникна в устата ѝ, устните му бяха върху нейните, сложи ръка на бедрото ѝ...

Амбър беше свикнала да се целува или с партньорите си във филмите, или с Лио. И двете преживявания бяха за нея чисто механични. От години никой не я бе целувал истински, не и по този начин. Някой, който го желае, който иска да гали косата ѝ, да я притегли към себе си, така че тя да чуе биенето на сърцето му, да усети топлото му тяло, опряно в нейното...

Той първи се откъсна.

— Искам те — прошепна нежно в ухото ѝ. — Искам те толкова много, красиво момиче...

Той прибра кичур от косата ѝ зад едното ѝ ухо. Тя му се усмихна и промълви:

— Не мога да повярвам. И аз. О, и аз.

Внезапно осъзнала къде се намира, тя видя, че един човек ги гледа втренчено. Понеже не искаше да я разпознаят, наведе глава и отпи гълтка кафе.

— Значи се местиш в Ню Йорк и оставаш тук? — попита Мат и пъхна още една хапка от яйцата в устата си. Каза го така, сякаш не беше кой знае какво.

Амбър се огледа. Закусвалнята с покривки на червени и бели карета, продълговатите бели плочки, златистокрафявите чаши, ниските прозорци, през които се виждаше и приглушено се чуваше как нюйоркчани се бълскат по тротоара на път за работа, беше като дом. Тя беше тук, изоставила напълно и завинаги миналото някъде там, назад.

— Да, оставам — отвърна тя. — Но трябва да направя още нещо. Трябва да се обадя по телефона, имаш ли нещо против?

— Не, разбира се — отвърна Мат.

— Ще изляза отвън. — Тя си облече якето.

— Да не си полудяла? Навън е страшен студ. Никъде няма да ходиш.

— Трябва да изляза отвън — повтори Амбър. — По-добре да не чуваш това.

Мат я погледна. Можеше да ѝ каже нещо като: „Защо не ми вярваш?“ или „Трябва да скъсаш с някого ли?“. Но не го направи, и тя го обичаше още повече заради това. Мат извади шала си, подхвърли ѝ го и каза само:

— Не се бави много.

Амбър набра номера и излезе отвън. Студеният въздух прониза гърдите ѝ като с нож.

— Ало — каза тя, когато от другата страна отговориха. — Здравей, Океана. Обажда се Амбър Стоун.

— Ха — гласът на Океана бе напълно лишен от емоции. — Вече разбрала? Твоя сестра, аз пак пробвала. Но тя казва да се омитам. Отивам в полиция, Амбър. Разбираш? Ти много закъсняла. Аз отивам у дома, в Русия, веднага. Не искам повече това да продължава.

— Разбира се — каза Амбър миролюбиво. — Слушай, Океана. Не съм съгласна с това, което правиш. Трябва да го разбереш. Знам, че си ядосана на Челси. Но зная и че Челси е силно разтревожена от случилото се. Все още сънува кошмари.

И докато казваше тези думи, Амбър осъзна, че това е истина. Беше чувала сестра си да крещи и да стene на сън една нощ в къщата за гости, когато Амбър отиде там да потърси някакво приспивателно. И

изпита съчувствие към Челси сега, когато се намираше на хиляди километри от нея. Смъртта на баща им, а сега и това... Много хора не биха го понесли.

— Ха — повтори Океана, но този път с презрение в гласа. — Не ми пuka за нея. Тя кучка, Амбър. Кучка. Тя зла. Вече не я грижа за никого.

Амбър леко се прокашля. Не искаше да казва на Океана, че който живее в стъклена къща, не бива да хвърля камъни... Погледна през прозореца към Мат и го видя как чете „Таймс“ и пие кафе.

Искаше да се върне вътре при него.

— Колко искаш, за да заминеш завинаги? — попита директно тя.
— И никога повече да не притесняваш семейството ми? Сериозно те питам. И ако посмееш отново да ни беспокоиш, да знаеш, че познавам доста хора. Чичо ми Дерек ще те намери навсякъде. — Бълфираше и се надяваше Океана да не прозре този факт.

— Само ми кажи колко. Сто хиляди долара?

— Двеста и петдесет — отвърна незабавно Океана — Двеста и петдесет хиляди долара. — Амбър бе похарчила такава сума миналата година само за да преустрои басейна си и къщата за гости.

— Съгласна — каза Амбър. — Уговорихме ли се?

— Да — отвърна Океана. Не ѝ благодари. — Ти погрижиш за това, да?

— Ще се погрижа. Ще ги получиш до седмица. — Амбър си отдъхна. Сега вече може би започнала да компенсира жестокия начин, по който бе отмъстила на сестра си. Челси бе свободна да започне своя нов живот.

И се надяваше това да я направи щастлива. Стига толкова мъст.

Стига толкова заговори.

Челси лично отвори вратата и каза:

— Влез.

— Здравей — Сали Милър ѝ хвърли бегла усмивка. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове, беше облечена с дънки и тениска. През изминалите две години Челси никога не я беше виждала такава. — Благодаря.

Тя влезе в коридора, като почти се олюляваше. Челси се запита дали не е пияна.

— Да влезем там? — Тя посочи уютната гостна, която бе превърната в свое дневно убежище. Преди въобще не бе влизала тук, докато нещата не се объркаха — или седеше край басейна, или ходеше по срещи и на снимки. Но сега, когато нейният свят се бе сринал, вече нямаше много работа. Прекарваше доста време в гледане на телевизия и се опитваше да не яде вредни храни.

Стаята беше ужасно разхвърляна: по пода се търкаляха клюкарски списания, кутийки диетична кола, празни пакетчета от чипс. Отвън на „Родео Драйв“ модните бутици бяха обвити в клонки зеленика и бор с примигващи лампички, а по магистралите проблесваха коледни светлини. Но тук вътре сякаш Коледата изобщо не съществуваше. Сали прескочи боклуците и се свлече на дивана, дребната ѝ фигурка почти напълно се изгуби във възглавниците. Челси я погледна. С Лио правихаекс на този диван в деня, когато го доставиха, с найлона по него, и после пак, когато го свалиха...

— Да ти налея... — започна Челси.

— Ако може, една водка с тоник — каза бързо Сали. — Благодаря. — Тя отново се усмихна автоматично и прокара ръка през увисналата си коса.

Челси излезе с вдигнати в почуда вежди. Боже, тази мадама наистина беше изпаднала в криза. Тя приготви питието; наля едно и на себе си, доста силничко, и подаде едната чаша на Сали.

Преди дори да е седнала, Сали вече говореше:

— Да разбирам, че и двете искаме да си отмъстим на Лио, нали?

Челси попита:

— Какво се е случило между вас двамата, Сали?

— Нищо забележително! — усмихна се механично Сали. —

Просто съвсем наскоро разбрах, че той е боклук. — Тя замълча и добави след минута, сякаш говореше за любовника си: — Вчера го напуснах.

— О-о-о — възклика Челси. — Какво...

— Да, ужасно се изпокарахме — тихо каза Сали. — Казах му няколко основни истини. Казах му и няколко неща, които трябваше да чуе много отдавна. А той... — Лицето ѝ направо се разкапа. Но Челси не си падаше по прегръдки и утешително гушкане, особено пък е този робот с формите на Сали.

Тя издаде ридание, напомнящо вик на ранено животно; беше ужасно неудобно да я гледаш. После Сали вдигна поглед и разкри ослепително белите си зъби:

— Каза ми някои много груби и обидни неща.

Беше ѝ казал: „Сали, ти нещастна, суха, дърта кранто! Никога вече не ми говори така? Ти си моя служителка, никой друг няма да те наеме. Нямаш шанс, жено. А и кой ще иска да те чука? Ти си като щавена кожа с фейслифт. Жалка си. Направо си жалка.“

— Какви?

— Не мога да ги повторя — отвърна Сали толкова рязко, че Челси не посмя да попита пак. — Само мога да кажа, че дойдох на себе си най-после. За първи път от години. — После погледна Челси и каза безувъртане: — Лио не знае за това, но имам нещо срещу него. И искам да му отмъстя. Искам да си плати и всички да разберат колко е зъл. — Тя стискаше длани в ската си. После скръсти ръце и стана. — Имам нужда от помощта ти, за да го направя, това е. — Огледа се. — Имаш ли видео?

Леко засрамена, Челси кимна към огромния блестящ шкаф с телевизор и друга техника.

— Там някъде е.

Не искаше да признае на Сали, че го беше купила специално за да гледа касетите, на които майка ѝ съвестно бе записала всички серии на „Деветте живота на Рокси“. Когато не можеше да спи — напоследък почти всяка нощ — и се чувстваше като в кошмар наяве, не знаеше нито коя е, нито как е попаднала тук, тя се свиваше на дивана и

гледаше някой епизод с Рокси, която се забъркваше в някаква дребна беля, караше се с учителите, нахокваше някой от малолетните хулигани в училището или нещо такова, слушаше успокоителната музикална тема от филма, гледаше как декорът леко се поклаща във фона отзад почти аматьорски — декора от дома на Рокси с дивана, където тя и Гари, който играеше по-малкият й брат, седяха и се джафкаха с часове...

Сякаш гледаше версия на действителността, която й се щеше да бе преживяла. „Рокси Парадокси“... Тези дни бяха отминали безвъзвратно.

Но нямаше как да обясни това на Сали.

— Чудесно — каза Сали. — Защото има един запис, с който искам да се сдобия.

— Защо? Какъв запис?

— Знаеш ли, че Лио има камера във всяка стая на дома си?

Сали седна; вече изглеждаше съвсем делова.

— Бога ми — не може да бъде! — Челси почувства как кръвта се оттегля от лицето ѝ. — Какви ги говориш?

— Записите се изтриват след двайсет и четири часа — увери я Сали. — Първоначално го правехме за всеки случай. Защото ни обираха по три–четири пъти в годината и застрахователното дружество ни го препоръча.

— Не говориш сериозно.

Сали кимна утвърдително, а после на лицето ѝ се появи особено изражение.

— О, да. Но нали знаеш, копелето е перверзник. Хареса му да записва всичко. Някои неща си запазваше, да си ги гледа после пак, преди да ги даде да ги изтрият.

Челси се хвана за главата.

— Копелето му гадно... Трябваше да се сетя.

— Да, трябваше наистина — съгласи се Сали. Тонът ѝ беше рязък и делови. Трябваше да се досетиш за повече неща, Челси. Ти си умно момиче. — Тя се наведе напред. — Но той трябваше да излезе най-умен от всички ни. Смята се за гений, но сега съм го хванала за топките. Ако успея да се добера до няколко касети, които запазих, ще го разбием.

— Какво има на тях? — На Челси направо не ѝ се питаше.

— Амбър казвала ли ти е за Тина? И за Мария?

— За кого? — Лицето на Челси не изразяваше нищо.

— Тина беше икономка на Лио. Работеше там дълги години.

Имаше дъщеря, Мария. Никога ли не ги е споменавала? Бяха се сприятелили с Амбър, когато тя пристигна в Ел Ей. Всъщност бяха единствените й приятели, след като Лио разкара оня неин приятел, танцьора.

— Ние тогава не си говорехме много-много — промърмори Челси. — Като че ли си спомням нещо.

Тя съвсем съмътно си спомняше как отначало, когато Амбър се увлече по Лио, тя непрекъснато говореше за къщата му — колко е гордина, колко страховити са всички там и как щяла да ходи да плува и да се разхожда с някакво момиче, което имаше нещо общо с къщата...

— Но дъщерята... тя е била почти дете, нали?

— На петнайсет — мрачно каза Сали. — Само слушай. Чуй какво направи той.

И Сали започна да разказва.

Да, Лио определено имаше тайна. Много мръсна тайна.

Преди седем години се беше ядосал доста. Амбър тъкмо бе пристигнала в Ел Ей и с майка й бяха отседнали у Лио, докато намерят къде да живеят. Той я желаеше — винаги искаше неща, които не можеше да има. Тя беше млада, изглеждаше още по-млада от възрастта си и беше привлекателна и перспективна.

Само Сали знаеше колко лошо става, когато Лио трябваше да се откаже от нещо.

Но Лио добре разбираше, че не може да има Амбър, поне не още. Тя беше забранена стока — Маргарет бе очарована от него, но не беше глупава. Винаги беше наоколо, познаваше добре хората като Лио. Така или иначе, Амбър бе прекалено ценна за Лио, за да развали нещата.

Но прислугата... виж, прислугата беше нещо различно.

И една вечер, когато Амбър и Маргарет бяха излезли, а той бе ввесен, самотен и в настроение да прави глупости — тогава се случи. Майката на Мария беше отишла на кино и не му беше трудно да убеди Мария да седне при него до басейна и да пийнат по нещо.

Мария бе страшно поласкана. Лио беше важна клечка, при това красавец, забавен и с блясък в очите. Тя си мечтаеше да стане звезда, като новата си приятелка Амбър. Лио я наблюдаваше и опитвайки да се владее, влезе в действие.

Едно питие. После още едно. Всичките заредени с кока.

И нещата излязоха от контрол. Напълно.

Тина се върна по-късно и намери Мария, свита на купчина. Под ноктите ѝ имаше кръв, имаше кръв и до басейна, където бе паднала и си бе ударила главата... Дрехите ѝ бяха разкъсани.

Лио повика частния си лекар. Заведоха я в болница, а той плати на лекаря да си мълчи. С достатъчно пари може да се купи всичко. Имала аневризма. Бе се превърнала в жив труп. На петнайсет години, в пълна кома, свързана към машини за командно дишане, сметките възлизаха на хиляди всеки месец...

Макар и потънала в скръб, Тина не беше глупава. Тя се досети за истината. Познаваше Лио и знаеше, че бе хвърлил око на дъщеря ѝ. А сега тя никога нямаше да излезе от комата, и Лио щеше да си плати.

Но какво можеше да направи Тина? Пребиваваше в страната без паспорт. Щяха да я депортират и да задържат дъщеря ѝ там. Тя трябваше да прави каквото ѝ каже Лио.

Той плати всички сметки в болницата и трябваше да открие фонд, през който да изплаща всеки месец суми на семейството. Затова се наложи да каже всичко на Сали, на следващия ден.

Но Лио не ѝ бе доверил всичко.

А и самата Сали не можеше да отговори защо онази сутрин се бе върнала и бе взела записите от охранителните камери от предната нощ. Не можеше да обясни защо ги взе, замени ги с нови и ги скри в сейфа в кабинета си. Лио нямаше представа, че са там. А Сали нямаше представа защо ги бе запазила толкова време.

— Като гаранция — каза тя на Челси със странна гримаса. — Навярно винаги съм предполагала, че нещата ще свършат по този начин.

Челси се усмихна доволно и каза:

— Мисля, че го пипнахме.

— Не още — невъзмутимо отвърна Сали. — Трябват ни касетите. Те са все още в офиса.

— Тогава върви да ги вземеш.

Сали стисна зъби.

— Не мога. Сменил е ключалките в къщата. И не ме пуска в офиса.

— Сериозно ли говориш?

— Да! Вчера се опитах да вляза — престорих се, че съм забравила една от тъпите му брошки вътре... но не ме пуснаха дори до вратата.

Челси сви юмруци и извика:

— Мамка му! Мамка му. Няма ли някой...

Сали поклати глава.

— Всъщност не. Там нямам много приятели, нали разбираш. Изобщо не съм се опитвала да се сприятелявам. — Тя сведе поглед, сякаш изведенъж силно я заинтригува бежовият мотив на тапицерията.

— Да. Бях там само заради него. И никой друг не ме интересуваше.

Тя вдигна пъlnите си със сълзи очи.

— Трябва да му го върнем — каза тя. — И двете. Не само заради мен или заради теб, но и заради това, което направи с нещастното момиче. Горката Тина. Сега Мария е жив труп. Трябваше да го съдят за това, да им плати милиони.

— Какво ще правим в такъв случай? — попита Челси.

— Ние ли? Ще ми помогнеш ли?

— Да. — Челси ѝ протегна ръка.

— Трябва някой, на когото той още вярва, да се върне в офиса и да вземе касетите.

— Да нямаш предвид мен? — Челси се разсмя. — Аз му отмъкнах „Небесна шир“ изпод носа. Той ме заплаши, че ще ме съсипе. — Челси си спомни почти налудничавия му поглед и болката, когато зъбите му се впиха в гърдите й... и потръпна. — Аз вероятно съм единственият човек, когото той мрази повече и от теб.

— Не — отвърна Сали. — Нямам предвид теб. — Тя замълча. — Трябва ни Амбър.

— Но аз не знам къде е — отвърна Челси. — Сменила си е номера. Мисля, че е в Ню Йорк. Но не съм сигурна.

— Значи ще я намерим. Все още имаме време. Но не много — каза Сали. — Трябва да се доберем до сейфа, преди някой друг да се сети какво има в него. Започни веднага да я търсиш.

— Ясно — каза Челси.

Беше първият ѝ ден в студиото. И за първи път от много време Амбър нямаше търпение да започне работа.

Все още живееше на хотел. Казваше си, че ѝ е удобно, защото е близо до студиото, до баровете и кафенетата във Вилидж, но не беше вярно... Беше ѝ удобно, защото Мат живееше само на няколко преки оттам. Беше първата седмица от Новата година, тя беше в Ню Йорк вече месец и всичко се случваше по-бързо, отколкото си го бе представяла. Договорът за албума бе подписан; нейният агент Дан беше бесен. Знаеше кога Амбър Стоун е сериозна, а този път тя определено не се шегуваше.

— Момиче, ти направо захвърляш кариерата си на вята. Не го ли разбиращ?

Тя чуваше как гласът му ечи в подобния на пещера ъглов офис, за който той настояваше; оттам имаше изглед към целия град. Чу как обувките му „Гучи“ изтракаха върху стъкления плот, когато вдигна крака на масата, чу звука на въртящия стол за хиляда долара, когато се завъртя към прозореца, и почукването на пръстите му по неговото „Блекбери“ — явно проверяваше за пропуснати обаждания и съобщения, докато говореше с нея.

— Не искам такава кариера в киното, каквато ти искаш от мен, Дан — каза тя. — Няма да играя ролята наничия сестра. — Чувстваше, че това е особено неподходящо за нея. — Следващата стъпка е да играя нечия майка, и тогава ще трябва да се застрелям.

— Правиш от мухата... — започна Дан.

— Не — тихо, но твърдо го прекъсна Амбър. — Ти ме караш да правя неща, които не желая. Не е твоя вината, че вече не искам да участвам в това.

Край с оплешивящите и меки като тесто шефове на студията със задължителния фейслифт, край на настървените, изпълнителни директори с костюми „Прада“ и агенти с усмивки като на бяла акула, край на наперените момиченца със силиконови гърди, които ти

сервират в бара и ресторанта и внимателно гледат с кого си — дали не могат да се възползват и да пробият в киното?

Тя приключи с този период. Не се заблуждаваше. Знаеше, че и музикалният бранш не е идеален. Но не зависеше толкова от външния вид, колкото киното. А и в тази индустрия все още работеха хора, които обичаха музиката.

Амбър знаеше, че в тази посока ще има само една възможност, и затова всичко трябваше да е перфектно. Тя подбра добре дрехите си. Дънки и хубаво, закачливо сако, грижливо избрани аксесоари — искаше хем да личи, че е обърнала внимание на облеклото си, хем да не е прекалено ярко и впечатляващо... Взе сивата си чанта „Мълбъри Бейзутър“, която се разгъваше като куфарче за ноти, и тъкмо тръгна към вратата, когато звънна хотелският телефон.

За малко да не отговори, но нещо я накара да се върне; може би има промяна в графика за записите?

— Ало? — припряно каза тя.

— Амбър? Ти ли си? — Сърцето ѝ пропусна един удар — добре познаваше този дрезгав глас, от който бликаше любопитна комбинация от сексуалност и сарказъм...

— Челси? — каза тя. — Здравей. Как си?

Не си бяха говорили от сцената в хотела в Бевърли Хилс. Амбър си бе сменила номера, за да не я открият.

— Добре съм, горе-долу. Слушай, можеш ли да говориш?

— Как ме намери?

— Говоря с най-различни хора вече десет дни. И ти открих следите.

Тя като че ли беше останала без дъх.

— И така, можеш ли да говориш?

— По-скоро не... — Амбър си погледна часовника. Вече трябваше да е в студиото, точно в десет. — Бях тръгнала за някъде. Важно ли е?

— Може и така да се каже. — Челси се изкашля.

— Сега в Ел Ей е осем часът, Челси — защо си будна толкова рано?

— Исках да те хвана, преди да излезеш — отвърна тя. — Кажи „здравсти“ на Сали.

— Здравей, Амбър! — чу се наперен глас, който трептеше по линията на хиляди километри разстояние. — Как я караш?

— На високоговорител ли сте ме включили? — попита озадачено Амбър. — Сали ли? Сали, на Лио? Какво искате, момичета?

Настъпи кратко мълчание.

— Кажи ѝ. — Тя чу шепота на Сали и усети как настръхва. Изплаши се, без да знае защо.

— Имаме нужда от помощта ти, сестричке — каза Челси накрая.

— Трябва да заковем Лио, веднъж завинаги. И ти си единствената, която може да ни помогне.

Отначало Амбър отказа. Само повтаряше:

— Не ме интересува. Не искам да ми разказвате за какво става дума. Защо да зарежа всичко тук, в Ню Йорк, и да се връщам, за да ви помогам? След всичко, което се случи?

— Аз бих могла да ти кажа същото — апострофира я Челси. — В крайна сметка, Амбър, не би ли казала, че си ми дължница?

Амбър мълкна, поразена отново от мащаба на действията си — как само с няколко изречения бе съсипала живота на сестра си и колко погълната е била от мисълта за отплата... А това не беше ли същото? Не се ли занимаваха отново с един мъж, който просто не заслужаваше тяхното внимание?

Сякаш бе прочела мислите ѝ, Челси каза:

— Слушай, няма как да сме сигурни какво има на записа и затова имаме нужда от теб, да го вземеш. Знаем в какво състояние я е оставил, след като е приключил с нея. А ти харесваше Мария. Беше хубаво дете. — Тя замълча. — Само на петнайсет. Не заслужаваше това.

„Ти пък откъде знаеш? Не си била там!“, помисли си Амбър, но нямаше защо да ѝ се противопоставя. Каквото и да се е случило, било е ужасно. Тя сложи ръка на сърцето си. Това беше ужасно. Ужасно. Горката Мария. Горката Тина.

— А и... — Челси замълча, после добави небрежно: — Знаеш ли, това не е добре и за теб. Практически ти си живяла там по това време. Трябва да си сигурна, че ако това излезе наяве, няма да е свързано с теб по някакъв начин.

— Наясно си, че не съм знаела нищо за това — каза Амбър спокойно, но сърцето ѝ биеше лудо.

— Аз го знам, Сали също — каза Челси така, сякаш Амбър го е намекнала и е хвърлила съмнение върху самата себе си. — Но хората не го знаят! Ще си помислят: ти си била там през цялото това време, как така не си попитала защо е заминала? Не си подозирала нищо? Имам предвид... какво, за бога, си мислила? Така ще си кажат.

Какво си е мислила ли? Добър въпрос. Как, по дяволите, не е прозряла за толкова време какъв е Лио... Амбър отново се замисли за Маргарет, която сега беше в Лондон. Как е възможно тя да не е разбрала какъв е той? Тя трябваше да е майка, а не импресарио... Безпредметно е сега да я вини. Амбър поклати глава. Време беше да вземе нещата в свои ръце, вместо да обвинява други хора. Тя си пое дълбоко дъх и каза:

— Добре, ще дойда!

Челси подсвирна от облекчение.

— Прекрасно. Кога?

— Колкото може по-скоро! — Искаше да приключи с това. — Ще взема самолета днес.

— Ами запишите и другите ти ангажименти? — Челси се престори на загрижена. Прозвуча толкова фалшиво, че Амбър прехапа устни. За малко да ѝ каже да си гледа работата.

— Ще се освободя от тях. — Сега не можеше да мисли за Мат.

— Ще измисля нещо. Но това е за последно, Челси. Наистина.

— Да, да — каза Челси тържествуващо. — Страхотно. Хванахме го. И ще го притиснем в ъгъла. Ще си плати за всичко.

Амбър затвори и бавно остави чантата. Ще си плати... за какво?

— запита се тя. Не смяташе, че се забъркват в това, за да отмъстят за Мария. Не, онези двете преследваха свои цели.

Тя започна да си стяга багажа и междувременно се обади в студиото. Мат сигурно вече се чудеше защо още я няма. Ще си помисли, че е несериозна. Но тя нямаше друг избор; разбираше го ясно. И определено нямаше да му каже какво се случва всъщност.

Амбър отиваше в Ел Ей, макар че с цялото си сърце искаше да остане в Ню Йорк...

— Амбър! Любимото ми малко момиченце. Това наистина е приятна изненада. Какво мога да направя за теб днес? Ти си тук, в Ел Ей? Кога пристигна? Къде беше? Определено извън моя радар. Може и да ти е било приятно. Ха-ха!

Амбър се остави Лио да я прегърне и се отдръпна, като се опитваше да не показва тревогата си. Винаги ли е бил такъв маниак?

— Сядай, сядай... — Лио плесна с ръце. — Да си вземем по нещо за пие, а? Какво искаш? А кога кацна? — Наведе се през бюрото и ѝ се усмихна хищно. — Какво искаш? — попита я той отново. В този момент в стаята влезе едно младо момиче, около двайсетгодишно.

— Лоте — каза той и се усмихна на високото, бледо русо момиче до вратата. — Лоте ще ни донесе по едно питие, нали?

Косата на Лоте бе почти бяла, както и миглите ѝ. Тя не отвърна на усмивката му. Приличаше на ангел, един много млад ангел...

Амбър прегълтна. Беше толкова странно, че се намира отново в неговия офис, където тя, майка ѝ и Лио бяха обмисляли плана за кариерата ѝ преди почти едно десетилетие. Какво правеше тук? Как щеше да се добере до сейфа? Сали ѝ беше дала комбинацията, но как, за бога, щеше да го направи?

— Само един зелен чай — благодаря, Лоте — каза тя и се усмихна на момичето.

— Къде е Сали? — попита весело тя, след като вратата се затвори след тях.

— Кой? — Лио въртеше портфейла си в ръце. — А, Сали. Горкото момиче. Трябваше да напусне. Излезе малко... извън релсите, ако мога така да се изразя. — Той я погледна тъжно. — Трябваше да го предвидя. Тя имаше нужда от почивка... Наистина ми е жал. И ми липсва, разбира се. — На лицето му се появи такова искрено изражение, че Амбър се стресна, но после си спомни какъв добър актьор е Лио. И понеже явно е повтарял тази версия много пъти през

последните седмици, беше усвоил ролята до съвършенство! Тя се усмихна.

— Но сега за теб — смени темата той. — Ти, ти! Какво си намислила? Искаш роля в „Небесна шир“ ли? Той ще стане изключителен, наистина изключителен, скъпа моя... а онази интригантка и кучка, сестра ти, няма дори да се докосне до него, бъди сигурна. Като споменах за сестри — прекъсна тирадата си той и каза толкова надуто, че ѝ се прииска да го удари с юмрук в корема — малката, аз може и да имам нещичко за теб... Искаш ли да играеш ролята на сестрата? Ще трябва да се явиш на кастинг, разбира се, и да си боядисаш косата, но иначе ставаш, ставаш...

Беше намислил нещо, съвсем сигурно беше намислил нещо... Тя и преди го бе виждала надрусан и превъзбуден, но никога чак толкова — или просто винаги е била абсолютно заслепена? Не можеше да каже. Амбър се усмихна:

— И преди съм ти казвала, Лио. Няма да играя ролята на поголямата сестра. Искам или главната роля, или нищо.

Той си погледна ноктите и въздъхна:

— Амбър, скъпа, боя се, че това е абсолютно невъзможно.

— Няма проблем — отвърна тя и страшно ѝ се прииска да успее да се справи със задачата, преди той да успее да я унижи докрай, без да ѝ каже и една обидна дума. Както и да е, не ѝ пукаше особено. — Слушай, Лио, връщам се от Ел Ей да оправя някои от делата на майка си, защото тя се върна в Англия. — Той я погледна с изцъклен поглед, без да я вижда и чува; в момента бе напълно изключил и всичко бе излязло от неговия контрол. — Нямам намерение да се явявам на никакви кастинги. Сега живея в Ню Йорк.

— Да, да. А как я караш? — Той галеше с пръсти ониксовото преспапие на бюрото си и дори не я погледна. Амбър усещаше, че му се иска тя вече да си тръгва, за да може да сmrъкне още кокаин.

— Напускам киното, Лио — отвърна тя и се изправи на стола. — Отново ще пея. — Опита се смехът ѝ да прозвучи убедително. — Пак хванах китарата. Работя с един продуцент, записваме албум.

Помисли, че напълно е изгубила вниманието му, защото след думите ѝ настъпи дълго мълчание, но накрая той вдигна поглед към нея. Усмихна се. После се изсмя на глас.

— Ха–ха–ха! Сериозно ли говориш?

— Ами... да — кимна Амбър.

— Ти? Ти ще пееш отново? Ти? — От гласа на Лио се лееше злъч. — Амбър, мила моя, скъпо мое момиче, какви ги дрънкаш?

— Казах ти, Лио, че...

— Чух какво ми каза. — Той отново се усмихна и на лицето му се изписа невероятно самодоволство. — Голям майтап. Ти! Амбър, това е безумно смешно! Моля те, не се обиждай, но нека ти обясня някои простички неща. Ти нямаш глас, никакъв глас. Луда ли си, или какво?

— Нямам глас, защото ти ми го отне — смело заяви тя. Но той въобще не я слушаше, сякаш не беше там.

— Чуй ме, Амбър. — Той отново се изсмя. — Никой не иска да купува плочите на Амбър Стоун. Това е абсурдно. Извинявай много.

Амбър стана. Имаше чувството, че се гледа отстрани, от горния ъгъл на стаята, сякаш бе окото на някоя от охранителните камери на Лио и записваше всичко. Изуми се колко спокойна се чувства и колко ясно ѝ стана всичко. Помисли си, че някога това би я съсипало заради влиянието му и зависимостта ѝ от него.

Но сега беше вече по-силна. Мат вярваше в нея. Доверяваше ѝ се, както и тя на него: говореха си за вкусовете си, за възгледите си за света, а не както бе някога с Лио.

— Съжалявам, че мислиш така. — Тя сведе очи и го загледа. Зениците му бяха огромни, потеше се. — Съжалявам те, Лио.

— О, я се махай, тъпа малка кучко! — Той вече не се владееше. — Да ти го начукам! Всъщност, ни най-малко не искам да ти го начуквам. Не си струваши усилието. Нито пък сестра ти, но поне го искаше, дебелата крава. Въобще не знам защо...

Амбър се обърна, излезе, тръгна по коридора към кабинета на Сали и подаде глава през вратата.

— Лоте, аз си тръгвам. Но обещах на Лио да ти кажа, че те вика в кабинета си. — Лоте я погледна. — Каза да отидеш веднага — добави рязко Амбър.

— О, добре.

Лоте направи храбро усилие да скрие уплахата си, грабна бележника и айфона си и изплува през вратата възможно най-безгрижно.

Спокойно. Запази спокойствие. Може да не са там, може да са ги...

Амбър извади листчето и бързо набра комбинацията на сейфа — назад, напред, пак назад, назад... цък... цък... цък...

Имаше късмет. Никой не бе докосвал сейфа от заминаването на Сали — или защото не знаеха комбинацията, или, както се случва често, просто защото бяха свикнали с касата в ъгъла, върху която бяха сложени кантонерка и фикус.

Три видеокасети, пъхнати плътно до металната задна стена.

Амбър ги взе, прибра ги в чантата си и излезе бързо и спокойно.

— Много се радвам, че те виждам, Амбър — извика Алис, receptionистката.

— И аз се радвам, че те виждам, Алис — отвърна Амбър. — Дано се видим скоро пак.

Тя излезе навън под яркото слънце и спусна слънчевите очила обратно върху уморените си очи. Да, напускаше киното, но това не означаваше, че Амбър Стоун все още не е велика актриса...

Тя звънна на Челси, за да ѝ каже, че тръгва към тях, и притисна плътно касетите към себе си.

Амбър въобще не беше решила къде ще отседне, докато е в Ел Ей. Не можеше да се върне в къщата си; чувстваше се странно, а и не беше предупредила Росита. Не беше готова; все едно се връщаше завинаги в Ел Ей, а не само за няколко дни...

Дали да не остане при Челси за през нощта? Треперейки леко от напрежение заради извършеното, Амбър подкара колата, която бе наела от „ЛАКС“, към дома на Челси. Докато паркираше, видя, че сестра ѝ я чака на алеята. Беше привечер. Амбър бе пристигнала сутринта със самолета от Ню Йорк. Часовата разлика и беше от полза, но все пак беше дълъг ден. Много, много дълъг ден.

Тя излезе от колата, като примигваше често и се опитваше да прикрие прозявките си — стресът и умората най-после започваха да я побеждават.

— Здравей! — каза тя, докато вървеше по алеята.

Челси беше с анцуг и изглеждаше леко напълняла.

В ръката си държеше пакетче чипс и дъвчеше. Тя гледаше Амбър, притисната под мишницата си огромната сива чанта „Мълбъри“.

— Е?... — само попита тя.

— Взех ги — отвърна Амбър.

Челси размаха победоносно юмрук:

— Да-а-а! — И вдигна поглед към небето. — Благодаря ти, Господи!

— Но ние дори не знаем какво е записано на тях, нали? — каза предпазливо Амбър. — Сали никога не ги е гледала. Може да са празни. Нали знам какво представляват често записите от охранителните камери.

Челси не я слушаше.

— Амбс, влизай бебчо — каза тя и тръгна към къщата.

— Ще извикам Сали. Ще я изчакаме и ще гледаме заедно. — Тя поклати глава, примигна и добави неловко: — Не мога да повярвам, че успя. Браво на теб.

— Благодаря ти. — Доволна, Амбър я потупа по рамото. После двете сестри влязоха вътре.

— Страшно съм нервна — призна Амбър, когато след половин час Сали дойде при тях. Трите седнаха заедно на големия диван и Сали бутна първата касета във видеото.

— Знам, скъпа — отвърна лаконично Сали. — Аз също. Но трябва да я изгледаме цялата.

Амбър стисна ръката на Челси; тя също стисна нейната. Впериха очи в екрана, а Сали натисна бутона.

И се загледаха.

Първата касета беше от камерата, насочена към огромния басейн на Лио. Гледаха като препарирани. Сивият екран примигна и присветна.

Пред камерата преминаха нечии крака, тялото беше извън кадър. В ъгъла на картината — сенки.

— Няма звук — разочаровано каза Челси.

— Знам. — Сали натисна копчето, за да превърти напред. — Съжалявам, наистина няма.

— Не ни трябва звук — каза Амбър. — Ако има нещо въобще, то... — започна тя, но не довърши.

Сали държеше пръста си на бутона за превъртане. Загледаха се мълчаливо в проблясващия сив екран.

— Спри! — извика Амбър в един момент. Сали върна малко и видяха как по екрана премина Лио с чаша в ръка, с бяла ленена риза, торбести ленени панталони и сандали. Часът беше 9,37 вечерта.

— Това са неговите дрехи за почивка вкъщи. Копелето му с копеле — изсъска Челси.

Другите само кимнаха. Всички познаваха гардероба му като петте си пръста.

— Това за съжаление обаче не доказва нищо — каза Сали. — Да продължаваме нататък.

И отново натисна копчето.

Към края на втората касета, от камерата в спалнята на Лио, те вече се бяха паникьосали, но никоя не си го признаваше.

Спираха десетки пъти и се взираха, когато през екрана бързо преминеше някакъв обект, с надеждата, че сега вече започва действието... но отново и отново — нищо важно. Ако не беше тук, то къде тогава?

— Сигурна ли си, че бяха само три касети? — промърмори Челси.

— Три са — потвърди Сали. — Аз взех три тогава.

— Но дали са били тези, които трябва? — попита отново Челси.

— Ние не знаем къде се е случило, нали? — отряза я Сали. — Може да е станало навсякъде в къщата.

— Нали каза, че имало пет камери? — попита пак Челси.

— Да, знам, че е така. Но едната гледа към колите, а другата е от кухнята — освен ако не мислиш, че го е направил там...

— Не е невъзможно — изтъкна Амбър. — Все пак това е Лио.

— Да видим и третата касета — каза Сали.

— А тя откъде е?

— От кабинета му.

Изгледите да намерят нещо не бяха добри.

Тя постави касетата и натисна бутона за пренавиване. Видеото защрака. Челси допи останалото вино; Амбър си гризеше нокътя. Челси остави чашата и посегна към дистанционното. Сали я спря:

— Недей, Челси, още... — и не довърши.

Бе пуснала записа по средата на касетата.

Черно-белият екран просветна и се появи кабинетът на Лио с голямото резбовано дървено бюро, за което той твърдеше, че е същото като онова в Овалния кабинет. Лио, приведен над нещо... над някого.

Виждаха извития му гръб. Виждаха петното от пот на гърба на ризата му. Той се клатеше напред-назад пред ръба на бюрото. Амбър присви очи, за да разбере какво става...

— О, гадост — възклика тя и сложи ръка на устата си. Сали пусна дистанционното.

Видяха Мария, хвърлена като чувал върху бюрото — слабичка, малка, нежна... толкова млада, едва се виждаше покрай Лио. Очите ѝ бяха затворени, устата зееше, викаше нещо, удряше го, драскаше, но

ръката на Лио бе на гърдите ѝ и я натискаше силно надолу върху бюрото.

Слабите ѝ крака се люшкаха като клечки от двете страни на черните му панталони.

Той я държеше здраво, а тя се бореше, ръката му натискаше гърдите ѝ, и изведнъж тя се отпусна. Спра да се бори. Но Лио не спря, а продължи с мощните си движения.

Челси, Амбър и Сали гледаха ужасено и мълчаливо.

— Нека да върна малко назад — каза Сали. — Да видим откъде имаме запис.

Тя върна касетата, прехапала устни, с около десет минути преди да започнат да гледат. После пак превъртя напред, докато попаднаха на кадъра как Лио избутва Мария вътре в кабинета. Тя едва се държеше на краката си, като пияна.

— Дрогирал я е почти до безсъзнание — прошепна дрезгаво Челси. — Изрод!

Видяха как Лио я вдигна на бюрото. Погали я по лицето и я бутна да легне. Тя се смееше, но изведнъж изражението ѝ се промени.

Сали натисна стоп бутона и каза тихо:

— Не искам да гледам повече. — После остави дистанционното на бюрото и прокара пръсти през косата си. — Видяхме достатъчно.

— Само да видя нещо. — Челси пак пусна записа и се загледа. После се изсмя.

— Това наистина ще унищожи копелето. Успях! — Тя стисна юмруци. — Искам да кажа, ние успяхме, момичета! Сега ще го унищожим.

Наля си още вино и отново се засмя на глас. Амбър никога не бе виждала очите ѝ толкова живи и блестящи.

Тя я гледаше, но не знаеше какво да каже. Сали спря касетата и я извади от видеото, а Амбър стоеше, все така вперила очи в сестра си.

И изведнъж осъзна, че онази Челси, която тя познаваше от преди, беше изчезнала завинаги.

Заштото тази Челси беше чудовище — някой, който може да изгледа запис с изнасилване на младо момиче и да мисли единствено как да го използва, за да осъществи плана си за отмъщение.

Искаше ѝ се да изкреши, да се свие на топка и да реве от ужас заради Мария и Тина, заради това, което видя. До този момент не бе

вярвала истински на това, което ѝ казаха Сали и Челси. Как е могла да не разбере? Как е могла да бъде толкова наивна, глупава и сляпа?

— Утре ще занеса записа на ченгетата — каза Сали. Не изглеждаше щастлива, нито пък тържествуваща. По-скоро мрачна, като човек, който е завършил маратон, приключи е с дадено задължение. Направил е каквото трябва. Тя внезапно се състари. — Знам при кого да отида. Но ще отнеме известно време, докато проверят дали записът не е фалшив.

— Направи го преди Оскарите — отсече Челси и скочи от дивана. — Чух, че ще му връчат някаква награда. Болният изрод. Направи го преди това. Непременно.

— Да, да, права си. — Сали сложи касетата в найлонова торбичка.

— Къде можем да скрием това? То е най-ценната ти вещ, Челси. Тази нощ ще остана тук, за всеки случай.

— Естествено — отвърна Челси. — Само да взема още малко вино. Амбър, ти искаш ли?

Обърна се и погледна Сали.

— Амбър? Къде изчезна тя?

Сали вдигна очи, сякаш очакваше да види Амбър надвесена над себе си.

— Не знам. Беше тук... Къде ще скрием касетата, Челси?

Бяха толкова погълнати от тази мисъл, че дори не чуха как някаква кола потегли от алеята.

Амбър се качи на магистралата за Санта Моника и подкара към летището колкото можеше по-бързо. Преглъщаше и се взираше в бавно движещата се петорна змиеподобна линия на трафика и редиците палми отстрани. Струваше ѝ се, че ще повърне всеки миг. Никога нямаше да забрави кадрите, които бе видяла тази вечер. Никога. Но вероятно най-тревожна от всичко ѝ се строи реакцията на Челси. Просто не се впечатли от това, което виждаше пред себе си. За нея това бяха само изображения на екрана. В този миг Амбър осъзна, че може би именно заради това Челси е толкова добра актриса.

По-добра от Амбър, без съмнение.

Челси бе успяла да се отдели от всичко друго, да вижда само необходимото. Амбър пътуваше към летището. Полетът беше в десет и тя все още имаше шанс да го хване. Щеше да е в Ню Йорк след осем часа и може би дори щеше да успее за репетицията с Мат на следващия ден. Нямаше нужда той да научава какво се е случило.

Амбър можеше да сподели; той би я разbral.

Но не искаше да го прави. За нея той беше чист и неомърсен от събитията в живота ѝ в Ел Ей.

Той беше част от бъдещето.

Изглежда, тази нощ съдбата беше на нейна страна. На летището тя се нареди на опашката за извънредни билети, барабанеше нетърпеливо с пръсти по чантата си, слънчевите очила още стояха на очите ѝ. Беше уморена до смърт, чувствуваше се празна и куха. Неоновите светлини и радиоуребдата я караха да се чувства като във филм, като в сън — не, по-скоро като в кошмар...

Когато се изправи пред бюрото, жената от другата страна погледна името върху платинената ѝ карта „Американ Експрес“ и каза:

— Да, госпожице Стоун, определено имаме място за вас на този полет... Ако се бяхте обадили по-рано, щяхме да пратим някого да ви

вземе — добави тя, очевидно ужасена от мисълта, че на опашката с нормалните хора е стояла знаменитост... какъв ужас!

Амбър обаче нямаше нищо против. Харесваше ѝ отново да е нормална. Тя се отърсваше от славата, по един слой всеки ден, и чувството беше великолепно. Но все пак никога нямаше да лети с икономична класа — виж, това беше сигурно.

Поканиха я в първа класа и трепетно чакащият стюард ѝ подаде чаша шампанско. Тук вътре бе красиво и спокойно, полуздрачно и приятно ароматизирано... Амбър се отпусна доволно на меката кожена седалка и отпи от шампанското.

Въздихна облекчено, облегна се назад и затвори очи. Беше страшно дълъг ден.

Зад нея един мек глас с шотландски акцент възклика тихо:

— Боже господи! Амбър, ти ли си?

Тя се обърна към съседната седалка и направо зяпна.

— Не ме позна, нали? — каза мъжът и затвори лаптопа си.

— Разбира се, че те познах. — Амбър седна до него и го прегърна. — Марко, какси? Боже мой, толкова се радвам!

— Добре съм, малка госпожице Амбър, много добре.

— Гласът на Марко стържеше от вълнение. — Много време мина, нали? — Той се отдръпна леко и я огледа внимателно.

— Така е. — Амбър също го гледаше, без да мига. Беше си същият Марко от преди: обръсната глава, високи скули, красиви черни очи. Малко поостарял, може би, но годините му се бяха отразили добре. Носеше сив кашмирен анорак и мъжка чанта „Луи Вюитон“, преметната през рамо. Пръстите му почукваха в перфектен ритъм по капака на лаптопа „Епъл“. Тя си спомни с остра болка как се забавляваха някога, как той я бе научил на всичко за ритъма, движенията и още много неща за музиката. Той ѝ беше изключителен приятел — такъв приятел ѝ бе нужен през годините...

— Липсваше ми — каза тя.

Марко сви устни:

— Скъпа, ти беше тази, която...

— Знам. — Амбър отметна златистите коси от лицето си и го погледна право в очите. — Не беше виновен ти, че онази история стигна до вестниците преди години.

— Права си, не бях аз. Казах ти тогава. Повторих ти го много пъти, но ти все пак ме изхвърли от живота си. Напълно.

Тя нямаше какво да каже, само сложи ръка върху неговата.

— Така е. Но бях млада, наивна и глупава и слушах хората около себе си, а не биваше. — Тя изтри сълзите от лицето си. — О, Марко, колко е хубаво, че те виждам. Как си? Как я караш?

— Връщам се в Ню Йорк. — Гласът му прозвуча по-смекчено. — Имам танцово студио там и правя хореография за мюзикъли.

— Знам, знам. — Тя се усмихна радостно. — Чух колко добре се справяш.

След като минаха няколко години, през които не знаеше нищо за него, Амбър научи за кариерата му от пресата и сърцето я болеше всеки път при мисълта колко ѝ липства.

— Марко, ти...

— Госпожице, да ви предложа меню? — До нея се появи стюардът. — Имаме пълна гама предястия и основни блюда...

— Само още една чаша за приятеля ми, ако обичате — каза тя. — И едни яйца „Бенедикт“ с повече бекон.

Очите на Марко се разшириха:

— О, боже! Тя яде! Последния път омлетите бяха само от яйца без сол и сурови моркови, доколкото си спомням.

— Е, да... Нещата се променят. — Амбър се усмихна. — А и съм гладна. Имаме много да си говорим. — Тя го хвана подръка.

— Наистина, Амбър — Марко силно стисна ръката ѝ. — Ти също ми липсваше. Няма друга като теб, скъпа. Ти си създадена за звезда. Затова се ядосах толкова много, когато ме обвини, че аз съм те издал на вестниците.

Тя поклати глава и повтори:

— Много съжалявам. Марко, не можеш да си представиш...

Той кимна и каза:

— Да не говорим за това. Засега. — В гласа му прозвучаха заплашителни нотки. После се усмихна. — Как си ти? С какво се занимаваш?

Колко беше хубаво да разкажеш истината на човек, който иска да разбере дали ти върви, какво става с теб... Стюардът донесе още една чаша шампанско. Тя чукна чашата си в неговата и му се усмихна.

— Ами, сега живея в Ню Йорк. — А после добави почти като на себе си: — И отново пея.

Марко се засмя:

— Не може да бъде! О, въобще не бях разбрали. А защо си ходила в Ел Ей?

Настъпи мълчание.

— Дълга история — каза накрая Амбър.

— Здравейте и добре дошли в „Ентъртейнмънт Нюз“! Ще бъдем с вас цяла нощ, за да проследим пристигането на звездите за осемдесет и пъrvите академични награди — тук, в „Кодак Тиътър“, в сърцето на Холивуд. Аз съм...

Буритос, доставени от любимия ѝ ресторант в Западен Холивуд. Кутии с кексчета, поръчани от „Спринкълс“ на булевард „Санта Моника“. И бутилка шампанско „Кристал“. Само с една чаша.

Това ѝ стигаше за тази вечер. Тя нямаше да ходи на Оскарите, не беше поканена. Но имаше запазено място отстрани, пред телевизора.

— Ето че пристигат пъrvите звезди. Виждам носителката на „Златен глобус“ за невероятния „Костюм за убийство“, Октомври Донахю. Сега ще се приближим, за да ѝ зададем няколко въпроса... Невероятна рокля! Вълнувате ли се от присъствието си тук тази вечер? Това е най-великото събитие в календара на Холивуд, нали?

Челси се бе облякла официално и бе повикала фризьор да ѝ направи прическа. Откакто откриха записите, тя отново мина на строга диета и килограмите ѝ се топяха. Тази вечер обаче, си беше дала почивка.

Беше с червена рокля с волани на Вивиан Уестуд, която падаше великолепно по тялото ѝ, а пищната ѝ фигура изглеждаше поизкусителна от всяка га. Беше се гримирала много внимателно.

Макар че не можеше да обясни защо. Чувстваше единствено, че иска да изглежда много добре, когато дойде моментът на нейния триумф. Не искаше да си човърка между зъбите, за да ги чисти от чипса, точно в момента, когато го отвеждат.

— Дами и господа, ето ни пак в ефир след прекъсването... Казвам ви — тук, на червения килим е страшен хаос. Не е лесно да привлечем вниманието на звездите и да ги интервиюраме... Не съм виждала досега толкова много хора тук. Вечерта наистина е страхотна, с толкова много превъзходни филми тази година. Само погледнете колко камери има от двете страни на килима — чух, че тук се намират представители от трийсет и осем страни... След малко ще поговорим с...

И така, в шест и трийсет в тази мека февруарска вечер Челси Стоун седеше сама на дивана вкъщи и се приготвяше да гледа.

— Невероятно, превъзходно! Благодаря ви. Пред нас е един истински джентълмен. Към нас по червения килим приближава сър Лио Ръсел, изступаният продуцент на прекрасните филми с Амбър Стоун и, разбира се, на „Прекрасен живот“. Помните, че напоследък той има известни неприятности със сестрите Стоун, но ние няма да споменаваме това! Здравейте, сър, как сте днес?

И той се появи на екрана. Изглеждаше някак смален. Тя се почувства спокойна, като знаеше, че той е там, а не свит някъде в сенките наоколо и готов да изскочи пред очите ѝ всяка секунда. Сега е моментът, Лио... Тя погледна отново екрана и го видя как побутва към екрана една божомолка с рокля — невероятно младолика старлетка, напъхана в дизайнерски тоалет, но с напълно безизразно лице.

„Боже — каза си Челси, — тази изглежда на не повече от петнайсет.“

— Това е Джо-Ан Коен, Джим. Новата ми приятелка.

— Типичният Лио Ръсел, дами и господа... Радвам се да се запозная с вас, госпожице! Вие сте щастливка, без съмнение. Всички

знаем колко е популярен сър Лио Ръсел сред дамите... Откога се познавате? Вие сте великолепна двойка.

— Работим заедно по един филм, Джим. Сценарият е превъзходен и забавен. Романтична комедия. Казва се „Сватбата на Мари“. Джо-Ан е невероятно талантлива млада актриса и скоро ще се превърне в новата любимка на Америка. Обещавам ти, че ще запомниш момента, в който за първи път си видял Джо-Ан Коен, Джим.

Челси се взираше в Лио с ненавист: само как доволно прокарваше пръсти по брадичката си, зяпнал Джо-Ан, сякаш бе крава победителка на панаир, и с какво уважение и сериозност го слушаше тъпата журналистка, сякаш е Далай Лама или президентът, по дяволите. Боже, как го мразеше...

— Благодаря ви много, че ни отделихте от времето си, сър Лио — и Джо-Ан, разбира се! Пожелавам ви късмет и успех във всичко... Те тръгват, но виждам, че някой се приближава към сър Лио Ръсел, сякаш иска да направи нещо... Извинете, господине! Не се бутайте! Казах да се отместите от пътя ми! Ама какво... Боже, уважаеми дами и господа! Там, изглежда, има някакъв проблем. Пред очите ми се случва нещо странно. Не сме сигурни точно какво, но... Появиха се и полицаи от управлението в Лос Анджелис, и те... да, без съмнение. Говорят с Лио Ръсел. Какво ли искат от него?

Челси се наведе напред и се протегна към бутилката, която се охлаждаше в сребърната кофичка за лед. Натисна тапата нагоре — много, много бавно... и тя изскочи с едваоловимо пукване.

— Случва се нещо крайно необикновено. Ще обясня за зрителите пред малкия еcran, ако случайно не виждате много добре какво става. Пред нас настъпи страшен хаос. Изглежда, че полицията арестува Лио Ръсел. Говорят му нещо, а той изглежда вбесен,

жестикулира към полицайте, но те му слагат белезници... Не съм сигурен дали се вижда добре на екрана, но той изглежда шокиран и страшно притеснен, дами и господа... Водят го към една полицейска кола... Дами и господа, свидетели сме на невероятни сцени тук, на червения килим. Всички се бълскат един в друг, полицаи и звезди. В този момент пристигат и други актьори... А неговата придружителка... Джо-Ан, струва ми се — стои сама отстрани... Полицията откарва сър Лио Ръсел. В далечината чувам хеликоптери и сирени — и, о господи! Виждам поне пет — не, десет полицейски автомобила, спрени отпред, от което става ясно, че това е мащабна операция... Надявам се да сте видели това. Ще се опитаме да разберем какво се е случило и веднага ще се върнем отново в ефир...

Тя си наля чаша шампанско. Пенливата течност се лееше във високата чаша като топено злато.

— Наздраве — каза Челси и отпи с усмивка.

Всичко беше направо абсурдно.

Просто безумно. Лио се усмихна изумен на ченгето, което беше в стаята за разпити с него, и каза:

— Момчета, нали знаете, че ще ви съдера задниците в съда, а? Ще плащате за тази грешка с години. Адвокатът ми е най-добрият в града. Има да съжалявате за глупостта си, момчета — просто не е истина колко.

Той бълфираше донякъде. Всъщност доста се притесни, че предават на живо по телевизията как полицайт го отведоха с белезници, дори и имиджът му на лошо момче да не пострада от това. Дълбоко в себе си бе доста притеснен. Беше сигурен, че са го прибрали заради наркотиците. Бяха го нарочили за високопоставен жертвен агнец.

Но адвокатът му ще го измъкне. В най-лошия случай ще го осъдят на общественополезен труд и вероятно ще се наложи да отиде в клиника за високопоставени наркомани — определено се бе издънил този път. Вече ще трябва да внимава повече. Тъпа работа! Той въртеше платинения „Ролекс“ в ръцете си, гледаше как се изнивзват секундите и се чудеше дали не е време да понамали малко кокаина. Или не? Не и ако Кевин го измъкне, разбира се...

Братата отново се отвори и влезе Кевин, а след него — един следовател. Зализан и елегантен мъж, като излязъл от полицейско телевизионно шоу... Нещастник! Лио вдигна поглед и се усмихна, готов да се престори на разкаян и да направи необходимото, за да се изгладят нещата.

Но видя лицето на Кевин и замръзна. Адвокатът беше бял като платно. Не смееше да погледне Лио в очите.

— Сър Лио. — Следователят не можеше да си спомни фамилията му. Само кимна, седна срещу него и извади купчинка фотоувеличения, извадени от видеозапис. — Бихме искали да коментирате тези снимки. Моля да ги разгледате добре.

Лио погледна ядосано снимките. Какви са тези глупости, какво става тук? И тогава очите му се фокусираха върху изображенията пред него. Взрян в тях като хипнотизиран, с все по-нарастващ ужас в очите, той ги взе в ръце.

Снимки на сър Лио Ръсел, как изнасилва непълнолетно момиче. На една от снимките ръцете й го отблъскваха, на друга покриваха очите ѝ. Снимки как ѝ дава наркотик. Снимки от това, как ѝ става лошо от свръхдозата.

— Откъде ги взехте, по дяволите?

Мисълта му препускаше. Не можеше да си спомни точно, в паметта му се въртяха някакви спомени като от кошмар — и изведнъж се сети. Мария. Онова глупаво момиченце. Онази нощ нещата наистина много се бяха объркали.

— Бих искал да чуя коментара ви за тези снимки — каза следователят, без да обръща внимание на въпроса му.

— Съветвам те да не коментираш на този етап — намеси се Кевин. Дишаше тежко. — Разбиращ ли ме?

— Откъде ги взехте, по дяволите? — повтори Лио. Той смачка една от снимките формат А4 и стана.

— Седнете, господине — каза следовател Шели.

Лио вдигна вежди.

— Добре, добре. — Отпусна се тежко на стола и разхлаби вратовръзката си. Май щеше да се наложи да поостане тук известно време.

— Никъде няма да ходите, сър Лио — каза следователят. — Вижте, може да облекчите положението си до известна степен, или много да го влошите.

В мрачната стая за разпити настъпи ужасяваща тишина.

— Сега — продължи той. — Кажете ми дали момичето на тези снимки е дъщерята на вашата бивша икономка и по онова време е била петнайсетгодишна?

— Да — каза Лио.

— А... вие ли сте мъжът на тези снимки?

Лио Ръсел вече беше осъзнал положението си, защото имаше нюх да предрича събитията и да предвижда възможния изход от дадена ситуация, като избере най-благоприятния за себе си.

Но тук, точно в този миг, тази вечер той разбра. Нямаше отърваване. Играта беше към края си. Всъщност, беше свършила... Той не беше глупав човек. Знаеше кога да признае, че е победен. Поне за момента...

— Да — отвърна той. — Това съм аз.

— Сър Лио Ръсел — продължи следователят, — арестувам ви по подозрение за изнасилване, побой, секс с малолетна, притежание на висок клас наркотици и противопоставяне на закона. Имате право да мълчите. Всичко, което кажете, може и ще бъде използвано срещу вас в съда...

Лио не слушаше. Мисълта му бе отишла някъде другаде, съзнанието му препускаше диво. Той знаеше кой е направил това... просто трябваше да остави картотеката в главата му да прехвърли още няколко комбинации.

Видеозаписът, сейфът, момичето. Сали, Амбър, Челси.

Майка му, мамка му, майка му! Знаеше кой е виновен. Зад всичко това стоеше Челси. Тя беше мозъкът на операцията. О, да — Сали наистина е скрила доказателствата, но той знаеше, че тя е все още негова. Амбър беше слаба и жалка — певица ще става, моля ви се! Той се усмихна, а ченгетата го погледнаха изумено. Не, зад всичко това стоеше Челси, долната кучка. Тя го бе унищожила и ще си плати; ще му отнеме известно време, но ще й отмъсти, без съмнение и колебание...

Навън, в ноцта, продължаваха холивудските купони, лимузините и джиповете блокираха улиците и най-известните филмови звезди пътуваха от „Мортънс“ към Бала на губернатора, от „Венити Феър“ към приема, даван от сър Елтън Джон. Палмите бяха окъпани в светлини, отвън пърхаха хеликоптери, по тротоарите се тълпяха репортери. Докато го окованаха с белезници и го водеха към килията, зачисляваха му одеяло и го накараха да даде колана и обувките си — Лио не знаеше, но единственият човек, който спеше непробудно тази нощ в града, беше Челси Стоун, която бе заспала направо на дивана, още с дизайнерската си рокля и с високите обувки, а на лицето ѝ бе изписана щастлива усмивка...

ЕПИЛОГ

Девет месеца по-късно

— Мамо? Мамо, тук ли си?

— Да, разбира се, че съм тук.

— Не ме слушаш.

— Слушам те, милинка. Но Дерек вдига такъв шум оттатък. Дерек! Моля те, престани. Не, не ме интересува! Говоря с Амбър по телефона, мили!

Амбър се усмихна и обърна очи към Мат, който прелистваше списание на дивана, а краката му бяха вдигнати на протритата кожена облегалка. Тя седеше на тапицираната рамка на прозореца в новата си къща. Слънцето все отразяваше в стъклата на небостъргачите в Долен Манхатън и всичко блестеше. В далечината се виждаха разхождащите се по преустроения и накърно отворен за гражданите пешеходен булевард „Хайлайн“, тревата и храстите се полюшваха леко от летния бриз. Беше в края на юни и Ню Йорк бе все още красив, а не изпълненият със смог, мъгли и мръсотия град, в който се превръщаше през юли и август.

— Как е апартаментът?

— Ами... — Маргарет въздъхна. — Не е Ел Ей — определено не е, мила. Mrъсно е, претъпкано, ужасно досадно, навсякъде има пияни по всяко време на деня и нощта...

— На бас, че ти харесва, мамо.

— Ни най-малко — вземути се Маргарет и побърза да смени темата. — Кога ще дойдете насам? На турне. Сигурно планираш нещо такова?

— В момента финализираме графика — отвърна Амбър. — Искаме да намерим подходящите места. Може да направим един концерт в „Раундхаус“, мамо. Какво ще кажеш? Твоето някогашно царство.

— Кажи ѝ, де! — прошепна Мат зад гърба ѝ. Амбър взе един диск от купчинката отстрани и го хвърли по него. За малко да го улучи

по главата.

— Не е честно! — извика той и стана. — Знаеш, че сега не мога да хвърлям нищо по теб!

— ... Много е важно да намерите правилните места за концертите. — Маргарет вече се беше развирила. — „Раундхаус“ ще бъде ли достатъчен? Ти си звезда, миличка. Не става дума за някаква второкласна банда, която може да събере само двеста–триста души на концерта си. Трябва ти „02“! Или „Уембли“. Мениджърът ти защо не говори с „Уембли“? Те...

— Майко! — прекъсна я Амбър с усмивка. — Не ме слушаш! Не искаме да се изхвърляме! Не съм пяла на живо от години. Искаме да е нещо по-интимно...

— Но албумът ти е номер едно вече няколко седмици, глупавото ми момиче.

Амбър повдигна вежди и остави майка си да говори. После покри слушалката с ръка и каза на Мат.

— Майка ми е луда.

— Така е — съгласи се Мат. — Хайде, казвай ѝ вече и затваряй!

— Мамо — Амбър отново я прекъсна. — Не ти се обаждам за това. Искам да ти съобщя нещо.

— Какво? — въздъхна Маргарет и се приготви да чуе най-лошото. — О, боже! Какво има?

— Добри новини, струва ми се — отговори Амбър. — Добри новини! Чакам бебе!

— Какво?

— Бременна съм, майко! — извика тя в слушалката. — Ще ставаш баба!

— О! — Маргарет направо се задави. — Амбър, миличка. — Ти си...

— Да! И ако е момче, ще го кръстим Джордж, майко. Ще го кръстим на татко.

— Знам кой е Джордж — каза Маргарет. — Може да съм стара, но не съм глупава. — Тя замълча за кратко. — Е, мила — проговори най-накрая, — не си омъжена, но пък в наше време, струва ми се...

„Нямаш право точно ти дами даваш съвети, майко!“, искаше да каже Амбър, но знаеше, че няма смисъл, затова само се усмихна и отвърна:

— Знам, мамо, знам. Нали ще кажеш и на чичо Дерек?

Маргарет Стоун затвори телефона и застана неподвижно, взряна в нищото и щастливо усмихната.

— Какво става? — Дерек влезе откъм малкия преден двор, където си оправяше мотора. Бяха се нанесли тук преди шест месеца. Не е за постоянно, беше казала Маргарет. Но четириетажната, неголяма къща в стил „Крал Джордж“, разположена в една от пресечките на Уордър Стрийт в сърцето на Сохо, беше много удобна. Беше на пет минути пеш от офиса на Дерек; Маргарет можеше да ходи на работа с него, тъй като беше една от най-новите му служителки.

Преди тя си мислеше, че не харесва стари къщи, но в тази имаше нещо успокоително. Милият Найджъл, нейният шеф в „Черния кон“ преди години, винаги ѝ бе казвал, че си я представя в малка селска къщичка с рози около входната врата, а тя му се смееше подигравателно, понеже беше млада и си мислеше, че знае всичко.

Но може би е бил прав? Вероятно по тяхната уличка десетки пъти бе минавал Дикенс. Както и тя самата в младостта си, когато тъкмо бе пристигнала в Сохо преди хиляда години... Къщата и тогава е била тук; щеше да бъде тук още дълго, след като двамата с Дерек си отидат от този свят, и това ѝ харесваше. Подът беше неравен, а коминът — запущен, през задната врата можеше да влязат мишки и бог знае още какво — но да пукне, ако го допусне, закле се тя.

— Ами, обади се Амбър. Бременна е... — каза Маргарет. — Ще си има бебе! — Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Маги, това е прекрасна новина! — Дерек се приближи с блеснал поглед. — Ще ставаш баба. Най-великолепната баба на света, малката Маги. — Той отиде до нея и я прегърна.

— Свали тези мръсни ръце от мен, Дерек Стоун — отблъсна го тя. — Целият си в машинно масло. Измий се веднага!

Но на лицето ѝ грееше усмивка. Той се наведе, целуна я и попита:

— Тя каза ли ти дали е говорила с Челси?

— Не — отвърна Маргарет и го погали по бузата. — Не са си говорили от няколко месеца, скъпи. — Маргарет знаеше, че много го

боли от това. — Но тя пак ще се обади, Дерек. Сигурна съм. На това отгоре ти дължи цяло състояние, ако не друго.

— Аха. — Той отново я притисна към себе си. — Искам само да е щастлива.

— Не знам дали ти можеш да я направиш щастлива — внимателно каза Маргарет. Тя го погледна от упор, а той отвърна на погледа ѝ с разбиране. На Маргарет не ѝ се говореше за това сега. Щеше да става баба!

— Хайде! — каза тя. — Да си отворим едно шампанско — искам да го отпразнуваме. Измий си ръцете, Дерек, и не ме доближавай преди това.

Делото не продължи дълго — един ден, а после чакаха две седмици да излезе присъдата. Лио се призна за виновен — и, както каза на Брайън Френч, копродуцента на „Прекрасен живот“, един от малкото, които не го изоставиха и го посетиха в затвора преди присъдата — „Направих го и сега трябва да приключи с този въпрос и да се върна към живота, по-силен от преди. По този начин ще лежа пократко.“

— Да. — Брайън кимна неловко. Той се бе облегнал назад; през микрофона гласът му звучеше далечно, лицето му се виждаше размазано зад плексигласа. — Но, Лио, трябва да приемеш факта, че си го извършил.

— Да, да — махна почти небрежно с ръка Лио. Брайън го гледаше изумен. — Извърших нещо наистина ужасно. Отнеха ми рицарското звание, Брайън. Сега вече съм просто Лио. Знам колко е сериозно всичко и сега си плащам по тарифата.

Сякаш нямаше сили да признае колко тежко е прегрешението му. Че играта е свършила и той е изгубил.

Дори когато бронираната кола на затвора в Ел Ей потегли към Кълвър Сити, сякаш щяха да го освобождават, Лио не обърна внимание на слuchващото се. Знаеше, че го чака дълга присъда, знаеше, че много е събркал, но просто искаше да изчака бурята да премине с наведена между коленете глава и да приключи с този период от живота си. Дадоха му затворническа униформа — синя, торбеста, ужасна. Прегледаха го за въшки, и още недостойни прегледи. Съблякоха го и го

изкъпаха с маркуч, отегченият пазач дъвчеше дъвка — при други обстоятелства Лио може би щеше да се почувства възбуден в някаква степен от сцената; с малко въображение може направо да стане сцена трепач...

Сложиха го във временна килия, преди да го отведат при губернатора.

— Може ли да ми дадете нещо за четене? — извика той. Трябваше да не мисли за случващото се, така щеше да издържи. Пазачът, който го водеше, го погледна усмихнат:

— Мисля, че вече са ти оставили нещо за четене, боклук нещастен. — И кимна към пейката, където имаше едно списание — цветно, клюкарско издание с ярки цветове, леко излинели на бледата неонова светлина.

— Това ли? — Лио го вдигна, а пазачът му хвърли хитър поглед и продължи нататък, като се смееше на глас.

На корицата имаше снимка на Челси, ослепителна, по бял банковски — флиртуващ с красив млад баскетболист на борда на огромна яхта.

„ТЯ СПЕЧЕЛИ“, гласеше заглавието.

Той прехвърли страниците — за малко да разкъса списанието в нетърпението си да стигне до статията.

Миналата седмица Челси Стоун изкупи на невероятно ниска цена „Лайън Хаус Продъкшънс“ от кредиторите на фирмата и незабавно я преименува на „Рокси Ентърпрайсис“.

След краха на изпадналия в немилост киновеликан Лио Ръсел, за да приключи сделката, актрисата използвала вътрешна информация от приятелката си Соли Милър, която работила с филмовия магнат в продължение на двайсет години. Нейният чичо, живеещият в Лондон предприемач Дерек Стоун, осигурил капитала.

„Радвам се, че купих компанията, и възнамерявам да я въздигна от сегашното ѝ незавидно състояние до една от най-добрите независими филмови компании в Лос Анджелис, сподели Челси Стоун пред репортера на «Стар» миналата седмица. — Последните няколко месеца бяха

много трудни за всички нас, и сега, когато делото приключи, е време да продължим нататък.“

Лио чуваше смеха на пазача, който го наблюдаваше през металната решетка.

Бавно и внимателно, той накъса списанието на малки парченца. Малко по малко, докато го пръсна цялото на пода. После се свлече на земята и се втренчи в стената отсреща. Кучка. Кучка. Кучка.

Челси не можеше да заспи.

Беше среднощ. Тя беше сама. Събуди се, както се случваше все по-често напоследък, потънала в студена пот. Кошмарите се връщаха с пълна сила. Смъртта на Джордж... смъртта на Мая... изнасилването на Мария... всички ужасни неща, смесени и объркани, се въртяха в главата ѝ и тя не осъзнаваше кое беше истина и кое не.

Случваше ѝ се вече почти всяка вечер и тя не знаеше какво да прави.

Нямаше как да сподели с никого — никой не би разbral какво е преживяла, какво е направила... Нямаше на кого да се довери. Отдавна беше приела факта, че е сама на този свят. Но нямаше да е зле да поговори с някого, може би? Не! По-добре да остане сама.

Тя стана от леглото, навлече дънките си и един торбест пуловер и се загърна с дебел кашмирен шал. После взе ключовете от колата, издърпа дългата си черна коса от яката на пуловера и нахлузи високи до коленете ботуши „Кристиан Лубутен“. После с решителна крачка се отправи към колата си, чисто нов „Астън Мартин“, сребрист и гладък. Качи се и потегли със смъкнат гюрук към западен Холивуд. Косата ѝ се ветрееше на всички страни. Нямаше никого; беше три часа сутринта.

Да, наоколо нямаше никого. Тя слезе от колата и тръгна към красивата черна сграда. Тук беше разположен новият ѝ офис. Охраната само кимна, когато тя размаха пропуска си. Отпред пишеше единствено „Рокси Ентърпрайсис, Инк.“ Нейната фирма. Нейната сграда. Нейният бизнес.

Тя влезе в стаята си, почти напълно празна, с изключение на огромното блестящо черно бюро и огромния черен кожен стол. Седна

на стола и се завъртя отново и отново на всички страни.

После се загледа през прозореца и наново обмисли плановете си.

Забрави за кошмарите, каза си тя. Ти ще станеш велика. Повелика от Опра. Всичко е под контрол, всичко...

През тази нощ кошмарът беше особено ясен и в съзнанието ѝ бе останал един отчетлив образ — този на Мая, вкочанена и посиняла, мъртва на пода. И Челси изведнъж си спомни, че има още един нерешен въпрос, който трябваше да оправи — онази рускиня, Океана. Тя изведнъж се бе спотаила някъде и Челси не разбираше защо! Знаеше, че ще трябва да оправи въпроса с нея. Да потърси връзките си в Сохо, за да я накара да мъркне завинаги. Не искаше момичето да предизвиква повече проблеми, нито да отиде при Амбър, както я беше заплашила, че ще направи.

Трябваше да я спре с всички средства. Нямаше на кого да се довери и щеше да се наложи да действа сама. Не чрез майка си, не чрез Дерек, нито чрез сестра си. А сама.

Но това щеше да остане за утре. А тази нощ... Тя леко се отблъсна и отново се завъртя на стола. Тази нощ щеше да се порадва на успеха си.

Челси седеше сама в тъмния офис.

— Щастлива съм — прошепна тя. — Да, наистина съм щастлива.

Внезапно я обзе странен хлад. Тя потръпна и придърпа кашмирения шал по-плътно около раменете си, все така взряна напред в нищото.

Да, кимна си тя. Успехът е най-добрият реванш.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.